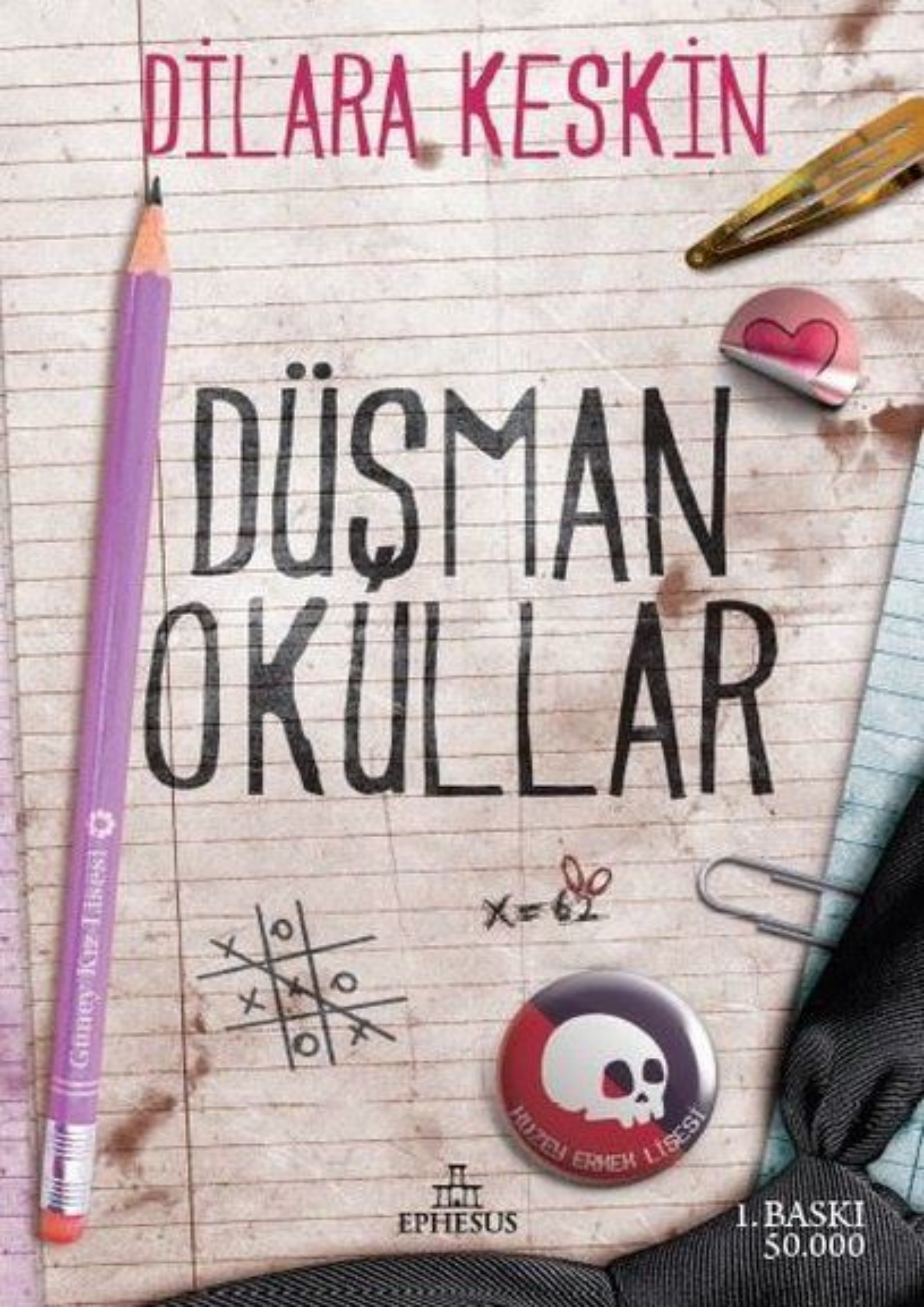
DİLARA KESKİN

DÜŞMAN OKULLAR

EPHESUS

1. BASKI
50.000

CAĞATAY

METE

FATİH

BORA

ARDA

"İnsanın, çıkmaz sokağa girdiği anda duvarı yıkacak kardeşleri olmalı yanında."

Bir yapbozun parçaları olan insanlar, daima zıt kutuplarda olduklarını sanarak kendilerini kandırırlar.

İki okulun öğrencileri aslında çok iyi dost olabilecekken, saçma bir öfke kıvılcımını büyük bir yangına dönüştürüp, senelerce kendilerini bu yangında yanmaya mahkûm ederler. Öyle ki, birbirlerine karşı duydukları kin ve nefret, zamanla 'Düşman Okullar' diye anılmalarına yol açar.

Peki, Düşman Okullar'ın öğrencileri bir yerden sonra sıkılırsa ve düşman olmak istemezse ne olur?

Bu, içinde fırtınalar kopmasına rağmen fısıldayamayan insanların hikâyesi...

Bu, adına nefret denilerek inkâr edilen duyguların aşka dönüşmesinin hikâyesi...

Bu, dostluğun hikâyesi...

İREM

SU

DEFNE

ELİF

SILA

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232746

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgün

DÜŞMAN OKULLAR

Yazarı: Dilara Keskin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

1. Baskı: Eylül 2018
42. Baskı: Haziran 2020

ISBN: 978-605-2064-68-9

Yayınevi Sertifika No: 40169

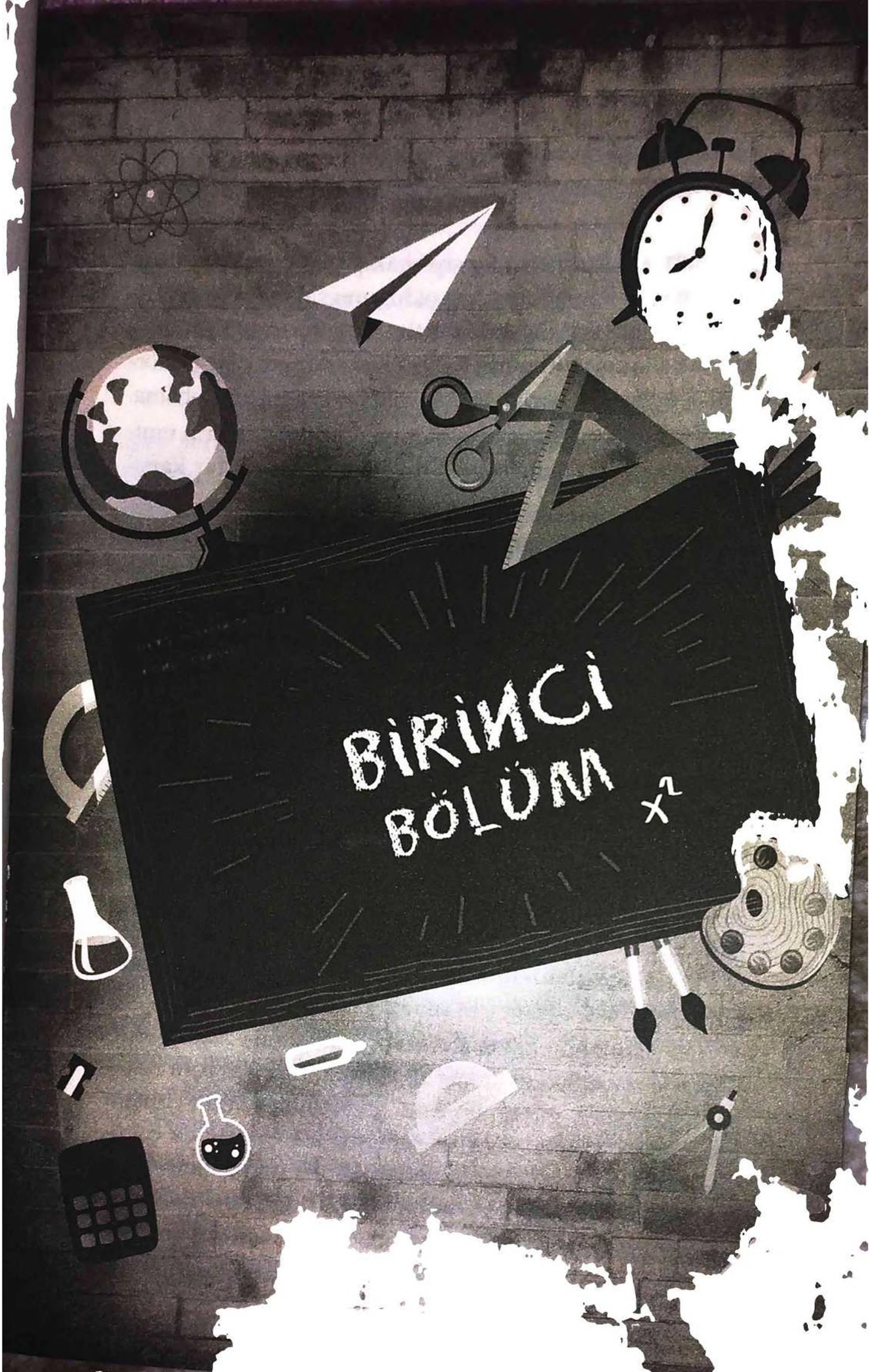
© 2017, Alena Dilara Keskin
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A. Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 576 66 40

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları kale Ofis No:20
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

BİRİNCİ
BÖLÜM

Elimdeki kocaman tepsiye bakıp gözlerimi kapattım ve içimden –kaçıncı kez olduğunu saymayı bırakmıştım– bir kez daha dua ettim. Hava henüz aydınlanmadan kalkmış ve Thomas Keller'ı kıskandıracak bir performans sergileyerek harika bir kahvaltı hazırlamıştım babama.

Tabii her çocuğun ebeveynlerine yaptığı iyiliklerin mutlaka bir karşılığı olduğu gibi, bu kahvaltının da bir karşılığı vardı.

Sadece bir hafta önce babamın ben kitap okurken odaya dalması ve "Seni yeni bir okula yazdırdım," deyip çıkması, tam anlamıyla şok geçirmeme neden olmuştu. Peşinden koşmam ve deli gibi yalvarmam bir şeyi değiştirmediği gibi, darmaduman olan moralimin daha çok bozulmasını sağlamıştı. Sürekli yeni okulumu övüyor, böylesinin benim için daha iyi olduğunu savunuyordu.

Eski okulumda tam anlamıyla bir asosyal oluşumun onu rahatsız ettiğinden bahsediyordu sürekli. Bu yıllarımın geri gelmeyeceğini, arkadaş edinmemi istediğini, okulumun değişmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu, bu sayede derslerimde de daha başarılı olacağımı, bu kadar sorun çıkarmamın mantıksız olduğunu söylüyordu. Ona göre, eski okulumda arkadaş edinmeye gerek görmediğimden, okulumun değişmesi benim için sıkıntı yaratmamalıydı.

Olaylara onun bakış açısından baktığımda haklı görünüyordu fakat eski okuluma alışmıştım. Her gün beni nelerin beklediğini, günümün nasıl geçeceğini tahmin etmem zor değildi. Sıramda oturur, teneffüs zili çaldığında çoğu zaman uyur, onun dışında müzik dinler, kitap okur veya test çözerdim. Değişik bir günümün geçtiği çok olmazdı. O okula alışmıştım ve bu beni rahatlatıyordu. Gideceğim yeni okulda ise beni nelerin beklediğini bilmek bir yana, tahmin

bile edemiyordum. Oraya alışmamıştım. Alışılmamışlığın verdiği rahatsızlık kadar berbat bir şey yoktu, önceden alışılan şey ne kadar kötü olursa olsun.

Sonunda cesaretimi toplayıp, kapıyı içeriden "Gel!" sesi duyana kadar tıklattım. Kapıyı açıp dağınık odaya girdiğimde, babam yüzüstü uzanmış gözlerini ovalıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu gerilirken.

"Yedi gibi bir şey olduğunu sanıyorum." Bana cevap vermek yerine yatakta doğrulup, gözlerini ayılmak ister gibi ovalamaya devam etti. O ayılmaya çalışırken, ben de elimdeki tepsiyi çalışma masasına koyup penceresinin önüne gittim ve siyah perdeleri aralayıp camı açtım. Bazen kendini o kadar çok çalışmaya kaptırıyordu ki, iki gün yüzünü bile görmediğim oluyordu. Günde en azından birkaç dakikasını bana ayırıp telefon bile açmaması beni ne kadar üzse de, bu konuyu takmamaya çalışıyordum. Çünkü o geleceğim için bu kadar çalışıyor ve kendini yıpratıyordu.

Çalışma masasının üstündeki tepsiyi alıp yanına gittim ve dizlerinin üstüne koyup kenara oturdum. Tepsiye bakınca yüzünde gözle görülür bir mutluluk oluştu. "Sucuklu yumurta mı o?"

Başımı hevesle salladım. "Sevdiğini biliyordum."

Tam bir dilim ekmek alıp kendisini sucuklu yumurtanın büyüsüne bırakacaktı ki, birden aklına bir şey gelmiş gibi durup, şüpheyle gözlerimin içine baktı. "Bunun bir karşılığı var mı?" Başımı hemen olumsuz anlamda sallamama rağmen, onu kandıramayacağımı gösteren uyanık bakışlarından birini attı bana.

"Pekâlâ," dedim pes eder gibi omuzlarımı düşürerek. "Son kez şansımı denemek istemiştim." Sabır dilercesine nefes alıp hemen ardından olumsuz bir cevap verecekmiş gibi dudaklarını aralayınca, "Ama öyle hemen karar verme," dedim aceleyle. "Sorun arkadaş edinmemse, yapabilirim. Gerçekten."

"Bu konu kapandı, Defne. İstesen de istemesen de o okula gideceksin." Ses tonu katıydı ve biraz daha bu meseleyi uzatırsam kalbimin kırılacağını hissettiriyordu. Ona ne kadar sert çıkmasam da, içten içe öfke besliyordum. Kendi hayatım hakkında söz söylemeye yetkim olmalıydı. Hayatımı etkileyecek majör hatalar yapmama engel olmaya çabalasa ve beni bu amaca göre bir şeylere zorlasa anlayabilirdim ama bu... Bazen bencillik yaptığını düşünüyordum.

"O zaman hemen gidelim," dedim öfkeyle tepsiyi alıp mutfağa giderken. "Okuluma geç kalmak istemiyorum."

Üstümü değiştirmem birkaç dakikamı almıştı. Uykulu olduğum için saçlarıma şekil verecek, yüzüme bir şeyler sürecek enerjiyi bulamıyordum. Asla saçlarını düzleştirmek için gün ağarmadan kalkan hemcinslerimden biri olamayacağım kanısındaydım.

Yol boyunca babamla konuşmak yerine radyodaki haberleri dinledik. Çok erken saatlerde yola çıktığımızdan hiç trafik yoktu. Hoş, karga kahvaltısını yapmadan yola çıkmamızdaki mantığı anlamış değildim ya, neyse...

Yolu takip etmeyi babam hiç bilmediğim yerlere sapınca bırakmıştım ve sadece çevremdeki evleri izliyordum. Maksimum beş altı katlı binaların olduğu yerlerden geçiyorduk. Ara ara insanoğlunun dokunmadığı toprakları andıran yerlerden de geçtiğimiz oluyordu. Şehrin yorucu havasının olmadığı gibi, bir kasabanın sessizliği de yoktu gittiğimiz yerde. Arada kalmış gibiydi.

"Annenle konuştun mu?" Uykuya dalmamı, babam sorusuyla engellemişti. Annemi sormasına oldukça şaşırmıştım. İkisi ayrılalı neredeyse üç ay oluyordu ve çok hoş bir şekilde ayrıldıkları söylenemezdi. Bu yüzden onu sorması beklenmedikti.

"Konuştum."

"Okuldan bahsettin mi peki?"

"Elbette."

"Bu durum hakkında bir sorun yarattı mı?"

"Hayır," dedim sonunda kaşlarımı şüpheyle çatarken. Hissettiğim şüphe ses tonuma da yansımış olacak ki, birkaç defa bana baktı.

"Ne?" diye sordu en sonunda dayanamayıp.

"Hiç. Sadece annemi sormana şaşırdım, hepsi bu."

Omuzlarını önemsiz bir şey söylemişim gibi silkti. "Sonuçta o kızımın annesi. Ne kadar birbirimizden hoşlanmasak da kötü olmasını istemem." Başımı anladığımı gösterir gibi salladım. Ardından aramızda uzun bir sessizlik daha oldu. Yaklaşık iki saattir yoldaydık. Tam daha ne kadar kaldığını soracaktım ki babam "İşte geldik," dedi heyecanla.

Onun heyecanına katılmak isterdim ama o kadar isteksizdim ki, nefesimi vermekle yetindim. Başımı babamın hevesle bahsettiği okula çevirdim. Büyük binanın, kendisi gibi büyük kapısının üstündeki tabelaya baktım. *Güney Kız Lisesi.*

Arabadan inmeden önce son kez gözlerimi ovuşturup ayılmak için kendimi zorlamaya çalıştım ve hemen ardından isteksiz bir şekilde arabadan indim. Babam bagajdan bir şeyler çıkartmaya çalışırken, "Baba, ben her gün bu yolu nasıl çekeceğim?" diye sordum ağlamaklı bir şekilde.

"Her gün çekmeyeceksin."

"Ne?" Bagajdan çıkarttığı şeyi görünce ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. *Bu... Bavul mu? Neden?*

"Sana ufacık bir bilgiyi söylemeyi unutmuş olabilirim," dedi beni sırtımdan tutup okula iterken. "Kalacağın okul yatılı."

Beni içeri sürüklemeye çalışırken olayın şaşkınlığıyla birkaç adım attıktan sonra kendimi frenlemeyi başardım. "Bir saniye," dedim bir elimi kendimi savunmak ister gibi ona karşı doğrultarak. "Ne demek yatılı?"

Babam cevap vermeden önce birkaç saniye düşünüp bekledi. Kelimeleri özenle seçtiği her halinden belli oluyordu. Babam, bir şeyi söylemeden önce mutlaka iki kez düşünürdü. Sonunda tam dudaklarını aralamıştı ki, dikkatimi arkasındaki bir siluete vermemle çığlığı basmam bir oldu. Bir an korkudan kalbimin duracağını hissettim. Devekuşu psikolojisiyle ellerimle gözlerimi kapattım ve babamın arkasına saklandım. Küçüklüğümden beri benimle olan bir alışkanlığımdı. Görmüyorsam, tehlikenin orada olmadığına inanıyordum.

Ben az önce bir hayalet görmüştüm! Bu okul periliydi! Burada bir saniye daha durmam kesinlikle mümkün değildi.

"Sakin ol, Defne. Bir şey yok." Babamın güven veren sesi kulaklarımı doldurduğunda korkum neredeyse yok denecek kadar azaldı. Çekine çekine başımı az önce beni korkutan şeye çevirdim.

Korkuluk mu?

Korkum tamamen buhar olup uçarken, hissettiğim duygular yerini rahatlama ve öfkeye bırakmıştı. Nasıl bir manyak okulunun bahçesine korkuluk koyardı ki?

"Ben gidiyorum!" diye kükredim. Hayatımda ilk kez babamla bu ses tonuyla konuşuyordum. Ona ve anneme asla bir saygısızlık yapmazdım, çünkü hayatımı onlara borçluydum. Annemin anlattığına göre benim doğmam çok riskliymiş. Doğumun gerçekleşmesi durumunda annem ölebilirmiş ama onlar benden vazgeçmemişler. Babam sevdiği kadından, annem hayatından vazgeçmeyi göze almış.

"Defne, dur!" Babamın sesi sert çıkmıştı ama bakışları durmam için yalvarırmış gibiydi. Bir eliyle kolumu kavrayıp beni olduğum yere sabitledikten sonra, "Bak, birazcık kal, olur mu? Sadece bir ay. Eğer fikrin değişmezse, söz veriyorum seni alacağım," dedi.

"Ama neden?" dedim yakarır gibi. Neden buradaydım? Neden bu okula gitmem için zorlanıyordum? Neden babamın benden kurtulmaya çalıştığını düşünmeye başlıyordum?

"Sadece bir ay," diye tekrarladı sorumu duymazlıktan gelerek. Bakışları içimdeki öfkeyi birden yavaşlatmaya başlamıştı. Bir an sinirden sağı solu dağıtıp, bir an üzüntüden bir köşeye sinip ağlayıp, bir an çok içten kahkahalarımla karnımın ağrımasına neden olabilirdim ve bunların hepsi beş dakika sürebilirdi. Duygularımın dengesizliği kısa bir şok geçirmeme neden oldu ama bu küçük şokla uğraşacak vaktim yoktu. Babamın dediğine odaklandım.

Sadece bir ay!

Kulağa fena bir fikir gibi gelmiyordu. Hem babam ikna olurdu, hem de ben burada uzun süre vakit geçirmek zorunda kalmazdım. Tek yapmam gereken sabırlı olmaktı. Çevreme kısaca göz gezdirdim. Sanki ölsem kimsenin duymayacağı bir yerdeydim. Okulun karşısındaki büyük sayılacak arazide çeşitli boyutlarda otlar bitiyordu. Birkaç tane bina görebiliyordum ama bunlar Güney Kız Lisesi'nden uzakta sayılırdı. Onun dışında buranın gizemli ve perili kasabaları andıran bir havası vardı. Belki de ben kafayı yiyordum, bilmiyorum.

Derin bir nefes aldım. Bu sadece babam içindi. Başımı onaylar gibi salladıktan sonra babamla birlikte büyük kapıdan içeri girdik.

"Defne Çınar," dedi müdire hanım. Bilgisayarından vuran ışık yüzünü aydınlatıyordu. Omzunun biraz altına kadar uzanan kahverengi saçlara ve aynı renk gözlere sahipti. Buraya geldiğimizden beri güler yüzüyle günümü daha katlanılır bir şekle soksa da, içten içe öğrenciler gibi yere göğe küfür savurduğunu tahmin edebiliyordum. Ben onun hakkında fikirler edinmişken, o fikirlerimden habersiz başını

bilgisayarının ekranından çekip gözlerini gözlerime sabitledi. "On yedi güzel bir yaş."

Evet, güzel bir yaştı ama şu an bu yaşımın tadını çıkaramıyordum maalesef. Babamla birlikte müdire Hanım'ın masasının önünde karşılıklı olarak yerleştirilmiş koltuklara otururken, kabalık etmemek için kendimi zorlayıp dudaklarımı yukarı kıvırdım.

Okula girdiğimde bir öğrenci bile görmediğim geldi aklıma. Biraz da olsa çekinerek, "Şey," dedim. "Öğrenciler nerede acaba?"

"Şu an dersteyiz," diyerek açıkladı. Hemen ardından "Zannediyorum," deyip saatine baktı ve "Yaklaşık on dakika sonra zil çalar," diye ekledi.

"Acaba okulunuzda psikopatlar veya mazoşistlerin bulunma ihtimali ne kadar fazla?" diye kulağa saçma gelen ama bence gayet mantıklı olan bir soru attım ortaya. Babam boğazına ayı girmiş gibi öksürmeye başlarken, kadın bu soruyu garipsememiş, hatta neredeyse doğal karşılamıştı. Bakışları anlayış içindeydi.

"Merak etme, tatlım. Buraya alışma sürecinin nasıl geçeceği size bağlı, pek bir şey diyemem fakat kimse kimseye fiziksel olarak bir zarar vermez. Öğrenciler genelde Kuzey Erkek Lisesi ile..." sözlerine kısa bir ara vermesiyle bakışlarına düşünceli bir ifade hâkim oldu. Doğru kelimeyi aradığı her halinden belliydi. "Polemiğe girer."

"Kuzey Erkek Lisesi mi?" diye sordum kaşlarımı hafifçe çatarak. Kimse bana böyle bir erkek lisesinden bahsetmemişti. İki lisenin kulağa ilginç gelen isim benzerliği de gözden kaçmıyordu.

"Anlatırlar mutlaka," dedi kadın sıcak bir gülümsemeyle.

"Adınız neydi?" diye sordum başka bir soruyu ortaya atıp.

"Gizem Uzun," dedi ve tekrar gülümsedi. Bu kadın gülümsemekten hiç bıkmayacak gibiydi. Hemen ardından telefonuna uzanıp bir numara çevirdi ve kulağına götürdü.

"Odama gel." Kurduğu iki kelimeden sonra telefonu hemen kapatmıştı. Bu bana oldukça kaba gelmişti ve bir o kadar da şaşırtmıştı. Gizem Hanım'dan böyle bir davranış beklemiyordum. Bazı öğretmenlerin öğrenciler üstünde egolarını tatmin etmesinden ve onlara istedikleri gibi davranmasından nefret ediyordum. İnsan olduğumuzu unutuyorlardı.

Gizem Hanım telefonu kapattıktan yaklaşık yirmi saniye sonra kapı çalındı ve cevap beklenmeden kapı aralandı. İçeri giren benim boylarımdaki kız, sırtının ortalarına kadar uzanan siyah saçlara ve yeşil gözlere sahipti. Açık tenini ve hafifçe pembeleşmiş yanaklarının güzelliğini kıskanmadığımı söylersem, dünyanın en büyük yalancısı olmaya hak kazanmış olurdum.

"Bu Defne," diyerek beni tanıttı Gizem Hanım. Kızla göz göze geldiğimizde kibarca gülümseyip başıyla selam verdi. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. "Onu gezdirir misin, İrem?" Gizem Hanım'ın az önceki emredici ve Yunan Tanrısı havalarından eser yoktu, oldukça kibardı. Adının İrem olduğunu öğrendiğim kız kibarca gülümseyip başını sallarken, ben babamdan ayrılma vaktimin geldiğini anlamanın verdiği bir buruklukla baş başaydım. Öte yandan bu durum babamı çok rahatsız etmiyor gibiydi. Evlatlık olduğumu hissetmeye başlamıştım.

Ayağa kalkıp ona sımsıkı sarıldığımda evden ilk kez uzaklaşmanın verdiği burukluk beni biraz daha sarmalarken, bunu babama hissettirmemeye çalıştım. Gitmesini istemiyordum. Sadece yanımda olmasını, aptal bahanelerini çöpe atmasını istiyordum ama o gidecekti. Şimdi.

"Sadece bir ay," diye fısıldadım hafifçe. Gözlerimiz buluştuğunda güven vermek ister gibi başını kendinden emin bir şekilde salladı. Biraz daha orada kalırsam velisinden

ayrılan ilkokul öğrencisi gibi gözyaşı dökmeye başlayacaktım. Gülümseyerek babamı bıraktım ve Gizem Hanım'ın odasından çıktım.

Derin bir nefes aldım. İrem denen kızla koridorda yürürken, içimden bir ses bu yılın diğerlerine oranla çok daha dolu geçeceğini söylüyordu.

"Bak, burası yemekhane. Burası da laboratuvar. Burası... Neyse, burayı boş ver. Ve burası da tuvalet. Her katta mutlaka bir tane bulunur zaten. Yatakhaneler en üst katta. Akşam saat altıda yemekhanede olmalısın. Yoksa aç kalabilirsin," dedikten sonra elimdeki kâğıdı çekip aldı. Bense boş vermem gereken odanın içinde ne olduğunu merak ediyordum. Başımı iki yana sallayıp düşünmemeye çalıştım." Sen 1 numaralı yatakhanede kalıyormuşsun. Ben de orada kalıyorum. En üst kata çıkacaksın. Ayrıca senin sınıfın bir üst katta." Ardından kaşları çatıldı. "Sınıflarımız da aynı. Beni takip mi ediyorsun sen?" Dolaşmaktan yorulduğu ve benimle işinin bir an önce bitmesini istediği her halinden belliydi. Omuzlarımı bu tesadüfü pek umursamadığımı göstermek ister gibi silktim.

Birlikte üst kata çıkan merdivenlerin önüne gelene kadar gayet sessizdi. Merdivenleri çıkmaya başladığımızda, "Dinle, yeni kız," diye söze başladı. "Bu okula gelirken sana ne söylediler, nasıl düşüncelere kapıldın bilmiyorum ama hepsini unutmanı istiyorum. Sadece sana anlatacaklarımı bil, yeterli. Öncelikle bu okulun bazı kuralları var. Bunlar uyulması mecburi kurallar değil ama uymazsan sonuçları olan kurallar. Disiplin cezası gibi düşün. Sadece bu cezayı öğretmenler değil, öğrenciler veriyor. Öncelikle, asla ve asla kavga etmek yok. Kimse senin canını yakamayacağı gibi, sen de yakamazsın." Yaptığı konuşma beni korkutmamıştı ama konuşurken takındığı ciddiyetin ürküttüğü bir gerçekti. Konuşmasına devam ederken üzerimde yarattığı etkinin farkında olduğunu ve bunun onu mutlu ettiğini hissettim.

"Sonraki kural ise, az önce aç kedi gibi baktığın o odaya adım atmak yok. Zamanı geldiğinde biz seni o odaya sokacağız zaten." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. Attığım ufacık, kaçamak bakışları fark etmişti. Bu kız cidden zekiydi. "Ve son olarak, Kuzey Erkek Lisesi'nden biriyle görüşmek yok." Bu da neyin nesiydi? Bu okuldakilerle bile konuşmak istemezken dışarıdan biriyle iletişim kurmam zaten mümkün değildi ama kiminle arkadaş olacağımı ben seçerdim, bunu birkaç gereksiz kural belirleyemezdi.

"Saçmalık!" dedim. Bu kızın ne kadar ürkütücü olduğu ve okullar arası düşmanlıkları beni ilgilendirmezdi. Zaten şunun şurasında bir ay kalacaktım burada.

"Ne?" dedi. O kadar çok konuşmuştu ki, neyi saçma bulduğumu anlamamıştı belli ki.

"Neden Kuzey Erkek Lisesi'ndekilerle konuşmam yasak?"

"Bir hafta sonra voleybol maçımız var, okulumuza gelecekler. Tipleri karşında gördüğün zaman neden konuşmanın yasak olduğunu anlarsın. Eğer erkekleri kalitesine göre alfabetik olarak sıralarsan, Kuzey erkekleri Z'nin de altında olur." Verdiği cevaba karşılık olarak sinir bozucu bir şekilde gülümseyip başımı iki yana sallamakla yetindim.

Tam o sırada zil çaldı.

Dört kız sınıftan söylenerek çıkarken hem eğleniyor hem öfkeden deliriyor gibi bir halleri vardı. "Ezeceğiz onları!", "Şerefsiz köpekler!", "Ebelerini öptüklerim!" ve bunun gibi birçok yaratıcı küfürler ediyorlardı. Kendimi bir aşiret filminde gibi hissetmeme engel olamazken, buradaki kızların Kuzey erkeklerinden biriyle arkadaş olmama nasıl tepki vereceklerini merak etmiştim.

Başka sınıftan bir kız "Yüce Titanlar aşkına!" diye çığlık attı. Ellerini yukarı kaldırmış, bacaklarını hafifçe aralamıştı. Tıpkı X'e benziyordu ve bu hali tebessüm etmeme

neden olmuştu. Kafasını yukarı kaldırmıştı ve dişlerini göstererek sırıtıyordu.

Koridordan geçen bir kız "Ne oldu?" diye sordu gülerek. "Sanki evlatlık olduğunu öğrenmişsin de, öz baban milyonermiş gibi bir halin var."

"Haberler ondan da iyi! Kuzey erkeklerinden biri bacağını kırmış, voleybol maçına katılamayacakmış!" Bu sözlerin ardından ikisi öyle bir sevinç çığlığı attı ki, bir an dondum kaldım. Bu okuldaki kızların psikolojik sorunları olduğunu düşünmeye başlamıştım. Nasıl bir psikopat, bir başkasının bacağının kırılmasına sevinebilirdi ki?

"Hadi bana o erkeğin Cem olduğunu söyle!" diye araya girdi bir başka kız. Buradaki herkes birbirini tanıyor gibi görünüyordu.

"Hayır," diyerek suratını buruşturdu az önceki kız. Hemen ardından tekrar gülümsedi "Ama kimin umurunda? Bir Kuzey erkeği kaybettik!" Bunun üstüne üçü birden kahkaha atmaya başladı. Garipti ama bir an ben bile sevinecektim çocuğun bacağının kırmasına. Sürü psikolojisi...

Eski okulumda hiç şahit olmadığım bir manzarayla karşı karşıyaydım. Orada gruplaşmalar vardı ve kimse kendi grubunun dışındaki biriyle muhatap olmazdı. Burada ise durum çok farklıydı. Her şeyden önce kimsede ego yok gibiydi. Dışlama yoktu. Herkes birbirine sıcak ve samimi gülümsemeler atıyordu. Bu yaşıma kadar insanlarla samimi olmamış olabilirdim ama onları dışarıdan izlemiştim. Kimin samimi, kimin samimiyetsiz olduğunu ayırt edebiliyordum ve buradaki kızların samimi olduğunu hissediyordum.

"Hadi, sınıfına gidelim," dedi İrem. Kalabalık koridorda insanlara çarpmadan ilerlemeye çalışmak zordu. Benim yeni olduğum bu manzaradan bile anlaşılıyordu. İrem dâhil herkes dik ve kimseye çarpmadan yürürken, ben ezilip büzülüp ilerliyordum ve arada birilerine çarpıyordum. Sanki kusursuz bir yapbozu bozmaya çalışan başka bir yapboz parçasıydım.

Sınıfa girdiğimizde etrafa bir göz attım. Çift kişilik sıralardan oluşması sinirlerimi bozmuş ve bir sıra arkadaşımın olmayışı yalnız hissetmeme neden olmuştu. Hoş, ne zaman yalnız olmadığımı hissediyordum ki? Beyaz renkli sıraların üstü çeşitli karalamalarla doluydu ve bu biraz serseri bir havanın oluşmasına neden olmuştu. Sınıfın en arkasında ise dolaplar vardı. Sınıflarda olması beni rahatlatmıştı. En azından kalabalık koridorda dolabıma ilerlemek için canımı dişime takıp savaşmama gerek yoktu.

"Yanımda oturabilirsin. Üçüncü sıra," dedi İrem. "Ayrıca," diye sözlerine devam etti. "Kitapların dolabında. Ders matematik," derken üstünde anahtar olan dolabı işaret etti.

Dolaba doğru ilerlerken oluşan garip sessizliğe bir anlam veremesem de umursamadım. Hayatımda umursamadığım birçok şeyin sonucunda olduğu gibi, bu kez de pişman olmuştum.

Dolabın kapağını açtığımda, ne olduğunu anlayamadan büyük, kırmızı bir şey suratıma çarpıp dengemi kaybetmeme ve kendimi birden yerde bulmama neden oldu. Yükselen kahkaha sesleri kulaklarımı doldurup öfkeden deli olmama sebep olurken suratıma çarpan cisme çevirdim bakışlarımı.

Boks eldiveni mi?

Sinirden ne yapacağımı şaşırmış bir halde, oturduğum yerde öylece etrafıma bakıyordum. Nefes alıp vermek dışında hareket bile edemiyordum ve bu halimin onlara komik gelmesi öfkemi katlayarak arttırıyordu. Daha ilk günden yeryüzündeki cehennemi yaşadığım bu okulda bir ayın sonunda ne halde olacağımı merak etmeye başlamıştım.

Sonunda şaşkınlığım yavaş yavaş yok olup, yaşadığım şoku bir tepki vermeme yetecek kadar atlattıktan sonra yerden kalkıp, az önce zevkle kahkaha atan fakat şimdi ne yapacağımı merak eden yüzlere diktim öfkeli bakışlarımı.

Ortam birden sessizleşmişti ve herkes benim ne yapacağımı merak ediyor gibiydi fakat benim birkaç saniye öncesine kadar hissettiğim özgüven neredeyse bitme seviyesine gelmişti. Söyleyecek bir şey bulamıyor, sadece etrafa psikopat gibi bakmakla yetiniyordum.

"Abartılacak bir şey yok," dedi İrem sanki abartılı tepkiler veren küçük bir çocukla konuşur gibi. "Hepimize böyle şakalar yapıldı."

"Ben sadece bir ay için buradayım." Ses tonumun alçak çıkması hissettiğim öfkeyi gizleyememiş, aksine bana daha da ürkütücü bir görünüm kazandırmıştı. Fırtına öncesi sessizlik gibi, birazdan ortalığı kasıp kavuracağımı hissettim bir an. "Sadece bir ay! Sonra buradan defolup gideceğim!"

"Defne, şu an çok abartılı bir tepki verdiğinin farkında mısın?" dedi İrem. Sözlerine devam etmek için dudaklarını yeniden araladığında, anahtarı sertçe yere attım ve önüme çıkan herkesi iterek sınıftan çıktım. Az önce ezilip büzülerek ilerlediğim koridorda şimdi bir kişiye bile çarpmıyor, bu yapbozun bir parçasıymış gibi dik ve kendimden emin adımlarla ilerliyordum.

O kadar öfkeliydim ki, hayatımda ilk kez bir müdürün kapısını çalmadan, baskın yapar gibi içeri daldım. Gizem Hanım ise hemen oynadığı okey oyununu kapatıp yerine eğitim sistemiyle ilgili bir makale açtı ve aynı hızlı hareketlerle bana döndü.

"Babamı arayın," dedim titreyen sesimle. Eğer onu arayan kişi ben olursam, çok ciddiye alacağını sanmıyordum. Gözlerimin musluklarını açmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne zaman sinirlensem, yer ve zaman umursamaksızın gözyaşlarımı akıtıyordum. Bundan nefret ettiğim kadar çok az şeyden nefret ediyordum. Güçsüz hissetmeme neden oluyordu.

"Ne oldu?" dedi kadın. Kaşlarını hafifçe çatmak dışında, şaşkınlık belirten bir tepki göstermemişti. O an fark ettim

ki, bu sabah bile bana yapılacak *şakalar* hakkında birkaç tahmini vardı.

Bu tepkisi beni daha çok delirtirken, bir yandan sükûnetimi koruyup, bir yandan öfkeli bir ses tonuyla, "Ben bu kızların şakalarına katlanmak zorunda değilim!" dedim. "Siz okey oynamak için mi buradasınız, yoksa disiplini sağlamak için mi?"

"Okey oynamak için."

O kadar çok öfkelenmiştim ki söyleyecek tek kelime gelmiyordu aklıma. Kadın, bu halimden zevk alırmışçasına dudaklarında beliren hafif tebessümünü anlayışlı bir gülümsemeye çevirip yerinden kalktı ve birkaç adımda bana yaklaştı.

"Bak," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Seni çok iyi anlıyorum. Sinirlisin ve bu tepkiyi vermen çok doğal fakat şu var ki, Güney kızları senin görüp görebileceğin en iyi arkadaşlar."

"Nasıl bu kadar emin konuşabilirsiniz?"

"Çünkü buraya gelen ilk kişi değilsin ve son da olmayacaksın."

"Diğer öğrencileri vazgeçiren neydi?"

"Dostluk. Onları vazgeçiren şey, yeryüzündeki en kutsal iki bağdan birisi; dostluk."

Gizem Hanım kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, sinirim birden yatıştı. İçimde çok garip bir his belirdi. Sadece bir an için aidiyet duygusunu hissetmiştim. Nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi buraya ait hissetmiştim. Beni böyle düşünmeye itenin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Belki de bu kızlar içimdeki kötü tarafın, karanlığın beden bulmuş haliydi. Kim bilir...

"Peki ya bu aptalca şakalar tekrarlanırsa ne yapacağım?"

"Çok basit. Karşılık ver." Kaşlarım hissettiğim kafa karışıklığı ve şaşkınlık sonucu istemsizce kalktı. Müdire hanım,

öğrencilerine kavgaya yol açabilecek eşek şakaları yapmam için beni teşvik mi ediyordu yani?

Başımı onaylarcasına salladığımda, "Sorun halloldu mu?" diye sordu bir çocuk gibi masumca bakarak. Başımı tekrar salladığımda, sıcak bir gülümsemeyle "Şimdi," deyip kapıyı gösterdi. "Zil birazdan çalar."

Kibarca *Artık defol git!* demekti bu. Yenilmiş hissetmenin verdiği mutsuz ifadeyle boynumu hafifçe büküp, Küçük Emrah edasıyla Gizem Hanım'ın odasından çıktım ve sınıfıma yöneldim. Bu sırada zil çalmış, öğrenciler sınıflarına doğru ilerlemeye başlamışlardı. Gittikçe boşalan koridorda rahatça yürüyordum.

Sınıfa girmeden hemen önce, kapının önünde bir kız gördüm. Benim boylarımdaydı ve kolunun yarısına kadar uzanan sarı, dalgalı saçlara sahipti. Saçlarının boya olmadığı aşikârdı. Ela gözleri neşeyle parıldıyordu. Fiziği, bir erkeğin gözüyle bakılırsa baş döndürücüydü. Dış görünüşünde bir kusur bulamamıştım ve bu onun için üzülmeme neden olmuştu. Zira dış görünüşü kusursuz olan insanların içi kusurlarla dolu olurdu. İnsanlar kusurlarını ya yüreklerinde taşırlardı, ya da bedenlerinde.

"Selam," dedi ben yaklaşınca. Az önce başıma gelenlerden dolayı şüpheci bir tavırla bakmakla yetindim. Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer misali.

Ben bir şey söylemeyince kız konuşmaya devam etti. "Az önce sana yapılan şakayı gördüm. Çoğu arkadaşım olsa da, yaptıklarını onaylamadım ve onlarla konuştum. Seni tanımıyorum ama birini ilk günden böyle okuldan soğutmak... oldukça acımasızca. Bir daha bu kadar ileri gideceklerini sanmıyorum."

Söylediklerinde samimi görünüşü beni ona inanmaya itti. Bir yanımın onunla sohbet etmek istemesine rağmen, sessiz kalıp gözlerine bakmak isteyen diğer yanımı dinlemeyi seçtim.

"Ben Su Erdem," diyerek kendini tanıttı ve tokalaşmak için elini uzattı.

"Defne Çınar," dedim gülümseyerek ve güvenmesem de uzattığı elini kibarca sıktım.

Ardından bir elini sırtıma yerleştirip, hafifçe iterek sınıfa yönlendirdi beni.

Hayatımın ikinci en büyük pişmanlığını yaşamıştım.

Sınıfın kapısını açmamla, su balonlarına doldurulan boyaların suratıma atılması bir oldu. Refleks olarak yüzümü korumuştum ama kıyafetlerimin ve saçlarımın berbat durumda olduğunu hissediyordum. Sadece beş saniye, boyalarının bitmesine ve gökkuşağına dönmeme yetmişti. Ellerimi yüzümden çektiğimde tüm kızların bana kahkahalarla güldüklerini gördüm. Başımı Su'ya çevirdiğimde o da kahkaha atıyordu.

Kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Her insanın katlanabileceği bir dayanma noktası vardır ve benimki ikinci kez aşılıyordu. Ellerimin titrediğinin farkındaydım. Hayatımda ilk kez bugün kendimi bu denli güçsüz hissetmiştim ve güçsüz hissetmek beraberinde başarısızlığı da getiriyordu.

"Neler oluyor?"

Tanıdık bir ses kulaklarımı doldurduğunda, içimde garip bir rahatlama ve güvende hissetme duygusu oluştu. Sesin geldiği yöne baktığım zaman İrem'in gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görmek, onun bu olaydan haberi olmadığını anlamama yetti. Çünkü gösterdiği tepki çok doğal ve samimiydi.

"Bu kadarı fazla olmadı mı sence de?" diyerek Su'yun kahkahalarını yarıda kesti. İrem'den böyle bir tepki beklenmiyor olacaktı ki, bir anda tüm kahkahalar yerini garip bir sessizliğe bıraktı. Ben dâhil kimse ne olduğunu anlamamıştı.

İrem bana dönüp, "Yatakhanede banyo var. Orada temizlenebilirsin. Bavulun da yatakhanede. Eğer havlun yoksa

verebilirim, ister misin?" diye anlayışla sorduğunda kendimi bir tek ona yakın hissettim.

"Hayır," diyerek başımı iki yana sallarken, gözlerimin dolmasıyla mücadele edip yatakhaneye giden yolda adımlar atmaya başladım.

Ben sınıftan çıkarken İrem'in, bokunu çıkartmakla ilgili bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum. Neden böyle davrandıklarını, bunu yapanların ne tür bir psikolojiye sahip olduklarını anlamıyordum ve asla anlamayacağıma inanıyordum. Kimseye zararım yokken böyle davranılması... Belki de hayatımda ilk kez kelimelerin tükendiği yerdeydim.

İrem'in tarif ettiği gibi en üst kata çıkıp yatakhaneyi aramaya başladım. 1 numaralı yatakhanede kaldığımı söylediğini hatırlıyordum. Yatakhaneyi bulduğumda, önünden dört kere geçtiğimi fakat görmediğimi fark etmek daha çok sinirime dokunmuştu. Üstünde ***Zıbarma Yeri 1*** yazan kapıyı açmak için elimi uzattığım anda, içimdeki bir kuşku beni durdurdu. Az önce, Su'ya güvendiğim için şu an bu durumda değil miydim? İrem'in ondan ne gibi bir farkı olabilirdi ki?

Aniden gelen bir cesaretle, "Daha kötü ne yapabilirler ki?" diye kendi kendime söylendikten sonra daldım odaya.

Oldukça geniş, dikdörtgen şeklinde bir odaydı. Ahşap yataklara sprey boyalarla serseri bir hava katmışlardı. Duvarlarda ise, daha cici bir şekilde gri rengin üstüne pembe puantiyeli duvar kâğıdı kullanılmıştı. Duvar kenarına yaslanan yatakların yanında, geniş sayılacak ebatta dolaplar yer alıyordu. Buraya girer girmez kendimi çok garip hissetmiştim. Sağ taraf düzenliyken, sol taraf dağınık; sol taraf şenlik gibi cıvıl cıvıl renklerle kaplıyken, sağ tarafta ölüm renkleri görünüyordu. Birbiriyle bu kadar alakasız olan parçaların aynı ortamda bulunduklarını ve bu alakasız parçaların mükemmel bir uyum içinde olduklarını daha önce hiç görmemiştim.

Yatakların birinin önüne bırakılmış bavulumu gördüğümde, bir yere ip germe ihtimallerini göz önünde bulundurarak

yavaş yavaş ilerledim. Sonunda kazasız belasız bavuluma ulaştığımda minik bir zafer kazanmış gibi mutlu oldum. Odanın en sonunda, sağda ve solda olmak üzere iki kapı bulunuyordu. Eşyalarımın düzenli bir şekilde konulduğu bavulu açıp, içinden iki tane havlu, şampuan ve lif aldıktan sonra, sol taraftaki kapıyı açıp içeri girdim. Bu bavulun ne ara hazırlandığını bilmiyordum ama her şey eksiksiz düşünülmüş gibiydi.

Banyo beklediğimin aksine şaşırtıcı derecede temiz kullanılmıştı. Oysa ben yarım saatimi burayı temizlemeye ayıracağımı düşünüyordum. Ne olur ne olmaz diye kapıyı kilitledikten sonra kendimi sıcak suyun altına attım.

Normalde yarım saatimi duşun altında dünya barışını düşünerek harcayabilirdim fakat ölümü yaklaşan hayvanın başında bekleyen akbabalar gibi başımda bekleyen bu kızlardan o kadar çok ürkmüştüm ki, bir an önce işimi bitirip çıkmak istiyordum.

Yaklaşık on veya on beş dakika sonra işimi bitirip havluya sarılana kadar, kıyafetlerimi getirmemek gibi bir aptallık yaptığımı fark etmedim. Korka korka önce başımı çıkardım kapıdan. Kimsenin olmadığını görünce koşarak bavulumun yanına gittim ve üstüme geçirecek birkaç parça kıyafet bulmak için kapağını açtım. Siyah bir pantolon ve gri bir bluz giydikten sonra, aceleyle dağıttığım kıyafetlerimi tekrar yerlerine yerleştirdim ve bavulu yatağın altına ittim.

Ve tam o anda aklıma bir fikir geldi.

Makyajı sevmeyen ve pürüzsüz bir cilde sahip olduğumuz bu yaşlarda hemcinslerimin yaptığı aşırı makyajla ciltlerini öldürmelerine karşı olan bir yapım olmasına rağmen, benim de bir makyaj çantam vardı. Bavulumu hızla yatağın altından çıkarıp, makyaj çantamın içinde olduğunu umarak tekrar açtım. Ve evet, işte oradaydı.

Aradığımı bulduktan sonra yüzümde genellikle çevremdeki insanlarda gördüğüm, yüksek ihtimalle benim

dudaklarımda ilk kez oluşan şeytani bir gülümseme belirdi. Bavulu tekrar yerine koyduktan sonra makyaj çantamı alıp yastığımın altına sıkıştırdım.

Bu hayat bana bir şey öğretmişti. *Biri sana kötü bir şey yaptığında daha kötüsünü yap ki, tekrarlamaya cesareti olmasın.*

İşim bittiğinde aşağıya inmedim. O sınıfa tekrar girmek bir yana, önünden bile geçmek istemiyordum. Başta gözüme oldukça az gelen bir ay, şimdi asırlar gibi uzundu sanki.

Yalnız kaldığım durumlarda kurtarıcım olan telefonumu cebimden çıkarıp biraz sosyal ağlarda takıldım. Teknoloji bağımlısı biri değildim, hatta insan hayatında gereğinden fazla yer kapladığını düşünüyordum fakat sıkıntıdan patladığımda, fenomenler sayesinde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Saat üçü biraz geçerken kızlar yatakhaneye akın etmeye başladılar. Bağıra çağıra, kahkahalarla gülerek içeri girdiklerinde kendimi yine yalnız hissetmeden edemedim. Kasapta satılan limon gibiydim. Bu okulda yapamayacağımdan o kadar emindim ki.

"Selam."

Başımı telefonumdan kaldırdığımda tepemde dikilen kızın bana ilgiyle baktığını gördüm. Benim gibi yaklaşık 1.70 boylarında, kahverengi saçları belinin bir karış üstünde olan, derin bir denizi andıran bir çift mavi göze ve sevimli bir yüze sahipti. Çok hafif balıketiydi.

"Merhaba," dedim istemeden de olsa şüpheci bir ifade takınarak.

İzin isteme gereği duymadan yatağıma oturması biraz sinirimi bozsa da ses çıkarmadım. "Ben Sıla," deyip elini uzattı. Karşılık vermek için dudaklarımı araladığımda, "Biliyorum. Defne," diyerek beni susturdu. Uzattığı elini sıkmaktan başka

yapacak bir şey kalmamıştı. "İlk gün oldukça hareketli geçti, ha?" dedi gülümseyerek.

"Öyle." Benim öfkeden çıldırmama neden olacak bu konuyu tiye alması beni sinir etmişti. Neden bu kadar öfke dolu olduğumu bilmiyordum. Kızın tek yaptığı şey gülümsemekti. Belki de diğer kızlara olan öfkemi istemsizce ona yansıtıyordum.

"Başka bir şey yapacaklarını düşünmüyorum, merak etme." Ters görünmek istemediğim için gülümseyerek başımı sallamakla yetindim.

Konuşacak konu kalmayınca, "Burası eski okuluna pek benzemiyordur sanırım," diyerek kuramadığımız muhabbeti sürdürmeye çalıştı.

"Eski okulumda da pek sıcak tipler yoktu ama en azından kimse kendisine zararı olmayan insanlarla uğraşmazdı."

"Sıcak olmadığımızı düşünmeni anlıyorum ama emin ol ki, görüp görebileceğin en sıcak tipleriz."

Biriyle tartışacak enerjiyi kendimde bulamasam da, çeneme engel olamayıp "Evet," dedim. "Ne kadar sıcak olduğunuzu gördüm."

Beklediğimin aksine Sıla oldukça dostane bir gülümseme takınıp, anlayışlı bir ses tonuyla, "Ben de ilk geldiğimde böyleydim. Kim ne derse desin, buradakilerin ucubeden farksız olduğuna inanırdım."

"Düşünceni değiştiren ne oldu peki?"

"İnan hiçbir fikrim yok." Güzel kelimeler kullanmasına rağmen yaptığı konuşma bana yapıcı gelmemişti ve bu muhabbetin bir an önce bitmesini istiyordum. Düşüncemin asla değişmeyeceğinden emindim.

"Kendinden bahset," dedi bu sefer. "Hangi mesleği seçmeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Pek düşündüğüm bir konu değildi. Aklımda bana hoş gelen bir fikir vardı ama

düşüncelerim genel anlamda sürekli değişiyordu. "Sen ne olmak istiyorsun?"

Bu soruyu bekliyormuş ve cevap vermeye çoktan hazırmış gibi başını hevesle salladı. Sanki bir çocuğa oyuncak isteyip istemediğini sormuştum. "Dünyaca tanınan bir şef olmayı çok isterdim. Bu benim hayalim ama bazen korkmuyor değilim."

"Korkuyor musun? Neden?"

"Başarısızlıktan. Hatta bu korkum bazen o kadar büyüyor ki, hayallerimden vazgeçme noktasına geliyorum. "

"İnsanı yalnız bırakmayan tek şey, hayallerdir. Onların peşinden git. Ayrıca sana başarısız olacağını düşündüren nedir? Hayallerine kavuşan insanlardan hiçbir farkın yok."

"Öyle mi dersin?"

"Demiyorum, inanıyorum. Bazı şeyler gözümüze çok zor gibi görünebilir. Sanki kendimize ulaşılmayacak, çok uzakta bir hedef seçmiş gibi hissedebiliriz ama o uzakta sandığımız hedefin aslında ne kadar yakın olduğunu ona ulaştığımızda fark ederiz. Yapman gereken tek şey, çalışmak."

"Haklısın," dedi yabancı bir ses. Başımı kaldırdığımda Su, İrem ve tanımadığım bir kızın tepemizde dikildiklerini gördüm. Konuşan tanımadığım kızdı. Beline kadar ulaşan koyu kahverengi saçlara ve siyahı andıran koyu kahverengi gözlere sahipti. İnce ve uzun fiziği onun yerinde olmak istememe neden olmuştu. Kız yatağıma otururken, "Ben Elif," diyerek elini uzattı. "Güney Kız Lisesi'nin tartışmasız en olgun ve sempatik kızıyım."

Uzattığı elini sıktım.

"Cidden mi, Elif?" dedi Su. "Ben varken sen mi?"

Elif, Su ile göz teması kurmadan benimle konuşmaya devam ederek, "Bazı egoist ve aptal sarışınlar her ne kadar kendilerini okulun sevimlisi sansa da, ben varken sadece okulun maskotu olabiliyor işte, ne yaparsın!" dedi gülümseyerek.

Su ona dil çıkarmakla yetindi.

"Özetle, hanımlar," dedi İrem, "Başarının sırrı çok çalışmaktır."

"İşte bu noktada düşüncelerimiz farklı yollara ayrılıyor," dedi Su. "Başarının tek sırrı çok çalışmaktır. Buna kesinlikle katılıyorum ve bazı insanların hak etmedikleri yerlere gelmesini kınıyorum fakat Türkiye'deki sistem o kadar mantıksız ki... Öncelikle zekâya değil, ezbere dayanan bir sistem var. Dolayısıyla ne oluyor? Altın değerindeki zekâya sahip olan öğrenciler çöp kutusuna atılıyor. Yani başarının sırrı çok çalışmaktır ama ülkemizde işleyen sisteme göre çok çalışmak değil, çok ezber yapmaktır."

"Seninle ne zaman böyle konuları konuşsam, pankart hazırlayıp Taksim'e gitmemek için kendimi zorlamam gerekiyor," diye cevap verdi Elif.

"Fakat söylediklerimin hepsi doğru. İşin daha da kötüsü, üzerimizde ebeveyn baskısı var. İyi yerlere gelmemizi istiyorlar, biliyorum fakat bu bizi başarıya değil, başarısızlığa yöneltiyor. Çünkü bazen o kadar can acıtan keskin kelimeler kullanıyorlar ki, aklımızdan çıkmıyor ve bu da bizi sürekli tedirgin olmaya itiyor. Hata yapmaktan korkuyoruz ve ne kadar çok korkarsak, hata yapma ihtimalimiz de o kadar yüksek oluyor. En güzel yaşlarımızı korkuyla ve gözyaşlarıyla geçiriyoruz."

"Ama düzenli bir hayatının olmasını istiyorsan başka bir seçeneğinin olmadığının da farkındasın," dedi İrem.

Su başını hüzünle sallarken, "Evet," dedi. "Farkındayım."

"Benim maalesef farkında olmamak gibi bir seçeneğim yok," dedi İrem de yatağa otururken. "Benim hedeflerim biraz büyük."

"Mesela?" diye sordum merakla.

"Elektrik elektronik mühendisliği okumak bana cazip geliyor," diyerek cevapladı.

"Fakat bir yanın psikolog olmak istiyor," dedi Sıla.

"Evet, keşke günlüğümü okumasaydın da bu bilgi bana özel olarak kalsaydı," diyerek iğneleme yaptı İrem. Sıla buna karşılık mahcup bir çocuk gibi büzülerek gülümsedi.

"Ben ünlü bir moda tasarımcısı olmak istiyorum," dedi Elif. "Ve bunu başaracağım da."

"Ne kadar da kararlı bir bayan," dedi Su hayran hayran.

"Ne yapayım?" dedi Elif. "Senin gibi isyankâr olmak maalesef karın doyurmuyor. Tamam, *Fuck the system!* diye dolaşalım falan ama yapacak bir şey de yok. Kabul et artık."

Su, morali bozuk bir şekilde onayladığını gösterir gibi omuzlarını silkti.

Kısa bir süreliğine ortama sessizlik hâkim olduktan sonra Su bana dönüp, "Hâlâ kızgın mısın, yeni kız?" diye sordu.

Bu soruya şaşırmış olsam da belli etmemek için gülümsedim. Duygularımı saklamanın en iyi yolu gülümsemekti. "Hayır," dedim. "Sana kızgın değilim."

Cevabım onu mutlu etmiş gibi tebessüm etti. "O kadar sinirleneceğini bilseydim... Aslında yalan söylemeyeceğim, yine yapardım."

Bunun üstüne Elif küçük bir kahkaha patlattıktan sonra gülümseyerek, "Yapıcı mı, yoksa yıkıcı mı olmak istediğini anlamadım," dedi.

Su, "Öyle deme! Bu hayatta en önemli şey dürüstlük bence. İnsan dürüst olmazsa gerisi yalan oluyor," diyerek kendini savundu.

Haklıydı. Sonuçta zaman zaman herkes kötü düşünür. Kimi içinden, kimi dışından. Konuşandan değil, sessiz olandan çekinmeliydik.

"Haklısın," diyerek onayladı Sıla. "Bu hayatta iki şeye önem veririm. Birincisi yemek, ikincisi dürüstlük."

"Bak bu arada uyarayım," dedi İrem. "Asla ve asla Sıla'nın depoladığı abur cuburlara dokunma. Yok, ben bu hayattan

çok sıkıldım ve intihar etmek günah olduğu için yaşamıma son vermenin bir yolunu arıyorum diyorsan, o zaman başka."

"Aslında o zaman bile bunu önermem," dedi Sıla. "Boğaz Köprüsü'nden kendini atarsan daha az acı çekersin."

Normalde bu denli saçma boyutta bir yemek aşkının şaka olduğuna inanırdım ama karşımdakilerin ciddi duruşları kafamın karışmasına neden oluyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde sağa sola bakınırken Elif halime acımış olacak ki, "Kızın üstüne gitmeyin," dedi. "Merak etmeyin, izinsiz birinin yiyeceğini alacak bir tipe benzemiyor zaten."

Daha sonra nasıl oldu bilmiyorum ama sanki kırk yıllık arkadaşlarıymışım gibi birden benimle muhabbet etmeye başladılar. Mesleklerden yeni çıkan kozmetik ürünlerine, Leonardo DiCaprio ve Kate Winslet'in ne kadar yakıştığından erkeklere kadar birçok konuda konuşmuştuk. Genelde insanlarla muhatap olma gereği görmeyen ben, şaşırtıcı bir şekilde konuştukça konuşuyordum.

Sonunda yemek vakti geldiğinde yatakhaneden çıkıp yemekhaneye doğru ilerlemeye başladık. Bu kızlarla nasıl bu kadar çabuk samimi olduğuma anlam veremiyordum. İçimden bir ses bu durumun onlar tarafından oldukça normal karşılandığını söylüyordu. Sanki binlerce kez yaşamış gibiydiler.

Akşam yemeğinde haşlanmış tavuk vardı. İçimdeki çocuk tavuğu görür görmez kendini belli etmişti.

"Ee, Defne?" dedi Sıla. "Bu okulda devam etmeyi düşünüyor musun?"

"Sadece bir ay kalacağım," diye cevap verdim.

İrem bir anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Neden sadece bir ay kadar kısa bir süre için geliyorsun ki?" diye sorduğunda, ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Biraz düşündükten sonra, "Deneme süresi gibi bir şey," dedim. "Yani bu bir ayın sonunda kalıp kalmamak benim

yapacağım bir seçim ama ben gitmek isteyeceğimden adım gibi eminim."

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu İrem. Şüpheci ve sorgulayan bir karakteri olduğu aşikârdı.

"Görünen köy," diye en kısa şekliyle açıkladım.

İrem, "Ben buna ön yargı diyorum," diyerek cevap verdi.

"Üzgünüm ama beni gökkuşağına çeviren sizsiniz," dedim.

"Okulun ilk gününden başlamayın," dedi Su. "İkiniz de kendinizce haklısınız. Tartışmayın."

"Aynen öyle," diyerek Su'ya destek çıktı Sıla.

Omuzlarımı umursamaz bir şekilde silkerken, İrem de gözlerini aynı umursamazlıkla devirdi. İkimizin de uğraşmak istemediği açıktı. Bu yüzden susmayı tercih ettik.

Ortam yaşanan minik tartışmacıktan dolayı bir anda sessizleşmiş ve bu sessizlik yemek bitene kadar sürmüştü. Kimsenin ağzını açıp bir şey söylediği yoktu. Hoş, böylesi benim için daha iyiydi ya, neyse.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, her zamanki gibi çok yediğimi düşünüp, tutamayacağımı bile bile yarın daha az yiyeceğime dair kendime söz verdim.

İrem kalkarken, "Boş vakitlerimizde, özellikle de yemekten sonra toplandığımız bir yer var," dedi bana dönüp. "Biz oraya *Büyük Salon* adını veriyoruz. Spor salonu genişliğinde. İçini kendi zevkimize göre dekore ettik. Gelmek istersen bekleriz."

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Sanmıyorum," dedim. "Uyusam iyi olacak."

İrem, "Teklif var ısrar yok," dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Diğer kızlar da "İyi geceler," deyip onu takip ettiler.

Onlar gittikten sonra derin bir nefes alıp yatakhaneye yöneldim. Tam o sırada polarımın cebinde titreyen telefonum bir an donup kalmama neden oldu. Arayan kişinin Çetin olduğunu görünce tebessüm ettim. Çetin, babamın

çok yakın bir arkadaşının oğluydu. Çocukluğumuz birlikte geçti desem yalan olmazdı. Hayatın bana bu zamana kadar verdiği tek dosttu.

"Alo!" diyerek açtım telefonu yatakhaneye doğru yürürken.

"İlk gün nasıldı bakalım?" Ses tonu her zamanki gibi neşeli ve insanı rahatlatan bir tondaydı.

"Biraz karışık," diyerek geçiştirdim. "Beni boş ver, senin günün nasıl geçti."

"Biraz kötü görünümlü iyi, biraz iyi görünümlü kötü. Hareketli bir yıl olacak." Aynı düşünceleri paylaşmak garip bir şekilde rahatlamama neden olmuştu.

"Neden?"

"Söylemeye değmez. Boş insanlar için boş yere kafa yormak benimkisi."

Cansel diye bir kızdan hoşlanıyordu. Hatta ona deli gibi âşıktı ama bu, kızın umurunda değildi. Çetin'e olan tüm yalvarmalarım ve gerçekleri yüzüne vurmam hiçbir işe yaramadığı gibi, onu daha çok kırmış ve incitmişti.

"Eğer bir umut olduğunu düşünüyorsan peşinden git," dedim. "Sonuçta *Yaptım!* diye pişman olmak, *Yapmadım!* diye pişman olmaktan çok daha iyi."

"Peki, bir umut yoksa ne yapacağım?"

"O zaman bırakacaksın. Her ne kadar zor olsa da bırakacaksın."

"Haklısın. Bırakmak boş yere kendimi kandırmaktan daha iyi."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Bırakmayacağım."

"Ah be Çetin!"

"Benim elimde değil ki, kanka!" diyerek savundu kendini.

"Her neyse," diyerek konuyu kapatmak istedim. Çünkü konuşmak, sadece zarar veriyordu. İşte bu yüzden en güzeli şüphesiz sessizlikti.

"Kızlarla dolu bir okula gitmişsin. Artık kardeşini de görürsün," dedi umutla.

Alaycı bir şekilde güldükten sonra, "Ben seni görsem bile, sen çevreni görmüyorsun," diyerek tekrar iğneleme yaptım.

"Haklısın, kardeş," diye dalgalı bir sesle konuşarak yaptığım iğnelemeyi umursamadığını göstermiş oldu. "Ne yapayım? Bu da benim serseri serbest stilim."

Tam o sırada yatakhanenin önüne gelip kapıyı açtım ve içeri yine ilk kez girmiş gibi temkinle adım attım. Her ne kadar birkaç kızla konuşmuş olursam olayım, bu okulda diken üstünde olmama gibi bir seçeneğim yoktu.

"Defne? Orada mısın?" dedi Çetin ben bir süre sessiz kalınca.

"Sadece bir eşek şakası yapma ihtimallerine karşı dikkatli olmaya çalışıyorum," diyerek açıkladım.

"Sen iyi olduğundan emin misin?"

"Burada pek sağlıklı tiplerin olduğu söylenemez."

"Sana bir şey mi yaptılar?"

"Şaka adı altında yaptıkları aptallıklar dışında hayır, bir şey yapmadılar."

"Vural Abi'yle konuşmamı ister misin?" diye sordu samimi bir ses tonuyla. "Beni dinler belki."

"Babam mı?" dedim ihtimal vermediğimi ses tonuma yansıtarak. "Hiç sanmam."

Çetin bana hak vermiş olacak ki sessiz kaldı. Benim de aklıma konuşacak başka bir konu gelmeyince, her zamanki gibi aptalca şakalaşıp vedalaştık. Çetin bana ve hoşlandığı kıza karşı ne kadar iyi olsa da, dışarıdan onun karakterini analiz etmeye çalışan biri egoist bir yapıya sahip olduğunu düşünürdü. Ama insanlar asla göründükleri gibi olmuyorlardı. Bizi önemsemediğini düşündüğümüz insanlardan

fazlasıyla değer görüp; tanıdığımızı sandığımız, hatta canımızdan çok sevdiğimiz insanlardan hayatımızın kazığını yiyebiliyorduk.

Yatağıma uzanıp, her akşam yaptığım gibi kitabımı okumaya başladım. Kitapları kâğıt parçasından ibaret gören insanları anlamıyordum ve asla anlamayacaktım. Kitaplar, başka bir boyuta geçişin kapısıydı. Acımasız gerçeklerden vicdanlı hayallere kaçış köprüsüydü bana göre. Aşkın ne olduğunu kitaplarda bulmuş, dostluğu kitaplarda yaşamıştım.

Kitabın neredeyse ortalarına geldiğimde kapı gürültüyle açıldı ve kızlar karınca sürüsü gibi içeriye akın etmeye başladılar. Telefonumun saatine baktığımda on bir olduğunu görmek kısa bir şok geçirmeme neden oldu. Yorulan gözlerimi ovuşturup, kaldığım sayfayı kıvırdım. Kitabı yatağımın yanındaki çantaya koyarken birden İrem çıkageldi. Bir ters düşüp bir yanımda belirmelerine anlam veremiyordum. Belki de abarttıklarının ve haklı olduğumun farkındaydılar.

"Bu okulda birilerinin kitap okuduğunu görmek güzel," diyerek yatağıma oturdu. "Ne tarz kitaplar okuyorsun?"

"Genelde romantik okurum ama korku ve cinayet romanları da hoşuma gidiyor. Sen?"

"Birçok şeyi okumak hoşuma gidiyor. Kitap konusunda belli bir tarzım olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Anlıyorum."

"Her neyse, iyi geceler," diyerek kalktığında, "Sana da," diye karşılık verdim.

Herkes sıcacık yorganının altına girip ışıkları kapattığında beni istemeden bir heyecan basmıştı. Su'yun bana güler yüz gösterip ardından renk havuzuna atılmama neden olmasını –her ne kadar sonradan gülümsese ve arkadaşça yaklaşsa da– hazmedemiyordum. Hayatımda ilk kez başıma böyle bir şey geliyordu.

Herkesin uyuduğundan tamamen emin olduktan sonra yavaşça yatağımdan kalktım ve yastığımın altına sıkıştırdığım makyaj çantasını da alıp sessizce lavaboya gittim.

Aynadaki yansımama bakarken kalbim heyecandan hızla atmaya başlamıştı bile. Tenimden birkaç ton açık olan –neden aldığımı bilmediğim– fondöteni yüzüme bolca uyguladım. Ardından elime ne gelirse, tanınmayacak hale gelene kadar bolca sürdüm. İşim bittiğinde, karanlıkta kendimi görsem korkudan dudağımın uçuklayacağı bir haldeydim.

Lavabodan çıktıktan sonra yine sessiz adımlarla yürüdüm. Yatağımın üstündeki telefonumu alıp Su'yun yanına doğru ilerledim. Su'yun yatağına vardığımda kamerayı çoktan açmıştım. Yatakhane sadece birkaç gece lambasının ışığıyla aydınlandığı için görüntü çok net değildi ama neyin ne olduğu ayırt edilebiliyordu.

Yanında top patlasa da uyanmayacakmış gibi görünen Su'yu omzundan biraz sarsıp, "Su," diye fısıldadım. Bu yaptığım onu uyandırmak yerine homurdanarak sırtını dönmesine neden olmuştu. Yatağın etrafını dolanıp yüzümü onunkine yaklaştırdıktan sonra, korku filmlerini aratmayan ve bu sefer biraz daha yüksek bir sesle, "Su," diye fısıldadım. Nasıl başardığımı bilmiyordum ama sesim sanki bana ait değildi. Çatlayarak, cızırtıyla çıkıyordu.

"Hı?" Gözlerini açmadan seslenişi neredeyse gülmeme neden olacaktı. Yarı uyku haliyle, uyanmayı reddeder gibi kaşları çatılmıştı.

"Oyun oynayalım," diye fısıldadım.

"Ne?" Kaşları biraz daha çatılmış ama gözleri hâlâ açılmamıştı.

"Oyun oynamak istiyorum."

Gözlerini yavaşça araladı. Sonra tekrar kapattı. Hemen ardından hızlıca tekrar açtı. Ona dişlerimi belli ederek

gülümsediğimde, odayı kulakları sağır edecek kadar büyük çığlığı ile doldurdu.

"Kış kış!" diyerek eliyle köpek ya da kedi kovar gibi kovmaya çalıştı beni.

O yatakta geriye doğru ilerlerken ben ona biraz daha yaklaştım. Kamerayı tam da suratına tutuyordum. "Korkma benden. Oyun oynamak istiyorum sadece."

Saf korkuyla bakan gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Tüm gücüyle bir kez daha çığlık attı.

Tam arkamdan "Ne oluyor?" diye bir ses işitince hızla döndüm. Kamerayı hâlâ yatağında uzanmakta olan kıza doğru tuttum. "Oyun oynayalım mı?" dediğimde bu kez içeride kızın çığlığı yankılandı. Ardından diğer çığlıklar geldi.

Ve sonra ışıklar açıldı.

Gizem Hanım geceliği ile kapıda dikilirken öfkesini hissedebiliyordum. Kızmıştı ama şaşkınlığa dair bir belirti görememiştim. Bu tür vakalara alışık bir hali vardı.

"Neler oluyor burada?"

Öfkeyle bakan Gizem Hanım'a masumca gülümsedikten sonra Su'ya dönüp, "Sadece küçük bir şaka," diyerek omuz silktim.

Su'yun olayları kavradığı gözle görülür bir şekilde rahatlamasından belli oluyordu. Başını derin bir nefes vererek arkaya yatırmıştı.

"Kızlar!" dedi Gizem Hanım sert bir ses tonuyla. "İlk gün olduğu için bir şey söylemeyeceğim fakat sınırları aşmayın!"

Gece gece en temizinden azarımızı işittikten sonra, Gizem Hanım'ın ışıkları kapatıp yatakhaneden çıkmasıyla yine biz bize kaldık.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Sıla'nın sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Size, sizin eğlence anlayışınızla yaklaşıyorum," diye karşılık verdim. Bana olan tüm sempatisini kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Tamam, sakin ol," diyerek Sıla'yı kolundan çekiştirdi Elif ama Sıla onu dinlemek bir yana dursun, hışımla kolunu çekip kurtardı.

"Karşılık vermeni anlarım ama bu neydi?"

Tam ona bir cevap verecektim ki, tanıdık bir kahkaha sesi kulaklarımı doldurdu. Kahkaha İrem'e aitti.

"Ne oluyor?" dedi Elif.

"Yüzünüzün ifadesini görmeniz lazımdı," dedi İrem kahkahalarının arasında zar zor konuşarak. "Hayatımda böyle güldüğümü hatırlamıyorum.

"Sen korkmadın mı yani? Nasıl böyle gülüyorsun?" dedi Elif şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle.

"Defne'yi lavaboya girerken gördüm. Öyle aptal bir hali vardı ki, amacını merak ettim ve lavabodan çıkana kadar onu izledim," diyerek açıkladı İrem.

"Neden onu durdurmak için bir şey yapmadın?" dedi Sıla.

"Neden yapacakmışım?" diye karşılık verdi İrem. "Siz yaparken sizi durdurmak için bir şey yapmayınca sorun yok da, onu durdurmayınca mı sorun var?"

Sıla, İrem'in bu cevabına bir şey söylemek istiyor ama söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. Hemen ardından pes eder gibi nefesini verdi ve "Her neyse," dedi. "Bunu biraz hak ettik sanırım."

Ona bir şey söylemeye fırsat kalmadan Su'yun patlattığı kahkahayı duyar duymaz arkamı döndüm. "Video çektiğini söyle," dediğinde kızmamasına şaşırarak elimdeki telefonu ona fırlattım. Telefonu havada kaptıktan sonra hemen videoyu açtı. Bu arada Sıla ve Elif de dâhil olmak üzere birkaç kişi onun yanına gidip yatağına oturmuştu. Videoyu

seyrederlerken karınlarının ağrımasına neden olacak kadar çok kahkaha attılar.

"Su da böyle bir insan işte." Ben kahkahalarıyla okulu şenlendiren kızları izlerken, İrem bir anda yanımda belirmişti. "Asla kin tutan biri değildir. Sana karşılık vermeye çalışmayacaktır,"

Ona cevap vermek yerine tebessüm ettim.

Video bittiğinde, Su bir eliyle gözlerinden akan yaşları sildikten sonra bakışlarını bana çevirip telefonumu uzattı. Telefonumu ondan alırken bana kocaman bir gülümseme sunarak birkaç kelime döktü dudaklarından.

"Ben seni çok sevdim, yeni kız!"

İKİNCİ
BÖLÜM

Kumsaldayım.

Haziran sonları veya temmuz başları olduğunu tahmin ediyorum. Esen sıcak rüzgâr saçlarımın arasında dolaşırken bir yandan da içimin gıdıklanmasına neden oluyor. Dalgaların sesini duyarken denizin kokusunu içime çekiyorum. Güneş çoktan batmış ama etraf renkli ampullerle canlandırılmış. Karşımda sarışın, mavi gözlü bir çocuk duruyor. İki eli belimde ve benim iki elim de onun boynuna dolanmış bir halde dans ediyoruz ılık kumun üstünde.

"Defne," diye fısıldıyor. Çıkma teklifi edecek biliyorum, eminim.

Beklentiyle "Evet," diyorum.

Tam o an beni çok şaşırtan bir şey oluyor. Çocuğun sesi birden değişiveriyor ve tanıdık bir sesi anımsatıyor. Dudaklarını araladığında çıkan sözler ise iyice aklımın karışmasına neden oluyor.

"Uyan artık!"

Ne?

"Hadi uyan artık!" İrem'in sesini duyduğumda uyanmayı reddeder gibi yatakta yana döndüm. Az önce dünya üzerinde görüp görebileceğim en yakışıklı çocuk –rüyamda bile olsa– bana çıkma teklifi etmek üzereydi ve İrem tam zamanında bölmeyi başarmıştı.

"Çok güzel bir rüya..."

"Rüyan beni ilgilendirmiyor, Defne." Ardından başımın altındaki yastığı çekip yüzüme fırlattı. "Kalk artık!"

Ona atabildiğim en öfkeli bakışı atmaya çalıştım ama uykusuzluktan en öfkeli bakışımın bile Küçük Emrah'ın bakışlarından farksız olduğuna emindim. Beni bu hayata bağlayan iki şey vardı; uyku ve kitaplar. İrem bunlardan birini elimden alırken benim tek yapabildiğim, mırıldanarak doğrulmak ve yatağımın kenarındaki sandalyede duran okul tişörtüme uzanmaktı. Dün gece evden ayrı geçirdiğim ilk

gece olduğu için zorlukla uyumuş, huzursuzca bir sağa bir sola dönüp durmuştum.

Yarı kapanan gözlerimle tişörtümü vücuduma geçirdim ama o kadar bitkindim ki, sabit tutmaya çalıştığım başımı daha fazla tutamadım ve yastığın üstüne düşmesine izin verdim.

"Defne?" İrem'in şaşkın sesi kulaklarımı doldurduğunda, gözlerimi açmak için kendimle büyük bir savaş veriyordum. "Sen tişörtünü pijamanın üstüne mi giydin?"

"Bu kıza uykusuzluk yaramıyor," dedi Elif. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama ses tonundan güldüğü anlaşılıyordu.

"Kalkarım şimdi, söz," diyerek boş yere ikna etme çabasına girdim. Ancak "On dakikaya ders başlıyor!" diye bir çığlık duyduğumda tüm uykum bir anda buhar olup havaya karışmıştı. Gözlerimi hızla açıp, üstümdeki tişörtü ve pijamayı çıkardıktan sonra tişörtü tekrar giydim. Yetişme ihtimalimin çok düşük, hatta imkânsız olduğunun farkındaydım ama yine de siyah okul eteğimi ve sandalyenin üstündeki küçük kutumun içinde duran diş fırçamı kaptığım gibi banyoya koştum. Kapıyı kapattıktan sonra aceleyle yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamaya başladım. Bir yandan da boştaki elimle saçlarımı tarıyordum. Ardından yine süper hızlı bir şekilde okul eteğimi giydim ve koşar adımlarla yatağımın yanına gittim. Dolabımdan siyah çorabımı alıp bacaklarımdan geçirdikten sonra beyaz spor ayakkabılarımı giydim.

Hayatımın en hızlı hazırlanışıydı.

Dün akşam hazırladığım çantamı omzuma geçirip kapıya koşarken "Defne!" diye seslendi Sıla.

Sabırsızca ona döndüğümde hâlâ pijamalı olduğunu görmek beni şaşırttı. Fakat aniden sadece Sıla'nın değil, tüm kızların pijamalı olduklarını fark ettim.

"Dersin başlamasına daha kırk beş dakika var," dedi Sıla.

"Ne?" dedim şaşkınlığımı ses tonuma yansıtarak. Kızların birkaçı kıkırdarken bakışlarımı İrem'e çevirdim. Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi, masumane ve bir o kadar da kurnaz bir şekilde gülümsüyordu bana. Taşlar beynimde yerine otururken, "Aşk olsun!" diye sitem ettim. Bir insanı sırf uyandırmak için böyle bir yalan söylenmesi sinir bozucuydu.

"Eğer kahvaltıya yetişemeyip aç olarak derse girseydin, o zaman da seni uyandırmadığım için bana patlayacaktın," diyerek kendini savundu.

Söylediği şeyde doğruluk payı olduğunu bilsem de, atabildiğim en kötücül bakışı atıp yatağımın yanına gittim ve sırtımı duvara verecek şekilde oturup ayaklarımı uzattım.

Kâbus gibi geçen ilk günün ardından bu şekilde uyanmak beni mutlu etmemişti. Kahvaltı saati gelene kadar kitap okumayı tercih etmiştim ama kafamda dönüp dolaşan düşünceler yüzünden bir türlü okuduğumu anlayamıyordum. Dün gece her ne kadar düşünmemeye çalışsam da, babamın beni göndermek istiyor olabileceği fikrini aklımdan atmam mümkün değildi. Son zamanlarda hissedilir bir şekilde benden uzaklaşması da kafamın karışmasına neden olmuştu. Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken İrem'in sesi dikkatimi dağıttı.

"Cidden beş dakikada hazırlanabileceğini düşünmüyordum," derken yatağıma oturmuş, içten bir şekilde gülümsüyordu. Nedense ona kızasım gelmiyordu. İrem'de bir şeyler vardı. Güzel şeyler... Daha dün gelmiş olmama rağmen bu kanıya nereden vardığımı bilmiyordum. Belki de dobra oluşu beni etkilemişti, kim bilir.

"En vicdanlı olanınız bile çok zalim," dedim yarım bir tebessümle.

Buna sözlü olarak cevap vermek yerine öpücük attı ve ardından başını yana yatırıp şirinlik yapmak isteyen bir çocuk

gibi gülümsedi. Garip bir kişiliği olduğu açıktı. Hem olgun, hem çocuksu. Hem ekşi, hem tatlı. Hem bayat, hem taze.

✹

Kuzey Erkek Lisesi...

En koyu haliyle sohbete dalınmış, kibar olmayan bir dille takımların ve maçların muhabbeti yapılırken, birinci sınıflardan Mustafa "Mete Abi!" diye koşarak sınıfa daldı. Koşmaktan nefes nefese kalmış, alnında minik ter damlaları oluşmuştu. Nefesini düzene sokmaya çalışır gibi ellerini dizlerine yaslayıp bekledi.

Mete o sırada en yakın arkadaşları Arda, Fatih, Çağatay ve Bora ile birlikteydi. Tüm gözler Mustafa'nın üstündeydi ama çocuk konuşamıyordu. Konuşmasına da gerek yoktu. Mete ne olduğunu anlamıştı.

"Kapıda... Birileri var... Seni... Soruyorlar... Tehlikeli tip... Tehlikeli tipler..." dedi çocuk zar zor konuşmayı başardığında. Endişeli hali kimsenin gözünden kaçmamıştı.

"Tamam, Mustafa," diyerek başını salladı Mete. Ardından sıranın üstündeki bir şişe suyu alıp çocuğun yanına ilerledi. Mete daha şişeyi uzatmadan, Mustafa elinden kapıp kafasına dikti.

Mete çocuğu orada bırakıp sınıftan çıktığında Arda da peşinden gitti. "Mete, ne oluyor?"

"Geçen günkü çocuklar," diyerek en kısa haliyle açıkladı Mete.

"Siz niye kavga etmiştiniz?" dedi Çağatay, Mete'nin arkasından ilerlerken.

"Çocuğun sevgilisini eve atıp..."

"Ciddi misin lan?" dedi Fatih, Mete'nin sözünü keserek.

"Söylediği kızı tanımıyorum," diye yanıt verdi Mete.

Okulun kapısına dayanan çocukla birkaç gün önce bir mekânın çıkışında karşılaşmışlardı ve fiziksel şiddetin olduğu bir kavga yaşanmıştı. Mete çocuğu biraz *hırpalamıştı*.

Koridorda ilerlerken o kadar rahattılar ki, onları gören biri kavgaya değil de bir yerlere kahve içmeye gittiklerini düşünürdü.

Okulun kapısından çıktıklarında Mete yüzüne çarpan rüzgârla bir an afalladı. Güneşe aldanmış ve havanın bu kadar soğuk olduğunu tahmin edememişti.

"Dış kapıdalar," dedi Fatih başıyla işaret ederek.

Mete başını sağa çevirdiğinde, neredeyse on beş kişi olduklarını gördü. O an çaktırmasa da, okul dışında olsaydı; kesinlikle korkacağından emindi. Daha önce adaletsiz kavgalara katıldığı olmuştu ama sonuçta o bir Süpermen değildi.

"Çıkışa birilerinin geleceğini söyleseydin hazırlıklı olurduk." Batuhan'ın birden çıkagelmesi Mete'yi hiç şaşırtmamıştı. İlahi bir yetenekmiş gibi, nerede kavga varsa Batuhan mutlaka orada olabilme özelliğine sahipti.

"Gelecekleriden haberim olsaydı söylerdim."

"Boş verin bunları," dedi Arda alaycı bir ses tonuyla ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi. "Sürprizler hayata renk katar."

Diğerleri de Arda'nın arkasından ilerlerken, Batuhan basketbol oynayan çocuklara bakarak ıslık çaldı. Kan ter içinde kalmış yaklaşık on kişi ona döndüğünde, eliyle gelmelerini belirten bir işaret yaptı. Hemen ardından çocukların gözleri kapının önünde bekleyen topluluğa çevrildi ve dudaklarında mesajı kaptıklarını belli eden şeytani bir gülümseme belirdi. Hiç tereddüt etmeden sahadan çıkıp, kapıya doğru koşar adımlarla ilerlediler.

İki grup karşı karşıya geldiklerinde, aralarındaki gerginlik elle tutulacak kadar büyümüştü.

Karşı grubun lideri gibi görünen çocuk, "Kardeşimle kavga eden kim?" diye sordu.

Mete bir adım öne çıktığında neredeyse çocukla burun buruna gelmişti.

"Milletin sevgilisine yavşamaya utanmıyor musun lan?" dedi çocuk.

"Söylediğiniz kızı tanımıyorum bile, oğlum! Ne yavşaması?" diye karşılık verdi Mete.

"Ama yavşamış olarak da sayabilirsiniz," dedi Çağatay araya girerek. Mavi gözleri öfkeyle parıldıyordu. "Bizim için fark etmez."

"Sizin götünüz kalkmış lan!" Bu sefer konuşan kişi karşı gruptan farklı birisiydi.

"İndirmeyi deneyebilirsin, kardeş," dedi Bora. "Ama biraz acele et, karnım aç."

"Ulan..." Karşı grubun lideri gibi görünen çocuk Bora'ya doğru hamle yaptığında, Mete hızla yumruğunu ona savurdu.

Sonra ortalık mahşer yerine döndü.

Karşı taraftaki çocuklar hep birlikte Mete'ye saldırmaya niyetlenince, arkadaşları araya girerek onlara engel oldu. Arda en yakınındaki çocuğu yumruğuyla buluştururken, Fatih bir diğerinin midesine sert bir darbe indiriyordu. Çağatay *Allah ne verdiyse!* diye düşünüp önüne gelene tekme tokat dalıyor, Bora ise *Bitse de gitsek!* diyerek yumruğunu rastgele savuruyordu.

Mete midesine yumruk yediğinde bir an nefesinin kesildiğini sanıp afalladı. Acıyla iki büklüm olurken, karşısındaki çocuk bu kez tekme atmaya yeltendi. Ama Mete hızla geri çekildi ve hemen ardından tekrar öne atılıp çocuğun suratına sert bir yumruk indirdi.

Yumruk yemek Mete'yi sinirlendirmişti. İnsanı ayakta tutan şeyin acı olduğuna inanırdı. Ona göre insan acısını büyütmeli, beslemeli ve nefrete dönüştürüp silah olarak kullanmalıydı. Sanki bir çeşit büyünün etkisi altındaymış gibi karşısındaki çocuğa öyle bir yumruk attı ki, çocuk gerileyip sırtını soğuk taşlara sertçe çarptı. Mete bu kez çocuğun

üstüne çıkıp ardı ardına yumruklarını savurmaya başladı. Omzunda Arda'nın elini hissedene kadar da durmadı.

"Ne yapıyorsun oğlum sen?"

Bilmiyordu. Öfkesi kendinden bile büyük olduğunda vücudu beyninden bağımsız hareket ediyordu. Verecek bir cevap bulamayınca hızla okula doğru ilerledi.

Arda bir an şaşkınlıkla arkadaşına baktı, ardından çocuklara döndü. "Bir daha Kuzey erkeklerinden birine bulaşmaya kalkmayın! İkinci kez bu kadar yumuşak olmayız!" dedikten sonra hızlı adımlarla Mete'nin peşinden gitti.

Fatih ve Batuhan da basketbol takımıyla birlikte okula yönelmişlerdi.

"Aslında biraz daha sürse fena olmazdı," dedi Çağatay, Bora'ya dönüp.

"Lan yürü okula," dedi Bora onu sırtından iterek. "Zaten acıktım."

Ve kavga böylece son buldu.

•

Defne Çınar...

Benim gibi ders dinlemeyi seven bir insanı bile soğutmayı başaran öğretmenler vardı şu hayatta. Evet, bir öğrenci her zaman çalışmalıydı ama şu da vardı ki, bir öğrencinin başarısı %60 çalışmasına bağlıysa, %40 öğretmene bağlıydı. Bir öğretmen, bizi heveslendirip daha çok çalışmamıza neden olabildiği gibi, o dersten iğrendirip elimize kitap almamamıza da neden olabilirdi.

Zil çaldığında derin bir nefes almıştım. Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturdum ve başımın ağrısının geçmesi için kendime biraz süre tanıdım.

Kalemlerimi ve defterimi sıranın altına koyarken, İrem bana dönüp "Çok mu bunaldın?" diye sordu. Başımı evet dercesine salladığımda, "İlk geldiğimde ben de böyle hissetmiştim," dedi. "Ama sonra alışıyorsun, merak etme."

Buna nasıl alışacağımı düşünürken, arkamızda oturan Elif'in heyecanlı sesi duyuldu. "Kızlar, size öyle bir bomba patlatacağım ki, duyunca *'Çar bombası yanında halt etmiş!'* diyeceksiniz."

"Alt tarafı Kuzey erkekleri kavga etmiş kanka," dedi önümüzde oturan Sıla. "Sence de biraz abartmıyor musun?"

"Enerji kaybetmişlerdir," diye yanıt verdi Elif. "Bu bizim açımızdan iyi bir şey."

"Saçma," dedi Su hafif alaycı bir ses tonu kullanarak. "Bir kavga maksimum beş dakikalarını alır. Maça ise neredeyse bir hafta var. Gerçekçi ol, kardeşim."

Elif, hevesini kaçıran Su'ya birkaç saniye tip tip baktıktan sonra dil çıkardı. Su buna karşılık olarak, buruşturarak top yaptığı kâğıt parçasını onun suratına atmayı hedefledi ancak Elif son anda başını öne eğerek toptan kurtuldu ve yüzünde beliren sinir bozucu gülümseme ile Su'yu daha da delirtmeyi başardı.

İrem ise, benim gibi bir öne bir arkaya şaşkın bakışlar atmak yerine, ikisinin bu haline gülümsemekle yetindi. Onun bu tepkisi böyle durumlara alışık olduğunu gösteriyordu.

"Biraz da sen anlat, Defne," dedi Sıla. "Okula alışabildin mi?"

"Alışmaz mı?" diye araya girdi Su. "Dün gece kendisi ebemle günah dolu bir gece yaşadı."

Mahcup bir şekilde gülümserken, "Biraz fazla öfkelenmiştim," dedim.

"Biz de hak ettik aslında," dedi Sıla.

Sıla'nın bu kadar çabuk değişmesine çok şaşırmıştım, çünkü daha dün Su'dan fazla tepki gösteren kendisiydi.

Pencereden içeri güneş ışıklarının süzüldüğünü görünce, "Ben biraz hava alayım," diyerek yerimden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Sabah hava cilveli bir şekilde gülümseyen güneşe rağmen soğuktu ancak şimdi biraz ısınmış olmalıydı.

Bahçeye çıktığımda, havanın sabaha nazaran daha sıcak olması beni mutlu etmişti. Havanın birkaç derece daha sıcak olması, radyoda sevdiğim şarkının çıkması, gece yıldızların gökyüzünü süslemesi gibi basit şeylerle mutlu olurken, insanların beni üzmeyi başarmasına bir kez daha şaşırdım.

Çimenlere doğru ilerlerken tepemde en acımasız haliyle parlayan güneş yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım.

Çimenlere uzandığımda, kapüşonlu hırkamın cebindeki telefonumun sessizde olduğu geldi aklıma. Beni arayan birilerinin olabileceğini düşünüp telefona bakmamla, umutlarımın büyük bir dalganın saldırısına uğramış kumdan kale misali yıkılması bir oldu.

Dün, evimden uzakta geçirdiğim ilk geceydi ve çekingen bir yapım olduğunu annem de babam da çok iyi biliyordu. Buna rağmen beni aramamaları bir yana, mesaj bile atmamalarına çok kırılmıştım.

Ama yine her zamanki gibi, kırılsam da ses çıkarmadım.

Dersin başladığını duyuran zil tüm okulu sarıp kızların küfretmelerine ve erken çaldığıyla ilgili bir şeyler gevelemelerine neden olurken, hafifçe esen rüzgârdan korunmak için kollarımı birleştirip okula doğru ilerledim.

Geriye sadece bir dersin kaldığını düşünüp kafamı dağıtmaya çalışsam da, beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Güney kızlarını dün oldukça öfkelendirmiştim ve onlar hiçbir şey yapmamışlardı. İrem, Su'yun kin tutmayan biri olduğunu söylese de ürkmeden edemiyordum. Bunun yanı sıra, babamın benden kurtulmak istediğine dair olan şüphelerim de gittikçe artıyordu.

Birlikte vakit geçirdiğimiz zamanların son bir ayda iyice azalması, günde sadece birkaç dakika sohbet etmemiz, hatta bazı günler yüzünü bile görmemem, normalde günde birkaç kez arayan ve merak eden babamın son zamanlarda bir

kere bile aramaması... Tüm bunları düşündükçe vardığım sonuç canımı sıkıyordu. Bu kötü düşüncelerden kaçmaya çalışıyordum ama hangi yöne dönsem çıkmaz sokağa denk geliyordum.

Onun dışında günüm son derece sakin geçmişti. Tabii bu okulda ne kadar olabilirse... Sıla çikolatasını çalan Su'yu on beş dakika kovalamış; Elif, İrem'in test kitaplarını saklayıp bir ton küfür yemiş; İrem, Sıla'yı pasta aldığını söyleyerek kandırmış; Su, Elif'i kilo aldığını söyleyerek depresyona sokmuştu.

Gayet monoton...

Akşam saat dokuza doğru bir oyun keşfetmiş ve keşfettiğim için kendime defalarca küfretmiştim. Oyun hem bağımlılık yapmıştı, hem de seviye atlaması aşırı derecede zordu. Tam seviye atlayacağımı düşünüp mutlu olurken çok saçma bir hata yapıp tekrar başa dönmek insanın zoruna gidiyordu.

Sonunda yatma vakti geldiğinde fazlasıyla rahatlamıştım. Bu okulda eğlenceli tipler vardı ama kendimi hâlâ dışlanmış hissediyordum. Bu histen kaçmanın tek yolunun da uyku olduğuna inanıyordum.

Kitaplar dışındaki başka bir kaçış yolu da uykuydu.

Yatağa girdiğim andan itibaren üstüme uykunun geleceğini haber veren bir ağırlık çökmüştü. Sık sık olmasa da bazı zamanlar yatağa girdikten sadece birkaç dakika sonra uykuya dalabiliyordum ve bu akşam da o bazı zamanların içinde olacakmış gibi görünüyordu. Tam uyku beni sıcak kollarıyla sarmalayacaktı ki, Sıla'nın "Sessiz ol," diye fısıldadığını duymak gözlerimin korkuyla fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Gözlerimi açtığımda, Su'yun Sıla'yla birlikte yatağının altından bir şeyler alıp yatağın üstüne koyduklarını gördüm. Gözlerim karanlığa alışmıştı ama hâlâ tam seçemiyordum.

"Bolca almışsındır umarım," dedi Sıla.

Neyi bolca? Boya mı?

Beynimde tehlike çanları çalmaya başlamış, hatta kırmızı alarm verilmişken kalbim güm güm atıyordu. Hedeflerindeki kişi olduğuma o kadar emindim ki, başka bir alternatifin var olduğu ihtimalini bile düşünmüyordum.

"Merak etme," dedi Su. "Ben hallederim demiştim, değil mi?"

Artık hedefleri olduğuma adım kadar emindim. Yine beni boya havuzundan çıkmışa çevireceklerdi.

"Aferin sana," dedi Sıla. "Başlayalım mı artık?"

"Geç bile kaldık."

Bunun üzerine Sıla birkaç kızı uyandırıp, "Başlıyoruz," dedi ve kızların anında ayağa dikilmesine neden oldu. Yüzlerini tam seçemesem de, mutlu oldukları kıkırdamalarından belliydi.

Sıla'nın bana doğru yavaş yavaş yürüdüğünü fark ettiğimde, kalbimin göğüs kafesimin içinde halay çekmeye başladığını hissettim. Pusuda yatan bir aslan gibi iyice bana yaklaşmasını bekledim. Attığı her adımda daha da çok geriliyordum. Sonunda yanıma gelip yorganıma dokunduğunda, onu ve kendimi şaşırtacak şekilde çığlık atarak hızla yatağın üstünde doğruldum. Sıla anında birkaç adım gerilerken, "Hainler!" diye bağırmayı ihmal etmedim.

"Defne, sus! Salak mısın?" diye fısıldadı Sıla.

"Yine bana kötülük yapacaksınız, değil mi?" dedim ses tonumu düşürmeden.

"Ne kötülüğü, kızım? Sen kafayı mı yedin?" dedi İrem. Şaşkınlığı ses tonuna yansımıştı.

"Sizi duydum!" dedim. "Bir şey yapacaksınız!"

"Sevgili zeki arkadaşım," dedi Su öfkeli ama sakin kalmaya çalışır gibi. "Bugün çiğ köfte partisi yapacaktık biz. Bu tepkiyi vereceğini bilsek seni uyandırmazdık, emin ol."

Tam bu sırada açılan ışıklar gözlerimi kısmama neden oldu. Gizem Hanım'ın geldiğini sanmıştım ama ışığı açan öğrencilerden biriydi. Herkes kalkmış, yatağın üstüne çıkıp çığlık atan kıza bakıyordu.

Bakışlarımı Su'yun yatağına çevirdiğimde paket paket çiğ köftelerin dizilmiş olduğunu görmek, yerin dibine girmeme neden oldu. "Ben şey sandım..." diye söze başladım ama o kadar kötü hissetmiştim ki devamını getiremedim.

"Sana bir şey yapacağımızı mı? Su'yun sana kin tutmayacağını, öyle biri olmadığını söylemiştim," dedi İrem.

Ben ne diyeceğimi şaşırmış, bir sağa bir sola bakarken, Elif "Kızın üstüne gitmeyin," diyerek beni savundu. "Daha dün bir ton şey yaşadı. Dakikasında güvenmesini beklemek yanlış."

"Tamam, yaptıklarım kötü gelebilir ama ben kötü bir insan değilim be Elif!" dedi Su. "Yaptığım şey hoş geldin şakasıydı ve karşılık verdi zaten."

"Kötü bir insan olmadığını ben biliyorum ama o bilmiyor," dedi Elif beni savunmaya devam ederek. "Fazla büyütmeye gerek yok."

Bunun üstüne Su, bir şey söylemeden başını farklı yöne çevirdi. Elif bana bakıp eliyle gel işareti yaptıktan sonra Su'yun yanına gitti.

Utana sıkıla onlara katıldığımda, "Sorun değil," dedi Su. "Seni anlıyorum." Ardından omzuma hafifçe vurdu.

"Ay, şimdi bunlar benim mi?" dedi Sıla çiğ köftelere ve acı soslara bakarken.

"Hayır, *bizim*," diye düzeltti İrem.

"Yalnız buna çok vermeyin, kızlar," dedi Elif beni göstererek. Ben şaşkın şaşkın bakınca da, "Hiç öyle bakma," dedi. "Çok cici bir havan var. Miden kulağından çıkacak, sonra işin yoksa hastane ara dur!"

"Ne cicisi ya?" dedim çiğ köfteyi alıp bolca acı sosa batırırken. Fena gaza gelmiştim. "Benim midem çöplük gibidir, çöplük!"

Bir saat sonra...

"Götüm yanıyor, İrem!" diye bağırarak çıktım tuvaletten. Ben çıkarken, sırada bekleyen kız sabırsızca beni itip içeri daldı.

İrem koluma girip beni yatağa götürürken bir yandan da söyleniyordu. "Ben sana söyledim o kadar acı sos kullanma diye, değil mi?"

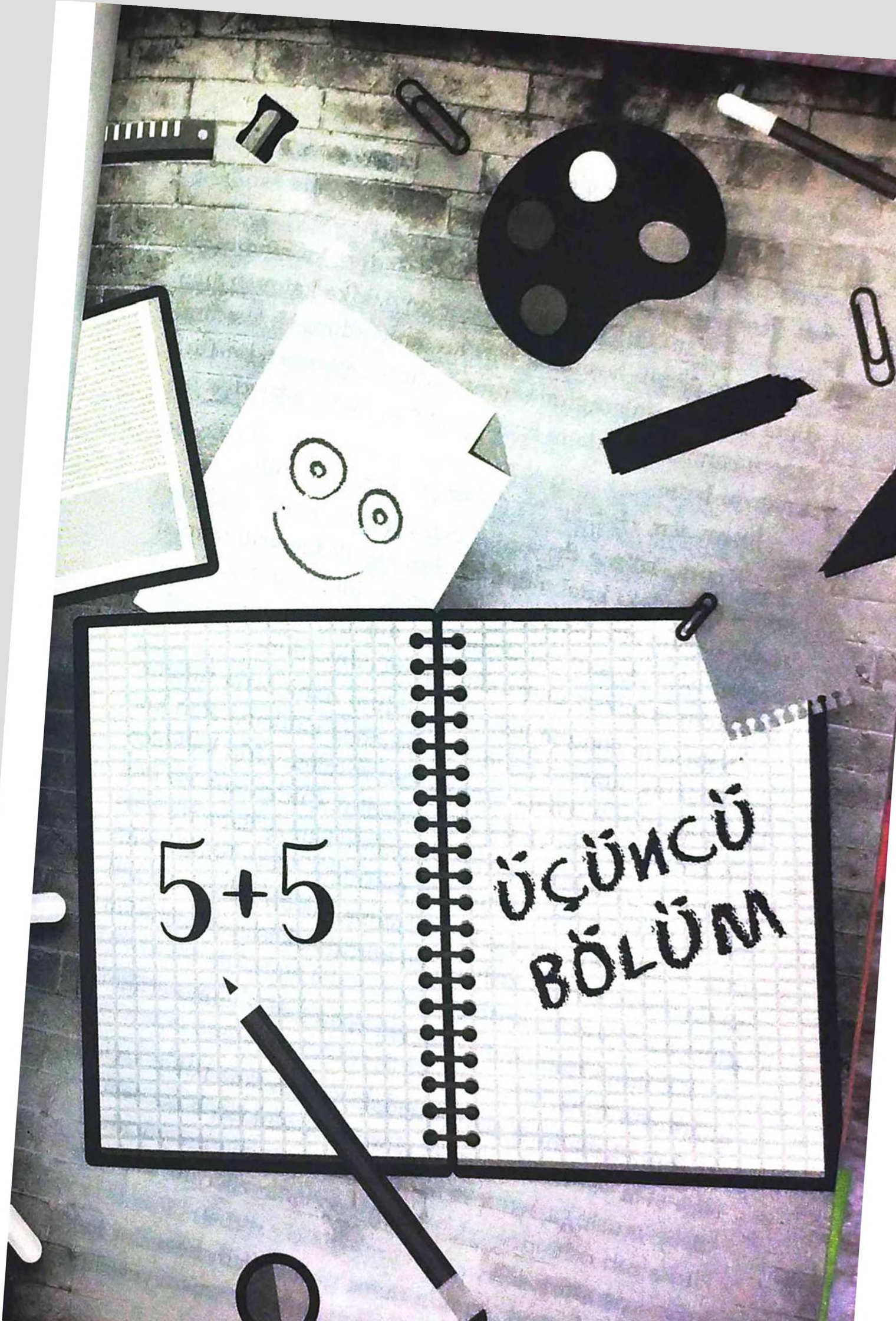
"O kadar abartmadım ki!" diyerek kendimi savundum.

"Defne, bir ara sadece acı sosu yedin, hatırla."

İrem yatağıma yatmama yardımcı olurken bile mızmızlanıyordum. Küçük bir çocuk gibi beni yatırmış, yorganı da üstüme çekmişti.

"Sen dinlen," dedi. "Birazdan geçer."

Başımı onaylarcasına sallarken, bu durumda bile olaylara olumlu tarafından bakmaya çalışıyordum. En azından Güney Kız Lisesi'nde bir günü daha atlatmayı başarmıştım.

5+5
ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

"Hocam, cidden çok çişim var," diye kıvrandım sıramda. Dersin bitmesine on dakika kalmıştı ama dersin başından beri kıvranıyordum ve kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Öğretmen ise Türk sinemasının kötü adamı Erol Taş gibi acımasız gözleriyle bakıyordu bana.

İnsan acır, *Hadi bir beş dakika çık!* der, değil mi?

"Kızım, bölme dersimi. Çocuk musun sen?" dedikten sonra önündeki kitabından yardım alarak konusunu anlatmaya devam etti. Bana karşı bir garezi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çişim var diyordum, anlamıyordu. İnsanların bu kadar acımasız oluşundan nefret ediyordum.

Sabrımın sonuna gelince, kendimi daha fazla tutamayıp koşarak sınıftan çıkmış ve arkamda kahkaha atan kızlar bırakmıştım. Hızla aynı kattaki tuvalete girip kabinlerden birine daldım ve kapıyı kilitledim. Çıktığımda ise tam anlamıyla yeniden doğmuş gibiydim. Güneş daha bir parlak, daha bir cilveli sırıtıyordu insanlığa. Hava birden temmuz sıcağını aratmayan bir hal almış, ılık bir rüzgâr esmişti sanki. Zeminden, hapishaneden kurtulmak isteyen mahkûm gibi çıkan çiçekler sarmıştı.

Alt tarafı işemiştim. Beni neyin bu kadar mutlu ettiğini anlamıyordum.

Biraz kirlenmiş olan aynadaki yansımama bakıp saçlarımı sola yatırdıktan sonra elime sabunluktan biraz sabun sürüp musluğu açtım ve akan soğuk suda ellerimi yıkadım. Hırkamın cebinden çıkardığım peçete ile ellerimi silip çöp kutusuna attım.

Tuvaletten çıktığımda derse girmek için hevesim kalmamıştı ama sınıftan izinsiz çıkmamın öğretmeni yeterince

kızdırdığını düşünüyordum. Derse girmemek daha da çok gözüne batmama neden olacaktı.

İsteksiz bir şekilde sınıfın önüne geldim. Kapıyı tıklatıp içeri girecekken bir hıçkırma sesi yankılandı koridorda. Başımı sağa sola çevirip etrafa bakındım ancak kimseyi göremiyordum. Tam sesin dışarıdan geldiğine veya beynimin bir yanılması olduğuna inanacakken, bir hıçkırık sesi daha işittim. Bu sefer emindim, ses sol taraftan geliyordu. Hızlı ama bir o kadar da sessiz adımlarla ilerledim koridorda.

Süpürge dolabının önüne, yani koridorun sonuna kadar ilerlemiştim ama kimse yoktu. Dün gece biraz uykusuz kaldığım için beynim benimle oyun oynuyor olmalıydı.

"Allah kahretsin!" diyerek atılan bir hıçkırık duyduğumda gözlerim süpürge dolabına sabitlendi. Artık beynimin oyun falan oynamadığından emindim.

Beni şaşırtan, sesin tanıdık olmasıydı. Hem de çok...

Tahta kapıya gözlerim hafifçe açılmış ve ne yapacağımı bilemeyen bir ifadeyle bakıyordum. İçerideki her kimse yalnız kalmak istediği aşikârdı ve belki de oradan hemen uzaklaşmalıydım ama içimden bir ses onun bana ihtiyacı olduğunu haykırıyordu.

Süpürge dolabını açtığımda öyle bir manzarayla karşılaştım ki, bir an kapıyı tekrar kapatıp koşarak kaçmak istedim. Süpürgeler dağınık bir şekilde yığılmış, çok yüksek olmayan tavandan ampul sarkıtılmıştı ve içerisi kesinlikle çok pisti.

Etrafı incelememe gerek kalmadan görmüştüm onu. Sinebileceği kadar köşeye sinmiş, dizlerini kendine çekip kollarıyla bacaklarını sarmıştı. Başını dizlerine yaslayıp yüzünü saklamasına rağmen kim olduğunu anlamıştım.

"İrem?" dedim şaşkınlığımı ses tonuma yansıtarak. Hemen ardından birinin bizi görme ihtimaline karşın içeri girip kapıyı kapattım. "Neler oluyor?

Yanına çöküp bir elimi omzuna koyarken, karşımdaki kızın İrem olduğuna inanasım gelmiyordu. O kadar... Çaresizdi ki. Benim tanıdığım dik duruşlu, dobra kızın bu olması mümkün değildi.

"Hepsinden nefret ediyorum," diye fısıldadı bir süre sonra.

Cevap vermesini beklemediğimden bir kez daha şaşırmıştım ama konuşması, bir adım ilerlediğimizi hissettirdi bana.

"Kim onlar?"

"Annem," dedi sadece.

İnsan annesinden nasıl nefret ederdi ki? Gözlerimi kaçırdım bir an. Sonra tekrar ona baktım. Şu an on yedi yaşında, olgun ve güçlü bir genç kızla değil de, sanki beş yaşında, parka gitmek isteyip ailesi tarafından gönderilmeyen bir çocukla konuşmaya çabalıyordum.

"Ne yaptı?" dedim.

"Nefret ediyorum. Kendi mutluluğu için başkalarını hiçe sayan insanlardan nefret ediyorum. Çaresiz birine istemediği şeyleri zorla yaptırmaya çalışan insanlardan nefret ediyorum. Ben..." Lafını tamamlayamadan bir hıçkırık koptu dudaklarından.

"Anlat bana," derken sırtını sıvazladım.

"Boş ver," deyip gözlerindeki yaşları sildi. Hemen ardından kalkıp derin bir nefes aldı. Sanki yanında biri olduğunu yeni fark etmiş gibi, o güçlü duruşunu takınarak başını kaldırdı.

O an ilk kez İrem'e imrendim. En güçsüz olduğu anda bile o kadar güçlüydü ki.

"Hadi," dedim bir şey olmamış gibi. Üstüne gitmek istemiyordum. "Çıkalım şuradan."

"İyi fikir."

Birlikte süpürge dolabından çıkıp yürümeye başladık. Birkaç adım atmıştık ki, "İrem?" diye seslenildiğini işitince

arkamızı döndük. Gizem Hanım şüpheyle bizi izliyordu. Daha doğrusu İrem'i.

Gizem Hanım "Biraz konuşalım mı?" diye sorduğunda, İrem onaylarcasına başını salladı. Ardından bana bakıp gülümsedi ve kadının yanına doğru yürüdü.

Onlar boş koridorda ilerlerken, ben de sınıfıma yöneldim. İçim kesinlikle rahat değildi. Neler döndüğünü ölümüne merak etsem de, bir yanım *Sana ne?* diyordu. *Zaten şunun şurasında bir ay burada kalacaksın. Sana ne?*

İç sesime hak verirken sınıfın kapısını çalıp içeri girdim. Öğretmenin iğneleyici bakışlarını umursamadan tebessüm edip yerime oturdum. Dersini bölmek istemediğinden sustu, bir şey söylemedi.

Zil çaldığında, İrem'i aklımdan çıkarmak için telefonumu kurcalamaya başladım. Annesiyle ilgili büyük bir sorunu vardı anlaşılan. Ona yardımcı olmak istiyordum ama hakkında hiçbir şey bilmediğim için ne yapacağımı da bilmiyordum.

Başımı kapıya çevirdiğimde İrem'in hiçbir şey olmamış gibi içeriye girdiğini görmek şaşırmama neden olmuştu. Sanki az önce ağlayan o değildi. Her zamanki gibi gülümsüyordu.

Gülümsemenin tartışmasız en iyi maske olduğunu bir kez daha fark ettim.

Hızla yerimden kalkıp "İrem!" diye bağırarak yanına koştuğumda gözleri korkuyla büyüdü. Hayatımda ilk kez böyle davranıyordum ama mutsuz olduğunu görmek istemediğim insanları mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak, vazgeçemeyeceğim bir özelliğimdi.

Ona ulaştığımda kollarımı boynuna doladım. Öylesine şaşırmıştı ki, başta sarılmama karşılık vermedi. Sonra yavaşça sarılırken "Şey," dedi "Defne, iyi misin?"

"Harikayım," dedim ondan ayrılırken.

"Bana biraz kötü gibi geliyorsun da," dedi yüzünü buruşturarak.

"Harikayım," diye tekrarladım daha inandırıcı bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Hatta o kadar harikayım ki, bugün bir şeyler yapmak istiyorum."

"Ne gibi?" diye sordu İrem.

"Bilmem," dedim. "Bir yerlere çıkabiliriz."

"Yeni kızımız coşmuş bakıyorum," dedi Su. Bir anda yanımızda belirmişti.

"Bugün bir yerlere gidelim," dedim Su'ya dönerek. İrem'in iyi hissetmesi için bu kadar uğraşmamın nedenini hâlâ tam olarak çözememiştim ama ona borçlu hissediyor olabilirdim. Sonuçta buraya ilk geldiğimde beni o korkunç makyajla görmüş ve sesini çıkartmamıştı.

"Bizim bir tanıdık var," dedi Su. "Onun çalıştığı bara gidebiliriz. Hem temiz yer, asılan falan da olmaz. Tanıdık olunca daha da rahat oluruz ayrıca." Kendinden öyle emin konuşuyordu ki, nereye gidilip nereye gidilmeyeceği konusunda kafamda bir soru işareti oluşursa ilk ona sormam gerektiğini hissettim.

"Su Hanım!" Sıla ellerini arkasında birleştirmiş, dükkânları teftiş eden zabıta gibi bakıyordu. "Bakıyorum da yine milleti yoldan çıkarıyorsunuz."

"Yemin ederim bu sefer fikir benden çıkmadı," dedi Su ellerini teslim olan suçlular gibi kaldırarak. Ardından işaret parmağıyla beni gösterip, "Hepsi bunun başının altından çıktı," diyerek şikâyet etti.

"Kızı tek buldunuz, üstüne mi gidiyorsunuz?" Elif'in birden ortaya çıkmasını ve çocuğunu koruyan anne gibi sarılıp başımı göğsüne bastırmasını beklemiyordum.

"Elif, bu akşam herkes uyuduktan sonra kaçıyoruz," dedi Su sanki sürekli yaptıkları bir şeyi söylüyormuş gibi rahatlıkla.

"Ne demek kaçıyoruz? Belki ben kaçmayacağım, bana niye fikrimi sormuyorsun?" diye karşı çıktı Elif.

"Elif, sen kankamsın," dedi Su. "Benden farklı düşünme gibi bir seçeneğin yok."

"Niye kaçıyoruz ki?" dedim. "Direkt çıkıp gidelim işte."

"Aman Allah'ım!" dedi Sıla sahte bir heyecanla ellerini başına götürerek. "Biz bunu nasıl düşünemedik? Defne, ciddi ciddi harcanıyorsun burada!"

"Yani sen de haklısın," dedi İrem. "Muhtemelen biz çıkarken güvenlik görevlisi de çabuk gelelim diye arkamızdan su döker."

"Gizem Hanım'dan izin alırsak bir şey demez," diye farklı bir fikir sundum.

"O kadını biraz olsun tanıyorsam," dedi İrem. "Gece çıkma planıyla ona gittiğimiz an, bizi okulun çatısından aşağıya sallandırır."

"Biraz korumacıdır," dedi gözlerimin hafifçe açıldığını gören Sıla. "Bizi sadece öğrencileri olarak değil, çocukları gibi görür. Biz de aynı şekilde onu ikinci annemiz gibi görür, öyle severiz."

"Anlıyorum," diyebildim sadece.

"Çok heyecan yaptım şu an," dedi Su yerinde zıplamaya başlarken. "O zaman bu akşam çıkıyor muyuz?"

Bir an gözler İrem'e kaydı. En mantıklı kararların ondan çıktığını, kızların başında abla gibi durduğunu tahmin edebiliyordum.

"Peki," dedi. "Çıkalım bakalım."

Zaferle ellerimi çırparken heyecanlanmadığımı söylesem, tartışmasız dünyanın en büyük yalancıları arasına girmiş olurdum. Arkadaşlarımla –her ne kadar buradakiler tam olarak bu tanıma uymasa da– ilk kez dışarı çıkıyordum ve ilk yaşanan şeyler her zaman heyecan verirdi.

Derse girişin habercisi olan zil çalana kadar İrem'e sarılmıştım. O, beni kendinden uzaklaştırmak için "Pirelerim var!" dese de bırakmamıştım.

Sonunda öğretmen geldiğinde acıyıp bırakmıştım İrem'i. Normalde onunla yan yana oturuyorduk ama bu ders arka sıraya geçmek istemişti. Yanıma ise Su oturmuştu. İrem'i biraz ürkütmüştüm anlaşılan.

Defterimi ve kitabımı hevesle çıkarıp sıranın üstüne koydum. Ders edebiyattı. Bu dersi gerçekten seviyordum. O an, ileride bir edebiyat öğretmeni olma fikri yer etti kafamda. Hemen ardından başımı iki yana sallayıp kendi kendime güldüm. Benden asla öğretmen olmazdı.

"Sessizlik, kızlar!" dedi öğretmen. Bu öğretmenden bahsetmişlerdi. Adı Afife'ydi. Kırklı yaşlarında olmasına rağmen çok hareketli bir yapısı olduğunu anlatmışlardı. "Yoklama alacağım. Duymayan olursa acımam, gözünüzün içine baka baka yok yazarım." Yaptığı uyarıyla sessizliği sağladıktan sonra, "İrem Doğan?" diyerek yoklama almaya başladı.

"Varlıkla yokluk arasındaki inci çizgide boğulmazsa burada," dedi İrem. Sınıftaki herkes, ben dâhil, birden bakışlarını ona çevirmişti. O ise bu bakışlara karşılık masumca omuzlarını silkti.

"Dersimiz edebiyat diye saçmalamana gerek yok, evladım," dedi öğretmen. Ardından yoklamaya devam etti. "Su Erdem?"

"Burada olabilir," diye mırıldandı Su.

Öğretmen birkaç isim daha sıraladıktan sonra "Sıla Yüksel?" diye seslendi.

"Hocam, sizin burada olmaktan ne anladığınıza bağlı. Bedensel olarak burada olmayanları mı yazıyorsunuz, yoksa aklı başka yerde olanları da yazıyor musunuz?"

"Normalde bedensel olarak burada olmanız yeterli ama sen iki türlü de burada olacaksın, Sıla."

Sıla bunun üstüne ellerini birbirine vurup, iki elinin başparmağını kaldırdı ve "Burada hissediyorum, hocam," dedi enerji dolu bir sesle.

Öğretmen sadece hafif bir tebessüm sundu. "Elif Kara?"

"Hocam, inanamıyorum!" dedi Elif bir elini ağzına götürürken. "Sıla az önce size 'Afife' dedi!" Bunu o kadar ayıp bir şeymiş gibi haykırmıştı ki gülmeden edemedim. Sıla ise şaşkınlıktan adeta donakalmıştı. "Sen biricik Afife Öğretmen'imize nasıl adıyla hitap edersin?" diye devam etti Elif. Ardından kızın defterini ve kitabını kucağına fırlatıp, "Çabuk defol git sınıfımdan!" diye bağırdı.

"Kızlar, sessizlik!" Afife Hoca dikkat çekmek için elini masaya vurmuştu. Bunun üzerine Elif bir elini ağzına götürüp gülümsemesini kapatmaya çalışırken sessiz kaldı.

Öğretmen derse başladığında, bu gece çıkacağımız için yaşadığım heyecanın, İrem'e ne olduğuna dair merakımın, özetle beynimi yoran tüm hislerin altını değiştirdim, mamasını yedirdim ve uyuttum. Böylece onlar, beni rahatsız edemeyecek bir durumda oldular. Ders konusunda çok hassastım. Ailemi gururlandırmayı istiyordum. Her yerde ve her zaman.

Ders bittikten sonra telefonumu kapıp, İrem'le de göz teması kurmak amacıyla Su'ya doğru yan dönüp, "Kızlar," dedim. "Hadi, birilerini arayalım!"

"Kimi?" dedi Su kaşlarını hafifçe çatıp.

"Bilmem," dedim. "Rastgele bir numara çevirip..."

"Ya, utanmıyor musun milleti işletmeye?" diye bağırdı Elif ben ne olduğunu anlamadan. "Bu nasıl bir terbiyesizlik? Afife Hoca'nın öğrencisisin sen, kendine gel!"

"Afife gitti," dedi Sıla.

"Ay süper olur," dedi Elif birden yumuşayarak. Bense hâlâ verdiği tepkinin şaşkınlığını atlatamamıştım.

"Alışırsın alışırsın," dedi İrem bir eliyle omzumu sıvazlayarak.

"Canım sıkıldığında ara ara rastgele numaralar tuşlayıp eğleniyorum," dedim. "Cidden eğlenceli oluyor. Askerî birliği aramışlığım bile var."

"Kızlar, durun!" dedi Sıla telefonunu çıkarıp. "Bir Kuzey erkeğini işletelim işleteceksek."

"Kim?" diye sordu İrem gülümseyerek.

"Arda," dedi Sıla. Ardından arama tuşuna basıp, "Siz ortadasınız, siz tutun," diyerek telefonu bize uzattı.

Telefonu kapıp hoparlöre aldım. Karşı tarafın yanıt vermesini beklerken hepimiz telefona yaklaşmıştık.

"Alo!"

Kalın bir ses kulaklarımı doldurduğunda bir an ne diyeceğimi bilemedim. "İşi hallettim," dedim sonunda. "Cesedi ne yapayım?"

Arda iki üç saniye sonra cevap verdi. "Sonunda halledebildiniz anasını satayım!" dediğinde gözlerimizi kocaman açıp, ne yapacağımızı bilmeyen bir ifadeyle birbirimize baktık. "Gömün gitsin şerefsizi!"

Bu sefer kimseden ses seda çıkmamıştı. Bir süre ne cevap vereceğimizi düşünüp mal gibi kaldık. Bu çocuk cidden birisini öldürtmüş olamazdı, değil mi?

"Sevgili Güney kızları," dedi Arda bizden ses çıkmayınca. Ses tonundan gülümsediği belli oluyordu. "Bir daha birini işletmek istiyorsanız, numarayı gizliye almayı deneyin!"

Hepimiz Sıla'ya ölümcül bakışlar atarken, zavallı kızcağız utancından kıpkırmızı olmuştu.

"Aman be!" dedi İrem. "Unutmuşuz işte, ne diye eziyorsun?" Hemen ardından uzanıp çocuğun bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı. "Ben niye sizin yüzünüzden sürekli rezil olmak zorundayım?" Sonra da bakışlarını tavana çevirip, "Allah'ım," dedi. "Ben hangi kuluna bu kadar büyük bir yanlış yaptım da, başıma bunları verdin?"

"Bekleyin," dedi Su telefonu alıp. "Bu sefer rastgele bir numara çevirip işletelim. Sıra bende."

Evrene gönderdiği pozitif enerji onu yarı yolda bırakmış ve yedi kez kullanılmayan numara tuşlamasına neden olmuştu. Tam sinir krizleri geçirmek üzereyken, nihayet attığı bir numara tutmuş, karşı taraftan yumuşak bir ses, "Alo!" diyerek telefonu açmıştı.

"Merhaba," dedi Su sakin bir sesle. Biz de heyecanla hoparlöre alınan telefona biraz daha yaklaştık.

"Kimsin sen? Sevgilimi niye arıyorsun?" dedi kız aniden çıkışarak. Konuya bakacak olursak haklı görünüyordu ama nedense ses tonundan bile nefret etmiştim.

"Sevgilin mi? Mustafa'nın sevgilisi mi varmış?" dedi Su şaşkın bir ses tonuyla.

"Onun adı Mustafa değil, Umut bir kere. Tamam mı?"

"Üzgünüm, tatlım," dedi Su sahte bir samimiyetle. "Mustafa seni sadece kullanmak istediği için gerçek adını söyleme gereği bile duymamış.

"Onun adı Umut!"

"Nüfus cüzdanını gördüm ben, kızım!"

"Yalancısın sen!" diye bağırdı kız. Kullandığı kelimeler söylediklerimize inanmadığını gösteriyordu ama ses tonu bangır bangır aksini haykırıyordu. Sahiden inanıyordu.

İrem gülmemek için ağzını kapattığında ben de dudağımı ısırmıştım.

"Onun adı Mustafa ve sadece seni kullanıyor!" diye bağırdıktan sonra telefonu kapattı Su. Ardından kahkahalarla gülmeye başladık. Zeki ve bizim gibi orta derece zeki olan insanları eğlendirmek için falan yaratılmış olmalıydı bu aptal insanlar.

"Sıra bende," dedi İrem gözünden gelen yaşları silerek. Onu eğlendirebildiğime sevinmiştim. Bir numara tuşladıktan

sonra çalma sesini duyunca telefonu yüzlerimizin tam ortasında tuttu ve "Alo," dedi açılır açılmaz.

"Kimsin?" diye karşılık verdi telefonun ucundaki ses. Kalın sesli bir adam konuşuyordu.

"Alo, aşkım?"

"Efendim, canım."

Adamın bu kadar hızlı bir şekilde olaya uyum sağlaması gözlerimizin bir an şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu.

"Pardon amca, yanlış numara," dedikten hemen sonra İrem telefonu adamın suratına kapattı.

"Bu kez son," diyerek aldım telefonu ve yine rastgele bir numara tuşladım.

"Alo!" Karşımdaki ses yine olgun bir adama aitti.

"Merhaba. Ben Ceyda ile görüşecektim."

"Adınız neydi?" diye sordu adam. Ses tonu oldukça kibardı.

"Defne."

"Defne Hanım, şu an askerî bir birliği arıyorsunuz."

O an bir elimi ağzıma götürüp, diğer elimle hızla telefonu kapattım.

"Yine mi be!"

✹

İrem, Su, Sıla, Elif ve ben, yemekhanede akşam yemeğimizi yiyorduk. Daha doğrusu, sadece Sıla yiyordu. Su, İrem ve Elif gülmekten, bense onlara tip tip bakmaktan doğru dürüst yemek yiyemiyordum.

"O..." diye anlatmaya çalıştı İrem kendini kahkahalarının arasından. "O surat ifadesi aklıma geldikçe karnım ağrıyana kadar gülüyorum."

"Hadi ama," diye huysuzlandım. "Herkesin başına gelebilir."

"Tabii ki," dedi Sıla bana hak verir gibi. "Mesela ben günde üç defa yanlışlıkla askerî birlikleri aramazsam gece hayatta uyuyamam."

"Su, bari sen yardım et!" diyerek yanımda oturan Su'ya çevirdim başımı.

"Kusura bakma, Defne," dedi beni hayal kırıklığına uğratarak. Hemen ardından gülmeye başladı.

"Hem siz ne giyeceğinize karar verdiniz mi?" dedim konuyu değiştirmek için. İşe de yaradı.

"Evet," dedi Su. "Genelde ne olur ne olmaz diyerek, dolabımın bir köşesini mutlaka kombinlediğim kıyafetlere ayırırım.

"Nereye gidiyoruz ki?" diye sordu Elif.

"Karmaşık Bar," diye cevap verdi Su.

"Sarmaşık Bar," dedi İrem. "Bak, çok zor değil. *Sarmaşık Bar.* Tekrar et bakayım?"

"Gelme üstüme," dedi Su gözlerini devirerek.

"Su, yaklaşık üş aydır ona Karmaşık Bar diyorsun," dedi İrem. "Bak, yalvarırım, yeter artık."

"Aman iyi be!" dedi Su sert çıkarak.

"Ya kızlar, biraz uzak değil miydi orası?" dedi Sıla keyfi kaçmış bir şekilde.

"Alt tarafı yarım saat, Sıla. Sana Roma'ya git demiyorum."

"Ben iki adım atmaya üşeniyorum. Roma'ya istesem de gidemem zaten."

"Neyse neyse," dedi Su geçiştirir gibi. "Eğlenceli bir akşam olacak."

Günün geri kalanında kendime defalarca neden sadece üç gündür tanıdığım insanlarla birden bu kadar samimi olduğumu sordum. Adlarından başka hiçbir şey bilmediğim bu kızların arasında kendimi niçin rahat hissediyordum?

Düşünmekten yine uykum gelmişti. Çok düşününce uyumak istiyordum. Yorgun olduğumda da, sinirlendiğimde de, mutlu olduğumda da... Aslında her şekilde uykum geliyordu.

Büyük Salon'a gittiğimde bile uyumamak için kendimi zorlamam gerekti. Kızlarla hep beraber koltuklara dizilmiştik. Elif, Sıla, Su ve İrem koyu bir muhabbete dalmışken, ben de tek kişilik koltukta kıvrılmış biraz şekerleme yapıyordum. Bir anda aklıma annemle babam geldi. Üçüncü günün sonunda olmama rağmen ikisinden de ne bir telefon, ne de bir mesaj almıştım. Hafifçe doğrulup pantolonumun cebinden düşmek üzere olan telefonumu çıkardım.

Yine hiçbir arama yoktu.

"Sorun mu var?"

İrem'in sesini duyduğumda gülümseyerek başımı yukarı kaldırdım. Gülümsemek ne kadar ilginç bir şeydi. Ruhum acıdan kıvransa bile, sahte bir gülümseme karşısında insanlar beni iyi zannederlerdi.

"Hayır," dedim. "Gayet iyiyim."

Yüzünde bana inanmadığını gösteren bir ifade belirse de, o an uzatmayarak başını salladı ve kafasını çevirdi.

Kendi kendime fazla büyüttüğümü söyledim. Sonuçta insanların işleri vardı ve kimse sürekli beni arayamazdı. Hem buraya geleli sadece üç gün olmuştu. İşi çıkmasa babamın mutlaka beni arayacağını biliyordum.

Ortamda koyu bir muhabbet dönerken, telefonunun çalmasıyla Su'yun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"O kim?" diye soran Elif'e, Su telefonunun ekranını göstermekle yetindi.

EX Arıyor...

"Ah tatlım, biliyorum beni çok özledin ama artık çok geç."

"Niye arıyor ki bu seni?" diye sordu Sıla.

"Sıla'cığım, tatlım, hangi erkek beni unutabilmiş, söyler misin? Hadi seni unutsalar anlarım ve hak veririm ama benden bahsediyoruz. Lütfen!" dedi Su böbürlenerek.

Sıla nefret dolu bakışlar atarak, "Sarı çiyan!" dedi.

Su'dan cevap gelmeyince telefon titremeyi kesmişti.

"Kızlar, artık ne giyeceğimize karar mı versek?" diye sordu Su. Herkes birbirine meraklı ve onay bekleyen bakışlar atarken, "Evet, karar verelim," diyerek kendi sorusunu yanıtladı.

Su hevesle yerinden kalkıp Sıla'yı da beraberinde sürüklerken, az önce ruhu emilmişçesine gezinen kız ben değilmişim gibi, içimi kıpır kıpır bir heyecanın sarmasıyla birlikte ayağa fırladım. Sadece yarım saat uzaklıktaki bir bara gideceğimizi bilmeme rağmen, sanki uzaya çıkıp Satürn'de kolbastı oynayacakmışım gibi hissediyordum.

İnsan cici kız olmasın...

Yatakhaneden içeri adım attığımızda Elif, "Kızlar, benim ne giyeceğim belli zaten," dedi. "Siz kendinize seçin."

"O zaman bana yardım et, seni lanet olası pislik!" dedi Su, Elif'i kolundan çekiştirirken. "İlk önce İrem'in işini halledelim."

"Yalvarırım dokunma bana!" dedi İrem ellerini kendini savunmak ister gibi kaldırırken. Gözleri ikisinin kıyafet konusunda karanlık bir mazisi olduğunu haykırır gibi parladı. Ya da ben fazla gerilim filmi izliyordum.

"Sadece yardım etmek istiyorum be," dedi Su. "Merak etme, yemeyeceğim seni."

"En son bana yardım etmek istediğinde, yarım saat boyunca 'Bu toz bezlerini nasıl dolabına sokarsın?' diye bağırıp çağırmıştın," dedi İrem her bir kelimesine vurgu yaparak.

"Toz bezi gibi bir şeydi!"

"Ulan onu yeni almıştım!"

"Pekâlâ, silahşorlarım," dedi Sıla ikisinin ortasına girip elleriyle yüzlerini kapatarak. "Benim için kavga etmenize gerek yok."

İrem ve Su, Sıla'nın ellerini aynı anda itince tekrar göz göze geldiler. İrem, "Bak, sana yeni kurban getirdim," diyerek beni gösterdi. "Biraz da onunla uğraş."

Su, Chucky gibi başını bana çevirdiğinde, ona benzemesi için sadece yüzündeki kesik izlerinin eksik olduğunu düşündüm bir an.

Su, "Pekâlâ," deyip koluma girdiğinde ürkmemek elde değildi. "Bakalım nelerin varmış?"

Hep birlikte yatağımın yanına gittiğimizde eğilip bavulumu açtım. Biraz karıştırdıktan sonra üstünde papatya desenleri olan mavi elbisemi çıkardım. Çok cici ama bir o kadar da şık bir elbiseydi bana göre.

"Ciddi misin?" dedi Su. Benim bu kadar hevesle çıkardığım elbiseme böyle bir tepki verince, ona fazlaca hayal kırıklığı içeren bakışlarımı yolladım.

"Bence şaka yapıyor," dedi Sıla.

"Gayet güzel bence," dedim elbisemi savunma ihtiyacı hissederek.

Bunun üstüne Su bir elini alnına götürüp, "Yine cennete yatırım yapacağım," dedi gözleri kapalı bir şekilde. Hemen ardından kendi dolabına doğru ilerledi.

Ben elbisemin neyini beğenmediklerini merak ederken, İrem aniden arkama geçti ve koltuk altlarımdan tutup beni kaldırdı. Sonra da ellerini omuzlarıma yerleştirip iterek Su'yu takip etmeye zorladı.

Su'yun dolabından çıkarıp üstüme tuttuğu kırmızı elbiseyi görür görmez itiraz ettim. Sırtının yarısına kadar açık, sade bir elbiseydi. Aslında çok şık duruyordu ama çirkin bir görüntüsü olduğuna inandığım bacaklarımı gizleme gereği hissediyordum. Başımı olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Olmaz!" diye söylensem de, Su çoktan elbiseyi kucağıma atmış ve beni yatakhanenin içindeki tuvalete sürüklemeye başlamıştı.

Tuvalete girmeden önce göz ucuyla baktığımda, Sıla ve Elif'in bir kucak dolusu elbiseyle –ne ara o kadar şeyi

topladıklarına dair hiçbir fikrim yoktu– bana doğru yaklaştıklarını gördüm.

"Onu giymeden sakın oradan çıkma!" dedi Su ve hemen ardından beni tuvalete itip kapıyı sertçe kapattı. Ben şaşkın bir halde kapıya bakarken Su'yun, "Burayı topraklarıma kattım, gençler!" diye bağırdığını duydum. Bu kızlar... Garipti. Fazlasıyla garipti.

Üstümdekilerden kurtulup verdikleri elbiseyi giydim. Biraz zorlanmıştım ama sonunda başardım. Elbiseyi giymek için o kadar uğraş vermeme rağmen, tuvaletten çıktıktan sonra kızların hepsi birden bana bakıp burun kıvırdılar.

"Ben beğenmedim," dedi İrem. Sıla'nın kucağındaki siyah elbiseyi fırlattı bana. Bu elbiseyi de beğenmemiştim ama fikrimi önemsemeyeceklerini bildiğimden sessiz kalmayı tercih edip tekrar tuvalete girdim.

Dizimin hizasında, yarım kol bir elbiseydi. Desensiz, düz bir siyahlığa sahipti. Tuvaletten çıktığımda tam tur etrafımda döndüm ama beğenmediklerini kapıdan dışarı adım attığım an anlamıştım.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Sıla "Cenaze evine gitmiyoruz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Elif. Hemen ardından Su'yun tuttuğu mavi, sırt kısmı transparan elbiseyi fırlattı bana.

Ses çıkarmadan bu elbiseyi de denedim. Elbise gayet güzeldi ama ben pek taşıyamamıştım. Bu sefer dışarı çıkmadan önce aynada kendime kısa bir bakış attım. Kahverengi gözlerim bıkkınlıkla bakıyordu. Aynı renkteki saçlarım ise oldukça dağılmış ve birbirine girmişti.

Tuvaletten çıkar çıkmaz, "Stresten menopoza gireceğim!" diye bağırdı Su.

"Allah'ım! Ben burada olmasaydım ne yapacaktınız acaba?" dedi Elif. Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, tüm gözlerin ona dönmesine neden olmuştu. "Bekleyin

bakalım burada," dedikten sonra koşarak uzaklaştı. Bir süre sonra kucağına doldurduğu kıyafetlerle göründü. Katlamadan, darmadağın bir şekilde getirdiği için neler taşıdığını çok seçememiştim. Yanımıza geldiğinde kıyafetleri bize vermek yerine yere attı. Hepimiz ona dik dik bakarken, "Buraya zor getirdim," diye savundu kendini.

Sıla ile eğilip kıyafetleri yerden kaldırırken, içimden başıma ne işler aldığımı sorguluyordum. Benim değil, İrem'in ilgi odağı olması gerekiyordu ama nasıl olduysa herkesin gözü benim üzerimdeydi.

Elif'in getirdikleri cidden hoş şeylerdi. İçlerinden siyah bir pantolon ve mürdüm rengi, omuz kısmındaki kesiğin farklı bir hava kattığı tişörtü elime aldım.

"Pantolonu senin dolabından kaptım," dedi Elif. Başımı anladığımı gösterir gibi salladım.

"Ayakkabı numaran kaç?" diye sordu Su kıyafetlere bakarken düşünceli bir şekilde.

"Otuz yedi."

Cevabımın üstüne gözleri sevinçle parladı. "Süper! Bunu altına çok güzel gidecek krem rengi ayakkabılarım var. Harika olur."

"Hadi git dene," dedi Elif. "Nasıl göründüğünü merak ediyorum."

Son kez olacağını düşünerek tuvalete girdim ve üstümdekilerden hızla kurtulup, Elif'in getirdiklerini denedim.

Tuvaletten çıktığımda Elif, eserini inceleyen bir ressam edasında bana bakıyordu. "Bu bir Elif Kara eseridir!" dedi sonunda.

"Ben de beğendim," dedim. Açıkçası biraz bunalmıştım ve hemen şu kıyafet seçme işinin bitmesini istiyordum. Üstümdekilerden kurtulmak için tekrar tuvalete girdiğimde, alnımda ter damlaları oluşmuştu.

Kucağımda kıyafetlerle dışarı çıktığımda, ortalığı ne kadar dağıttığımızı fark ettim. Elif'in getirdiği kıyafetler hâlâ yerlerde duruyordu. Yaklaşık yirmi dakikamızı tüm kıyafetleri toplayıp yeniden yerlerine yerleştirmek için harcadık.

Birilerinin benim için çaba göstermesi garip bir şekilde kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu. Uğruma küçük de olsa emek harcanması sanırım kendimi değerli hissettirmişti.

Ortalığı topladıktan sonra üstüme tatlı bir yorgunluk çöktü. Kızlarla birlikte yatma saatinin gelmesini beklerken, Su'yun yatağının üstüne kurulmuştuk. Işıklar kapandıktan ve herkes uykuya daldıktan sonra bir yolunu bulup gizlice çıkmayı düşünüyorduk.

Sonunda uyku vakti geldiğinde biz de yataklarımıza dağıldık. Işıklar söner sönmez gözlerim direncini kaybedip kapanmaya başladı. İrem tepemde dikilip omzumdan ittiğinde neredeyse uyumak üzereydim. Kafamı kaldırdığımda onun çoktan giyinmiş olduğunu gördüm. Etrafıma baktığımda diğer kızların da hazır olduklarını görünce uyuduğumu fark ettim.

Karanlıkta kimin ne giydiğini tam seçemiyordum. Gözlerimi karanlığa alıştırmak için refleks olarak birkaç kez kırptım ama pek bir işe yaramamıştı.

"Defne, çabuk ol!" dedi Sıla. "Birine yakalanmamız an meselesi."

Sıla'nın sesini duyduğum anda uykum masallardaki periler gibi birden sihirli bir şekilde ortadan kayboldu. Hemen yerimden kalkıp dolabımdan seçtiğimiz kıyafetleri aldım.

Tam tişörtümü çıkaracakken, kızların bana sanki dünyanın sonunu getirecek bir deney yapıyormuşum gibi pür dikkat baktıklarını görünce bir an duraksadım. Onlar da başlarını çevirmeyince birkaç saniye sessizce hepimiz birbirimize baktık. Yatakhanenin ortasında, karanlıkta birbirimize dik dik bakıyorduk. Ne onlar çeviriyordu başlarını,

ne de ben. Bu ilginç duruma dayanamayıp, "Şey," dedim sonunda. "Niye öyle bakıyorsunuz?"

Buna bir cevapları yokmuş gibi hepsi birbirine baktıktan sonra başlarını çevirdiler. Ben de büyük bir azim ve sabır göstererek seçtiğimiz kıyafetleri giydim. Ardından lavaboya gidip yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Gün içinde kaçıncı kez olursa olsun, dışarı çıkmadan önce dişlerimi fırçalama gibi garip bir huyum vardı. Yatağıma geri döndüğümde Su benim için seçtiği ayakkabıları uzattı. Onları alıp giydikten sonra çantamı kaptım ve yavaş adımlarla yatakhaneden çıktık.

Yatakhane kapısını kapattığım an, kalbim göğüs kafesimin içinde horon tepmeye başlamıştı. Hayatımda ilk kez böyle bir şey yapıyordum. Vücudumda abartı düzeyde adrenalin salgılandığını hissediyordum. Aslında bazı yaşıtlarımın sık sık yaptığı, gayet basit bir şey yapıyordum. Bu kadar çok heyecan yapmamın mantıksız olduğunu biliyordum ama bir türlü kendime engel olamıyordum.

Okulun ön kapısına doğru ilerliyordum ki, İrem kolumdan çekiştirip arka kapıya yöneltti. Bir an afallasam da sessiz kalmayı başarıp onu takip ettim.

"İrem," diye fısıldadı Su arka kapıya giden koridora girdiğimizde. "O kapı kilitli oluyor."

"Biliyorum," diye cevap verdi İrem. "Fakat farkındaysan, her kilidin bir anahtarı vardır."

"Farkındayım ama sen anahtarın bizde olmadığının farkında mısın?" diye cevap verdi Su.

Bunun üstüne İrem'in eli pantolonunun cebine gitti ve arkasını dönmeden gümüş renginde bir anahtarı çıkartıp bize gösterdi.

"Bu eline nasıl geçti senin?" diye fısıldadı Sıla. Hemen ardından kendi sorusunu kendi yanıtlayarak, şaşırdığını

belli eden bir ses tonuyla "Gizem Hanım'ın odasından mı çaldın?" diye sordu.

"Çalmadım," diye düzeltti İrem. "Ödünç aldım. İkisi farklı şeyler."

"Bu durumda pek bir fark göremiyorum," dedi Sıla.

"Çalmak kalıcıdır, ödünç almak ise geçici. İşimiz bittiğinde tekrar yerine koyacağım."

"Ödünç alma olayında karşı tarafın haberi oluyor diye hatırlıyorum," dedi Elif gülerek.

"Ayrıntılar insanı sadece boğar," diye cevap verdi İrem aynı şekilde sırıtarak.

"Peki, bunun arka kapıyı açtığını nereden biliyoruz?" diye sordu Su.

"Üstünde *Arka Kapı* yazdığına göre tuvaletleri açma ihtimali var, haklısın canımın içi," diye cevap verdi İrem.

Su bunun üstüne tip tip bakmakla yetindi.

Sonunda kapının önüne geldiğimizde İrem anahtarı kapının kilidine sokup çevirdi ve hepimiz tek tek dışarı çıktıktan sonra tekrar kilitledi. Kızlar nereye gittiklerini iyi biliyorlarmış gibi kendilerinden emin adımlar atarlarken, bense annesinin peşine takılan küçük çocuklar gibi onların peşine takılmıştım.

Sonunda yüksek bir duvarın önüne geldiğimizde İrem ve Su, kenarda yatay duran merdiveni zorlanarak da olsa duvara yaslamayı başardılar.

Biraz yüksek görünen bu duvarın gözümü korkuttuğunu İrem anlamış olacak ki, "Merak etme," dedi. "Arka taraf böyle değil. Daha alçak."

Ona bir cevap vermek yerine başımı salladım.

"Ben gidiyorum, bayanlar," dedi Elif ve merdivenleri hızlı hızlı tırmanıp, duvarın arka tarafına atladı. Onun ardından Sıla ve Su da merdivenleri çıkıp gözden kayboldular.

Tam İrem'in de merdivene yönelmesini bekliyordum ki, "Önce sen çık," dedi. "Ben senin için merdiveni tutarım."

Bu teklifi beni o kadar rahatlatmıştı ki derin bir nefes verdim. Nefesimi verene kadar ne kadar çok tedirgin olduğumun farkında bile değildim.

Merdivenleri çıkıp duvarın en tepesine oturdum. Etrafıma baktığımda korkmamın yersiz olduğunu fark ettim, çünkü gerçekten zemin çok da altımda kalmıyordu. Hemen karşı tarafa, kızların yanına gittim.

Ben atladıktan sonra hepimiz duvara dönüp İrem'in çıkmasını bekledik. Bir taksinin duvarın önünde beklediğini görmek beni şaşırtmıştı.

İrem de atladıktan sonra hep birlikte taksiye yöneldik. Beş kişi olduğumuzdan dolayı arka tarafa dört kişinin oturacağını düşünüp kurnazlık yaptım ve hızlıca ön koltuğa kuruldum.

Sıla dudaklarını oynatarak bana "Pislik!" dediğinde, sinir sinir gülümseyerek karşılık verdim.

"Şimdi," dedi İrem. "Sıla, sen geç en köşeye." Sıla onun dediğini yapıp en köşeye oturdu. "Kızım, azıcık kay!" Sıla dudaklarını büzerek yapışabildiği kadar köşeye yapıştı. "Elif, sen geç şimdi. Yapış sen de." Elif de İrem'in dediğini yaptı. İrem hemen ardından Su'yu oturtmak yerine kendisi geçti kuruldu koltuğa.

Biz kendi kafamızdan düzenlemeleri yaparken taksi şoförünün bize baktığı bile yoktu. Telefonundan gelen mesajlara gülümseyerek cevap vermekle meşguldü.

"Ben ne olacağım?" dedi Su dudaklarını büzerek.

"Vallahi burada yer kalmadı, Su'cum," dedi Sıla. Zaten yerin yarısından çoğunu kapladım. En iyisi öne geç sen."

Gözlerimi kocaman açmış onlara bakarken, Sıla ve Elif alttan sessizce beşlik çaktılar. Sırf rahat oturabilmek için sığamadıklarını söylemişlerdi.

Kapı açıldığında kaymaya çalıştım ama Su, "Kayma kayma," dedi "Zaten sığamayacağız."

Beni kolumdan çekerken ne yapmaya çalıştığını pek anlayamamıştım. Ben öyle fil gibi koltuğa yayılmış ona bakarken, o içeriye bir adım attı ve saniyeler sonra... Kucağımdaydı!

"Su, kurbanın olayım. Başka taksiyle gideriz," diye yalvarmaya başladım ama Su, "Sus, Defne!" diyerek beni susturdu. "O kadar param yok benim."

Su'yun bu ani hamlesine kızlar kahkaha atarak gülerken, şoför bile gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalmıştı.

"O iki kiloyu vermeliydin," dedi İrem. Su'yu sinirlendirmeye çalışıyordu ama zaten kızın sinirleri Arap saçına dönmüştü. Boyu taksiye fazla geldiğinden rahatsız bir şekilde eğilmek zorundaydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu şoför. Adama bile rezil olmuştuk.

"Siz ilerleyin," dedi arka koltuktaki Elif. "Ben size tarif edeceğim."

Bara olan yolculuğumuz yaklaşık yirmi dakikada bitmişti ama o yirmi dakika bana yirmi yıl gibi gelmişti. Su elbise giydiğinden, şoför bakmasın diye gözlerimi öyle bir dikmiştim ki, adam korku dolu bakışlarını bana çeviriyor, sonra tedirgince önüne dönüyordu. Bir dakika bile ayırmamıştım gözlerimi ondan. Bir ara adamcağız stresten terledi ama umursamadım.

Barın önüne kazasız belasız vardığımızda "Oh be!" dedim. "Şükürler olsun!"

"Hadi," dedi Su. "Gelin."

O önden, biz arkadan ilerledik Sarmaşık Bar'a. Tam barın önüne geldiğimizde kapıdaki iri yapılı adama baktı Su.

"N'aber, Can Abi?"

Can denen adam Su'yu görünce gülümsedi. "Su Hanım! Siz uğrar mıydınız bizim yanımıza?"

"Aşk olsun, abi!" dedi Su. "Neyse, bunları bir kenara bırakalım. Her hafta sonu geldiğimi hatırlatamayacağım şimdi. Biz içeri girecektik de..."

"Oldu, gir tabii. Baban da sıçsın ağzıma," diye karşılık verdi adam.

"Abi, şimdi tanımadığımız, bilmediğimiz yerlere gitsek daha mı iyi? Burada sen varsın, bizi korursun. Hadi, ne olur!" Su yalvarırken ses tonu öyle bir kıvama gelmişti ki, onu reddetmek mümkün değildi. Bakışları bile gözle görülür şekilde değişmişti.

"İçki içmek yok ama," diye şartları belirtti Can.

"Aşk olsun, abi!" derken içeri giriyordu Su. "Biz çok iyi kızlarız. Bilmeyiz öyle şeyler."

"Eminim öyledir," diye alay etti biz içeri girerken Can."Asılan olursa haber verin. Kızlar, ciddiyim. İçki yok!"

İçeriye girdikten sonra gözlerim şaşkınlıkla açıldı. *Sarmaşık* ismini çok fazla ciddiye almış olmalılardı. Masaların üstünde, tavanda ve hatta duvarlarda bile sarmaşıklar duruyordu. Bu, mekâna özgün ve hoş bir hava katıyordu. Yeşil iyiydi, insanın içini karartmıyordu. Yine de üstünde çok fazla sarmaşık bulunmayan bir masaya oturduk.

"Kızlar, ben gidip bize meyve suyu alıyorum," dedi Su.

"Meyve suyu mu?" dedi Elif şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Can Abi'nin sözünü dinlemezsek bir daha bizi almayabilir. Meyve suyuyla açılışı yapalım, sonra duruma göre bakarız," diye cevap verdi Su.

Bunun üstüne herkes neli meyve suyu istiyorsa söyledi. Su, başını salladıktan sonra meyve sularını almak için yanımızdan ayrıldı. Elinde bir tepsiyle geri geldiğinde, herkes meyve suyunu alıp bardaklara doldurdu.

"Pekâlâ," dedi Su. "Defne, bir hafta sonra Kuzey erkekleriyle karşılaşacaksın. Onları merak ediyor musun?"

Bana yönelen bu soruyu başımı olumsuz anlamda iki yana sallayarak cevaplasam da, aslında içten içe merak ediyordum. Sonuçta bu kadar kızın nefretini kazanmak için büyük çaba sarf etmek gerekiyordu.

"Etme zaten," dedi Elif. "Onlar görebileceğin en ikiyüzlü, en samimiyetsiz, en ıslak banyo terliği tipli insanlar."

"Az kalır," dedi İrem.

"Niye bu kadar çok nefret ediyorsunuz onlardan?" diye bir soru attım ortaya.

"İl genelinde bir bilgi yarışması düzenlenmişti," diye açıklamaya başladı İrem. "İki okul karşı karşıya geldiğinde onlar hile yaptılar ama bunu reddettiler. Yenildiğimizden dolayı elenmeleri için onlara iftira attığımızı iddia ettiler."

"Yeniliyorduk doğru ama arada çok büyük bir fark yoktu," dedi Sıla. "İftira atacak insanlar olsak o durumda değil, aradaki fark açıldığında atardık."

"Hem hile yapıp hem de haklı çıkmaya çalışmaları sinirimizi bozunca söz dalaşına girdik. Sonra konuklara ikram edilen yiyecekler de bu kavgaya dâhil olunca..." Su, lafının devamını getirmedi.

"İki okul da olaylı bir şekilde elendi," diye cümlesini tamamladı Elif.

"Sinir bozucu olduğunu kabul ediyorum ama bu olaydan dolayı bu denli kin beslemeniz biraz garip bence," dedim.

"Sadece bu olay değil ki," dedi Elif. "O zamandan sonra nerede bizi görseler laf atmaya, polemik yaratmaya, rahatsız etmeye başladılar. Bizim de elimiz armut toplamıyor herhalde, karşılık verdik."

"Bu olay ne zaman oldu peki?"

"Yaklaşık yedi sene önce," diye cevap verdi İrem.

Gözlerim şaşkınlıkla aralanırken, "Yedi yıldır kavgalı mısınız?" diye sordum. Yedi koca yıl... Anlam veremiyordum. Ben bir insana beş dakika bile küs kalamazken, iki okulun yedi yıldır birbirinden nefret etmesine inanamıyordum.

"Öyle pislik insanlar ki, yeni gelen her öğrenci onları bir kere görünce kontrolü dışında nefret ediyor," dedi Elif.

"Vay be!" Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

"Boş ver bunları," dedi Su. "Pazartesi günkü maçta nasıl insanlar olduklarını görüp, sen de iğreneceksin."

Ardından Sıla, şeftali suyu dolu olan bardağını kaldırıp, "Şerefe," diyerek gülümsedi tatlı tatlı. Hepimiz ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verirken, bardaklarımızı kaldırıp tokuşturduk.

Yaklaşık bir saat sonra, Su'yun patlattığı espriye kahkahalarla gülüyorduk. Gülmekten karnıma ağrılar girmiş, gözlerimden yaşlar gelmişti.

"Durun," dedi Sıla. "Bir tane de ben söyleyeceğim."

Hepimiz durmuş ona bakarken, ben gülmekten ölmek için hazırdım.

"Yeni yapılmış resimlere ne denir?" diye sordu hevesle. Hepimiz ona fikrimizin olmadığını gösteren ve komik bir şeyin gelmesini bekleyen bakışlar atıyorduk. Fakat Sıla "Nevresim," deyince hayat enerjimin emildiğini hissettim. Sıla bize otuz iki diş sırıtarak, gülmemizi bekler gibi bakarken, masada âdeta ölüm sessizliği oluşmuştu. Sonunda kimsenin gülmemesi canını çok sıkmış olacak ki, yanında oturan Elif'e "Gülsene lan!" deyip bir tane tokat attı.

Bu manzaraya ben dâhil herkes kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Elif, Sıla'nın başını bir kolunun arasına alıp saçlarını bozarken, İrem dikkatimi çekti. Hepimiz gülerken o başka yöne bakıyordu. Gördüğü şeyin hoşuna gitmediği belliydi. Bakışlarını izlediğimde, bizim yaşlarımızda görünen

beş çocuğun oturduğu masaya baktığını gördüm. Başımı tekrar İrem'e çevirdiğimde gözlerindeki saf nefreti görmek beni biraz ürkütmüştü. O kadar kötü bakıyordu ki, hayatımda ilk kez bir insanın başka birine böyle baktığını gördüğümü söylesem yalan olmazdı.

"Kızlar," dedi İrem. O konuşurken ben çocuklara bakıyor, kim olduklarını anlamaya çalışıyordum. "Kuzey erkekleri burada. Kimse onlara bulaşmayacak!" İrem'in sadece sözleri değil, ses tonu bile emir veriyordu.

İşte meşhur Kuzey erkekleri...

Ben hâlâ onlara bakmaya devam ederken, bir anda çocuğun tekiyle göz göze geldim. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki günlerce uğraştığı ödevine kahve dökmüşüm gibi saf bir nefretle baktı bana. Başta bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorlasam da, buraya İrem'in keyfini yerine getirmek için geldiğimi hatırladım ve başımı çocuklardan ayırıp önüme döndüm.

"İrem," dedi Su o anda. "Sen bize uslu durmamızı söylüyorsun ama onlar pek uslu duracak gibi görünmüyor."

Başımı sola çevirdiğimde, Kuzey erkeklerinin yanımıza geldiklerini gördüm. Beş kişi yan yana dizilmiş yürürken, ilkokuldaki *Önümüze gelene yüz tekme!* diye bağıran çocuklara benziyorlardı.

İrem "Kimse konuşmasın," diye fısıldadı. Hemen ardından Kuzey erkekleri yanımızdaydı.

"Bakın burada kimler varmış?" dedi en öndeki çocuğun yanındaki çocuk. Yapılı sayılacak bir vücudu vardı. Siyah saçlara ve siyaha çok yakın koyu kahve gözlere sahipti.

"N'aber, Arda?" dedi İrem gülümseyerek. Derin bir nefes verdim, çünkü sunduğu gülümseme hiç de arkadaşça değildi.

"İyidir ama pek bir yorgunuz," diye yanıtladı Arda. İrem gibi samimiyetsiz bir ifadesi vardı. "Şu maç için Selim

Hoca bizi boş yere çalıştırıyor. Ne fark eder ki? Nasıl olsa her türlü..."

"Kaybedeceksiniz," diyerek İrem çocuğun sözünü kesti.

Arda bunun üstüne alayla gülümsedi. O an, Güney kızlarının bu çocuklardan niye nefret ettiğini anladım. Gereksiz yere, zevk için yanımıza gelmişler ve gecemizi berbat etmeye çalışıyorlardı.

"Takımınızdaki bir sarışınla ne kadar başarılı olmayı planlıyorsunuz?" dedi az önce göz göze geldiğim çocuk. Su'yun tam arkasında, ayakta duruyordu. Yaklaştığından dolayı yüzünü daha net görebiliyordum. Gerilen yüz hatları onun gizlemeye çalıştığı öfkesini ele veriyordu. Kumral saçları biraz dağılmıştı.

Su, çocuğun laf sokması üzerine dik dik baktı ona. Hiçbir şey söylemeden gözlerini çocuktan İrem'e çevirince, sessiz kalmasının tek nedeninin İrem olduğunu anladım.

Her ne olursa olsun, bir erkeğin bir kıza fiziksel veya sözlü olarak bu şekilde şiddet uygulamasına dayanamazdım.

"Maçı kazanamayacağınızdan emin olduğunuz için kızları psikolojik olarak mı yaralamaya çalışıyorsunuz? Bu kadar zavallıca bir taktik görmemiştim."

Ortamda ben dâhil herkes küçük bir şok geçirdi.

Konuşan bendim!

Genelde sessizliğimi bozmazdım ama Su'ya karşı bu şekilde davranılması hiç hoşuma gitmemişti. Her şeyden önce, bu çocuğun karşısında bir kızın olduğunu unutmaması gerekiyordu.

Ona sinir bozucu bakışlarımı attıktan sonra, en önde duran ve sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakan çocuğa diktim gözlerimi. Kahverengi saçlara ve bal rengi gözlere sahipti. Gözleri nefretle dolmuş, yapılı sayılan vücudu öfkeyle gerilmişti.

"Defne haklı," dedi Sıla. İlk kez konuşmuştu. "Korktuğunuz bir şey varsa söyleyin. Sizin için geri çekiliriz."

"Ulan!" diye sertçe bir adım öne atıldı Su'yu incitmeye çabalayan salak çocuk.

"Akıllı ol, Çağatay!" dedi İrem. Sesi çok ama çok katıydı. *Tehlike!* diye bağırıyordu resmen.

"Sen kes sesini!" dedi diğer çocuk. O kadar sert çıkmıştı ki, insanın içinde öfke kazanının kaynamaması mümkün değildi.

"Kesmiyor. Ne yapacaksın, Fatih?" Bu sefer konuşan Elif'ti. İkisi bir an göz göze gelince arada çıkan kıvılcım yangın çıkaracak cinstendi.

"Beyler! Maç günü bunları çok fena ezeceğimiz için, ben şimdi yemek yeme taraftarıyım," dedi çocuklardan biri. Kumral, ela gözlüydü.

Yemek mi? Cidden mi?

"Bence de," dedi Su. "Zaten kazanamayacaksınız. En azından karnınız doysun."

"Sen kes sesini, sarışın!" dedi Çağatay. Sarışınlarla derdi neydi bunun?

"Bak, Çağatay," dedi Su arkasını dönüp onunla göz teması kurarak. Sabrının son damlasına kadar tükendiğini anlamak zor değildi. "Sürekli bana oynuyorsun, zararlı çıkacaksın."

"Öyle mi?" dedi Çağatay alay eder gibi. "Kim zararlı çıkartacakmış beni?"

"Sen kendini ne sanıyorsun?" dedi Su daha da hiddetlenerek. "Neyine güveniyorsun?"

Su'ya baktığı her an Çağatay'ın öfkesi giderek artıyordu ama bunu fark ettirmemeye çalışıyordu.

Çağatay tam bir şey söyleyecekti ki, bana kötü bakışların kralını atan çocuk, "Çağatay!" diyerek onu susturdu. "Yenilecekleri için telaşa kapılıyorlar işte."

"Bu yenileceğimiz için telaşa kapılmak değil, yeneceğimiz için kutlama yapmak aslında," diyerek lafa atladım.

Yeneceğimiz? Biz?

"Yeni kızınızı al başımdan!" dedi çocuk İrem'e bakarak.

"Masamıza gelen kim acaba?" diye sert çıktı İrem. "Mete, buraya kavga etmek için gelip, istediğiniz gibi konuşup, bizden susmamızı bekleyemezsiniz. O kadar uzun boylu değil."

Fatih denen çocuk bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, Sıla "Yeter!" dedi. "Gidin başımızdan da biraz kafamızı dinleyelim."

Mete bunun üstüne masadaki kızlara tek tek baktı. Öldürücü bakışları en son beni bulmuştu. Ardından arkadaşlarına dönüp, "Gidelim," dedi.

Gitmeden hemen önce Arda, İrem'in gözlerinin içine bakıp, "Maçta görüşeceğiz," dedi.

"Benim de temennim bu zaten," diye karşılık verdi İrem.

Arda bunun üstüne cevap vermeden arkasını dönüp ilerledi.

Çocuklar giderken kızlar kocaman bir kahkaha attı. Ben de ister istemez katıldım onlara.

"Vay be!" dedi Su. "Sen neymişsin öyle!"

"Kızlar, hatırlatın da bir daha Defne'ye bulaşmayayım," dedi Sıla. "Pek göründüğü gibi değilmiş."

"Abartmayın be," dedim gülerek.

"Alçak gönüllüymüş bir de," dedi İrem gülerek.

"O nasıl bir laf sokmaktır, arkadaş? Bir gol 90'a bu kadar güzel mi çakılır? Helal olsun vallahi," dedi Elif.

"Çağatay'ın yüzünü gördünüz mü?" dedi Su gülerek. Sonra bakışlarını bana çevirip devam etti. "Ulan, yeni kız! Her geçen gün daha çok kanım ısınıyor sana."

"O da yavaş yavaş bir Güney kızı oluyor," dedi İrem.

Güney kızı...

Bu iki kelime benim için söylenilince, garip bir şekilde rütbe atlamış gibi hissettim.

Onun dışında gecemiz çok normal bir şekilde devam etti. Sık sık Kuzey erkekleriyle göz göze gelmemize kimse aldırmamıştı. Hepimiz canımız çıkana kadar dans etmiş, en ufak şeye kahkahalarla gülmüştük.

Gecenin sonunda mekândan ayrılmak için ilerlerken, Arda "İyi geceler!" deyince, "Ben de senden nefret ediyorum," diye karşılık verdi İrem.

Taksiye yine sıkış sıkış oturup okulun yolunu tuttuk. Okula vardığımızda dikkatli bir şekilde içeriye girdik. İrem anahtarla kapıyı açmış, ardından tekrar kilitlemeyi ihmal etmemişti.

En sessiz halimle merdivenleri yavaş yavaş çıkarken, gözlerimin acımaya başladığını hissediyordum. Tek istediğim şey sıcak yatağıma kavuşup uyumaktı.

Yatakhaneye girdiğimizde herkes hemen yataklarına dağılmıştı. Hepimiz için çok yorucu bir gece olmuştu.

Yatağıma oturup telefonun saatine baktığımda dört olduğunu görmek şaşkınlıktan dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Bu kadar süre dışarıda olduğumuzu tahmin etmemiştim.

"Defne!" İrem'in fısıldayarak bana seslendiğini duyunca başımı kaldırdım. Sağ tarafıma oturmuş, hafifçe tebessüm ederek bakıyordu. Ne söyleyeceğini düşünürken, beni şaşırtarak "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Bugün yaptıkların için. Henüz birbirimizi tanımadığımız halde, mutlu olmam için böyle davranman beni şaşırttı ve mutlu etti. Bu yüzden teşekkür ederim."

Birinin bana teşekkür etmesine alışık değildim. Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde ona baktım. Zaten İrem de bir cevap beklemediği için sessizliğim ayıp karşılanmamıştı.

Hafifçe gülüp dostça omzuma dokunduktan sonra, uyumam için beni yalnız bıraktı.

DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM

"Koğuş, kalk!"

İrem'in, ses telleri koparcasına bağırarak söylediği bu sözün ardından, uyku sersemliğinin de etkisiyle heyecanla yatağımda doğrulup, "Emret, komutanım!" diye bağırdım.

Birkaç kişi bana bakıp gülerken, benim askerde değil de okulda olduğumu anlamam üç saniyemi almıştı. Derin bir nefes alıp kendimi yatakta geriye doğru attım.

Uykusuzluktan beynimin bir bomba gibi patladığını hissediyordum. Uykumu alamadığım günlerde mutlaka başım ağrırdı ve tüm gün boyunca ruhsuz, halsiz, iğrenilesi bir yaratığa dönüşürdüm.

"Defne, kalk!"

İrem'in sesini duyduktan saniyeler sonra, omuzlarımda beni hızlıca yukarı aşağı sarsan iki el hissettim. Gözlerim yarı şaşkın yarı ürkmüş bir şekilde aralanırken, İrem tepemden sırıtarak bana bakıyordu.

Gözlerimi ovuştururken yerimde tekrar doğruldum. Hayatımda ilk kez bu şekilde uyandırılıyordum.

İrem uyandığımdan emin olduktan sonra, bu sefer benim gibi uyanmakta direten Su'yu kaldırmaya gitti.

Su'yun, "Kanka, yemin ederim öldüm!" diye bağırması kahkaha atmama neden olmuştu. Ne kadar dirense de, maalesef Su da sonunda benim gibi pes etmiş ve "Hiç mi vicdanın yok lan senin?" diye isyan ederek kalkmıştı yataktan.

Su elini yüzünü yıkamak için tuvalete giderken, ben hâlâ yatağımda oturmuş kızları izliyor ve evrendeki varoluş nedenimi düşünüyordum.

Su, Sıla'nın yatağının önünden geçerken onun uyuduğunu görünce, "Bu niye uyuyor?" diye bağırıp, ayaklarından tuttuğu gibi hızlıca kendine doğru çekti.

Sıla yerle buluştuğunda gözlerini şaşkınca açıp hızla yerinden kalktı ve tuvalete doğru koşan Su'yu kovalamaya başladı. Yakalarsa ne yapacağını düşünmek dahi istemiyordum.

Gözlerim kapanırken hazırlanmak için tuvalette sıraya girdim. Hareketli sabahlara uyanmak insanı hem biraz yoruyor, hem de mutlu ediyordu. Ağlayarak uyuduğumu çok iyi bilirdim de, kahkahalarla hiç uyanmamıştım. Bu yüzden bu durumu biraz garipsedim.

Tuvaletten çıktıktan sonra okul formamı giyip kızlarla birlikte kahvaltıya indim. Hepimizin enerjisi tükendiğinden kimse konuşmuyor, herkes önündeki tabakla ilgileniyordu.

Tam yumurtamı yerken sessizliği bozan kişi Elif oldu. "Kuzey erkekleriyle ilgili ne düşünüyorsun?"

"Davranışlarını çok yanlış buldum," dedim. "Sadece o anlık yaşanma ihtimali olan bir olay üstünden karakterleri hakkında analiz yapmaya çalışmam biraz yanlış gibi geliyor ama sadece huzursuzluk çıkarmak için birden ortaya dalmaları çok saçmaydı."

"Yani?" dedi Su kısa bir özet geçmemi ister gibi bakışlar atarak.

"Şu an onlara çok sinir olmuş durumdayım."

Bunun üstüne Su, zafer kazanmış gibi elini yumruk yaptı ve fısıltıyla, "Evet!" derken gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Ben demedim mi be!" dedi Elif. "Zaten dönek insanlardan nefret ederim. Sürekli bir öyle bir böyle konuşuyorlar. Sürekli geri vites yapıyorlar. Bak mesela bana, ben hiç geri vites yaptım mı?"

"Yaptın, kanka," diyen Su, Elif'in tüm havasını söndürdü bir anda.

"Ne yaptım lan?" dedi Elif anında ciddileşip yanında oturan Su'ya dönerek.

"Geri vites," diye cevap verdi Su.

"Ne zaman yaptım?"

"Geri vites yaptığın zaman."

"Kızım, çıldırtmasana insanı. Tarihi ne, tarihi?"

"*Geri vites*, Şubat 2003."

Biz onların bu eğlenceli tartışmasını izlemekten zevk alırken, Elif sonunda sinir olup pes etti.

Tüm gün yine ders çalışmakla geçmişti. Bazen bu ders çalışma olayını o kadar abartıyordum ki, beynimin jöle kıvamında burnumdan akacağını düşündüğüm oluyordu. Bu durumdan ne kadar iğrensem de, iyi bir gelecek için sıkıntı çekmek zorunda olduğum bir dönemdeydim. Sonuçta 11. sınıf öğrencisiydim ve seneye üniversite sınavlarına girecektim. Çalışmaya şimdiden başlamazsam yetişmem çok zordu.

Aramızda konuları en rahat kavrayan İrem olduğu için, hepimiz onun etrafında toplanıp çalışmıştık. Anladığı konuyu çok iyi anlatabilme yeteneğine sahipti. Ona sorulan soruları da mantık yoluyla cevaplayarak, daha akılda kalıcı bir şekilde anlamamızı sağlıyordu.

Dersler bittikten ve akşam yemeği yendikten sonra, yine herkesin gürültülü bir şekilde sohbet ettiği, sesin, kahkahanın eksik olmadığı Büyük Salon'da toplanmıştık. Okulun en güzel yeri tartışmasız burasıydı benim için.

Konu dönüp dolaşıp pazartesi günü gerçekleşecek olan maça gelince, "Takımda kimler var?" diye sordum. Bu soru aklıma daha önce hiç gelmediği için kendime şaşırmıştım.

Sıla, "Su, İrem, Yeşim, Beste, Azra ve ben," diye yanıtladı.

"Hayatında görebileceğin en ilginç maç olacağının garantisini verebilirim," dedi Elif.

"Daha önce de voleybol maçı izledim," dedim. "Çok ilginç gelmez."

"Ama bizim kurallarımız biraz daha farklı," dedi İrem. "Biz direkt karşı karşıya gelip, 10'da biter diyoruz. Yok efendim top dışarıdaymış, tellere çarpmış falan gibi mazeretleri de dinlemiyoruz. O top o filenin karşısına geçtiyse, ne durumda olunursa olunsun sorumluluk senin üstünde."

"O an sahaya bir bomba düşerse işler değişir tabii," diye ekledi Su.

"Ya da biri sihirli bir şekilde ölürse," diye devam etti Elif.

"Ya da ben acıkırsam," diye noktayı koydu Sıla.

"Bayağı enteresanmış," dedim başımı hafifçe anladığımı gösterir gibi sallarken. Cidden göreceğim en garip maç olacağını hissediyordum. "Peki, Elif niye oynamıyor?"

"Bu eziği takıma kim alsın be?" dedi Su gülerek. Bunun üstüne Elif, eline geçen ilk yastığı Su'ya fırlattı.

"Ben kenarda iyiyim ya," dedi Elif. "O taraftan karşılaşmak istemeyeceğim insanlar var."

"Herkesin karşılaşmak istemediği insanlar var ama," dedim söylediklerine bir anlam veremeyerek. Bu okuldaki herkes onlardan nefret ediyordu ama kimse onlardan kaçmıyordu.

"Benim nefretim biraz daha büyük."

"Neden?" diye sordum. Bunun üstüne sert olmayan ama okyanusun ortasında köpek balıklarının yanına doğru yüzüyormuşum gibi bir bakış attı bana. Yönümü değiştirmeli, köpek balıklarından uzaklaşmalıydım. Yanlış yöne doğru gidiyordum.

Elif'in bakışlarındaki şeyi İrem de anlamış olacak ki, "Yarından sonra iki gün boşuz be!" dedi gülümseyerek. Konuyu değiştirdiği için ona minnettardım.

Akşamın geri kalanında farklı konulardan konuşmaya devam ettik.

Gece yatağa gitmeden önce kızlardan karşılaştığımız çocukların sosyal medya hesaplarını istedim. Nasıl insanlar oldukları hakkında bir fikir edinemezdim belki ama merak

etmiştim. Kızlarla birlikte yatağıma tıkış tıkış oturup, cips ve çikolatalarımızı yanımıza almış, dedikoduya başlamıştık.

Yanımda oturan Sıla, ortaya telefonunu koymuş ve Çağatay denilen çocuğun Twitter hesabını açmıştı. "Bak şimdi," diye anlatmaya başladı çocuğun bir fotoğrafını açtıktan sonra. "Şu gördüğün şahsiyet, geri zekâlılığının vermiş olduğu ezikliğin altında ülke kuran, ormanda yaşayan Shrek'in tekidir. Biz buna kısaca *Çağatay Er* diyoruz. Kavgacı, içkisi kumarı bol olan, evde çocuklar açken karı kız peşinde koşabilecek potansiyele sahip olan karakteri bozuk bir insandır. Aramızda en çok Su'dan nefret ediyor. Nedenini hiçbirimiz çözemedik ama nerede görse *aptal sarışın* olduğunu söyleyerek Su'yun sinirini bozmaya çalışıyor. Sarışınlara genel olarak mı kıl, yoksa sadece Su'ya mı özel bilmiyorum."

"Götümü yesin o benim!" dedi Su burun kıvırarak.

Sıla yorum yapmak yerine konuşmaya devam etti. "Stalk'larımıza göre ailesiyle arası iyi. Instagram'dan hâlâ takipleşiyorlar ve ara ara birbirlerinin fotoğraflarının altına yorum yapıyorlar. Aynı zamanda Çağatay'ın sekiz yaşında bir kardeşi var. Çocuğun adı Orkun."

"Aynı abisi," dedi Su. "Sekiz yaşında falan ama görsen ağzına oklavayla vurmak istersin."

Sıla telefonundan başka bir profile baktı. Bu sefer baktığımız ela gözlü, kumral olan çocuktu.

"Bu, Bora Kızılay," dedi Elif. "Görüp görebileceğin en aç insanlardan birisi."

"İnsanın gördüğü yerde ağzına çakası geliyor," diye devam etti Sıla. "Kendisinden iki yaş küçük, on altı yaşında bir kız kardeşi var. Adı Pelin. Bora'nın aksine hiç yemek yemeği sevmez."

"Ve Çağatay'ın aksine aile bağları çok da kuvvetli değil," dedi Elif. "Yaz tatillerinde İzmir'e gidiyor, kardeşini orada

görüyor ama ailesi Ankara'da yaşıyor. Sanırım ailesi Pelin'i gönderiyor İzmir'e."

"Peki, siz bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordum bir anlam veremeyerek.

"Aramızdan biri yeni bir bilgi edindiğinde mutlaka GSK toplanır, orada konuşulur. Herkes küçük bir bilgi getirse, ne kadar çok şey bildiğimizi sen düşün," diye yanıtladı Su.

"GSK nedir?"

"Güneyli Stalker'lar Konfederasyonu."

Su'yun cevabı üzerine, ne diyeceğimi bilemez bir halde etrafıma boş boş bakındım. İrem, "Devam edelim mi?" diye sorduğunda başımı onaylar gibi salladım.

Bu sefer telefonu İrem alıp, Arda denen çocuğun hesabından bir fotoğraf açtı. "Şu eziğimsi bakışların altında yatan şeytanın kurnazlığına bakar mısın?" dedi iğrenir gibi. "Tam bir tiksinç!"

"Aralarındaki en zeki kişi Arda Akkaya," dedi Su. "Tabii asla İrem'le boy ölçüşemez ya, neyse."

"Tatlım, benimle kimse boy ölçüşemez," dedi İrem. "Einstein bugün yaşasaydı, bayramda elimi öpmeye gelirdi."

"Tamam, senin de bir tarafın Allah katına çıkmasın," dedi Su.

İrem bunun üstüne Su'ya burun kıvırıp, "Şimdi," diye anlatmaya başladı. "Arda notlarını hep yüksek tutuyor. Kızlarla çok fotoğrafı yok. Olan fotoğraflarına da arkadaşım, kardeşim falan yazıyor. Yani görünürde sevgilisi yok ama bu ezik profillerinden her şeyi beklerim ben." Öyle bir iğrenerek konuştu ki, Kuzey erkeklerinden bahsettiğini anlamak zor değildi.

"Aynı zamanda Instagram'da 400 takipçisi var ve 198 kişiyi takip ediyor," dedi Elif çıkardığı not defterinden yardım alarak. "Bunların 93'ü kız. Takip ettiği kızlardan 36 tanesi arkadaşlarıyken, geriye kalan 57 tanesi bir milyoncuda

satılıyormuş gibi ucuzluk kokan kızlar." Ardından defterini kapatıp benimle göz teması kurdu ve "Stalk'larıma göre orta derecede yavşak," diyerek son noktayı koydu.

"Aile bağlarına gelirsek," dedi Sıla. "Kendinden üç yaş büyük bir abisi var. Ailesiyle Bora'nın olduğu gibi soğuk değil ama çok sıcak da değil. Abisiyle arasında daha çok dost ilişkisi var. Bu yüzden onu çok seviyor. Abisinin adı Efe."

"Efelerin efesi," dedi Su rüyalara dalmış gibi. "Keşke bir Kuzey erkeğinin abisi olmasaydı."

"Çocuk yirmi beş yaşında, geri zekâlı!" dedi İrem. "Sen farkındaysan on yedi yaşındasın."

"Sessiz ol," dedi Su işaret parmağını dudaklarına bastırırken. "Şu an Efe ile birlikte kızımızı parka götürüyoruz."

"Ani yaşadığın hayal krizin beni ürkütmeye başladı," dedi Elif, Su'ya insanüstü bir varlıkmış gibi bakarak.

"Tatlım, bir saniye," diye devam etti Su. "Çocuk ağlıyor."

"Fatih'e gelelim," dedi Sıla.

"Bence ona hiç gelmeyelim," diye araya girdi Elif. Ardından kolunu gösterip, "Bak," dedi. "Adı geçince bile sinirden tüylerim diken diken oldu."

"Kız merak ediyor ama, kanka," dedi Sıla. Hemen ardından anlatmaya başladı. "Bu arkadaş tam manasıyla bir dana. Üç kardeşinin ortancası. Bir ablası, bir de erkek kardeşi var. Ablasının ismi Zeynep, kardeşinin isimi Alp. Aynı zamanda kalp kırmaya bayılır."

Elif tekrar not defterini açarak, "Bu ise Instagram'da 53 kişiyi takip ediyor, 513 takipçisi var. Takip ettiği kişilerin 27'si kız. Bunların 17 tanesi ile arkadaş, 10 tanesiyle kesinlikle takılmalık konuşuyor. Aynı zamanda etiketlendiği ve yorum yaptığı fotoğraflara baktım. Konuştuğu tüm kızları takip etmiyor. Yani konuştuğu kızların sayısı en az 15 tane var."

"Sonuç olarak bu da yavşak," diye noktayı koydu Su ve devam etti. "Başka kim kaldı?"

"Mete," diyerek cevap verdi Elif.

İrem bu sefer de Mete'nin profilini açarak konuşmaya başladı. "Bu çocuk da Mete Karahan. Ailesinden kimseyi takip etmediği için çok bir şey bilmiyoruz. Konuştuğu kızların sayısı birden fazla oluyor genellikle ama biriyle sevgili olduğunda diğer tüm kızlarla ilişkisini kesiyor. Bu yönden takdir edilesi. Fakat sevgilisinden ayrıldığı an onu başka kızlarla görmek mümkün. Derslerinde de maalesef başarılı."

"Hiçbiri bir İrem Doğan etmez," diyerek burun kıvırdı Su.

İrem bunun üstüne saçının bir tutamını arkaya atıp, "Tatlım," dedi havalanarak. "Onlar kim ki?"

"Elimizde olan bilgilerin en önemlileri bunlar," dedi Su. "Karakterleri hakkında az çok bir fikre sahip olmuşsundur."

"Oldum," derken bu kadar çok şeyi nasıl bildiklerini anlamaya çalışıyordum.

"Hadi bakalım," dedi İrem. "Sabah kalkamıyorsunuz, yatın artık."

Bunun üstüne herkes somurtarak da olsa, mecburen yataklarına gitmişti. Hepimiz birbirimize iyi uykular dilekten sonra yatağımıza kurulduk ve kendimizi uykunun huzurlu kollarına bıraktık.

O günü takip eden cuma ve cumartesi günleri benim için ilginç olmasına rağmen, Güney kızları için çok sıradan geçmişti.

İrem, ders çalışmak istemeyen Sıla'ya matematik formüllerini yazdığı kâğıdı yedirmeye çalışmış, Su ise Sıla'yı korumak için badminton raketiyle İrem'in kafasına hafif olmasına rağmen sinir bozucu olan darbeler indirmişti. Daha sonra Sıla, saçlarını örme bahanesiyle Elif'e yanaşmış, saçlarını yarıya kadar örmüş, sonra ördüğü yerden toplayıp tüm semti o saçla gezdirmişti. Elif bunu öğrendiğinde, Sıla'nın sakladığı ne kadar cips varsa hepsini çalmış ve bazılarını onun gözünün önünde bitirmişti. Bunun üstüne Sıla, Elif'in en sevdiği

tişörtü klozete sokup çıkarmıştı. Elif de buna karşılık olarak, Sıla'nın sosyal medya hesabından ne kadar eski sevgilisi varsa hepsine uzun bir aşk mesajı atmıştı.

Hayatımın en sakin (!) geçen iki koca günüydü.

Pazar sabahı yine İrem'in "Koğuş, kalk!" deyişiyle uyandık. Dün cumartesi olduğundan, böyle bir gürültüyle uyanmadığım için hemen alışmıştım sakinliğe. Ama sanırım bu okulda alışmam gereken en son şeydi sakinlik.

"Kızlar, yarın maç var!" diye bağırdı İrem. "Kalkın bakalım, son bir kez antrenman yapacağız!"

"Siz antrenman yapacaksanız biz niye kalkıyoruz?" diye bağırdı Elif.

"Çünkü ben kalkmanı istiyorum, bacım!" diye cevap verdi İrem.

Su ilk kez hevesli bir şekilde kalkarak Elif'in yatağına gitti. Yanına uzanıp yüzüyle oynarken, bir yandan da "Kız yelloz, uyansana!" diye söylenmeye başladı. "Bana gaz vermeyecek misin?"

"Yahu istemiyorum, kardeşim!" diye bağırdı Elif gözleri kapalı bir halde.

"İstersin istersin," dedi Su, Elif'in burnuyla oynamaya başlarken. Bunun üstüne Elif, Su'yu yataktan itti. Su, amele sümüğü gibi yere yapıştıktan sonra kafasını kaldırıp Elif'e baktı ve "Bu yaptığın etik bir davranış mıydı şimdi, kardeşim?" dedi hafif dudak büzerek.

"Hayatımda yaptığım en etik davranıştı diyebilirim," dedi Elif hâlâ gözlerini açmazken.

Su ise hain hain gülümserken, Elif'in üstündeki yorganı çekip yere attı.

Elif gırtlağından gelen garip bir sesle buna karşılık verdi. Kızın sinirleri sabah sabah harap olmuştu.

O kadar direnmemize karşın İrem hepimizi kaldırmış, antrenmanlarını izlemeye zorlamıştı. Esen rüzgârdan

korunmak için kollarımı vücuduma doladım ama üşümemi engelleyemiyordum.

Kızlar Su, İrem, Yeşim ile Sıla, Beste, Azra olmak üzere iki grup oluşturmuşlardı.

Azra servis atışını kullanmış ama topun çok alakasız bir yere gitmesine neden olmuştu.

"Bacım, azıcık dikkatli ol," diye uyardı Yeşim.

"Topun havası inmiş," dedi Su. "Kızın bir suçu yok ki."

"En sert top buydu," dedi İrem.

Bunun üstüne Sıla bizim oturduğumuz yöne bakıp, "Kızlar, biriniz yeni bir top almaya gidebilir mi?" diye sordu.

"Ben giderim," deyip yerimden kalkarak gönüllü oldum. Burada boş boş oturmaktansa gidip bir işe yaramayı tercih ediyordum.

İrem hemen sahadan çıkıp, oturduğumuz banklarda duran çantasını kaptı ve içinden cüzdanını çıkartıp biraz para uzattı. Her ne kadar "Gerek yok," diyerek diretsem de, ısrar edip parayı avucuma sıkıştırarak kazanan o oldu. Buraya biraz uzakta ama kaliteli ve ucuz spor ürünlerinin satıldığı bir mağaza olduğunu söyledi.

Sora sora yaklaşık yirmi dakika yürüyerek işlek kafe ve mağazaların bulunduğu bir meydana indim. Burada her yer birbirine benziyordu. Belki de ilk kez geldiğim için bana öyle geliyordu, bilmiyorum.

Kafama göre sokakları dolandıktan sonra kaybolduğumu hissettiğimde, birine adresi yazdığım kâğıdı gösterip tarif etmesini rica ettim. Gittiğim yolun tam tersi yönünü tarif etti. Çok uzaklaşmadığım için rahatlamıştım.

Sonunda doğru yolu bulup, büyük bir mağazayı andıran iki katlı binadan içeri girdim. Tahmin ettiğimden daha çok şey vardı. Kapının hemen sağında takım formaları sıralanmıştı. Solumda, yani formaların karşısında ise masada hesap işleriyle uğraşan bir adamla karşı karşıya kaldım.

"Hoş geldiniz," dedi kafasını kaldırıp gülümseyerek "Ne bakmıştınız?"

"Voleybol topu alacaktım," diye açıklama yaptım.

"Toplar üst katta, efendim," dediğinde ona tebessüm ederek karşılık verdim.

Kulaklıklarımı takıp ilk kata bir göz gezdirdim. Adamın çalışma masasının yanında değişik boyutlarda kupalar duruyordu. Kupaların yanında da madalyalar asılıydı. Yaklaşıp daha dikkatli baktım. Bu madalyaların üstündeki yazılar resmî bir dille yazılmamıştı. *En yakışıklı futbolcu! Futbolcu güzeli!* gibi ifadeler kullanılmıştı.

Bakışlarımı madalyalardan ayırıp üst kata çıktım. Üst kat da hemen hemen giriş kat boyutundaydı. Benim boyumdan uzun, odanın bir ucundan diğer ucuna uzanan raflı dolaplar vardı.

Dolapların arasından yavaşça ilerlerken, hoş bilgisayar oyunları gözüme çarptı. Ayrıca önemli futbolcuların, basketbolcuların ve voleybolcuların minik heykelcikleri vardı. Çok hoş görünüyorlardı. Daha fazla vakit kaybetmek istemeyip topları aramaya başladım.

Rafın sonuna geldiğimde başımı hafifçe sola çevirip, karşımdaki duvarın içine oyulan boşlukta duran topları fark ettim. Topların düşmesini demir parmaklıklarla engellemişlerdi.

Duvara doğru ilerleyip bir voleybol topu kaptım. Kenarlarından bastırıp sertliğini kontrol ettim. Gayet iyiydi. Yedek bir top alıp almamayı düşünürken omzumda bir el hissettim. Sakin bir ifadeyle arkamı dönmeme rağmen, omzuma dokunan elin sahibiyle gözlerimiz birbirine kenetlendiği an ciddileştiğimden emindim

Bu... Bu, o gece gördüğüm çocuklardan biriydi. Bu, Kuzey erkeklerinden biriydi! Neydi adı?

Siyah saçları sanki yataktan kalkıp gelmiş gibi dağınıktı ama bu ona hoş bir görüntü veriyordu. Sert bir yüz yapısının

olmamasına karşın, çok keskin bakan ve siyahı andıran koyu kahverengi gözlere sahipti. Kıyafetlerine baktığımda ise açık mavi bir tişörtle eski görünümlü bir kot giydiğini gördüm. Kombini hoşuma gitmişti.

"Sen şu yeni kızsın. Seni o gece görmüştüm."

Gözlerimi kısıp, adını hatırlamak için biraz daha baktım suratına.

Arda!

Sonunda ismini hatırladığımda konuşmaya başladım. "Evet, o benim."

"Adın neydi senin?"

"Herkes adımı öğrenecek kaliteye sahip değil."

Söylediğim şeylerin kulağa fazlaca egoist geldiğinin farkındaydım ama geçen geceden dolayı onlara öfkeliydim. Durduk yere gelip gecemizi mahvetmeye çalışmışlar ve hiç sesi soluğu çıkmamasına rağmen Su'ya hakaret etmişlerdi.

"Sen fazla kendini beğenmişsin," dedi anında ciddileşerek.

"Olabilir," diyerek cevap verdim. Onun sinirlerini bozmak için elimden geldiği kadar umursamaz ve rahat tavırlar sergilemeye çalışıyordum. Görünüşe göre işe de yarıyordu. Diğer yandan başıma bela aldığımı düşünmeden de edemiyordum. Belki de şimdi beni kaçırıp böbreğimi satma planları yapıyordu içinden.

Saçmalama, Defne! Senin böbreğini ne yapsın? Senin iç sesin olmaktan utanıyorum!

"Bak Defne," diye söze başladığında, adımı söylemediğim halde bana adımla hitap etmesi rahat tavrımın bir buz parçası gibi erimesine neden olmuştu ama çaktırmamaya çalıştım. Fakat bana olan bakışının aniden değişmesi, rahatsız olduğumu anladığını gösteriyordu. "Geçen geceyi henüz yeni olduğun için unutuyorum. Ama bir daha olursa..."

"Bir daha oldurtmazsanız, bir daha olmaz." Tamam, çekinmiş olabilirdim ama korktuğumu fark etmesini istemiyordum. Tam

bana cevap verecekti ki, "Arda, beni yorma!" diyerek yanından geçip alt kata indim.

Bu hareketimin kaçmak gibi görünüp görünmediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama daha fazla orada kalıp laf dalaşına girersem, kesinlikle kendimi aptal durumuna düşüreceğimden şüphem yoktu. Bu yüzden bana en mantıklı gelen şeyi yapmayı, uzaklaşmayı tercih ettim.

Topun parasını ödedikten sonra durağa gidip, gergin bir şekilde otobüs beklemeye başladım. Genelde kabuğuma çekilip susmayı tercih ederdim ama bu kez tercihlerimi bir kenara itmiştim ve bu beni çok güçlü hissettirmişti. Bu kadar iyi hissetmeye alışık değildim.

Otobüse bindikten sonra neredeyse uyuyakalacaktım. Uykuma yenik düşmemek için mükemmel bir savaş vermem gerekti.

Okula varıp kızların yanına gittiğimde, "Sonunda," dedi Sıla.

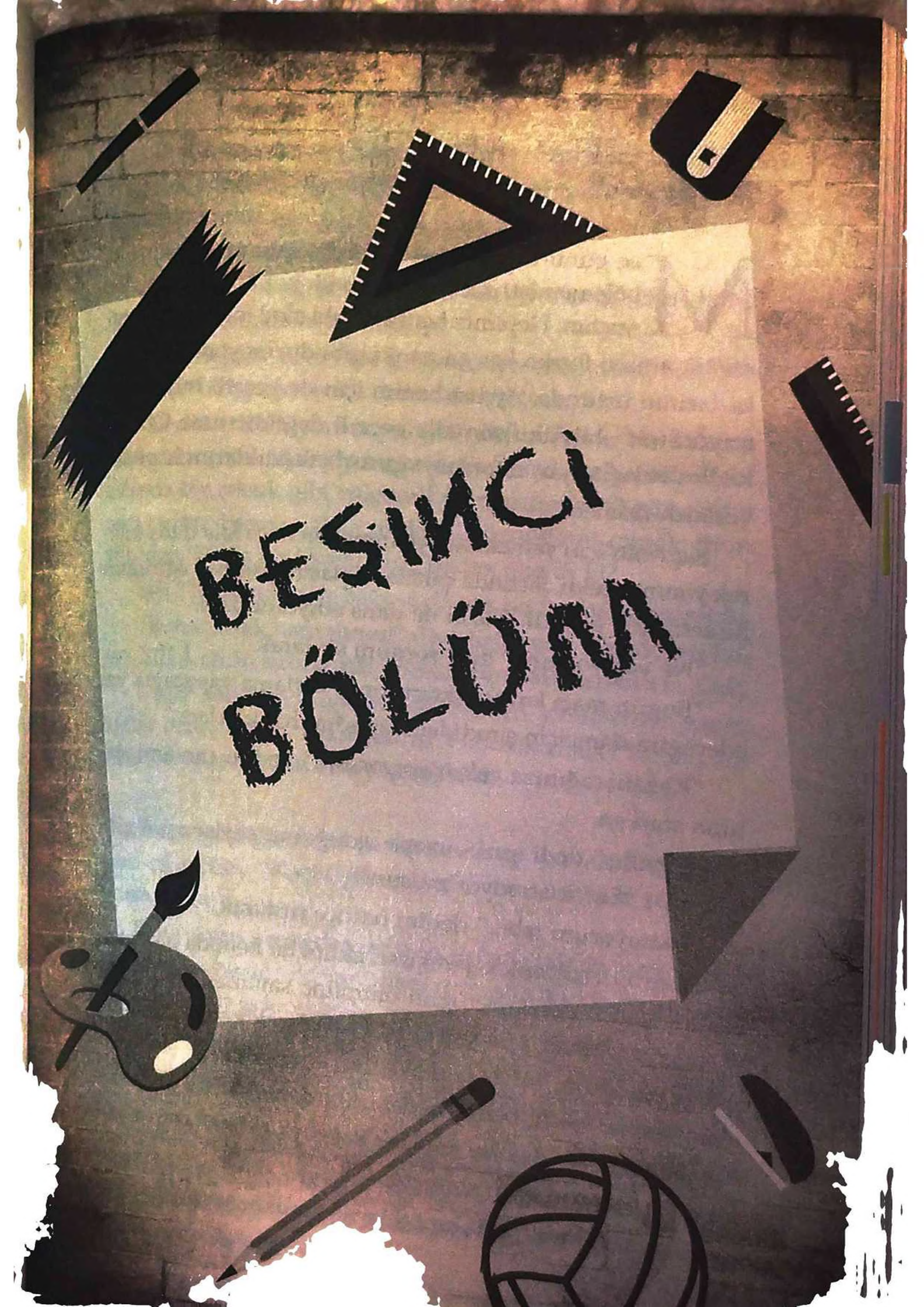
"Geldim işte," diyerek topu ona fırlattım. Hepsi sanki havuzdan yeni çıkmış gibi tere bulanmıştı. Ara verdiklerini pek sanmıyordum.

"Her neyse kızlar," dedi İrem. "Biraz daha çalışsak iyi olur."

"Haklısın," dedi Su. "Nasıl olsa bu son çalışmamız."

Onlar hırsla voleybol oynamaya devam ederken, ben de köşeden izliyordum. O kadar kendilerinden emin vuruyorlardı ki topa, yarınki maçı kazanacaklarına şüphe yok gibiydi. Onları bu şekilde görmek kazanacağımıza emin olmama yetiyordu ancak rakibimizin de aynı hırsa sahip olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım. Yarın garip bir gün olacaktı.

BEŞİNCİ
BÖLÜM

Maç günü İrem *Koğuş, kalk!* diye anırarak uykumu bölememişti. Çünkü o gün ilk kez erkenden kalkmıştım. Hepimiz her zamanki okul formamızı giymiştik ama o forma her zamanki gibi durmuyordu Güney kızlarının üstünde. Aynısı benim için de geçerli miydi bilmiyordum –büyük ihtimalle geçerli değildi– ama Güney kızları bakışlarıyla, o formayı gururla taşıdıklarını haykırıyorlardı resmen.

Kahvaltı için yemekhaneye inmeden önce Sıla dans ederek yanıma geldi. Sırtında çantası olmasına rağmen ağırlığını hissetmiyor gibiydi. Güzel de dans ediyordu zilli.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sırıtarak.

"Bugün maçı kazandıktan sonra kutlama yapacağız ya, edeceğim dans için şimdiden başladım hazırlıklara."

"Kazanacağınıza çok inanıyorsun," dedim çantamı sırtıma atarken.

"Elbette," dedi sanki uzaylı olduğumu söylemişim gibi bakarak. "Sen inanmıyor musun?"

"İnanıyorum tabii," dedim hafifçe sırıtarak.

Doğruyu söylemek gerekirse, aklım bu konuda biraz karışıktı. Kadın erkek eşitliğini ölümüne savunan bir yapım olmasına rağmen, erkeklerin fiziksel olarak kızlardan daha güçlü olduğunu inkâr edemezdim. Ama yine de şöyle bir avantajımız vardı; bizim bedenimiz daha hafifti. Hafiflik, hız demekti. Ne de olsa teke tek kavgaya girmiyorlardı, voleybol oynayacaklardı sonuçta.

Çantamı koluma takıp, Sıla ile birlikte yemekhaneye doğru yol aldık.

"Bugün de derse gireceğiz. Böyle sistem mi olur? Nerede bu adalet?" diye söylenerek ilerleyen Su'yu görünce peşine takıldık.

"Bu kız iyi değil," dedi Sıla.

"Hem uykusuz, hem yorgun. Hak ver ona," dedi İrem. Birden arkamızda belirivermişti.

"Ben neyim? Beni niye düşünmüyorsun acaba? Sıla kim ki zaten?" diyerek tavır koydu Sıla ortaya.

"Senin tribini yerim, yelloz!" diyen İrem, bir kolunu Sıla'nın boynuna dolayıp saçlarını karıştırmaya başladı. İrem aslında bir çocuk gibi eğlenceli ve masumdu. O gün neyin onu yalnız başına ağlatacak kadar üzdüğünü merak ettim yeniden. Böyle bir insanı kim, neden üzerdi ki?

Sıla "Ya, İrem!" diye bağırsa da pek bir faydası olmuyordu.

"Rahat bırak hatunumu!" diye bağırarak bize doğru koşan Elif, İrem'in sırtına atlayıp saçlarını karıştırmaya başladı.

Onlar herkesin içinde boğuşurlarken, yanımızdan geçen kızlar bize gülerek bakıyorlardı. Hatta bazıları "Ye onu, kızım!" diye tezahürat bile yapmışlardı.

Sınıfa geldiğimizde yerime oturup çantamdan defterimi çıkarttım. "Kaçta gelecekler?" diye sordum yanımda oturan İrem'e.

Bana cevap vermeden önce sol koluna taktığı saatine gitti gözleri. "Daha üç saat var," dedi sonunda bıkkın bir şekilde. "On iki civarı gelecekler."

Başını sırasının üstüne koyan Su, beklemekten bunalmış gibi ofladı. "Yüz seksen dakika nasıl geçecek?" diye inledi sonra.

"Geçer, heyecan yapma!" dediysem de, heyecanın Allah'ı vardı içimde. Bu kadar çok heyecan yapmamın yersiz olduğunun farkındaydım ama tırnaklarımı kemirmek isteyen tarafımı susturamıyordum.

Ders başladığında aklımı maçtan uzaklaştırıp, öğretmenin anlattığı konuya vermeye çalıştım ama olmuyordu arkadaş! Kızların kaybetme ihtimali beni huzursuz ediyordu. Yaşadığım stres midemde garip bir bulantıya sebep oluyordu. Sanki beş dakika önce gergedan ve zürafanın çiftleşmesine şahit olmuş gibiydim. Psikolojim o derecede bozulmuştu.

İrem ise benim aksime gayet sakin görünüyordu. Her şeyin kontrol altında olduğuna inanır gibi bir hali vardı. Sanki çocukların gelmeleri ve gitmeleri bir olacaktı. Tamam, İrem gibi birinden heyecandan kendini yiyip bitirmesini beklemek saçmaydı ama bu kadar sakinliğin onun için bile fazla olduğuna inanıyordum.

Bir ara Su'yu, Halil Sezai'nin *İsyan* parçasını mırıldanırken duydum. Kızın durumu her saniye daha da felakete dönüşüyordu. Bir an önce maç olup bitmeliydi. Yoksa her an onu Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne götürmek zorunda kalabilirdik. Su, Halil Sezai'den Dilber Ay'a geçerek hafifçe yerinde sallanmaya başladı.

"Su," diye fısıldadım.

"Ne oldu?" diye cevap verdi yattığı yerden kalkmadan.

"Ne yapıyorsun sen, kızım?"

"İsyan eden tavukları pişiriyorum."

"Kızlar!" diyerek uyardı öğretmen bizi. "Sessizlik lütfen." Hemen ardından tahtaya bir şeyler yazmaya devam etti.

Nefesimi verip tekrar derse odaklanmaya çalıştım. Bir türlü başaramasam da dersi dinlemeli, en azından öğretmenlerin gözünden düşmemeliydim.

İlk ders nihayet bittiğinde Sıla gülerek, "Enerjiler nasıl?" diye sordu.

Ve ben o sıra nefes almaya bile üşeniyordum.

"Sıkıldım!" diye bağırarak kafasını sonunda sıranın üstünden kaldırdı Su. "Ne zaman şu sarışın düşmanlarını beş

bin yıl kadar dışarı çıkamamalarına neden olacak bir utanç yaşatıp buradan yollayacağız?"

"Aslında sarışın düşmanı olan tek kişi Çağatay," dedi İrem.

Su bir an gözlerini yumarak derin bir nefes aldı ve verdi. Hemen ardından bakışlarını yukarı çevirip, "Allah'ım, beddua döner dolaşır seni bulur, derler. Beddua olarak algılama ama bana sorarsan Çağatay'ın belasını vermen iyi olabilir," diye dua etti.

"Çarpılacaksın, kızım," diye uyardım onu hafifçe tebessüm ederek.

"Vallahi yeter ama artık," dedi Su. "Olacaksa olsun bitsin şu maç."

"Azıcık sabırlı olmayı öğren," dedi İrem.

"Su ve sabırlı olmak mı?" diye bir soru attı Sıla ortaya "Babamdan doğduğuma bile inanırım ama Su'yun sabırlı olacağından bahsetme sakın bana."

"Ben zaten şüpheleniyordum senin babandan," dedi Su sinsice sırıtarak.

"Vallahi ben de bazen şüpheleniyorum," dedi Sıla.

"Sahi," dedi Elif. "Sen dokuz ay annenin karnında nasıl durdun?"

"Sekiz aylıkken doğmuşum ben canım," dedi Su. "Erken doğum yani."

"Orada da durmadın yani?" dedi Elif.

"Sorma," dedi Su. "Bok vardı da erken doğdum. Ne güzel bir ay daha kalsaydım ya orada. Dert yok, tasa yok. Canın ne çekerse anında geliyor. Harika bir durum, değil mi? Ama yok, rahat battı bana."

Günümüz başladığı gibi devam ediyordu. Su, derste ruh halinden ruh haline hızlı geçişler yapıyor ve bunu söylediği şarkılarla dışarıya yansıtıyordu. İrem ise yine sakin bir şekilde dersi takip ediyor, sorulan sorulara parmak kaldırıyordu. Kızın bu kadar sakin olması sinirimi bozacak

durumdaydı açıkçası. İnsan biraz terler, sıkılır, bunalır... Bu kız insan olamazdı. Belki de değildi zaten! Belki de uzaylılar tarafından dünyayı yok etmek için aramıza sızan bir casustu o. Bunların hepsi Amerika'nın bir oyunu bile olabilirdi. Belki de İrem sandığımız yaratık, her gün yemeğimize bizi yavaş yavaş öldürecek bir zehir katıyordu ve sonunda tüm insanlığı yok edecekti?

Bakırköy'e gidecek kişinin Su değil de ben olacağımı düşündüğüm an başımı iki yana sallayıp kendime geldim. Fazla heyecan beni bozuyor olmalıydı.

Saat 11:30'a doğru mümkünmüş gibi daha çok heyecanlandım. Heyecan yapınca çişi gelen bir insan olarak biraz zor zamanlar yaşadım. Yaklaşık yarım saat sonra Kuzey erkekleri ve müdürleri gelecekti okulumuza, boru mu?

Çişimin olmadığını bilmeme rağmen, sanki üç yıl işememişim gibi hissediyordum. Kahverengi saçlarımı dağınık bir topuz yaparak topladım. Vücudumun stres sonucu ürettiği terlerle yeni bir göl oluşturabilirdim sanırım.

Dersin bitmesine on beş dakika kala kapı çalındı ve içeriye bir kız girdi. Hafif toplu ama tatlı bir kızdı. Mavi gözleri ve kahverengi saçları vardı. Surat ifadesi ise onu bir şeylerin ölümüne rahatsız ettiğini haykırıyordu. Hem sinirliydi, hem de sabırsız.

Bizim gibi!

"Voleybol takımındaki arkadaşlarımı almak zorundayım, hocam," dedi kız tedirginlikle. "Kuzey erkekleri geldi."

O an üç yıldır çişini tutan Defne gitti, yerine çişini yeni yapmış ve içine Lara Croft kaçmış bir kız geldi sanki.

Kızın sadece voleybol takımındakileri çağırmasına rağmen, tüm sınıf ayaklanmış ve dışarı çıkmaya başlamıştı.

Hep birlikte bahçeye inerken, "Sonunda!" dedi Sıla sinirli bir şekilde.

"Hazır mısınız, kızlar?" Bunu soran kız takımdandı. Pek fazla sohbetimiz yoktu ama adının Azra olduğunu biliyordum. Sıla'nın aksine güler yüzlüydü.

"Ben bir haftadır hazırım," dedi İrem.

"Derste Dilber Ay'dan girdim, Halil Sezai'den çıktım, Demet Akalın'a şöyle bir uğradım. Benden hazırını bulamazsın," dedi Su gülerek.

"Yeşim ve Beste nerede?" dedi Sıla.

"Buradayız, ballar," diye arkamdan bir ses işittim. Konuşan Yeşim'di.

"Kalbim ağzımdan fırladı fırlayacak," dedi Beste.

Benim bile kalbimin sesi kulaklarımda çınlarken, onun nasıl bir heyecan içinde olduğunu tahmin etmek istemiyordum. Bir haftadır herkesin dilinde dolanan maç günü gelmişti ve rezil olup olmamamız bu kızların elindeydi. Kaybedersek, kimsenin onları suçlamayacağına emindim ama kızlar kendilerini çok suçlu hissedeceklerdi. Büyük bir baskı vardı üstlerinde.

Bahçeye indiğimizde, Kuzey erkeklerinin bindiği otobüs bahçenin tam ortasına park ediliyordu. Otobüs siyah renkteydi. Üstünde beyaz harflerle *Kuzey Erkek Lisesi* yazıyordu. Hepimiz merdivenlere dizilmiş, otobüsün kapısının açılmasını bekliyorduk. İrem okul başkanı olduğundan en önde duruyordu. Hemen solunda ben, benim solumda ise Sıla vardı. İrem'in sağındaki Su, destek vermek istercesine elini onun sırtına koydu. Ardından bakışları buluştu ve birbirlerine gülümsediler. Onları böyle görmek iyi hissettirmiş, içimi ısıtmıştı.

Derken otobüsün kapısı açıldı ve dışarıya ilk olarak Mete çıktı. İnsanları sinir etmek için takındığı o alaycı ifade her zamanki gibi yüzündeydi. Üstünde siyah forması ve siyah şortu vardı. Onun arkasından Arda çıktı dışarıya. Mete'nin omzuna hafifçe vurdu. Birbirlerine bakıp sırıttılar. Ardından

sarışınların ve Su'yun yegâne düşmanı Çağatay indi otobüsten. Öldürücü bakışları anında Su'yu bulmuştu. Su da ona aynı bakışlarla karşılık verdi. Sonra Fatih çıktı dışarı. Hemen ardından Bora görüş alanıma girdi. Elindeki hamburgerle garip bir şekilde havalı görünüyordu. Bir ısırık aldı hamburgerinden ve o havalı yürüyüşüyle merdivenleri inmeye başladı. Fakat sadece bir saniye sonra tökezleyip Fatih'e tutundu. Güney kızlarından kıkırdamalar yükselirken ben de katıldım onlara. Normalde acır, gülmemeleri için uyarırdım insanları. Ama nedense şimdi Hades'e dönüşmüş gibiydim.

Mete, Arda, Çağatay ve Fatih, Bora'yı bakışlarıyla yerin dibine sokup çıkartırken, otobüsten öğrenciler akın etmeye devam ediyordu bahçemize. Yaklaşık kırk Kuzey erkeği vardı bahçemizde. Hepsi birbirinden tipsiz, birbirinden salak diyebilmeyi çok isterdim ama maalesef bu mümkün değildi. Gayet normal görünen tiplerdi. İçlerinde yakışıklı olanları bile vardı hatta.

Tüm öğrenciler bahçeye indiğinde, Gizem Hanım'ın topuklu ayakkabısının sesi yankılandı koridorda. Arkamı döndüğümde, öğrencilerin yavaşça ona yol açtığını fark ettim. İrem de biraz sağa kaymıştı Gizem Hanım'ı fark edince.

Gizem Hanım ona açtığımız yolda ilerlerken bakışlarım otobüse çevrildi. Otobüsten en fazla otuz sekiz yaşında diyebileceğim bir adam indi. Kumral saçlarını yeşil gözleri tamamlıyordu. Bir kot ve beyaz bir tişört giymişti.

Derin bir nefes verirken topuklu ayakkabılarının sesini çıkartarak ilerlemeye başladı Gizem Hanım. Üstünde kot pantolon ve kırmızı bir tişört vardı. Karşı taraftaki adam da bize doğru geliyordu.

"Selim Taşdemir," diye fısıldadı Sıla kulağıma. "Kuzey Erkek Lisesi'nin müdürü."

Selim denen adamla tam ortada buluşup tokalaştılar. Bir şeyler konuştular ama ne olduğunu duyamıyordum. Sadece Selim Bey'in, Gizem Hanım'a sunduğu sahte ve zoraki

gülümsemeleri görebiliyordum. Gizem Hanım bir ara başını arkaya yatırıp yüksek sesle bir kahkaha patlattı. Hemen ardından bir şeyler daha söylediler birbirlerine ve tekrar tokalaştılar. Gizem Hanım arkasını dönüp bize doğru ilerlerken yüzündeki sahte gülümse soldu ve yerini dişlerini sıktığından emin olduğum yüz ifadesi aldı.

Yanımıza geldiğinde "Gidip hazırlanın, kızlar!" dedi takımdaki öğrencilere bakıp. İrem, Yeşim, Sıla, Su, Beste ve Azra merdivenleri hızla çıkmaya başladılar. Bize ise Kuzey erkekleriyle göz temasımızı bozmamak kalmıştı. Ama bakışlarımı bir yerden sonra onlardan kaçırasım geliyordu. Ben kimsenin gözüne öyle uzun uzun bakamazdım ki.

Derin bir nefes verdim. Zor bir gün olacaktı.

Beş dakika sonra kızlar geldi. Siyah şortları ve kırmızı formalarını giymişlerdi. Dizlikleri takmayı da unutmamışlardı. Hep beraber voleybol sahasına yöneldik. Sahanın solunda Güney kızları, sağında ise Kuzey erkekleri heyecan içinde bekliyordu. Derken Mete, Arda, Bora, Çağatay ve adını bilmediğim iki çocuk sahaya doğru ilerledi.

Onlar mı oynayacaklardı bu maçta?

Yaşadığım şaşkınlığın yanında kanımı kaynatmaya başlayan korku, rahatsız hissetmeme neden olmuştu.

Su, Sıla, İrem, Beste, Yeşim ve Azra da sahaya doğru ilerlediler. İki takım da ellerini ortada birleştirip motivasyonu sağladıktan sonra, onlardan bir öğrenci çıktı ve tam sahanın ortasında durdu. Kare şeklindeki gözlükleri ve dağınık saçları ona sevimli bir hava katıyordu. Elinde bir top taşıyordu. On iki kişi onun etrafında toplanmıştı.

"Yazı mı, tura mı?" diye bir soru attı ortaya.

"Tura," dedi Mete.

Çocuk parayı havaya fırlattığında ben dâhil herkesin gözü paraya çevrildi. Para tekrar çocuğun eline geldiğinde,

sonucun ne olduğunu mutlu çığlıklar atan Güney kızları söylemişti. Parayı atan çocuk somurtarak topu İrem'e verdi.

Hemen ardından sahadaki herkes yerlerini aldı. İrem kararlı adımları ve öldürücü bakışlarıyla servis bölgesine ilerledi. Topu biraz sektirdikten sonra havaya fırlattı ve ustalıkla karşı tarafa gönderdi. Çağatay topu aynı ustalıkla karşıladı. Top böyle iki dakika kadar havada kuğu gibi süzüldükten sonra ilk sayı Kuzey erkeklerinin oldu.

Sıla, "Aptal kafam!" diyerek hafifçe darbeler indirdi kafasına. Sayıyı topu kurtaramadığı için vermiştik.

Su, Sıla'nın yanına gidip bir şeyler söyledi ama ne olduğunu duyamadım. Sakinleştirmeye çalışıyordu muhtemelen.

Ardından Mete servis bölgesine gidip topu kızlara yolladı ama biraz hilekârdı. Topu bilerek dışarıya atmış, kurtarılması zor bir atış yapmıştı. Tam itiraz edecektim ki, kızların söylediklerini hatırladım.

Bu maç, benim gördüklerimden daha farklıydı.

"Elif, normalde servis atışını bizim yapmamız gerekmiyor muydu?" diye sordum gözlerimi sahadan ayırmadan.

Yeşim topu büyük bir ustalıkla kurtardı ama karşı tarafa yollayamadı. Bunun üstüne Su hızlıca öne atılıp "Bende!" diye bağırınca kimse topa yaklaşmadı. Zıplayıp topu karşı tarafa gönderdiğinde ördüğü saçları savruluyordu.

Su'yun gönderdiği topu karşılayabilen olmadı. Bu kez sayı bize aitti.

"Hayır," dedi Elif alkışlarken. "Sayı kimdeyse, top ondadır."

Söylediği şeye cevap vermek yerine maçı izlemeye devam ettim.

Nedenini bilmiyordum ama İrem servis atışını kullanırken gözüm birden Bora'ya kaydı. Normalde çok sakin ve komik görünen bu çocuk bir an ürpermeme neden oldu. Bakışları ateş çıkarıyor desem yeriydi. İrem'in gönderdiği topa, Bora

uzak olmasına rağmen atladı ve başarılı bir şekilde topu karşı tarafa gönderdi. Gönderdiği topu karşılayamadık maalesef.

Top bir onların sahasındaydı, bir bizim. Çığlıklar maç boyunca yükseldi durdu. Bir ara kaptırıp, "Aynen böyle, Azra!", "İrem, harikasın!", "Hadi, Su!", "Yeşim, sen bir numarasın kızım!" gibi tezahüratlarda bulunmuştum.

Boğazım şişene kadar bağırdım bağırmasına ama 9-8 onlar öndeydi.

Bir sayı...

Kızların emeklerinin boşa gitmesine ve rezil olmamıza sadece bir sayı uzaktaydı erkekler. Bir sayı sonra, bir haftadır kurulan hayaller çöpe gidecekti.

Çağatay, Mete'ye bir şeyler söyledikten sonra topu ondan aldı ve servis bölgesine ilerledi. Çağatay'ın bakışlarında beni huzursuz eden ve adını koyamadığım bir şeyler vardı.

Topu birkaç kez yerde sektirdikten sonra servisi kullandı. Topu karşı tarafa, daha doğrusu Su'ya çok sert bir şekilde yollamıştı. Su, topu manşet ile havaya fırlattı ama top çok hızlıydı. Bir çığlık atarak yere yığıldı. Kimse topun nereye düştüğünü ya da düşeceğini umursamadı o an. Herkes Su'yun yanına koştu. Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde yanına gidip eğildim. Dizlerinin üstüne çökmüş, bilekleri dizlerinde ve başı önündeydi. Hıçkırıklarının sesi canımı o kadar çok yakıyordu ki.

"Yok bir şeyim," dedi Su ama ağlamasını durduramıyordu. Canının çok yandığından emindim. O gülen, neşeli, aptal sarışınım şimdi canının acısından hıçkırarak ağlıyor, karşı tarafa çaktırmamaya çalışıyordu.

Çağatay... Bilerek topu Su'ya yollamıştı. Onun karşılamak için öne atılacağını biliyordu. Su'yun varını yoğunu bu maça verdiğini biliyordu. Öfke beni ilk kez bu denli ele geçirirken, sol yanağımı ıslatan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. O çocuğu parçalara ayırmak istiyordum. Su'yun canını acıtan

o topu yollayan ellerini kesmek istiyordum. Dilini koparıp kedilere yem etmek istiyordum. Sekiz gay tutup, sekiz gün boyunca onları bir odaya kilitlemek istiyordum.

"Bu sayıyı saymıyoruz, kızlar!" diye bağırdı erkeklerden biri.

"Sayınıza sıçarım sizin!"

"Hadi," dedi Gizem Hanım. İrem'in ettiği küfrü duymazlıktan gelmişti. "Revire gidiyoruz, Su."

"Devam edebilirim," dedi Su. "Devam etmek istiyorum."

"Saçmalama!" dedi Elif. "Bu halinle o topa dokunmana izin vereceğimizi düşünmen bile hata."

"Maç ne olacak?" diye sordu Su. "Beş kişi kalırsak alma ihtimalimiz çok düşük."

"Boş ver," dedi İrem. "Kazandık diye böbürlensinler. Bırakalım kaçtılar desinler."

"Hayır!" dedi Su. "Belki kaybedeceğiz, belki olmayacak ama varımızı yoğumuzu koyacağız ortaya. Kimse bizim için kaçtı diyemeyecek."

"Ben girerim," diye atıldım aniden. Gözlerin bana çevrilmesine neden olmuştum.

İçimde hep bir güvensizlik vardı. Ne olursa olsun, nerede olursa olsun kendime karşı hep bir güvensizlik saklıydı benliğimde. Ailemin yanında bile asla kendime tam anlamıyla güvenemeyen biriydim ben. Ama şimdi korkudan da eser yoktu, güvensizlikten de.

Ben sahaya çıkacaktım. O formayı giyecektim. O maçı kazanacaktık.

"Emin misin?" dedi Sıla. Gözleri kızarmıştı. Ağlamamak için direniyordu.

"Evet," dedim. "Forma?"

"Soyunma odasındaki çantama bak," dedi İrem. O da en az benim kadar öfkeliydi. O da Çağatay'a benim hayal ettiklerimi yapmak istiyordu. Bakışları aklından tüm geçenleri

yansıtıyordu. İlk kez düşüncelerini böylesine ele veriyordu. Belki de ben artık görebilmeye başlıyordum.

Gizem Hanım, Su'yun koluna girerken ben de diğer koluna girdim. "On beş dakika mola!" diye bağırdı İrem.

"Bu sayıyı saymıyoruz!" diye tekrar bağırdı yüzsüzler. Hepsini parçalara ayırmak istiyordum. Kollarını ayrı, kafalarını ayrı hayvanlara verecektim.

"Saymayacaksın tabii, Allah'ın davarı!" diye karşılık verdi Elif.

Gizem Hanım'la birlikte Su'yu revire bıraktıktan sonra, hızla soyunma odasına koşup İrem'in çantasını kaptım. İçinden yedek formaları çıkarıp üstümdekileri değiştirdim.

Kahverengi saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra, telefonumdan aile fotoğrafımıza bakıp gözlerimi kapattım ve bana şans vermesini diledim. Bu, üçümüzün bir arada mutlu olduğu tek kareydi sanırım.

Çok büyük bir görev almıştım üstüme. Kaybedersek benim suçum bile olabilirdi. Siyah dizlikleri ve dirseklikleri taktıktan sonra aynada son kez kendime baktım.

Soyunma odasından çıkıp hızlı adımlarla revire vardım. Su sedyede oturuyordu. Resmen kızın bileklerini koparmıştı hıyar!

Hemşire, Su'yun bileklerini sararken bir yandan da küfür ediyordu. "Şerefsiz köpek! Alacaksın bunları, koparacaksın çüklerini! Bak bakalım bir daha böyle yapabiliyorlar mı?"

Su ise artık ağlamıyordu. Sadece arada yüzünü buruşturuyordu. "İzlemek istiyorum," dediğinde, Gizem Hanım başını onaylarcasına salladı.

Revirde işimiz bitince İrem ve Sıla, Su'yun koluna girdiler ve hep birlikte sahaya geri döndük.

Sahaya döner dönmez, içimde sönmemiş olan öfke alevi daha da kuvvetlendi. Psikopat hayallerim tekrar beni dürtmeye başladı. Onları bir köşeye atmaya çalışıp, filenin hemen

önünde yerimi aldım. Çağatay'a öldürücü bakışlarımı yolladım. Çaktırmıyordu ama bakışlarımı umursadığını biliyordum.

Topun sekme sesini duyduğumda, İrem'in topu karşı tarafa göndermek üzere olduğunu anladım. Beden eğitimi dersindeki gibi hafifçe öne eğilip hazırda beklerken, bakışlarım bir an tam karşımda duran Mete'ye çevrildi. O da öldürücü bakışlarını yolluyordu bana. Normalde bu bakışlardan korkabilirdim ama şimdi umursamıyor, hatta daha ağırını yolluyordum ona.

İrem topu karşı tarafa gönderdiğinde, Fatih zorlanarak da olsa karşılamış ve bize geri yollamıştı. Tek öfkelenen ben değildim. Tüm Güney Kız Lisesi öfkeliydi bu pisliklere. Fatih'in yolladığı topu biraz gerileyerek çok başarılı bir şekilde karşı tarafa gönderdim.

Biraz sıkıntı içindeydiler, çünkü Çağatay sayesinde öfkeden ve hırstan kuduruyorduk resmen.

Bu hayattaki en tehlikeli şey, öfkenin hâkim olduğu bir kızdır. Peki ya altı kız?

Allah yardımcıları olsun!

Fatih'in gönderdiği topu Beste sinirle bir çığlık atıp zıplayarak karşıladı. Arda gönderdiği topu kurtardı ama tekrar bize yollayamadı. Onun yarım bıraktığı işi Mete tamamlamaya çalıştı.

Mete topu bize yolladığında hızla öne atıldım ve topa Çağatay'a vurduğumu hayal ederek vurdum. Mete her ne kadar topu kurtarmaya çalışsa da, top çok sert bir şekilde karşı tarafın zeminine değdi.

Öfkeyle arkamı döndüğümde, Sıla'nın uzattığı eline bir beşlik çaktım. Artık sayıyı kim alırsa maç onun olacaktı.

Etraftan bağırış çağırış sesleri yükseldi. Gizem Hanım tırnaklarını kemirirken, Selim Bey maça odaklanmıştı. Dikkatimi tekrar maça verdim.

İrem servisi kullandı ve top Bora'yla buluştu. Bora'nın yolladığı topu Azra zorlukla da olsa yeniden karşı tarafa göndermeyi başardı. Kız haklıydı. Top ondan epey uzak bir yere gitmişti. Buna rağmen sayı vermemişti.

Adını bilmediğim çocuk topu karşıladığında Beste öne atıldı. Topa vurmaya çalışırken dizlerinin üstüne düşmüş, hafif bir çığlık atmıştı. Bora, Beste'nin gönderdiği topu bize yolladığında ise bu kez Sıla karşılamıştı.

Top en az üç dakikadır yere temas etmemişti. İrem topu Beste'ye gönderip hızla yanıma geldi ve kulağıma bir şeyler fısıldadı. Ona şeytani gülümsememle bakıp, onaylarcasına başımı salladım.

Beste topu karşıya fırlattıktan sonra Arda karşıladı. Arda'nın karşıladığı topla buluşmak için İrem öne geldi ve topu bana yolladı. Hızla zıplayarak topu Çağatay'ın suratına yolladım. Amacımız maçı kazanmak falan değil, Çağatay denen hayvana zarar vermek, Su'yun intikamını almaktı. Çağatay topa karşılık verdi ama öyle afallamıştı ki, bu beklenmedik hareketimiz yüzünden topu fileye atmış ve tekrar kendi taraflarına düşmesine neden olmuştu.

Sayı bizimdi.

Maçı biz kazanmıştık!

Kızlar çığlık çığlığa sahaya akın ederken, yüzümde kocaman ve rahatladığımı gösteren bir gülümseme belirdi. Sanki gök kubbeyi yüzyıllarca omuzlarında taşıyan ve birden yükünden kurtulan Atlas gibi rahatlamış hissediyordum

"Kızlar, buraya gelin lan!" diye bir çığlık attı İrem. Bir anda tüm kızlar etrafıma toplanmış, beni zar zor omuzlarına almışlardı. "O atışı her yiğit yapamaz, delikanlı!" dedi İrem.

Kızlar kolları havada zıplarken, ben ilk kez içten atılan kahkahalarla ve gerçek mutlulukla tanışmanın zevkini yaşıyordum. Hep bir ağızdan bağırarak şarkı söylüyor, bir

yandan da dans ediyorduk. Ben, Sıla ve İrem'in omzunda olduğum için sadece kollarımı ve başımı oynatabiliyordum.

Sıla ve İrem arkalarını döndüklerinde Mete'nin öfkeli bakışlarını tam üstümde hissettim. Filenin ardından öyle bir bakıyordu ki, birini bakışlarla öldürmek mümkün olsa şu anda beni beş parçaya bölmüştü. Benim yüzümden kaybettiklerini düşünüyordu büyük ihtimalle.

Kahkahalarımın arasında formamı çıkartıp suratına fırlattım. Çok havalı bir hareket yapmıştım ama içimde atlet değil de, yünlü bir kazak olmasını tercih ederdim. Hava serinlemeye başlamıştı.

Soğuğa rağmen hiç istifimi bozmadan, "Sizde kalsın!" diye bağırdım. "Bakıp bakıp bugünkü şerefsizliğinizi hatırlarsınız!" Mete fırlattığım formayı öfkeyle sıkarken hep birlikte okula doğru ilerlemeye başladık.

Bakıyorum da, Güney kızı olmuşuz!" diye bağırdı Sıla kahkaha atarak.

Ve bu sefer içimdeki en ufak bir ses bile Güney kızı olmadığımı fısıldamadı kulağıma. İlk kez kendimi tam anlamıyla bir Güney kızı gibi hissettim. İlk kez "Ben Güney kızıyım, ulan!" diye haykıracak gücü buldum kendimde.

✺

Akşam tıka basa yedik. Gizem Hanım kazanmamız şerefine tavuk yaptırmıştı bize. Yemekte şakalaşmalar, gülüşmeler oldu bolca. Kimse kendi masasında durmuyordu. Herkes masaları geziyor, birbiriyle şakalaşıyordu. Bazıları tebrik etti beni. İlk kez kendimi aileden hissetmiştim. Masada oturup Su ile şakalaşırken İrem geldi yanımıza.

"Siz ne yaptınız öyle ya?" diye gülerek sordu Su.

"Kendini beğenmiş, ağzına balgam atılası bir herif senin bileğini acıtıyor ve biz intikamını almayacağız, öyle mi?" dedi İrem.

"Tam bir savaşçıydınız, kızlar," dedi Su. "Hele Defne, sen ne yaptın öyle?"

"Öfkelenince içime Cüneyt Arkın kaçıyor."

Biz kahkaha atarken Elif yanımıza geldi. "Bu gece Büyük Salon'a topluyorum, kızları. Ancak oraya sığarız."

"Niye toplanıyoruz?" diye cevabını bildiğim bir soru attım ortaya. Zaferimizi kutlayacaktık.

"Kuzey erkeklerinin bugünkü hali bir kutlama hak ediyor," diye bir açıklama yaptı Su.

Günün geri kalanı sürekli salak salak espriler yapmakla geçti. Hepimiz rüyada gibiydik. Bir *Güney kızı* olarak her şeye sırıtıyordum bugün.

Yatma vakti gelip de Gizem Hanım odasına gittikten yarım saat sonra, hep birlikte Büyük Salon'a doluştuk. Kocaman, dikdörtgen şeklindeki odanın kenarlarında bulunan koltuk ve minderler sayesinde herkesin dinlenebileceği kadar çok yer vardı. Müzik sistemi kurulmuş, etraf rengârenk balonlarla süslenmişti.

"Azıcık havamız değişsin," diyen Elif gülerek yanımızdan ayrıldı. Yaklaşık on saniye sonra bir Te Ka Lali Shpirt şarkısı duyulmaya başladı.

"Sen ciddi misin?" dedi İrem başını arkaya yatırıp. İkisinin arasında bu şarkının bir anlamı olduğunu düşündüm.

Müziği duyar duymaz herkeste bir hareketlilik başladı. Hep birlikte oynuyor, bağıra bağıra şarkıyı söylüyorduk.

Bir ara İrem'le masaların üzerine çıktık. Kendimizi dansa öylesine kaptırmıştık ki, müzik kesildiği halde oynamaya devam ediyorduk.

İnsan durur, bu müzik neden sustu diye bakar! Beynimize tüküreyim!

İrem kolumdan tutup çekiştirdiğinde onu hiç umursamadan dansa devam ettim. Sonunda "Defne!" dedi tedirgin bir sesle.

"Ay, ne var?" diye bağırdım ona dönerek. Cevap olarak başını sola doğru eğdi. Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, Gizem Hanım'ın delici bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum.

Kızlar içeri alkol almışlardı ve biz Gizem Hanım'a yakalanmıştık. Harika!

"Ben demedim mi biraz sesini kısın diye?" dedi İrem sessizce.

"Demedin, canım," diye fısıldadı Su.

"Kızım, nasıl demedim?"

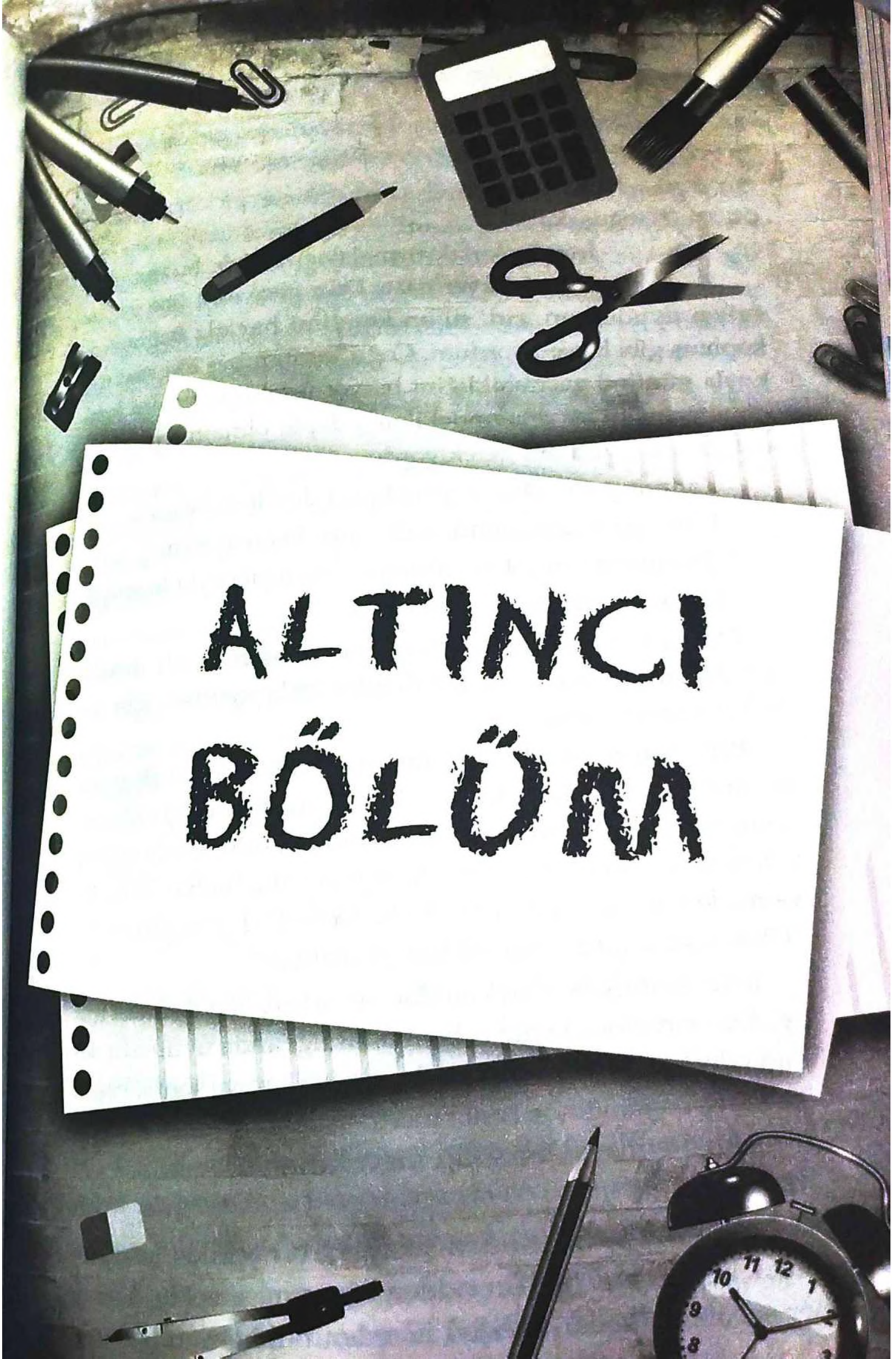
"Pardon, o ara dans ettiğimden duymamışım."

Gizem Hanım siyah bir tayt ve koyu mor bir tişört giymişti. Sinirli adımlarla masaya çıktığında İrem ve ben refleks olarak bir adım geriledik. İçimdeki korkunun hafif hafif kanıma karıştığını hissediyordum. Başımı öne eğip vereceği cezanın ne olduğunu düşünmeye başladım.

Gizem Hanım'ın yüzündeki buz yavaşça eriyip yerini gülümsemeye bıraktı ve "Açın şunun sesini!" diye bağırdı.

Şaşkınca İrem'e bakıp gülümserken, o da bana aynı şaşkın bakışları yollamıştı. Hemen ardından hepimizin kahkaha sesleri doldurdu odayı.

Ve ben, o gece bir *Güney kızı* olarak, ilk kez bir müdirenin sabaha kadar öğrencileriyle eğlenmesine tanık oldum.

ALTINCI
BÖLÜM

"Koğuş, kalk!"

İrem'in kulak tırmalayıcı sesiyle huzursuzca kıpırdandım yerimde. Dün gece saat üçe yaklaşırken uyuduğum için, şu an kendimi hayatla bağlantım kopmuş gibi hissediyordum. Çoğu insanın beş altı saat uykuyla gününü geçirebildiğini biliyordum ama benim kendime gelmem ve çevremdekilere adapte olmam için en az dokuz saat uyumam gerekiyordu.

"Zalimin kızı!" diye söylendiğini duydum Su'yun.

"Ulan, yolacağım şimdi sizi!" diye bağırdı İrem.

"Yolacaksan sen yol be kardeşim," dedi Sıla uykulu sesiyle.

"Kızlar, abartmayın!" dedi İrem.

Onu duymazlıktan geliyordum. Yatağımda bir dakika bile değerliydi sabahları. Bir dakika fazla uyumak için nelerimi vermezdim...

Ben İrem'in bana bulaşmamasının tadını çıkartırken, sanırım evren daha fazla hayatta kalmamam gerektiğinin mesajını veriyordu. İrem beni omuzlarımdan tutup hızla yukarı kaldırdı ve sonra sertçe yatakla buluşturdu. Bu harekete devam ederken bir yandan da "Kalk, Defne!" diye bağırıyordu. "Ülke savaşa girdi! Sığınaklara gitmeliyiz!"

İrem zalimce beni uykumdan ayırırken, ben durması için çığlıklar atıyordum ama o, beni bıraktığı anda uyumaya devam edeceğimi biliyordu. Yaklaşık otuz saniye sonra, başım dönmeye başladığında beni bıraktı. "Allah'tan kork!" diye bağırmamı duymazlıktan gelip, diğer kızları uyandırmak için ayrıldı yanımdan.

Uykumun kaçmasından şikâyetçi bir şekilde hazırlanmak için kalktım. İrem'in cidden hiç acıması yoktu. Üstelik her sabah bu kadar enerjiyi nereden bulduğunu bir türlü

anlamıyordum. Bu, bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Aslında *her zaman* desem daha doğru olurdu.

Dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı tarayıp topuz yaptıktan sonra okul formamı giydim. Uykusuzluk bedenimi ele geçirdiği için çok yorgundum. Yorgunluğum yüzünden ağır hareket ediyordum. Defterlerimi ve kitaplarımı sırt çantama koyduktan sonra, şarj ettiğim telefonumu alıp saate baktım. Kahvaltıya inmek için daha on dakikam vardı.

Sırtım duvara gelecek şekilde yatağıma oturdum ve biraz dinlenmek için kendime izin verdim. Düşüncelerim sürekli dünkü maça gidiyordu ve yüzümde istemsizce bir sırıtma oluşuyordu. Kızların beni omuzlarına almaları, Çağatay'dan aldığımız intikam, Mete'nin suratına formayı atışım ve onun yüzünde oluşan ifade... Ölene kadar unutacağımı sanmıyordum. Nasıl unutabilirdim ki? O yüz ifadeleri... Bu anlatılamazdı.

"Niye kendi kendine sırıtıyorsun?" diyen Sıla gözlerimi açmama neden oldu. Yanıma oturup ayaklarını uzattı benim gibi.

"Dünkü zaferimizi düşünüyordum," dedim.

Yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. Sıla'nın güldüğü zaman mavi gözlerinde oluşan parıltıyı çok seviyordum. İnsana denizi izliyormuş gibi hissettiriyordu.

"Fena gömdük," dedi. "Beter olsun şerefsizler."

"Acaba şu anda ne yapıyorlardır?" diye sordum düşünceli düşünceli. Cidden merak ediyordum. En az bizim kadar, yani kızlar kadar çalışmış olmalıydılar. Fakat çabaları buzun erimesi gibi erimiş, bir değeri kalmamıştı. Öfkeden kudurduklarına emindim. Tam anlamıyla şerefsiz olmasaydılar gözümde, belki acıyabilirdim ama o haklarını kaybetmişlerdi.

"Umurumda bile değil açıkçası. Üzüntüden sosyal hayattan ellerini ayaklarını çekerler inşallah!" dedi Sıla.

Sıla'nın beddualarını da bir garip oluyordu. Sanırım kötü söz döner dolaşır sahibini bulur dedikleri için çekiniyordu.

Saate bakmak için telefonumu elime aldım. Aynı zamanda cevapsız arama olup olmadığına da bakmak istemiştim. Gözümden kaçmış olabilirdi.

İki cevapsız arama olduğunu görünce içimde çocuksu bir heyecan oluştu ama iki aramanın da Çetin'den geldiğini anladığımda biraz hayal kırıklığına uğradım.

Buraya geldiğimden beri ne annemle ne de babamla konuşmuştum. Beni neden aramadıklarını düşünüp duruyordum sürekli.

"Ne oldu?" dedi Sıla meraklı gözlerle.

"Hiç."

"Yorma beni," dedi Sıla bıkkınlıkla. Hemen ardından fısıldadı. "Zaten her sabah şu İrem'in cırtlak sesiyle uyanmaktan bunaldım. Bir de sen süründürme beni."

"Adım mı geçti orada?"

İrem'in bize seslendiğini duyduğumuzda başımızı ona doğru çevirdik.

"Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi anlatıyordum, canım kardeşim!" diye seslendi Sıla. Ardından bana döndü ve bir şey söylemek yerine, beklenti dolu bakışlar atmaya başladı.

"Sadece annem ve babamın neden beni aramadığını merak ediyorum," diye itiraf ettim. "Buraya geldiğimden beri bir kere bile aramadılar."

"İşleri çıkmış olamaz mı?"

"Sadece beş dakikalık bir telefon görüşmesi zor olmasa gerek."

"Belki biri ölmüştür ve sana nasıl söyleyeceklerini düşünüyorlardır."

"Sağ ol," dedim. "Hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum."

"Bak, affedersin ama sana söylemek istemedikleri bir olay olmuş olabilir. Annen ve babanın boşandığından bahsetmiştin, değil mi? Belki de tekrar denemek istemiş olabilirler."

"Sanmıyorum."

"Madem bu kadar çok düşünüyorsun, neden sen aramıyorsun?"

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. Neden aramadığımı biliyordum ama bir türlü kendime bile itiraf edemiyordum.

"Söyle hadi," dedi Sıla ikna edici bir ses tonu kullanarak.

"Gerçek şu ki," dedim ve ardından derin bir nefes aldım. "Açacaklarını sanmıyorum."

"Seni böyle düşündüren ne? Neden açmasınlar ki?"

"Çünkü artık onlar için eskisi kadar önem taşıdığımı sanmıyorum."

Sıla gözlerini hafifçe aralayıp öylece durdu. "Onlar senin ailen, Defne," dedi bir süre sonra. "Emin ol, aile çok büyük bir şey. Onlar hep senin yanında olacak, seni her hatanla kabul edecek olan sayılı insanlar. Asla senden vazgeçmezler."

"Bilmiyorum," dedim.

"Buraya geleli sadece bir hafta oldu, Defne. Sadece bir hafta! Ne olduğunu bilmiyorsun. Kötü bir durum olup olmadığı hakkında bir fikrin yok. Hiçbir şey bilmiyorsun ama onların seni sevmediğine inanıyorsun. Bunu kendine de, ailene de yapma. Onlarla arana buz dağı koyma."

"Ne yapmalıyım sence?"

"Günün sonunda ara onları."

"Ya tahmin ettiğim gibi açmazlarsa?"

"O zaman biraz daha beklersin."

"Ya beklediğim süre boyunca da beni umursamazlarsa?"

"O zaman boş vermekten başka çaren kalmaz. İnan bana Defne, bazen insanları umursamamak daha iyi olabiliyor. Söz konusu en değer verdiklerimiz olsa bile."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kalkalım mı artık?" diyerek gülümsedim. Sıla'yla konuşmak iyi gelmişti.

"Kalkalım bakalım," dedikten sonra bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi.

Çantamı alıp sırtıma attım. Zıbarma Yeri 1'den çıkarken Su beklememizi söyledi. Çantasına bir ton eşya atarken, çabuk olması için ona yalvarıyorduk. Zaten yatılı okulda kalıyorduk ve sınıflarımızda bize ait olan dolaplarımız vardı. Neden çantasını doldurup kendine eziyet ettiğini anlamıyordum.

"Su! Dişi dediğin bekletir, anlıyorum ama dişi dişiye bunu yapmaz," diye isyan etti Sıla.

"Tamam tamam, geldim," diyen Su yanımıza koşarken çantasını omzuna atmıştı.

"İrem ve Elif nerede?" diye sorduğumda arkamdan İrem'in sesini işittim.

"Buradayız, yoluklar."

Dünkü zaferin tadı damağımızdayken hep birlikte gülerek yemekhaneye ilerledik. Kahvaltımı ettikten sonra kendimi daha dinç hissetmeye başlamıştım. Ardından kızlarla birlikte sınıfa gittik. İlk dersin yorgunluğu her zaman daha fazla oluyordu. Daha önce neden bu kadar uyuşuk olmadığımı merak ettim. Derslere hep âşıktım ben. Belki de içimde yatan gerçek Defne aslında dersleri sevmiyordu.

Derin bir nefes alıp şu kırk dakikanın ışık hızında geçmesi için dua ettim.

✺

Kuzey Erkek Lisesi...

Arda ve Mete en arka sırada, duvar kenarında oturuyorlardı. Mete alnını sıraya dayamış telefonunu kurcalıyordu. Mete'nin önünde Çağatay, onun yanında ise Bora oturuyordu.

Bora, din dersinde olduklarından, günaha girerim korkusuyla öğretmeni pürdikkat dinlerken, Çağatay dünkü

yenilgiyi aklından atamadığı için derse odaklanamıyordu. Arda için ise böyle bir sorun yoktu. Maçı sorun etmiyor, dersi dinliyordu.

Mete bir ara başını kaldırıp ofladı. Canı sıkılmıştı. Dünkü aşağılamadan sonra kafasını dağıtmak için yemekhaneye gidip fasulye bile ayıklamıştı. Ama bir türlü çıkmıyordu aklından. Maçta yenildikleri yetmiyormuş gibi, bir de yeni yetmenin biri onu okul arkadaşlarının gözü önünde rezil etmişti.

Kız olmasaydı onu parçalara ayırabilirdi. Belki de milyonuncu kez *Keşke erkek olsaydı!* diye söylendi içinden. *Neyse,* dedi sonra. *Nasılsa daha çok karşı karşıya geleceğiz.*

"Mete," diye fısıldadı Çağatay arkasını dönüp. "Formayı ne yaptın?"

"Çöpe attım," diye yalan söyledi Mete. Çöpe falan atmamıştı. O formaya bakıp bakıp hırslanacaktı ve bir gün o formayı layık olduğu şekilde o kızın başına fırlatacaktı.

"Çok zoruma gitti, lan!" diye fısıldadı Çağatay.

"Senin yüzünden kaybettik o maçı," dedi Arda doğrudan Çağatay'a bakarak.

"Bu da aynı anda hem ders dinleyip hem laflara yetişiyor. Nasıl bir zekâ var oğlum sende?" dedi Çağatay.

"Haklı," diye lafa daldı Bora. "Karşındaki bir kızdı be oğlum. Ne kadar Güney kızı olursa olsun bir kızdı."

"Bora, kes sesini! Ben ne bileyim geri zekâlının topa atlayacağını!" diye kendini savundu Çağatay.

"Çağatay, din dersindeyiz diye küfretmek istemiyorum ama şansını zorlama. Kimi kandırıyorsun?" dedi Bora. "Kızın hırstan gözü dönmüştü. Son sayımızdı o bizim. Elbette atlayacaktı. Sen de biliyordun atlayacağını. Sana yakışmadı."

Çağatay da biliyordu ona yakışmadığını. Su'ya karşı saf bir nefret vardı içinde. Hem sarışındı, hem de Güney kızı. Yine de çok ileri gitmişti. Kız bağırarak yere düştüğünde korkmuştu ama yanına gidip durumunu soramamıştı. Vicdanı

Şerefsiz! Adam mısın ulan sen? diye bağırırken sadece beklemişti. Geçmek bilmeyen dakikalar sonunda, kızın maçı izlemek için geldiğini görünce içi biraz olsun rahatlamıştı. Elbette bunları arkadaşlarına söyleyip duruşunu bozmayacaktı. Belki ileride itiraf ederdi, şimdi değil.

"Bora ilk kez yemek dışında uzun bir konuşma yaptı, beyler. Dağdaki ölen kurt için düzenlenen cenazeye sizleri davet etmek istiyorum," dedi Mete gülerek.

"Ciddiyim, oğlum!" dedi Bora.

"Tamam, Bora. Ne yapayım, özür mü dileyeyim?" dedi Çağatay.

"Ben olsam dilerdim ama senin dilemeyeceğini bildiğim için, en azından hatanı bilmeni istiyorum."

Çağatay hatasını biliyordu ve çok pişmandı zaten ama o gurur denen şey hep onu 1-0 yeniyordu. "Haklısın, Bora," dedi bıkkınlıkla nefesini dışarı verirken.

Önlerine döndüklerinde, Fatih'in el kaldırdığını görerek şaşırdılar.

"Evet," dedi öğretmen çocuğa söz vererek.

Fatih ayağa kalkıp, "Hocam, ben göz göze gelmenin bile günah olduğunu duydum. Öyle mi?" diye sordu.

"Karşı cinsle mi?" dedi Arda.

"Yok Arda, benimle. Beni götür."

Fatih'in cevabıyla herkesten bir kahkaha kopuverdi. Arda başını arkaya yatırıp gülerken, Mete öğretmenin de gizlice güldüğünü gördü. Yaşının getirdiği olgunluğa katlanmak zor işti.

Öğretmen konuyu toparlayamayınca, Fatih sayesinde ders kaynamış oldu. Öğrenciler artık kopmuşlardı dersten. Öğretmen, Fatih'e uyarırcasına işaret parmağını sallarken bile sırıtıyordu. Masasına oturup öğrencilerle sohbet etmeye başladı ama öğrenciler pek hoş sorular sormuyorlardı açıkçası.

"Hocam, hacda beni atsalar kabul olur mu?" dedi Bora. Bu lafının üstüne Arda, Bora'nın kafasına yapıştırdı bir tane.

"Hocam, Counter'da ölsek şehit sayılır mıyız?" dedi Mete. Kendisini muhabbete dâhil edip kafasını dağıtmak istiyordu. Hâlâ şu kız yüzünden canı felaket derecede sıkkındı.

"Sen sayılırsın, evladım," diye karşılık verdi öğretmen gülerek.

"İşte Mete Karahan farkı!" diyerek güldü Mete.

"Asıl Bora Kızılay adamdır, hocam," dedi Bora.

Arda kafasına bir tane daha yapıştırınca, "Anasını satayım, üç tane beyin hücrem var, onları da sen alıyorsun," diyerek sitem etti Bora.

"Beyler akşam bir yerlere gidelim," dedi Fatih. "Kendimi regl günündeki sinirli yaratıklar gibi hissediyorum."

"Mustafa Abi'nin mekânına gidelim," dedi Mete.

"Durun lan, tweet atayım," dedi Bora. Her şeyini sosyal medyada paylaşan bir insan değildi ama ortama uymak için kendini alıştırmaya çalıştırıyordu. Ona ve arkadaşlarına saçma gelse de, telefonundan tweet attı.

"Mekân fark etmez," dedi Arda. "En azından kafamız biraz dağılacak."

✺

Defne Çınar...

İlk dersi mucize eseri hayatta kalarak atlattıktan sonra, kızlarla toplanıp biraz sohbet ettik. Su ve İrem kantine gittiğinde Elif ellerini çırparak, "Şimdi şu yellozların dedikodusunu yapabiliriz," dedi.

Bunun üstüne Sıla şaşırtıcı bir hızla olaya ayak uydurarak, "Bu İrem böyle değildi ya," dedi. "Geçen seneden sonra çok değişti bu, bir havalandı."

"Hele Su'ya ne demeli?" dedi Elif. Öyle gerçekçi konuşuyorlardı ki, neredeyse ciddi olup olmadıklarını sorgulayacaktım.

Bakışlarımı gören Sıla, "Saçmalama," dedi. "Şaka yapıyoruz."

Bir şey söylememe fırsat kalmadan, İrem ve Su neredeyse tartışarak içeriye girdiler. Büyük bir tartışma olmasa da, anlaşamadıkları bir konu olduğu belliydi.

"Cidden saçmalıyorsun," diyordu İrem bize doğru gelirken.

"Nesi saçmalıkmış? Bence harika bir fırsat," dedi Su.

"Ne oluyor?" diye sordu Elif ama onlar duymazlıktan gelip tartışmayı sürdürdüler.

"Niye böyle bir şey yapalım ki?" dedi İrem. "Biz onlardan daha dün alacağımızı aldık, unuttun mu? Ne yaparlarsa yapsınlar, bırak şunları."

"Niye bırakayım ya?" dedi Su biraz daha sertleşerek. "Ben onlardan aldığımızı unutmadım ama sen bana yapılanı unutmuş gibisin."

"Ne alakası var şimdi, Su?" diye cevap verdi İrem.

"Bizi de takıp ne olduğunu söyleseniz?" diyerek olayın ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Su kafayı yemiş," dedi İrem çok ayrıntılı bir cevap vererek.

"Gayet mantıklı bir fikir," dedi Su.

"Ne fikri bu, Su?" dedi Sıla. Dikkat çekmek için, biraz sert bir ses tonu kullanmıştı. "Anlat artık."

Su, bakışlarını İrem'den çekip Sıla'ya odakladı. "Bora bir tweet atmış," dedi. "Akşam bir kafeye gidiyorlarmış. Biz de gidelim, zaferimizi gözlerine sokalım diyorum, saçmaladığımı söylüyor."

"Aslında hoşuma gitti," diyerek Su'ya hak verdim. Maçı hatırlatıp onları sinir krizlerine soksak harika olurdu. Gözümüzün önünde sinirlerine yenildiklerini görmek... Bu mütthiş bir his olurdu.

"Sen de mi, Defne?" diyerek hayal kırıklığına uğradığını belirtti İrem.

"Bu fikir benim de hoşuma gitti," dedi Sıla.

"Ya, siz kafayı mı yediniz?" diyerek yine çorbamıza limon sıkmaya niyetlendi İrem. Çorbada limon olması da hiç hoşuma gitmezdi. "Durduk yere kavga çıkartacaksınız."

"Niye kavga çıksın?" dedi Elif. "Hep birlikte toplanır, kahkaha atar, *Zaferimizi kutluyoruz, ezikler!* havası yaratır, sonra da geri geliriz."

"İyi. Dördünüz gidersiniz o zaman," dedi İrem.

"İyi," dedi Su. "Gideriz."

"Kendinize gelir misiniz?" dedi Elif. "Çocuklaşmayın!"

"Ve öyle bir dünya yok, İrem," dedim.

"Biz gidiyorsak, sen de geliyorsun," dedi Sıla.

"Cidden istemiyorum!" diye mızmızlansa da, geleceğinin o da farkındaydı.

"Geleceğini bilen ama son saniyeye kadar direnen İrem'in dramı," diyerek dalga geçti Su.

"Allah'ınızdan bulun!" diyerek dudak büzdü İrem.

"Peki, izin işini ne yapacağız?" diye bir soru sordum.

Sanki hepimiz önceden anlaşmışız gibi, telefonunu inceleyen İrem'e çevirdik bakışlarımızı.

İrem ona baktığımızı fark edince, "Hayır!" dedi ama biz çoktan sırıtmaya başlamıştık.

"Hayır," diye yeniledi. "Gizem Hanım'dan ben izin almayacağım." Sinir bozucu bir şekilde bakmaya devam ettik. "Asla konuşmam."

✺

Son dersin ardından hepimiz Gizem Hanım'ın odasının önünde beklemekten ağaç olmuştuk neredeyse. Sonunda İrem ruhsuz bir şekilde içeriden çıkıp, "Tamam," dedi somurtarak. "İzni aldım."

Hepimiz gülüşüp ona sarılırken, İrem bizi itmeye çalıştı ama pek başarılı olamamıştı.

Günün geri kalanı her zamanki gibi geçti. Yemeğimizi yedik, biraz Büyük Salon'da oturduk.

İş kıyafet seçimine geldiğinde bu kez zorlanmamıştık. Kafeye gideceğimiz için günlük kıyafetler giymeyi tercih etmiştik.

İrem siyah saçlarını atkuyruğu yapıp, bordo pantolonla siyah bir bluz giymişti. Beyaz spor ayakkabılarıyla da kıyafetini tamamlamıştı. Yeşil gözlerini ön plana çıkarmak için göz kalemi ve maskara sürmüştü sadece. Bir de Su'yun ısrarıyla pantolonunun rengine yakın bir ruj.

Su beyaz askılı body üzerine lacivert ve beyaz yatay çizgili, tek omzu açıkta bırakan bir bluz giymişti. Altında beyaz pantolonu vardı. Çok hafif bir makyaj yapıp saçlarını iki yandan örmüştü. Önlerinden birkaç dalgalı saç tutamını örgüden ayrı tutmuş ve çok şirin bir görüntüye ulaşmıştı.

Sıla mavi gözlerini ortaya çıkartmak için sadece göz kalemi ve maskara sürmeyi tercih etmişti aynı İrem gibi. Açık pembe bir pantolonla beyaz bir gömlek giymişti. Beyaz spor ayakkabılarını da giydikten sonra, saçlarına maşa yapmış ve serbest bırakmıştı.

Elif gri bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Beyaz spor ayakkabılarıyla hoş bir görüntüye kavuşmuştu. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken, güzelliğini ortaya koyan hafif bir makyaj yapmıştı.

Bense siyah bir pantolon ve beyaz bir kazak giymiş, altına da siyah spor ayakkabılarımı geçirmiştim. Kahverengi saçlarımı sol tarafımda mısır örgüyle toplamış, saatimi ve siyah bilekliğimi takmıştım. Her zamanki gibi hafif bir makyajın yeterli olduğuna karar vermiştim. Şu yaşı küçük ama yaptığı makyajla ellilerinde görünen kızlara üzülürdüm hep. İleride sahip olacakları büyük gözeneklerin farkında bile değillerdi.

Hep birlikte yola çıkıp, hızlı adımlarla otobüs durağına doğru ilerlemeye başladık. Saat kaçta gideceklerini

bilmememize rağmen, içimizde geç kalma korkusu vardı. Bu, hızlı ve telaşlı hareketlerimizden de kolaylıkla anlaşılıyordu.

Otobüste Su, İrem ve ben üçlü koltuklara oturduk. Üçümüzün de otobüste ters oturduğu zaman başı dönüyordu. Elif ve Sıla ise arkada ters bir şekilde oturuyor, rahat rahat konuşuyorlardı.

Yolun yarısında uyukladığımdan, otobüs yolculuğu çok çabuk geçmiş gibi gelmişti. Otobüsten indikten sonra biraz yürüdük. Adresi bilmediğimden dolayı ses çıkartmamış, kızları takip etmiştim. Dakikalar sonra kapısının üstünde büyük harflerle *DENİZ CAFE* yazan iki katlı binanın önündeydik.

İçeri girdiğimizde bu semtin mekânlarının yaratıcılığına şaşırmadan edemedim. Açık maviye boyalı büyük bir odaya açılıyordu girdiğimiz yer. Odanın köşesinde, merdivenlerin önünde bir masa ve masanın arkasında bir sandalye duruyordu. Ödemeler buraya yapılıyor olmalıydı. Duvarlar deniz yıldızlarıyla, balıkçı ağlarıyla ve büyük balık resimleriyle süslenmişti.

Laciverte boyanmış merdivenleri mekâna hayran kalarak çıktım. Bir ara etrafıma bakarken tökezledim ama İrem kolumdan tuttu ve kimseye çaktırmadan ilerledik.

Üst kat, alt kattan daha güzeldi. Masalar alt kattaki gibi deniz yıldızlarıyla süslenmişti. Koltuklar beyaz ve açık maviydi. Duvarlarda balıkçı ağları asılıydı. Yere deniz dalgalarını çizmişlerdi.

Gitar sesi gelince sevinçle ellerimi çırptım. "Canlı müzik mi var?"

"Görürüz şimdi," dedi İrem hafifçe sırıtarak ve sesin geldiği yöne ilerledik.

Sağa döndüğümüzde karşımıza yerden yaklaşık beş santim yüksekliğinde, geniş sayılabilecek bir sahne çıkmıştı. Sahnenin üstünde, bar taburesine oturarak gitarını kurcalayan bir çocuk vardı.

Tam sahnenin önündeki boş masaya oturacaktım ki, üstündeki 'Rezerve' yazısı gözüme çarptı. Hevesim, renklilerle birlikte makineye atılmış beyazlar gibi olmuştu. O kadar büyük bir hayal kırıklığı...

Yanındaki masanın da boş olduğunu fark etmemiştim. Elif kolumdan çekiştirince döndüm ve bir tarafında üç kişilik mavi, diğer tarafında iki tane tekli beyaz koltuk olan yan masayı seçtiklerini gördüm. Ben İrem'le beyaz koltuklara otururken, Su, Elif ve Sıla da karşımıza oturdular.

"Neredeler lan?" dedi Su.

"Gelmeyecekler mi yoksa?" dedi Sıla.

"Size iyi oldu," dedi İrem. "Tartışma yaratmak için gelmiştiniz zaten."

"Tartışma yaratmak için değil, tartışma yarattırmak için. İkisi arasında büyük fark var. Lütfen, dikkat edelim," diye düzeltme yaptım.

"Defne, bana kelime oyunu yapma!" dedi İrem.

"Gelmezlerse, biz de cidden zaferimizi kutlarız," dedi Elif sırıtarak. Hemen ardından, "Bakar mısınız?" diyerek garsonu çağırdı.

"Buyurun," dedi beyazlar içindeki garson.

"Ben çikolatalı pasta istiyorum," dedim. "Bir de şeftali suyu." Şeftali suyunu cidden çok severdim. Küçükken ailecek yaptığımız kahvaltılarda hep şeftali suyu içerdim. O zamandan alışkanlık kalmış olmalıydı.

"Ben de çikolatalı pasta alayım," dedi yanımda oturan İrem. "İçecek olarak da kola."

"Ben çok açım ya," dedi Sıla. "Hamburger menü yok mu?"

"Var, efendim," dedi garson gülümseyerek.

"Ben ondan alayım o zaman," dedi Sıla gülerek. "Kola alırım bir de."

"Peki, siz hanımlar?" Garson, Elif ve Su'ya bakıyordu.

"Ben salata alayım," dedi Elif. Garson cevap vermek yerine hafif bir tebessümle adisyonu doldurmaya devam etti.

"Ben orta boy karışık pizza istiyorum," dedi Su.

"İçecek?"

"İrem'den ve Sıla'dan otlanırım," dedi. Ama ikisi de ona öldürücü ve olumsuz bakışlar atınca, "Kola olsun," diyerek fikrini değiştirdi.

Garson siparişlerimizi alıp yanımızdan uzaklaştıktan sonra dikkatimi sahnedeki çocuğa verdim. 1.85 boylarındaydı aşağı yukarı. Açık kahverengi saçları vardı. Denizi andıran gözlere sahipti, tıpkı Sıla gibi. Siyah bir pantolonla siyah bir tişört giymişti. Boynuna ise siyah bir zincir takıp mükemmel bir görüntüye ulaşmıştı. Gitarının telleriyle oynarken ne yaptığına baktım. Akordunu kurcalıyor, iki saniye sonra uyumsuz sesler çıkartıyor, sonra suratını buruşturup tekrar akordu kurcalıyordu.

"Çocuğu gözlerinle yedin."

Elif'in sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirip utançla araladım gözlerimi. Yüzümde nasıl bir ifade oluştuğunu bilmiyordum ama kızların kahkaha atmalarına neden oldu. Kızlardan çekinmesem de, yanlış anlaşılmanın hoşuma gittiği söylenemezdi.

"Vallahi öyle şey etmemiştim," diyerek kendimi inandırmaya çalıştım.

"Ne etmemiştin, Defne?" diyerek dalga geçti Su.

"Dünya dönmüyor desen inanabilirdim be kızım," dedi Sıla ona katılarak.

"Karışmayın benim Güney kızıma," diyerek dudaklarını büzdü İrem. Bir yandan saçlarımı okşamaya başlamıştı. "O hiç mi şey edemez?"

Tam İrem'in beni savunacağını düşünürken, en büyük kazığı yemenin verdiği şaşkınlıkla afallamıştım. Hepsi İrem'in söylediği söze gülerken, ben dudaklarımı büzmekle yetindim.

Su arkamızdaki bir noktaya baktığında ve gülümsemesi şeytani bir şekilde dudaklarına yayıldığında, arkama dönme gereği bile duymamıştım. Kuzey erkekleri gelmişti. Ona aynı şeytani gülümsemeyle bakarken bakışlarını bana çevirdi. Başımı hafifçe aşağı eğerken Sıla'nın da İrem'e aynı mesajı verdiğini gördüm. Bir vücudun parçaları gibi uyum içindeydik ve birbirimizi anlıyorduk.

İrem derin bir nefes alıp bize uyma kararı aldıktan sonra, "Dün nasıl gömdük ama!" diye bağırdı ve bir kahkaha attı.

Onun bu haline daha şiddetli ama sahte olmayan bir kahkaha ile cevap verdim. Ardından "Kırk yıl acısını çekerler artık!" diyerek başka bir kahkaha patlattım.

"Zafer alışık olduğumuz şeydir, hatunlar," diyerek tebessüm etti Sıla.

Yan masanın sandalyesinin çekilme sesini duyduğumda, oraya oturacaklarını anladım.

Su, sanki yeni fark etmiş gibi bakışlarını sağa çevirdi ve Kuzey erkekleriyle karşılaşınca "Nasılsınız ya?" diyerek sırıttı.

"İyi uyuyabiliyor musunuz?" diyerek kafasını uzattı Elif.

Mete solumda oturmuştu. Görebildiğim kadarıyla yanında Fatih, karşısında Bora vardı. Bora'nın yanında Arda, masanın başında ise Çağatay oturuyordu. Bir daire oluşturmuşlardı. Bizi umursamıyor gibiydiler. Aslında umursadıklarını çok iyi biliyordum. Sadece bize öyle görünmeye çalışıyorlardı.

Mete boş bakışlarını masaya odaklamıştı. Arda telefonunu kurcalıyordu. Fatih ve Bora bir muhabbete girmişlerdi. Çağatay ise bakışlarını tavana çevirmiş gülüyordu. Ona hâlâ çok kızgındım. Serseri piç!

Sahnedeki çocuk mikrofona hafifçe dokunduktan sonra "Selam," deyip gülümsedi. Dikkatimi tamamen sahneye verdim ve çocuğu dinlemeye başladım. "İstek parçası olan varsa söyleyebilir. Şimdi Mehmet Erdem'den *Haydi Gel Gidelim*

parçasını söylemek istiyorum," dedi ve yeniden gülümsedi. Çok çekingen ve kibar görünüyordu.

Mehmet Erdem'in parçalarını severdim. En sevdiğim sanatçı ya da en sevdiğim şarkıların yaratıcısı olmasa da, bazen şarkılarında kendimi buluyordum. Çocuk gitarın tellerinden uyumlu ve hareketli sesler çıkartırken yerimde kıpırdanmaya başladım.

Haydi gel gidelim eski günlere.
Bak herkes çok mutlu, ne gerek var kedere?
Bırak artık kavgayı, şimdi barış benle!
Yiyeceğim üç lokma, huzur yoksa nafile...

Şarkı devam ederken Su'yun bana kahkaha atarak baktığını fark ettim. Bir an kendimi beş gözüm varmış gibi anormal hissettim. Herkes dans edebilirdi. Ne vardı bunda?

"Yakışıklı prensin söyleyince kaptırdın tabii kendini," dedi Su.

"Yemin ederim yanlış anladınız," diye atıldım.

"Tamam tamam," dedikten sonra gülümsedi Su.

Yeniden şarkının sözlerine eşlik ederek yerimde kıpırdanmaya başladım. Fakat aniden sahnedeki çocuğun deniz mavisi gözlerinin beni bulması biraz utanmama sebep oldu. Çocuğun suratına geniş bir gülümseme yayılınca, bakışlarımı hemen çevirip sağımdaki duvarı incelemeye koyuldum. Rengârenk balıklar ve ağlar uyum içindeydi. Ağların örüldüğü şekle baktım.

Şarkı bittikten sonra derin bir nefes alıp bakışlarımı sahneye çevirdim. Neyse ki çocuk bakışlarını benden ayırmıştı. Göz teması kurmaktan çekinerek, mikrofona yaklaşmasını ve bir şeyler söylemeye hazırlanışını izledim.

"Aramızda eğlenceli ama içindekini dışa vuramayan tipler görüyorum," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Şaşkınca kızlara baktım. Onlar da aynı şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Hemen ardından hepsi sanki anlaşmış gibi kahkaha

attı. Sahnedeki çocuk "Acaba senden de bir şarkı dinleyebilir miyiz, güzellik?" dediğinde heyecanlanmadığımı söylesem, yalan söylemiş olurdum. Heyecanımın sebebi çocuk değildi. Allah için yakışıklı çocuktu ama beni asıl terleten şey, bu kadar insanın içinde şarkı söyleme düşüncesiydi.

İrem beni iterken, ben "Yok yok yok...", "Hayır, olmaz!" gibi bir şeyler mırıldanıyordum. Sıla, Su'yun üstünden geçip yanıma geldi ve beni kolumdan tutup çekiştirdi. Arkamdan İrem de itince mecburen ayağa kalkmıştım ama bir yandan da yalvarmayı ihmal etmiyordum. Sıla beni sahneye atıp İrem'in yanına oturduğunda, bir alkış koptuğunu duydum. Su ve Elif bana bakmak için yan dönmüştü. Hepsi sırıtarak beni izliyordu.

Kuzey erkeklerine rezil olduğumdan emindim, bu yüzden o tarafa bakmamaya özen gösteriyordum.

Çocuk "Ne söylemek istersin?" dediğinde suyun içindeymiş gibi sırılsıklam olan ellerimi göğsümün altında birleştirmiş, gergince ovalıyordum.

"Şey..." dedim derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Bilmiyorum ki."

"Pekâlâ," diyerek anlayış dolu gülümsemesini sundu. Mikrofonu bana uzatırken, "Mehmet Erdem'den başladık, Mehmet Erdem'den devam edelim istersen," dedi.

Başımı onaylar gibi salladım. Mehmet Erdem kimdi? Az önce hangi şarkısıyla başlamıştık? Herkesin ilgi odağı olmak dikkatimi dağıtmıştı.

"*Herkes Aynı Hayatta*," dedi çocuk. "Ne dersin?"

"Olur," dedim güçsüz çıkan sesimle.

Derin bir nefes alıp başımın dönmemesi için dua ederken, çocuk gitarının tellerine dokundu. Ben de dudaklarımı aralayıp, şarkının sözlerini söylemeye başladım.

Nakarata geldiğimde baştaki heyecanım kalmamıştı. Bakışlarımı kızlardan çevirdiğimde bir Kuzey erkeği ile göz

göze geldim. Mete! Bal rengi gözleri bana odaklanmıştı. Meydan okuyan bakışlar atmaya çalışarak nakaratı söylemeye başladım.

"Gözlerimi açsam da sen çıksan karşıma.

Gel beni azat et, kayboldum karanlıkta...

Ben bizi unutmam, gitmek yakışmaz bana.

Yolcuyuz hayatta, sen gel otur yanıma..."

Çocuk gitarını çalmaya devam ederken bakışlarımı Mete'den çektim. Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve aldığım nefes düzensizleşmişti.

Çocuk şarkının son kısmında gitarından çıkan seslere can verirken herkesten bir alkış koptu. Heyecandan titreyen ellerimle mikrofonu uzatırken hafifçe gülümsedim.

Sıla, İrem'in yanından kalkıp kendi yerine geçerken, İrem "Helal lan!" diye bağırıp güldü. Ben şarkıyı bitirene kadar siparişlerimiz çoktan gelmişti.

"Ölecektim az kalsın," diye sitem ettim.

"O kadar kötü sesin yokmuş ama," dedi Elif. "Hatta ben bayağı beğendim."

"Sağ ol."

Telefonumu çıkarıp ailemden gelen bir arama olup olmadığına baktım. Cevapsız arama olmadığına şaşırmamak artık üzmeye başlıyordu beni. Bu kadar mı yoklardı yani? Hep orada bir yerde olduklarını düşünürdüm oysa.

Ailemden arayan yoktu ama Çetin'i unutmuştum. Hemen ona mesaj attım.

"N'aber, İrem?"

Arda yanımıza gelip ellerini masaya koymuş doğrudan İrem'le konuşuyordu. Yanında Mete vardı. Diğerleri masada oturuyordu.

"Asıl seni sormalı, Arda," dedi İrem gülerek.

"Sen zaferleri bu kadar yüze vurmazdın, hayırdır?" dedi Arda gülerek.

"Vurmuyoruz zaten," dedi İrem.

"Niye bilerek bizimle aynı mekâna geldiniz o zaman?"

"Buraya geleceğinizden haberimiz yoktu," diye lafa atladım. Arda'nın bakışları bana yöneldiğinde olabildiğince dik durmaya çalıştım ama siyah gözleri, yüzünün şekli, hatta duruşu bile insanın güvenini sarsıyordu.

"Buna inanmayı çok isterdik ama sarı arkadaşınız yanlışlıkla Bora'nın tweet'ini beğenmiş," dedi Mete. "Yani buraya geleceğimizden haberiniz vardı."

Mete ve Arda'yı iki üç saniye görmeyip, hepimiz sadece Su'ya baktık. Su, koltuğuna yaslanıp kızardı. Sonra yavaşça koltukta kaymaya başladı. Yerin yarılmasını diliyor olmalıydı.

"Madem geldiniz," dedi Arda. "Rekabet olmazsa olmaz."

Hepimiz ona anlamayan gözlerle baktık. Neden bahsediyordu bu çocuk? Ne rekabeti? Şimdi voleybol mu oynayacaktık?

"Ne saçmalıyorsun sen, Arda?" dedi Elif.

"Zeki bir kızsın, biliyorum," dedi Arda. Elif'i duymazlıktan gelip doğrudan İrem'le konuşmuştu. "Var mısın minik bir satranç turnuvası yapmaya?"

Satranç! Tamamen strateji ve zekâ gerektiren bir oyundu. İrem'in sorunları başından aşkındı, biliyordum. Bir şey söylemiyordu ama biliyordum. Kafası fazlasıyla doluyken tamamen strateji üzerine kurulu bir oyunu ona oynatmak mantıksızlıktı.

"Vay be!" diyerek lafa atladım İrem'i kurtarmak için. "Yenilgiye doymuyorsunuz demek."

"Sen kes sesini, yeni!" dedi Arda. Dikkatini çekmeyi başarmıştım. Bu iyiydi.

"Kesmiyorum," dedim. "Daha ne kadar zavallı olabileceğinizi merak ediyorum."

Mete, Arda'yı geri çekip bir adım öne çıktı aniden. "Ne oldu?" dedi gözlerimin içine bakarak. "İçinde kaybedeceğinizden

korkan zavallı mı uyandı? Forma atıp kurtulacağını sanıyorsan, çok yanılmışsın."

Bir an *Neden attım ki o formayı?* diye düşündüm. Aptallık etmiştim belki de. Ama o andan aldığım zevki hatırlayınca içimdeki pişmanlık tozları görünmez bir el tarafından halının altına süpürüldü. Bakışlarımı önüme çevirip, en sinir bozucu gülümseme olan *Sen aptal ve zavallısın ama bak, ben senden daha olgunum. Gördüğün gibi seni umursamıyorum!* gülümsemesini takındım. Sinirli bir nefes aldığını duymak hoştu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, İrem," dedi Elif.

"Saçmalıyorlar işte," dedi Su.

Kaybedeceklerini düşünmüyorlardı, benim aksime. İrem'in sorunları olduğunu bilmiyorlardı. Bu yüzden İrem'in bizi tekrar zafere taşıyacağından eminlerdi. Aslında ben de tamamen umutsuzluğa kapılmamıştım. Sadece olası problemleri düşünüyordum o kadar.

"Pekâlâ."

İrem, Arda'nın meydan okumasını kabul ettiğinde şaşırmıştım. Kabul etmesini pek beklemiyordum açıkçası. Sorunlarını benden çok düşünür sanıyordum. Ama niye şaşırıyordum ki? Onun ateşler saçan yeşil gözlerinin ham maddesiydi rekabet.

Fatih "O zaman şu masaları birleştirelim," diyerek yanımıza geldi. Biz çantalarımızı kolumuza atıp koltuklardan kalktığımızda, Fatih masayı, Arda ve Mete de koltukları çekip kendi masalarıyla birleştirdiler.

Biz sahneyi tam karşımıza alacak şekilde yan yana oturduk. İrem ortada, sağında ben ve Sıla, solunda Elif ve Su olacak şekilde dizilmiştik. Kuzey erkekleri ise, ortalarına Arda'yı alarak oturmuşlardı. Arda'nın bana göre sağında Mete ve Bora, solunda Çağatay ve Fatih vardı.

Aynı masada oturmak bana çok enteresan gelmişti. Garipsemiştim bu durumu. Anlaşılan ilk kez Kuzey erkekleriyle

aynı şeyi düşünüyorduk ki herkes sessizdi. Sessizliği bozan isim Su oldu.

"Ben şu satranç şeyini alayım."

"Neyini?" diye sordu Bora.

"Şey işte," dedikten sonra kalkıp yanımızdan uzaklaştı. Biz de tekrar sessizliğe gömüldük.

Su, elinde daire şeklinde uzun bir kutuyla geri gelip önce satranç taşlarını bir kenara ayırdı. Hemen ardından plastik siyah-beyaz kareli satranç damasını İrem ve Arda'nın ortasına koydu. Canı çok sıkılmış olacak ki, satranç taşlarını da damalı zemine kendisi yerleştirdi.

Su taşları yerleştirirken, Çağatay'ın onun sarılı bileklerine baktığını gördüm. Bakışlarında pişmanlık vardı sanki. Sadece beş saniye bakmış, sonra kafasını başka bir yöne çevirmişti. Büyük ihtimalle pişmandı.

Ama bazen pişmanlıklar yapılan hataların yok sayılması için yeterli olmuyordu.

Su taşları dizmeyi bitirip yerine oturduğunda derin bir nefes aldım. Beyaz tarafı İrem'e armağan etmişti. Bu yüzden ilk hamle bizimdi. İrem piyonunu oynayarak oyunu başlattı. Birkaç saniye düşündükten sonra Arda da aynı hamleyi yaptı. Bir süre oyun böyle devam etti. Hepimiz sessiz bir şekilde ne yapacaklarını izliyorduk. Kimse arkadaşının dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Sonunda İrem, Arda'nın kalesini aldığında derin bir nefes verdim. Su ellerini heyecanla çırptı ama biraz sert vurduğundan yüzünü buruşturdu ve dudaklarından çok hafif bir inleme döküldü. Ona *İyi misin?* bakışı attığımda bana gülümsedi. Öfkelenen ancak uslu durmak zorunda olan bakışlarımı Çağatay'a çevirdiğimde başını önüne eğmişti. Su'dan başka her yere bakıyordu. Gözlerimi ondan çekip Fatih'e ters ters baktım. Sonra Bora'ya hafif öfkeli bakışlar attım. Su'ya o topu yollayan Çağatay'dı ama ona topu veren Mete de, onu durdurmayan arkadaşları da onun kadar suçluydular benim

gözümde. Belki haberleri yoktu, bilmiyordum ama olma ihtimali daha çok aklıma yatıyordu.

Yemeklerimiz öylece masada dururken kimsenin aklına yemek gelmiyordu. Heyecandan iştahımız kesilmişti. Bir tek Sıla yemeğinden patates almıştı. Üstüne biraz ketçap sıkıp, Bora'nın gözlerinin içine bakarak patatesini yedi. Onu böyle görmek beni gülümsetmişti. Hemen ardından Bora da bir meyveli pasta ve hamburger sipariş etti. Çağatay da acıkmış olmalıydı. O da bir pizza ve kola istediğini söyledi. Fatih de çikolatalı pasta aldı. Mete ve Arda daha sonra sipariş vermek istediklerini söylediler.

İrem, Arda'nın piyonunu aldı. Arda atı, sonra piyonu aldı. Böyle böyle bizim vezirimiz, bir atımız, dört piyonumuz ve bir kalemiz; onların ise bir kalesi, üç piyonu ve bir fili kalmıştı. Bir zafer daha kazanacakmışız gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. Oyun bitmeden rahatlayamayacağımı bilsem de denedim en azından.

Arda kırk saniye kadar düşündükten sonra kalesini bana göre sola doğru hareket ettirip "Şah," dedi. İrem düşünmeden atını oynayıp kalesini aldıktan sonra Arda'nın dudaklarında içimi ürpertecek kadar sinsi bir gülümseme belirdi. Aynı şeyi diğer kızlar da hissetmiş olacak ki, hepimiz damalı zeminde aleyhimize bir şey bulmaya çalıştık ama hiçbir şey yoktu. Bu çocuk pişmiş kelle gibi neye sırıtıyordu?

"Siktir!" diye mırıldandığını duydum İrem'in. Hemen ardından kafasını önüne eğmişti. Arda'nın eli filine giderken her şeyi yeni idrak etmeye başlamıştım. Boğazımda yutamayacağım bir yumru oluşurken Arda'nın dudakları hareket etti.

"Şah mat."

Derin bir nefes vererek başımı öne eğdim. Voleybol maçındaki performansımız için hâlâ onları sinir edebilirdim. Ama sanki bu pek iştah açıcı bir durum olmamıştı. İrem başını önünden kaldırmazken, Kuzey erkeklerinden kahkaha seslerinin yükselmesi sinirlerimi bozmuştu. Mete eline şahı

alıp çevirmeye başlarken öfkeden yanağımın içini ısırdım. Cidden şu yenilgi zor işmiş, onu anladım. Dün böyle mi hissetmişlerdi acaba?

Elif "Basit galibiyetlerle avutun kendinizi," diye mırıldanırken Kuzey erkeklerinin yemekleri gelmişti.

"Nerede kaldınız?" diye söylenen Bora hamburgeri midesine yollamaya başladı.

"Basit mi?" diyerek bir kahkaha attı Arda.

"Kazanmanıza çok şaşırdım," dedi Su laf sokacağını belli eden bir yüz ifadesiyle. "Kazanmak için karşısında bir kız olduğunu unutan bir avuç zavallıdan başka bir şey değilsiniz sonuçta."

Kelimelerinin hepsini insanı yerin dibine sokabilecek bir ses tonuyla, Çağatay'ın gözlerinin içine bakarak söylemişti. Çağatay ne diyeceğini bilemediğinden Su'yun öldürücü bakışlarından kaçmak için başını çevirdi. Fakat bir an sonra tekrar Su'ya döndü.

"Roket gibi gelen topa atlayacak kadar aptal olmasaydın sen de!"

"Ben? Aptal?"

Ve sonra olanlar oldu...

Çağatay'a ben bile aşırı derecede öfkeliyken, Su'yu düşünmek dahi istemiyordum. Üstüne bir de Çağatay'ın hakaretlerine maruz kalmıştı. Benim çikolatalı pastamın bulunduğu tabağı alıp masaya tırmandı ve hiçbirimiz ne olduğunu anlamadan pastayı Çağatay'ın suratına yapıştırdı. Çağatay kısa bir şokun ardından Fatih'in çikolatalı pastasını Su'yun suratına yapıştırdı. Sıla da tamamen refleks olarak mayonezini Bora'nın üstüne boşaltmaya başladı. İrem, Su'yun pizzasını kapıp Arda'nın suratına fırlattı. Mete'nin gözleri İrem'deyken eli Bora'nın pastasına uzanınca, arkadaşımı koruma içgüdüsüyle hemen masadaki ketçabı alıp suratına sıktım. Meyveli pastasının hedefi ben olmuştum ama ketçabın neredeyse tamamını da üstüne boşaltmıştım. Elif ise olaylara

karışmaya çalışan Fatih'in kafasından aşağı salatasını dökmek istedi ama tam o an Fatih ani bir hareket yapıp eğildi ve Elif'i belinden kavrayıp kaldırdı. "Buranın süs havuzu falan yok mu lan?" diye bağırdığında, Elif'e yardım etmek için hızla masanın üstüne çıkıp Fatih'in kafasına ketçabı sıktım. Arkamdan biri beni boğazımdan geriye doğru tutup çektiğinde refleks olarak ellerim beni tutan ellere gitti ama tam suratımın ortasına çikolatalı pasta yemekten kaçamamıştım. Dudağımı dişleyip pastanın tadına baktıktan sonra debelenmeye başladım. Birden beni tutan eller serbest kaldığında, suratıma pastayı yapıştıran kişinin Arda olduğunu ve Sıla'nın onun sırtına çıktığını fark ettim. Gözlerimi hızlıca sildikten sonra, Sıla'nın Arda'yı çok oyalayamayacağını bildiğimden ayağımın dibindeki mayonezi alıp onun suratına boşalttım. Sıla, Arda'nın sırtından yere inerken kahkahalarımıza hâkim olamıyorduk. Tam o anda korku filmlerinde arkadan çıkan katil gibi Bora birden Sıla'nın arkasında belirip onu belinden yakaladı ve çekti. Arda özgürlüğüne kavuşurken Sıla'yı kurtarmak için öne atıldım ama sahibini bilmediğim bir kol beni belimden kavrayıp ayaklarımı yerden kesti. Ayaklarımı bir sağa bir sola sallarken elimdeki mayonezi arkamdaki kişinin suratına sıktım.

"Gözüme kaçtı ulan!" diye sızlanan Mete'nin sesini duyduğumda kendimi az önceki yenilgiyi unutacak kadar mutlu hissettim.

"Ne oluyor burada?!"

Kirli sakallı, yirmi üç veya yirmi beş yaşlarında bir adam görüş alanıma girmişti. Buranın sahibi olduğunu tahmin ediyordum. Üstünde beyaz bir tişört ile kot pantolon vardı. Mete beni sıkıca tutan kollarını gevşettiğinde, biraz öne ilerleyip tam karşımda duran adama daha dikkatli baktım. Siyah saçlı, siyah gözlü biriydi. Kırgın, bir o kadar da öfkeli bakışlarını Kuzey erkeklerine yolluyordu.

"Kusura bakma, abi," dedi Çağatay.

Su, Çağatay'ın sırtında, elinde ketçap, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bırak," dedim dudak hareketlerimle. O da kollarını serbest bırakıp ayaklarının yere temas etmesine izin verdi. Kafamı hafifçe çevirdiğimde Bora'nın utançtan kızardığını ve omzundaki İrem'i indirdiğini gördüm. Gözlerim Sıla'yı bulduğunda çoktan ayakları yerdeydi.

Fatih elindeki salata dolu tabağı masanın üstüne bıraktı ve "Abi, bunların tek sorumlusu şu kızlar," diye olayı tamamen taraf tutarak anlatmaya başladı.

"Şu hıyar bana *aptalsın* demeseydi hiçbir şey olmayacaktı. Bileklerimi çıkartmasına rağmen hâlâ konuşuyor," diye dudaklarını büzdü Su.

"İki saattir kafama ketçap kutusuyla vururken o bileklerin niye ağrımıyordu, Su?" diye sordu Çağatay.

Su ne diyeceğini bilemediğinden bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Kusura bakma, abi," dedi Mete. "Gidiyoruz şimdi." Utandığı belli oluyordu.

Mete masanın üstünden inerken ben de indim.

Çantalarımızı alıp kafeden çıkarken hepimiz sessizdik. İnsanlara rezil olduğumuz, ılık havayla buluştuğumda kafama dank etmişti. Az önce ne kadar... garip bir duruma girmiştik öyle!

Kapıda Kuzey erkekleriyle ayrılıp sola döndük. Şu günün bir an önce bitmesini ve sıcak, samimi yatağıma kavuşmayı o kadar çok istiyordum ki. Ne tuhaf! Samimiyet ve sıcaklık dediğimde artık aklıma gelen ilk şey ailem değil, okulum oluyordu.

"Defne!"

Adımı Mete'nin sesinden duyduğumda ciddi ifademi takınarak arkamı döndüm. Küçük, beyaz bir şey fırlattı bana doğru. Ne olduğunu merak ederek öne uzanıp attığı şeyi

yakaladım. Bu, az önce bizim pulumuz olan ve onları zafere götüren şahtı.

"Sende kalsın," dedi Mete alaycı ifadesini takınarak. "Bakıp bakıp ne kadar salak olduğunu hatırlarsın!"

Öfkeyle şahı tutan elimi sıkıp bir şey söylemeden arkamı döndüm ve hızlı adımlarla ilerledim. İnsanın yaptığı şeyler dönüp dolaşıp yine kendisini buluyordu.

Kuzey erkeklerinin attığı kahkahayı duymazlıktan gelerek yolumuza devam ettik.

✺

İnsanlar, otobüste beş tane yemek kazanına girmiş ve çıkmış kız görmeye alışık değillerdi sanırım. Herkeste anormal olduğumuzu haykıran bakışlar vardı.

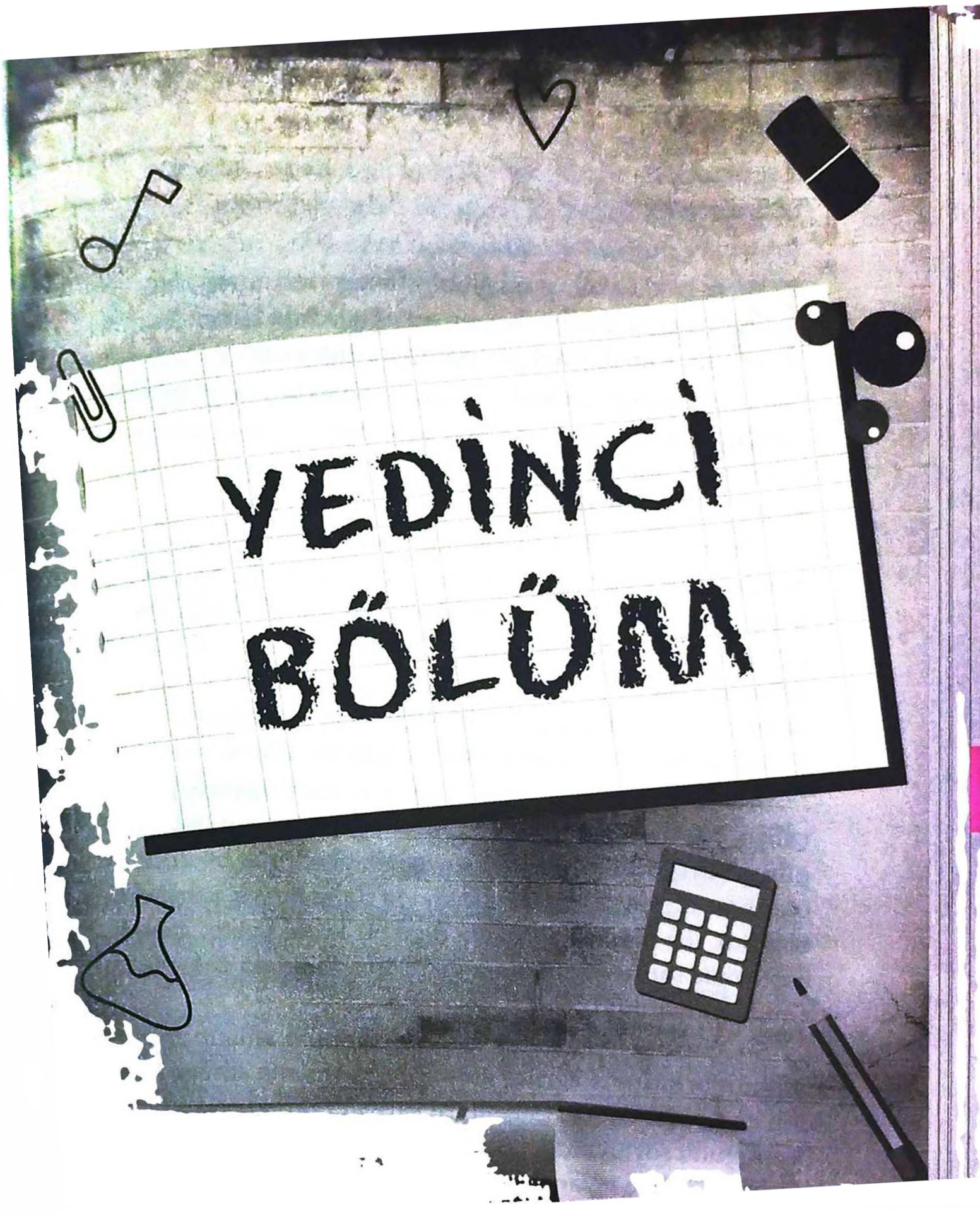
Bir ara otobüse kayalara bin basacak yakışıklılıkta bir çocuk bindi. Yanımda oturan Sıla çocuğa hayran hayran bakarken kıyafetlerini fark edip eliyle gözlerini kapattı. "Neden şimdi?" diye mırıldandığını duydum ve onun için üzülmeden edemedim.

Okula gizlice girmiş, duşumuzu almıştık. Gizem Hanım'ın karşısına temiz bir şekilde çıkıp, ona akşamımızın iyi geçtiğini söylemiştik. Diğer Güney kızları ise sırrımızı saklamaya dünden gönüllüymüş gibi anlayışla gülümsemişlerdi.

Temiz pijamalarımı giydikten sonra ışıklar kapanmıştı ama ben sıcacık yatağımla buluşmanın rahatlığını bir türlü yaşayamamıştım. Sürekli aklıma ne kadar küçük düştüğüm geliyordu. İçimden kafeye gittiğimiz için pişmanlık duyuyordum ama asla İrem'e kızmıyordum.

Yatağımın altındaki siyah ve yemekle karışmış pantolonumu alıp cebinden şahı çıkarttım. Pantolonu tekrar yatağımın altına koyduktan sonra dakikalarca boş bir şekilde taşa baktım. Ardından şahı yastığımın altına koyup, bir sonraki karşılaşmamızda tekrar zafer kazanacağımıza dair söz verdim.

Başka bir oyunu kazandığımızı ve onların yüz ifadelerini hayal ederek uykunun huzurlu kollarına bıraktım kendimi.

YEDİNCİ
BÖLÜM

Beş gün! O kâbus mağlubiyetten sonra tam beş gün geçmişti ve biz bir Kuzey erkeğiyle bile karşılaşmamıştık. Karşılaşmak da istemiyorduk zaten.

Yakında sınavlar başlayacaktı. Sıla'dan kopya istemeyi düşündüğümden, onu şimdiden ikna etmek için planlar yapıyordum. Ancak Sıla "Sınavda bir kıyak yaparsın artık," diyerek tüm umutlarımı yıkmıştı.

On bir yıllık okul hayatımda bir kere bile kopya çekmemiştim. Doğuştan zekiydim ben ama bu okulda kopya çekmeye ihtiyacım olacağını düşünüyordum. Dersleri oldukça boşlamıştım. Ne zaman kitabın kapağını aralasam duvarlar üstüme üstüme geliyor, sanki beni okyanusun en dip noktasına itiyordu. Öyle garip bir boğulma hissediyordum ki, kapağı açtıktan beş dakika sonra kapatıyordum.

İrem'e gelince... İki gün kendini bizden uzaklaştırmaya çalıştı. Mete'nin şahı fırlatıp bana oynamasını kendi suçu gibi görüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu düşünce oldukça saçmaydı, çünkü aramızda daha birçok karşılaşma olacaktı. İlla hep kazanacağız diye bir kural yoktu. Tamam, başta öyle sanıyordum ama yoktu işte. Sıradaki zafer de bizimdi, biliyordum.

Su, Çağatay'ın kafasına nasıl vurduğunu anlatıp anlatıp, hepimizin karnına ağrılar girene dek kahkaha atmasına neden oluyordu. Arada Çağatay'ın sarışın takıntısının sinirini bozduğunu söylüyordu. "Boyatacağım siyaha, ikimiz de kurtulacağız!" diye isyan ediyordu. Bir ara boya falan alacaktı ama onu durdurmuştuk.

Sıla ise aptalca bir diyete başlamıştı. Yemeğinin yarısını yiyor, sürekli hareket ediyordu. Sık sık başı dönüyordu ama pes de etmiyordu. Her boş bulduğu vakitte, okuldan beş dakika uzaklıkta olan parka gidip canı çıkana kadar koşuyordu.

Ve şimdi de –pazar gibi harika bir günde– telefonundan bir şeyler okuyor, ona göre tabağına kahvaltılık koyuyordu. Ben ise tabağımı ne kadar doldurabilme hakkım varsa dolduruyordum. Aşırı yeme hastalığım yoktu ama yemeği severdim. Yemek yemediğim zamanlarda baş dönmesi ve mide bulantıları katlanılabilir gibi değildi.

"Sen tam bir aptalsın, kızım!" dedi yanımda oturan İrem, karşımda oturan Sıla'ya. Bir yandan da tabağına domates koyuyordu.

"İğne gibi olduğumda görüşeceğiz," dedi Sıla başını hafifçe yukarı kaldırarak.

"Zaten aşırı bir kilon yok ki," dedi Elif. "Daha ne istiyorsun? Havayla mı bütünleşeceksin?"

"Ben kendi vücudumu biliyorum," dedi Sıla direnerek.

"Bu kız tam anlamıyla mal!" dedi Su. Sıla kolunu çimdiklediğinde, eline vurup dudaklarını büzdü ve "Acıdı ya!" diyerek mızmızlandı.

"Dünkü gibi koşacak mısın yine?" diye sordum.

"Evet," dedi Sıla. "Hemen kahvaltıdan sonra."

"Öldüreceksin kendini. Az ve öz ye, arada spor yap, yeterli," dedi İrem.

"Öldürsün kendini, pis insan!" dedi Su. Hemen ardından kolunu ovuşturarak dudaklarını büzdü tekrar. Sıla gülümseyerek Su'yun yanağına bir öpücük koydu ve saçlarını karıştırmaya başladı. Su "Tamam ulan, tamam!" diye bağırana kadar da devam etti. Bu halleri hepimizin kahkaha atmasına neden olmuştu.

"Hava bugün yağmurlu olacakmış," dedim. "Ona göre bir şeyler al üstüne."

"Bir şey olmaz. Park yakın zaten," dediğinde sesimi çıkarmadım. Her şeye bir cevabı vardı arkadaş! Zeki kızımız İrem miydi, yoksa Sıla mı, anlamıyordum.

Arka cebimdeki telefon titrediğinde hafifçe doğrulup telefonu çıkardım. Kimin aradığına bakmak için gözlerim ekranla buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak sandım bir an. Babam... On iki gündür beni umursamayan babam, ne olduysa on üçüncü günde arıyordu işte. Gözlerimin dolduğunu ekranın bulanık görünmesinden anladım.

"Defne?"

Başımı kaldırdığımda yanımda oturan İrem'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Telefonuma baktığında gözlerinde anlayışlı bir ifade belirmişti. Bakışlarımı kızlara çevirdiğimde onların da şaşkınca bana baktıklarını gördüm.

"Babam arıyor da," diyerek gülümsemeye çalıştım. Bir şey söylemediler. Ben de yüzümde saniyesinde solan gülümsemelerimden birini sunup masadan kalktım.

Koşar adımlarla bahçeye çıktım. Hava güneşli ve ılıktı. Bir hırka iyi olabilirdi ama alacak vaktim olmamıştı. Derin bir nefes aldım ve telefonun yeşil tuşunu kaydırıp kulaklarıma götürdüm.

"Alo," dedim sesimin titrememesine özen göstererek. Onlara çok kırgındım. On iki gündür neredeydiler? Ölsem haberleri olmayacaktı.

"Defne," dedi babama ait olan ses. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim zorlukla.

"Seni arayamadım. Ben..." dediğinde, "Öyle," diyerek sözünü kestim. "Ben," diye devam etti. "Çok meşguldüm. İlk fırsatta aradım, kızım."

"On iki gündür beş dakika bile zamanın olmadı mı? Tuvalette arasan bile razıydım. O derece iğrençliğe bile dayanabilirdim."

"Haklısın, kızım," dedi babam. "On sekiz, hatta bugünü saymazsak on yedi gün sonra alacağım seni, merak etme."

"Hayır," dedim. "Şimdi de ben istemiyorum."

Hayatım boyunca hep annemle babamın söylediklerini yapmıştım. Onlara hayatımı borçluydum çünkü. Ne kadar riskli olursa olsun beni doğurma kararından vazgeçmeyen anneme, eskiden sevdiği kadının kararına saygı duyan babama minnettardım. Her zaman onların dediklerini yapardım. Boşandıklarından, ikisinin de istekleri farklı olmaya başlamıştı. O zaman bile sesimi çıkarmamıştım. İkisinin de istediğini yapıp, ikisini de gururlandırmaya çalışmıştım.

Ama bu kez kendi kararımı kendim alıyordum. Gitmeyecektim. İlk kez bir şeyi bu kadar çok istiyordum. Bu benim hayatımdı. Bir daha bu yaşım geri gelmeyecekti ve ben gençliğimi onların isteklerine göre yaşamak istemiyordum artık. Sonuçta beni köleleri olayım diye dünyaya getirmemişlerdi, değil mi?

"Ne?" dedi babam şaşırdığını belli ederek.

"Duydun, baba. Ben burada kalmak istiyorum."

"Ama demiştin ki..."

"Biliyorum ama kararımı değiştirdim. Burayı sevdim ve burada kendimi evimde hissediyorum. Hatta burası senin evinden daha sıcak, baba." *Baba* kelimesine bilerek vurgu yapmıştım.

"İşlerim vardı dedim ya, Defne. Niye çocuk gibi davranıyorsun?"

Bir şey söylemedim. O kadar kırılmama rağmen, onunla aramın açılmasını istemiyordum. O an, ne kadar büyük bir kalbim olduğunu fark ettim. Belki aptallıktı ama değer verdiğim bir insanın –bana kötülüğü dokunsa bile– üzülmesini istemiyordum.

"Her neyse," diyerek konuyu kapattım. "Burada kalmak istiyorum." Daha fazla onunla konuşmaya dayanamayacaktım. Her saniye biraz daha kırılıyordum. "Şey," dedim. "Dersim var da... Sonra arasan olur mu?"

"Olur. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Telefonu kapattıktan sonra ellerimin titrediğini fark ettim. Ağlamak istemiyordum. Hem de hiç istemiyordum ama ağlayacak gibi görünüyordum. Bana nasıl çocukluk ettiğimi söylerdi? İçimde her zaman bir çocuk vardı, kabul. Her zaman da orada olacaktı. Evin çalışanlarıyla yiyecek alışverişine gidip, kimse olmayınca market arabasına binen kız hep orada olacaktı. Onu kimsenin öldürmesine izin vermeyecektim. Her insanın içindeki masum yer, çocuk ruhu değil midir yani?

Elimi, ıslaklığı silmek için yanağıma götürdüm. Derin bir nefes alıp arkamı döndüğümde, İrem'in anlayışlı yeşil gözleriyle karşılaşmak dudaklarımı daha çok büzmeme sebep oldu.

Duymuş muydu?

Sorun değildi. Ondan bir şey saklamaya gerek görmüyordum.

Sonunda dayanamayıp dudaklarımdan bir hıçkırık döküldüğünde İrem kollarını açıp boynuma doladı. Hıçkırıklarım beni ele geçirirken daha sıkı sarıldım İrem'e. Yanımda olduğu için şanslıydım. Benim, ağladığımda bana sarılacak bir arkadaşım hiç olmadı. Hep tek başıma ağladım ben. Ya kendimi tuvaletteki kabinlere kilitlerdim, ya da yorganımı başıma kadar çekip sessizce yastığıma sarılırdım. Şimdi ise yastığa değil, İrem'e sarılıyordum.

"Tamam," dedi İrem. "Geçecek."

"Kimseye..."

"Söylemem."

Yanaklarımı silip burnumu çektiğimde etrafıma kısaca göz gezdirdim. Neyse ki kimse yoktu. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyordum. Bizim kızların görmesinde bir sakınca yoktu aslında ama kolay olmuyordu... Ailevi sorunları arkadaşlara açmak kolay olmuyordu.

Hayat ne garipti... Su, sadece günler önce bana aptal bir şaka yapmış ve beni sinirden delirecek duruma getirmişti. Sıla ise günler önce bana burun kıvırıyordu. Ne ara bu duruma gelmiştik? Bu kızlar ne ara her şeyim olmuşlardı?

"Hadi," dedi bir şey olmamış gibi. "Gidelim."

Yemekhaneye doğru ilerliyordum ki, İrem "Büyük Salon'a çıktık biz," deyip yolumu değiştirmeme neden oldu.

Günler önceki parti dağınıklığından eser kalmamıştı. Hafif dağınıklık vardı elbette ama eskisi gibi değildi. Elif yerde telefonunu kurcalarken, Su üç kişilik koltukta ayaklarını uzatmış moda dergisi okuyordu. Yanına gittiğimizde bizi görüp ayaklarını kendine doğru çekti. Ben de ayakkabılarımı çıkarttım ve ayaklarımı koltuğa koyarak, yüzüm ona dönecek şekilde oturdum. İrem de yanımızdaki koltuğa yanlamasına oturmuş, ayaklarını sarkıtmıştı.

"Sıla nerede?" dedim.

"Koşmaya gitti. Sen iyi misin, kuzum?" dedi Su. Merak etmesi, şefkat göstermesi... Su gerçek bir dosttu. İrem, Elif ve Sıla gibi.

"Daha iyiyim," dedim gülerek.

"Canın isterse ne olduğunu anlatırsın," dedi Elif. Beni kırmak ve üstüme gelmek istemiyordu ikisi de ama merak ediyorlardı. Bakışlarından görebiliyordum.

"Anlatacağım," dedim gülümseyerek. "Biraz zaman geçsin, anlatacağım."

✺

Sıla Yüksel...

Bu nasıl bir kilo? Niye azalmak bilmiyor? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi?

Parkta bir sağa bir sola koşarken, aklımdan saçma düşünceler geçiriyordum. Üstümde koyu mor, bana bol gelen bir tişört ve siyah tayt vardı. Elimde su şişesi, kafama göre

koşuyordum. Kulağımda kulaklık vardı ama dikkatimi hiçbir şey dağıtmıyordu.

Terden sırılsıklam olmuş, nefes nefese kalmıştım. Nefesimi kontrol etmek için durdum. Ellerimi dizlerime koyup biraz güç almak için bekledim. Koskoca parkta pazar günü kimse olmaz mıydı? Bir elimle alnımı sildikten sonra şişeden iki yudum su içtim.

Kahvaltıda da neredeyse bir şey yememiştim. Elden ayaktan düşecektim, ondan korkuyordum. Beş gündür ebem bir sürü karanlık geceye maruz kalmıştı ama bir türlü veremiyordum şu kiloları.

Şişenin ağzını kapattığımda başka biri görüş alanıma girdi.

Bir hayvan, bir aç ayı, bir sakar... Bora Kızılay! Siyah bir eşofman ve beyaz bir tişört giymişti. Spor yaptığını hiç tahmin etmemiştim. Hoş, o kadar yemek yiyerek kilo almamasının bir nedeni olmalıydı. Ben bu kadar koşmama rağmen kilo veremiyordum ama o, hayvan gibi yiyerek kilo veriyordu. Sinirimi bozmuştu. Bir Kuzey erkeğinin sadece kilo almaması bile sinirimi bozabiliyor muydu? Tam bir psikopattım sanırım. Banklardan birine oturduğunu gördüğümde koşarak yanına gittim.

Oturduğu bankta kafasını öne eğip gözlerini kapatmıştı. Nefesini düzene sokmaya çalışıyor olmalıydı.

Ayakta durup hâlâ koşuyor gibi yaparken, "N'aber lan, aç ayı?" dedim.

Gözlerini açtıktan sonra başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Beni baştan aşağı süzdükten sonra derin bir nefes verip ayağa kalktı.

"İyidir, dişi ayı. Senden n'aber?" dediğinde yavaşça yerimde koşan bacaklarım durdu. Kilo vermeye çabalayan bir kıza *dişi ayı* denmesi sinir bozucuydu. Ben ona demiş olabilirdim ama ben derdim. Çünkü bu, bendim.

"Adam ol, madam yapmayayım," dedim Facebook'taki atarlı sözlerden birini taklit ederek.

Cidden, az önce bu cümleyi mi kullanmıştım?

"Sana tavsiyem; ergenlikten kurtul!" dedi ses tonuna olabildiğince aşağılama katarak. Hemen ardından götünü dönüp koşmaya başladı. Elinde bir fırının poşeti vardı. Büyük ihtimalle içindeki de simitti.

Ben de birden gaza gelip arkasından koştum. Karnım guruldamaya ve içimdeki aç köpek *Simide saldır!* diye kulağımın dibinde bağırmaya başlamıştı. Tam o sırada karşı tarafta bir köpek görüş alanımıza girdi. Bora aniden bana doğru döndü ve köpeğin aksi yönünde koşmaya başladı. Köpekten korkmuştu. Kocaman bir kahkaha atıp tam karşımda durmasına sebep oldum.

"Neye gülüyorsun lan?"

"Köpekten korkuyorsun," dedim kahkahalarımın arasından.

"Kim korkuyormuş? Ben mi? Hadi oradan!"

"Korkuyorsun işte!"

"Korkmuyorum!"

"Kanıtla o zaman," diyerek köpeği işaret ettim bakışlarımla. Sokak köpeğiydi. Siyahtı ve köpeklerden korkmadığım halde beni bile korkutmuştu.

Bora hemen duruşunu dikleştirip, bizden biraz uzaktaki köpeğin yanına doğru ilerlemeye başladı. Ne olacağını merak ederek ben de peşinden gittim. Köpeğe elini uzattığında öyle bir havladı ki, ben bile bir adım geri sıçradım. Bora ise beni oldukça şaşırtarak hiç geri adım atmadı ama korktuğundan refleks olarak köpeğe bir tekme salladı. Köpek hırlayarak hızlıca uzaklaştı yanımızdan.

"Korkuyor muymuşum?" dedi Bora böbürlenerek.

"Niye tekme attın hayvana?" diyerek konuyu değiştirdim.

"O da öyle havlamasaydı," dedi kendisini haklı çıkarmaya çalışarak.

"Hayvanlara vurman hiç hoş değil," dedim azarlayarak.

"Sen de ne iyilik meleği çıktın be," dediğinde gözüm arkasındaki dört köpeğe kaydı. İçlerinde az önce Bora'nın vurduğu köpek de vardı. Bizden uzaktaydılar ama bize doğru... koşuyorlardı!

"Bora," dedim bize doğru koşan köpeklere bakarak.

Baktığım yeri görmek için arkasını döndükten bir saniye sonra, "Koş!" diye bağırarak kolumdan çekiştirmeye başladı.

Koşmaya alışıktım ama peşimde bir köpek sürüsü varken hiç koşmamıştım. Eğlenceliydi. Bir yandan korku dolu çığlıklar atıp, diğer yandan koşmaya çalışmak... İlk kez yaşıyordum böyle saçma bir şeyi ve garip bir şekilde eğlenceliydi. Tabii içimdeki korkuyu saymazsak.

Arkama baktığımda köpeklerin bizden uzakta olduklarını gördüm. Allah'tan onları erken fark etmiştim, yoksa işimiz yaştı. Bir ara onlara bakayım derken takılacak gibi oldum. Bora tuttu kolumdan. Bir yandan da hakaret etmeyi ihmal etmemişti ama buna takılamayacak kadar korkuyordum şu an.

Bora kolumdan çekip beni sola doğru yönlendirdiğinde, sorgulamadan o tarafa doğru koşmaya başladım. Karşımda büyük bir ağaç gördüğümde, Bora'nın kurtuluş yolumuz olarak bu ağacı seçtiğini anladım. Ağacın yanına geldiğimizde beni çekip, tırmanmam için destek verdi. Tüm gücümü kullanıp ağaca çıktım. Yüksekten korkardım ama korkumu umursamamaya çalışıyordum. Benim ardımdan Bora da ağaca çıkmıştı.

"Dur!" dediğinde olduğum yerde durdum. Biraz yükseğe çıkmıştık. Derin bir nefes alıp, yüksekliği görmeden biraz aşağı indim ve Bora'yla eşit hizaya geldim. Hiç istemiyordum

ama iki üç kelime edersek en azından yükseklik korkumu unutabilirdim belki.

"Hepsi senin suçun," diyerek onu azarladım, "Hayvana vurmasan böyle olmayacaktı."

"Ben nereden bileyim aşiret üyesi olduğunu?" diyerek kendini savundu.

Hemen aşağıda köpekler havlıyordu ama onlara bakamıyordum. Baktığım anda başımın döneceğini biliyordum.

"Her halükarda yaptığın çok yanlıştı," dedim.

"Kızım, bir sus ya!" diyerek başını arkaya attı Bora.

"Susamam!" diye bağırdım.

Şaşkın bakışları beni buldu. Ne olduğunu anlamadığını biliyordum ama susamazdım. Benimle konuşması gerekiyordu. Dikkatimi dağıtması gerekiyordu. Her zaman aç, aptal, sakar, konuşkan olan Bora, şimdi ne hikmetse susma kararı almıştı.

"Mal mısın kızım sen?"

"Susamam," dedim tekrar.

Bir an anlamamış gibi baktıktan sonra, "Kendi kendine konuş o zaman," dedi.

Çıldırmak üzereydim. Beni biraz oyalasa ne olurdu? Güney kızı olabilirdim ama ben de bir insandım. İnsan azıcık cennete yatırım yapmak için konuşurdu. Üzerinde durduğum dala otururken ağacın gövdesine sarıldım ve olabildiğince uzağa bakmaya çalıştım.

"Yüksekten korkuyorsun!"

"Bravo, zeki şey!"

"Tamam tamam," diye sakinleştirmeye çalıştı. Belki de ben öyle sandım, bilmiyorum.

"O kadar büyük bir korku değil. Sadece tedirgin oluyorum," dedim güçlü görünmeye çalışarak.

"Öyle olsun," dedi uzatmadan.

Bileğine doladığı poşeti açtı ve simidi çıkarttı. Poşetin içi hafif ıslak gibiydi. Demek ki sabah çıkarken almıştı simidi. Yani tazeydi. Midem bana ihanet edip yüksek sesle guruldayınca, Bora'nın bakışları üzerime çevrildi. Yüzümü buruşturup başka yöne baktım. Keşke bir şeyler yeseydim. Şimdi bu çocuğa rezil olmazdım.

Başımı tekrar ona çevirdiğimde yüzünde şeytani bir gülümseme olduğunu gördüm. Tam gözlerimin içine bakarak ısırıyordu simidini. Midem tekrar guruldadığında gözlerimi kapattım ve yok olmayı diledim. Bu kadar rezillik bana bile fazlaydı.

"Versene azıcık," dedi dudaklarım. Gururumla açlığımın yaptığı savaşı açlık kazanmıştı.

"Çok açım," dedi dolu ağzıyla.

"Şuradan inelim, yenisini alırım sana," diye ikna etmeye çalıştım.

"Kahvaltı yapmadım."

İşte şimdi bütün ümitlerim tükenmişti. Bu çocukları az çok tanırdım ve yalan söyleyip söylemediklerini anlayabilirdim. Kahvaltı yapmadığı konusunda samimi görünüyordu. Yemeğe olan aşkını herkes gibi bildiğimden, simidini paylaşmayacağını anladım.

Anlayışlı bir ifadeyle başımı salladıktan sonra tekrar ağacın gövdesine sarıldım. Sanırım burada açlıktan ölecektim. Saçma düşüncelerim beni ele geçirirken bir iç çekme sesi duydum. Hemen ardından görüş alanıma bir parça simit girince, şaşkınlıkla başımı Bora'ya çevirdim. Bora simidinin yarısını bana mı veriyordu? Dünyanın sonu geliyor olmalıydı!

"Kahvaltı etmediğini söylemiştin?"

"Etmedim." Şaşkınlıkla gözlerimi araladım. Bir süre bir şey diyemedim. "Fikrimi değiştirmeden al şunu!" dediğinde, aç kedi gibi kaptım simidi. Belki... Aç bir dişi ayı gibi de diyebiliriz.

Simidimiz bittikten beş dakika sonra, köpekler bizden ümidi kesip uzaklaşmışlardı. Buna rağmen Bora'yı inmek için ikna etmek neredeyse on dakika sürmüştü. Köpekten cidden korkuyordu anlaşılan. Ağaçtan indikten sonra ona kısa bir bakış attım ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştım. Tek istediğim okuluma geri dönüp, pazar günümü son dakikasına kadar uyuyarak geçirmekti. Bir de çok sevdiğim, incinmek için hazırda bekleyen Defne adındaki aptal arkadaşımın neşesini yerine getirmeliydim. Muhteşem bir arkadaş olmak zor meslekti.

✺

Defne Çınar...

Günüm türlü saçmalıklarla geçmişti. En azından hafta sonu olduğu için bir şeyler yaparım, çıkar dolaşırım diye düşünmüştüm ama okulda mal gibi oturmuş, internette takılmış, babamdan bir telefon daha beklemiştim.

Büyük Salon'un üçlü koltuğundan birine yayılmış, telefonda sürekli kaybettiğim, beni kızdıran ama bir o kadar da bağımlılık yapma özelliği olan şerefsiz oyunlardan birini oynuyordum. Yine kaybedince bir çığlık atıp, ayaklarımdan birini kaldırarak sertçe koltuğa vurdum. Hemen ardından gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırdım ve derin, yavaş bir nefes alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonra tekrar oyuna odaklandım.

Sakin ol, Defne! Sadece bir oyun!

En sonuna kadar gelip de aptalca bir hata yüzünden başa dönünce, dayanamayıp koltuğa çıkıp zıpladım. Bir yandan çığlık atıyor, bir yandan oyunun yaratıcısına küfürler ediyordum. Telefonu duvara atacak gibi oldum ama artık babamdan bir şey isteyebileceğimi sanmıyordum. Kendi param da yoktu. Telefonu duvara fırlatmak yerine koltuğun yanındaki sehpaya nazikçe koyduktan sonra yastığı yumrukladım.

"Aptal oyun! Pislikler! Salaklar! Şerefsizler!"

Ben yastığı o oyun ve onun yaratıcısı olarak hayal edip yumruklarken, biri aniden çekiverdi. Başımı çevirdiğimde İrem'i gördüm. Yastığı rastgele bir yere attıktan sonra yanıma oturdu.

"Sinirden ölmek mümkünmüş," dedi İrem.

"Çok sıkıldım," diyerek sırtüstü uzandım koltuğa. Sığmadığım için ayaklarımı İrem'in kucağına uzatmıştım. Bir şey dememişti.

"Bu hafta da böyle geçti işte," dedi İrem.

"Sıla nerede?"

"Koşarak intihar ediyordur."

"İrem," dedim biraz çekinerek. "Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"İnan merakım beni öldürecek boyutta. Ama hayır, sormayacağım."

Hafifçe tebessüm ettim. Beni üzen şeyin ailemle ilgili olduğunu biliyordu. Telefon konuşmamızın bir kısmına şahit olmuştu. Az çok neler olduğunu tahmin edebiliyor olmalıydı. Aklıma Su ve Elif geldi. Onlar da bana anlayışlı davranmışlardı.

"Kızlar!" diyerek yanımıza geldi Sıla. Kan ter içinde kalmıştı.

"Bu halin ne, kızım?" dedi İrem gülerek.

"Bora'nın yüzünden köpek saldırısına uğradım," dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi büyütüp "Ne?" diyebildim. "Önce duş alayım, sonra anlatacağım," dedi Sıla yanımızdan uzaklaşırken.

"Düşünsene Bora'yla köpeklerden kaçtığını," dedi İrem.

O an birkaç sahne gözümün önünde isteğim dışı canlandı. Beynim artık kafasına göre takılıyordu. İkisinin birbirine bağırarak koşması... İşte bu eğlenceli bir düşünceydi. Bu hayale gülerken İrem'de bana katılmıştı. Onun da beyninde canlanmış olmalıydı bu görüntü.

Gözüm, İrem'in yanındaki sehpaya koyduğum telefonuma kaydı. Doğrulup, İrem'in üstünden kolumu uzattım ve telefonu kaptım. Çok garipti. Cevapsız arama yoktu. Annem bana güvenirdi genelde. O yüzden benimle çok ilgilenemezdi. Ama babam... O hep bana *prensesim* derdi. Şimdi ise prensesinin ne yaptığı umurunda bile değildi.

Babam gerçekten beni çok seviyor! mutluluğu diye bir şey var benim bir türlü tatmadığım. Görünüşe göre de tadamayacağım...

Telefonu pek hayal kırıklığına uğramadan koltuğa bıraktım ve İrem'in dizlerine koydum başımı.

"İrem," dedim "Ben niye bu kadar yalnızım?"

"Biz neyiz?" diyerek sinirli bakışlarını dikti suratıma.

"Öyle değil," diyerek açıklamaya çalıştım. "Yani niye sizden başka kimse beni sevmiyor?"

"Çünkü biz normal değiliz," dediğinde gülümsedim. Normal değildik, bunda haklıydı. "Ve normal olmayan insanlar, sadece normal olmayan insanlarla anlaşabilir."

"Kızlar!"

Sıla'nın sesini duyduğumda kafamı sağa çevirdim. Saçlarını beyaz bir havluyla kuruluyordu. Üstünde pembe, bol bir tişört, altında ise mavi bir pijama vardı. Su ve Elif'le birlikte bize doğru ilerliyorlardı. Su sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmış, beyaz bir tişört ile siyah bir şort giymişti.

"Defne, şu merak ettiğin oda vardı ya," dedi Sıla. O an içimdeki merak, tüm sıkıntılı düşüncelerimi balkondan aşağı attı. Bahsedilen odada ne olduğunu cidden merak ediyordum.

Bu merakım bir gün sonum olmazdı umarım.

Heyecanla doğruldum koltukta. Gözlerim İrem'e kaydığında tebessüm ettiğini gördüm. Sıla'nın bir cümlesi beni mutlu etmeye yetmişti. Beni bir Güney kızı olarak gördüklerinde o odayı göstereceklerini söylemişlerdi.

Beni kendilerinden gördüklerini dile getirmişlerdi zaten ama artık belgelenmesi hoşuma gitmişti. Heyecanla koltuğun yanındaki ayakkabılarımı ayağıma geçirip kalktım.

"Evet," dedim "Öyle bir oda vardı."

"Artık sana gösterelim diyoruz," dedi Su.

Bu cümleyle yüzümde kocaman bir sırıtma oluştu. O odayı, bugüne kadar çok az düşünmüştüm ama ne kadar çok merak ettiğimi şimdi fark ediyordum.

İrem de yerinden kalktıktan sonra hep birlikte Büyük Salon'dan çıktık. Birkaç kat aşağı inip gizemli odaya doğru ilerledik. İrem'in bana okulun ilk günü gösterdiği kapıya ulaştığımda derin bir nefes aldım.

Su şortunun cebinden bir anahtar çıkarıp kilitle buluşturdu ve sola doğru çevirdi. Her saniye nedense daha çok heyecanlanıyordum. Koridorda kimsenin olmaması da heyecanımı arttırıyordu. Kendimi bir gerilim filminin başrol oyuncusu gibi hissediyordum.

Hafta sonları çok az kişi ailesini görmeye giderdi. Okulun genelinin sorunları vardı. Güney Kız Lisesi sorunluların okuluydu tahminimce. Burada kalan kızlar ya dışarı çıkar, ya Büyük Salon'da takılıp sıkıcı hayatlarından nefret eder ya da yatakhanede uyurlardı.

Su kapıyı açtığında bir süre odaya bakmadım. Bakışlarımı önüme çevirdim. Hemen ardından derin bir nefes aldım ve içeriye doğru bir adım atıp etrafıma baktım.

Bu bir şaka olmalıydı!

Şaşkınlıktan gözlerim aralanmıştı. Burada... Vay canına!

Duvarlar Kuzey erkeklerinin resimleriyle doluydu. Bu çocukları maç günü gördüğüm için biliyordum Kuzey erkekleri olduğunu. Bazı fotoğrafların üstüne kırmızı boyayla X şekli çizilmişti.

Karşımdaki duvarda bir dart duruyordu. Tam ortasına yerleştirilmiş bir Kuzey erkeği burnundan vurulmuştu.

Kafamı soldaki duvara çevirdiğimde kocaman bir kahkaha attım. Kuzey erkeklerinin kafalarını kesip, kadın vücutlarının üstüne yapıştırmışlardı. Cidden komik bir görüntüydü.

Odaya biraz daha dikkatli baktığımda duvarın bir köşesinin boydan boya siyah raflarla dolu olduğunu fark ettim. Rafların karşısına geçtiğimde dosyaları gördüm.

"Bunlar ne?"

"Kuzey erkekleri hakkında topladığımız bilgiler," diye cevap verdi Elif.

"Onlarda da böyle bir oda var mıdır acaba?" diyerek sesli düşündüm. Böyle fotoğraflar asmaları, hakkımızda bilgiler toplamaları... Düşüncesi bile ürperticiydi.

"Neden olmasın?" dedi İrem beni pek mutlu etmeyen bir cevap vererek.

"Bence kesinlikle vardır," diye fikrini belirtti Su.

"Tabii ki vardır," diyerek destek çıktı Sıla.

Odaya biraz daha göz gezdirdiğimde bir dizüstü bilgisayar olduğunu fark ettim. Büyük Salon kadar değildi ama genişti. Duvara monte edilmiş bir televizyon vardı. Televizyonun karşısında, biraz uzakta dört tane üçlü koltuk U şeklinde dizilmişti. Koltukların önlerinde ise büyük minderler vardı.

Dizüstü bilgisayarın durduğu masanın yanında iki tane üst üste konulmuş büyük kutu gördüm.

"Bu kutularda ne var peki?"

"Kuzey erkeklerinin fotoğrafları," diye cevapladı İrem.

"Neden bu işi bu kadar büyütüyorsunuz?"

"Hangi işi?" dedi İrem.

"Düşmanlık işini."

"Bu kadar büyütmemiştik ama onlar böyle olsun istediler. Kızlarımızı herkesin içinde rezil etmeye çalışmalar, okula boya dolu balon fırlatmalar, kızlarımızı kendilerine âşık etmeler... Hepsi bizi böyle nefret etmeye itti."

İrem'in kurduğu cümleleri dinlerken içimden bir şeyler eksilmişti. Kendimi kötü hissetmiştim. Her şey affedilebilirdi ama duygularla oynamak... İşte bu asla affedilemezdi.

"Hepsinden nefret ediyorum," diye mırıldandı Su.

O an ben de ne kadar nefret ettiğimi itiraf etmeliyim. Bu kadar iğrenç olabilirler miydi? Bu kadar şerefsiz? Bu kadar karaktersiz? Bu kadar ahmak?

Belki onlar da bizim hakkımızda aynı şeyleri söylüyorlardı.

"Burayı neden sakladığınızı daha iyi anlıyorum," dedim. Bu çok psikopatça bir durumdu. Akıl hastası gibi, çocukları takip edip fotoğraf çekmeleri, onlarla ilgili bilgi toplamaları, fotoğraflarını ürkütücü renklerle boyamaları... Ama garip bir şekilde yadırgamamıştım. Hatta güzel de bulmuştum.

"Çıksak iyi olur," dedi İrem.

"Bu odanın bir adı var mı?" diye başka bir soru sordum.

"Plan Odası diyoruz," diye cevap verdi Sıla gülümseyerek. Sanki keyfimin yerine gelmesine sevinmişti. Acaba... Tabii ya!

"Bu odayı beni neşelendirmek için mi gösterdiniz?" dedim gülerek.

"Belki azıcık," dedi Sıla.

"Sıla'nın fikriydi," diye itiraf etti Su.

Bu dördü o kadar tatlıydı ki. Bir o kadar da anormaldiler. Beşimiz de birbirimizden farklı gözüküyorduk. İrem zeki, Elif dışa karşı soğuk, Su neşeli, Sıla takıntılı, ben ise durgun bir kızdım. Tamamen farklı görünmemize rağmen birbirimizle o kadar uyumluyduk ki.

Bazen neden bana yalnız bir kader yazıldığını düşünürdüm. Neden kimsem yok? Neden ailem bile beni anlamıyor? Neden bir sevgilim bile yok? Neden kimse beni arkadaşı olarak görmüyor?

Şimdi anlıyordum.

Bunca yıl bir tek gerçek dostumun bile olmamasının nedeni, kaderimin bana en güzel dostları armağan edecek olmasıydı. Yüzümde bir tebessüm oluşurken kollarımı açıp sımsıkı sarıldım.

"Ben bu kadar duygusallığa alışık değilim," diyen Su'yu, İrem "Sus be!" diye gülerek çekiştirdi.

Onlara sarılırken içimden bir ses *Anlat!* dedi. *Anlat ve rahatla.*

Onlardan ayrıldıktan sonra derin bir nefes aldım. Biraz geri çekilip dudaklarımı hareket ettirmeye başladım.

"Annem ve babam boşandılar," dediğimde hepsinin içindeki merakın uyandığını fark ettim. Beni kırmak istememişlerdi. Bu yüzden konuşmak istemiyorlardı ama sonunda anlatmaya başladığım için mutlu olduklarını hissettim. "Ben ikisine de düşkündüm. Bu yüzden seçim yapmayı hiç istemedim. Babamın adı Vural Çınar. Öyle çok zengin değil ama maddi durumu iyi. Annem ise turizm sektöründe genel müdür olarak görev yapardı. Annemin adı Selma Çınar. Yani Selma Yeşilyurt. Her neyse... Maaşı iyiydi ama babamın bana daha iyi bakacağını, benim geleceğim için böylesinin daha iyi olacağını söyledi. Belki sadece benden kurtulmak istedi, bilmiyorum. Annemi istediğim zaman görüyordum ama çoğunlukla babamda kalıyordum. Sonra babam beni buraya göndermek istediğini söyledi. Günlerce beni göndermemesi için yalvardım. Sonunda yalvarmalarım boşa çıktı ve buraya geldim. Üstelik okulun yatılı olduğunu geldiğimizde öğrendim. Hafta sonları beni almaya geleceğini ve sık sık arayacağını söyledi. Yarın iki hafta geçirmiş olacağım bu okulda ama ne gelen var ne giden. İlk kez bugün aradı ve ne dedi biliyor musunuz? Çocukluk yapıyormuşum! Yaptığımın nesi çocukluk ki? Ben sadece babamın beni aramasını, yanımda olmasını istedim ama o, çocuk olduğumu söylüyor. Gülmeli miyim, ağlamalı mı? On sekiz gün sonra beni alacağından

bahsetti. Kesinlikle hayır dedim. Burayı seviyorum çünkü. Tabii bir yandan da beni almasından korkmuyor değilim."

Hayatımda ilk kez bu kadar uzun bir konuşma yapmıştım. Büyük ihtimalle de son olacaktı. Ben uzun konuşmaların kızı değildim. Aslında konuşmaların kızı değildim. Pek konuşmazdım. Sessiz kalmayı tercih ederdim.

"Kimi götürüyormuş?" dedi Elif.

"Öyle bir dünya yok, Defne. Kusura bakmasın," dedi Sıla. İrem ise bir şey söylemedi. Sadece uzaklara dalmış gibiydi. Ona bir şeyler hatırlatmış olabilirdim.

"Kimse seni bir yere götüremez," dedi İrem sonunda. "Kusura bakma ama bir Güney kızı olarak bu okuldaki yılın başlamadı bile."

SƏKİZİNCİ
BÖLÜM

"Al bakalım," diyerek bir anahtar fırlattı Sıla.

Havada yakaladıktan sonra avucumun içindeki anahtara kısa bir bakış attım. "Nereyi açıyor bu?"

"Plan Odası'nı."

Dünden beri babamın tekrar aramamasının üstüne böyle bir şey beni mutlu etmişti. Haftanın ilk gününe yine "Koğuş, kalk!" klasiği ile uyanmıştım. İrem beni öldürmek istediğinden emin olduğum bir harekette bulunmuş, başımda tepinmişti. Ben de söylenerek kalkmıştım yataktan.

Dışarıda kapalı bir hava vardı. Güne böyle başlamayı sevmiyordum. Neden bilmiyordum ama hava dediğimiz şey bana göre güneşli olmalıydı. Kapalı havada sanki güneş bize küsüp bulutların arkasına saklanıyordu değerini anlamamız için.

Tamam, ben anladım senin değerini. Hadi, geri gel!

Anahtarı cebime attıktan sonra, önümdeki kahvaltı tabağına odaklanıp peynirimi ağzıma götürdüm. Peyniri ve zeytini çok severdim. Aslında yemek yemeği severdim ama bu iki şey vazgeçilmezimdi. Küçükken acıktığımda hep bunları yerdim.

"Benim yüzümden kaybettiğimiz gün aklımdan çıkmıyor," dedi İrem kısa bir sessizliğin ardından.

Onun yüzünden rezil olduğumuzu düşünüyor olmalıydı. Ben de olsam öyle düşünürdüm belki ama öyle değildi. Onun yüzünden kaybetmemiştik. Kafası allak bullak olan bir insanın, zekâ gerektiren bir oyunu kazanması mucize olurdu zaten.

"Saçmalama," dedi Su aklımdan geçenleri söyleyerek.

"Bir sonrakini de biz kazanırız," dedi Sıla.

"Ne dersem diyeyim, mutlaka bir şey bulacaksın," dedi Elif. "Ama şu var ki, önümüzde daha birçok karşılaşma olacak. Bunun acısını çıkarırız bir şekilde."

"İlla bu olayın acısını çıkartmak için başka bir karşılaşmayı beklemek zorunda mıyız?" diye bir soru attım ortaya. Hepsi bana anlamamış gözlerle bakıyordu.

"Başka nasıl çıkaracağız ki?" dedi İrem.

"Bilmem," diyerek omuzlarımı silktim. Sahiden, maç dışında nasıl çıkaracaktık ki sinirimizi onlardan? Konuşmak için konuşuyordum sanırım.

"Kalksak mı artık? Derse ancak yetişiriz," dedi Su.

Herkes onaylayınca hep birlikte sınıfa gitmek için kalktık masadan.

Biraz sıkıcı bir güne başladığımı hissediyordum. Ama bu normaldi, çünkü günlerden pazartesiydi. Pazartesi sendromu diye bir şey vardı ve biz ilk derse girmek üzereydik. Canımın sıkılmasının doğal olduğunu fark ettim.

Sınıfa girip yerlerimize otururken, "Korku filmlerinden nefret ediyorum!" diye isyan etti Elif.

Ona anlamamış gözlerle bakarken, "Ne oldu?" dedi İrem.

"Bu korku filmleri yüzünden gece öyle şeyler düşünüyorum ki, Supernatural'a on sezonluk konu çıkar yemin ederim," dedi Elif. Bu sözler üzerine gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Gülme!" dedi Elif. "Yatağımda ne tarafa dönsem arkamda ruh varmış gibi hissediyorum."

"Sırtüstü uyu," dedi Su kırk yıllık bilim adamlarına taş çıkartacak bir öneri sunarak.

"O zaman da tavandaymış gibi geliyor," diye karşılık verdi Elif.

"Sen öl o zaman," dedi Sıla.

"Sağ ol ya," dedi Elif arkasını dönerek. "Şaka bir yana, çok korkuyorum şu an. Birkaç liseliye bulaşan bir ruhu anlatıyor. Ruh alıyor onları o gece tek tek."

Gözlerimi kısarak Elif'i dinlerken, aklımda çok riskli ama bir o kadar da öcümüzü alacak planın temelleri atılıyordu. Risk çoktu, kabul ama aklımdaki düşünceler harfi harfine gerçek hayatla buluşursa, satranç maçı unutulup gidecekti. Dudaklarım benden bağımsız yukarı doğru kıvrılırken, başımı hafifçe çevirip İrem'e baktım. O da gözlerini kısarak bakıyordu bana. Bir şey söylemeden bakışlarımı kaçırdım. Bu kız her şeyi anlıyordu. Zeki olmasından nefret ediyordum garip bir şekilde.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu sonunda.

İrem'in sorusuyla Elif de bana garip bir şekilde bakmaya başladı.

"Hiçbir şey," diyerek yalan söylemeye çalıştım ama bana inanmadıkları bakışlarından belliydi.

"Ne oluyor?" dedi Su.

"Kendimi her şeyden habersiz Küçük Emrah gibi hissetmekten sıkıldım artık," dedi Sıla derin bir nefes verdikten sonra.

"Ben de neler olduğunu bilmiyorum," diyerek topu bana attı İrem.

"Pekâlâ," diyerek derin bir nefes aldım. "Son yenilgi bayağı sıktı canımı. Yeni bir maç günü ne zaman gelir bilmiyorum ve ben bir an önce karşılık vermek istiyorum."

"Evet?" dedi Sıla bir an durduğum için.

"Bu gece Kuzey Erkek Lisesi'ne gitsek ya?"

"Ne?" diye dördü aynı anda şaşkınlıkla bağırdı.

Şaşıracaklarını biliyordum ama bu kadarını pek beklemiyordum.

"Beynim benden bağımsız plan kurmaya başladı bile," dedim öğretmen içeri girerken. "Teneffüste anlatırım."

Hepsi şok olmuş gibi bana bakarken zorlukla önlerine döndüler. Arkadaşlarımı şaşırtmak nedense hoşuma gidiyordu. Kırk dakika her zamankinden daha yavaş geçip giderken,

ben bu gece yapmak istediğim şeyleri düşünüyordum. Tüm ayrıntıları hayalimde canlandırıyordum. Her ihtimali düşünüp, ona göre planımı oluşturuyordum.

Ben düşüncelerimle boğuşurken nihayet zil çalmıştı. İrem hızla başını bana çevirirken, Su ve Sıla arkadan kafalarını uzatmış, Elif de hemen arkasını dönmüştü. Sekiz meraklı göze planımı en ince ayrıntısına kadar anlattım. Planımı anlatırken, o beş koca kafalının aynı yatakhanede olduklarını öğrendim. Bunu zaten az çok tahmin etmiştim. Sonuçta birbirleriyle yakın gibi görünüyorlardı. Selim Bey'i ikna ettiklerini tahmin etmek zor değildi ama kızlar kesinlikle eminlerdi aynı yerde kaldıklarından. Bunu nasıl öğrendiklerini bilmiyordum. Erkek yatakhanesini dikizledikleri düşüncesinden de iğrendiğim için bu konuyu zihnimin düşünülmeyecekler tarafına attım. Kırk dakika boyunca öğretmenin anlattığı tek bir kelimeyi bile kelimeyi dinlememiş, bu geceyi ayrıntılarına kadar düşünmüştüm.

"Çıldırmışsın sen," dedi Sıla anlattıklarım bitince.

"Ne kaybederiz ki?" dedi Su. "Allah aşkına, ne kaybederiz?"

"Nasıl ne kaybederiz, Su?" dedi Elif. "Yakalanırsak neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Gizem Hanım'ı düşünün," dedi İrem. "Yakalanırsak ebemizi öper, biliyorsunuz."

"Yakalanmayacağız," dedim kendimden olabildiğince emin bir şekilde.

"Bir öğrencinin uyanmasına bakar," dedi İrem.

"Hem içeri nasıl gireceğiz ki?" diye sordu Sıla.

"Arka duvardan tırmanırız," dedi Su benim yerime cevaplayarak. Kuzey erkeklerinin dersini verme düşüncesi hoşuna gitmiş olmalıydı. Su, bizim grubun en mantıksızıydı şüphesiz. Bizim aksimize çok düşünmezdi. Sadece yapardı.

"Sorun kalmadı sanırım," dedim.

"Bilmiyorum," dedi Elif. "Çok mantıksız geliyor. Çok arada kaldım."

"Bana hiç öyle gelmiyor," dedim. Nasıl kendime bu kadar güvendiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama güveniyordum işte. Her şey benim istediğim gibi olacaktı. Kazanma sırası bizdeydi ve kazanacaktık. Onlara dersini verecektik. Bu kadar basitti.

"Nasıl bu..." diyecek oldu İrem.

"İrem, yeter Allah aşkına!" diye sözünü kesti Su. "Bu kadar kuralcı olma artık."

"Kuralcı mı, ben mi?" dedi İrem şaşkınlıkla.

"Her şeyi o kadar çok düşünüyorsun ki, kendi hayatını yaşayamıyorsun," dedi Su.

"Ben sadece olabilecekleri söylüyorum. Riskli bir işe kalkışmak istiyorsunuz," dedi İrem kendini savunmak ister gibi.

"On saniye sonra yaşayacağımızın bile garantisi yok. Sen neyin riskinden bahsediyorsun?" dedi Su.

Sahi, on saniye sonra yaşayacağımızın ne garantisi vardı? Neden bazı şeyler için bekliyorduk? Neden korkuyorduk? Aptal mıydık biz?

"Haklısın, Su," dedi İrem biraz öfkelendiğini belirterek.

"Kızlar, yeter!" dedi Sıla. O da benim gibi sıkılmıştı bu tartışmadan. "Bence bu piçler yıllardır bir dersi hak ediyor."

"Peki, yine sizin dediğiniz olsun," dedi İrem ikna olduğunu belli ederek. Bizi ikna edemeyeceğini biliyordu. Onsuz bir yere gitmeyeceğimizi de biliyordu. Çaresiz pes etmişti.

"Sıla," dedim elime kâğıt kalem aldıktan sonra. "Bazı şeyler alman lazım."

"Tamamdır," dedi ben kalemi kâğıdın üstünde gezdirirken. Kâğıdı ona uzattığımda kısaca göz attı.

"O zaman biz de bugün idare ederiz Sıla'yı," dedi Elif.

"Regl sancısından kıvrandığını, daha fazla dayanamadığını söyleriz. Kimse grip olduğuna inanmaz," dedi İrem.

"Ben kaçtım," dedi Sıla bize sıcak bir gülümseme yolladıktan sonra. Hemen ardından çantasını sırtına atıp uzaklaşırken yüzünü buruşturup şov yapmayı unutmadı.

"Bu gece neler olacağını gerçekten merak ediyorum," dedi İrem düşünceli bir şekilde.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de çok merak ediyordum. Umarım her şey istediğim gibi olurdu. Her adımını planladığım bu gecede en ufak bir aksiliğin çıkması bile bizi ateşe atardı.

✺

Sıla o gün derslere girmemişti. Biz de onu söylediğimiz gibi idare etmiştik. Her şey harika olacaktı. O okula girip istediğimizi alacaktık. İrem ders saatleri boyunca Su ile bana aptallık ettiğimizi söyleyip durmuştu. Elif konuya katılmamayı tercih ediyordu, çünkü çok arada kalmıştı. Su ise biraz eğlenceden kimseye zarar gelmeyeceğini söylüyordu. Farklı düşünceleri savunmaları, tatlı tartışmaların gerçekleşmesine yol açıyordu. Ben ise, gün boyu bir cevapsız arama veya mesaj beklemiştim. Fakat yine hüsrana uğramıştım. Ama sanki artık içten içe arama beklemiyor ve yokluklarını hissetmiyordum. Sanki sadece beynim hissetmem gerektiğini emrediyordu. Sanki yüreğim onların yokluğunu kabullenmişti.

Akşam yemeği saati gelmişti ve Sıla ortalarda yoktu. Güney kızları şüphelenecek diye endişelenmeye başlamışken Sıla nefes nefese geldi yanımıza.

"Neredeydin kızım sen?" dedim gelir gelmez. Okul formasından kurtulmuş, üstüne bir eşofman geçirmişti.

"İstediğiniz şeyler bakkalda bulunmuyor, küçük hanım," diye cevap verdi Sıla, İrem'in yanına otururken.

"Buldun mu hepsini?" dedi İrem.

Şu yapacağımız iş onun da aklına yatıyordu ve onu da heyecanlandırıyordu aslında ama yine de olgunluğundan

taviz vermek istemiyordu. En azından bunu anlayabilecek kadar çözmüştüm onu.

"Tabii ki," dedi Sıla. "Sıla Yüksel'in başaramayacağı ne olabilir ki?"

"Hemen kendini övmesen olmaz, değil mi?" dedi Elif gülerek.

"Saçmalama!" dedi Sıla ciddi bir ifadeyle. "Tabii ki olmaz."

"Çok heyecanlıyım bu gece için," diye bir itirafta bulundum. "Ama bir o kadar da sabırsızım. Bir an önce o okula gitmek istiyorum."

"Ben de. Hemen zıkkımlanıp gidelim," dedi Su sarmaları ağzına atarken.

Ona cevap vermek yerine hızlı hareketlerle yemeğimi yedim. Su ile düşüncelerimizin çoğu zaman uyuşmasını seviyordum.

"Aldıklarını ne yaptın?" diye sordu Elif, Sıla'ya.

"Su'yun yatağının altına koydum," dedi Sıla. "Bu gece herkes uyuduğunda alırız."

"Niye ben?" dedi Su ağzı doluyken.

"Bir şey olursa bok yoluna giden sen ol, kanka," diye cevap verdi Sıla.

"He tamam," dedi Su ve yemeğini yemeye devam etti.

Kimse daha fazla konuşmadı ve sessizce yemeklerimizi yedik. Yemekten sonra herkes gibi Büyük Salon'da oturduk biraz. Sıla heyecanından dans etti, ben tırnaklarımı kemirdim, Su saçına şekil verdi sıkıntıdan, İrem ise dergileri karıştırdı durdu. Elif, Sıla'nın çikolatasını gömdü ama Sıla garip bir şekilde fark etmedi. Bir kez daha zaman bizim için geçmek bilmiyordu.

Zaman geçmesi gerekirken çok yavaş, geçmemesi gerekirken çok hızlı geçiyordu. Ne garip!

Kızların bazıları uyumak için yatakhaneye ilerlerken derin bir nefes vermiştim. Yavaş yavaş uykuları geliyordu.

Sonunda herkes yatakhaneye çıktığında biz de çıkmaya karar vermiştik. Saat on bire gelirken herkes yataklarında mışıl mışıl uyuyordu. Biz de yatağımızda uzanmış, ne olur ne olmaz diye bekliyorduk. Sonunda beklemeye dayanamayıp doğruldum yatakta. Beni ilk gören İrem oldu. O da etrafına baktıktan sonra herkesin uyuduğuna karar vermiş olmalıydı. Ben de uyanık kimseyi görmemiştim.

Hızla üstümdeki yorganı ayaklarımla itip kalktım yataktan. İrem de kalkmıştı. Sıla ve Elif bizim kalktığımızı görünce hızlı ama bir o kadar da sessiz hareketlerle ayaklandılar. Hep birlikte Su'yun yatağının başına gittik.

"Su," diye fısıldayarak omzunu hafifçe itti Sıla.

"Hımm!" gibi bir ses çıkarttı Su. Uyumuş muydu? Ah!

"Kalksana, kızım," dedim fısıldayarak.

"Ne oluyor ya?" diyerek arkasını döndü. Biraz yüksek sesle konuşmuştu. İrem işaret parmaklarını dudaklarına götürüp sessiz olmasını söyledi.

Su bir an etrafına baktıktan sonra gözlerini ovuşturup hızla kalktı. "Kusura bakmayın ya," diyerek fısıldadı Su. "Uyuyakalmışım."

Su yataktan kalkarken, biz yatağının altına eğildik. Beş tane siyah sırt çantası vardı. İçlerinin dolu olduğu belli oluyordu hafif şişkinliklerinden. Sıla'ya baktığımda, sırt çantalarından birini kapmış İrem'e uzatıyordu.

"Herkesin ne taşıyacağını ayarladım ben," dediğinde gülümsedim.

Sırt çantamı kapıp, kızlar gibi dolabımın yanına gittim. Rahat ama üşümemi engelleyecek bir şeyler giymem gerekiyordu. Dolabımdan siyah bir pantolon, uzun kollu siyah bir bluz ve siyah bot çıkarttım. Seçtiğim kıyafetleri hızlıca üstüme geçirdim. Saçlarımı sol tarafımda toplayıp mısır örgüsü yaptım.

Su siyah bir tişört, siyah bir pantolon giymişti. Saçlarını topuz yapmıştı. Yanaklarında yatay şekilde birer tane siyah çizgi olduğunu gördüğümde gülümsemeden edemedim. Ayakkabı boyasıyla yüzünü boyamış olmalıydı aptal sarışınım.

İrem kot şort giymişti. Bununla üşümeyecek miydi? Üstüne de siyah tişört ve ceket geçirmişti. Yeşil gözleri her şeyi yutabilecek gibiydi. Hırçındı. Olgun görünmek için kıçını yırtıyordu ama bizim gibiydi o da.

Sıla yırtık pantolon ve tek omuzu açık uzun bir tişört giymişti. Tişörtü ona biraz bol geliyordu ama yakışmıştı.

Elif ise siyah bir tişört ve siyah bir pantolon giymiş, üstüne ceket almış, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Su'yun ısrarı üzerine yüzüne o da ayakkabı boyası sürmek zorunda kalmıştı.

"Kızlar," dedi Sıla dolabını karıştırırken. Sırt çantamı alıp diğerleri gibi yanına gittim. "Bunları size vermeyi unuttum."

Bize uzattığı şeyler siyah, parmakların yarısını açıkta bırakan eldivenlerdi.

"Niye takıyoruz bunları?" dedi Su.

"Havaya girelim diye şey ettim," dedi Sıla. "Kendimi genç ve çekici bir ajan gibi hissetmek istiyorum."

"Bizden bir bok olmaz," dedi İrem umutsuzca başını sallarken.

"Ne var be?" diyerek dudaklarını büzdü Sıla. İrem ona cevap vermedi. Sıla da üstelemedi zaten.

Çantalarımızı sırtımıza atıp sessizce çıktık okuldan. Anahtarı yürütme işi yine İrem'e kalmıştı. Kendini suçlu hissettiğini söylemişti ama maalesef başka seçeneğimiz de yoktu.

Eğer bu gece yakalanırsak, Gizem Hanım'ın güvenini kazanmak çok zor olurdu. Bu gerçeği hatırlayıp yüzümü buruşturdum.

Okula taksiyle gitmeye karar verdik. Bu halde otobüse binip karakolluk olmak istemeyeceğini söylemişti İrem. Beş tane siyahlar içindeki kız biraz ürkütücü görünürdü ona göre.

Taksiye bindiğimizde gideceğimiz yeri söylemiştik sadece. Sıla öne oturmuştu. Biz dördümüz ise arkaya sıkışmıştık. Sağımda İrem, solumda Su, onun solunda Elif oturuyordu. Taksi şoförü sık sık aynadan bize bakıyordu. Arada bir de Sıla'ya korku dolu bakışlar atıyordu. Elif ve Su'yun yanaklarındaki ayakkabı boyası pek hoş bir görüntü oluşturmadığından adam korkmakta haklıydı. Taksiyi okulun arkasında durdurup parasını ödedik ve indik arabadan.

"Ee?" dedim önümdeki büyük duvara bakarken. "Şimdi ne yapacağız?"

Krem rengi duvara bakarken içim kararmıştı. Can sıkıcı bir durumdu. Bu duvarı nasıl aşacaktık?

"Burada bir yerde merdiven olmalıydı," dedi Su etrafına bakarken.

"İşte!" dedi Sıla gülümseyerek.

Gösterdiği yere baktığımda gümüş rengi merdiveni gördüm ve kocaman sırıttım. Sıla'yla birlikte koşar adımlarla merdiveni kapıp kızların yanına getirmeye çalıştık. Biraz pislenmişti ve göründüğünden daha ağırdı. Taşıyamayacağımızı anladığımda "Kızlar," dedim cılız çıkan sesimle. Hep birlikte zar zor büyük duvarın önüne getirdik merdiveni.

"Ben bir kontrol edeyim," dedi İrem ilk çıkan kişi olmak için gönüllü olarak. Merdivene tırmandıktan sonra bir süre orada bekleyerek etrafına bakındı. Ardından bize dönüp, "Burada bir bank var ama siz yine de atlarken dikkat edin," dedi ve duvarın arkasına atladı.

İrem'in ardından Su merdivenleri çıktı ve o da duvardan atlayarak gözden kayboldu.

Su'yun peşinden ben tırmandım. Bacağımı duvardan sarkıttığımda ayağımın altındaki bankı fark ettim. Diğer bacağımı da duvarın arkasına atıp banka atladım. Banktan indiğimde ayaklarım toprakla buluştu.

Benden sonra Elif ve Sıla da geldi yanımıza.

Okulun bahçesindeydik artık.

İndiğimiz yerde toprak vardı ama ileride taşla kaplıydı zemin. Bahçede voleybol sahası ve onun hemen yanında basketbol sahası vardı. Kocaman ise okul sağ taraftaydı. Krem renkli bu taştan duvarın içinde düşmanlarım uyuyordu şu anda

"Ağır çantayla ajancılık oynamayacağım bir daha," dedi Sıla. Çanta aslında çok ağır değildi ama her saniye biraz daha yoruyordu insanı.

"Merak etme yükün hafifleyecek," diye teselli etti Elif, Sıla'yı.

"Hadi gelin," dedi İrem hafifçe eğilerek ilerlerken. Biz de onu takip ederek okulun merdivenlerine doğru yürümeye başladık. İrem bahçe kapısındaki güvenlik görevlisini kontrol etti ve "Uyuyor," dedi. Hemen ardından hep birlikte sessiz ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp okul kapısının önüne geldik.

"Alarm olmasın?" dedim tedirginlikle.

"Yok," dedi Su saçını kurcalarken. Bir tane tel toka çıkartıp kilitle uğraşmaya başladı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Biz profesyonel sapıklarız," diye yanıtladı Sıla sorumu. "Bir ara işsizlikten, 7/24 Kuzey erkeklerini takip ettik de."

Ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırken, "İşte oldu," dedi Su. Eliyle yavaşça ittiğinde yarısı demir, yarısı cam olan kapı açıldı. Sessizce içeri girdiğimizde kapıyı tekrar kapattım. Hızlıca çantamdan el fenerini aldım diğer kızlar gibi. Koridor karanlıktı. Herkes uyuyor olmalıydı. Kolumdaki saate baktığımda henüz 01:12 olduğunu gördüm.

"İlk iş müdürün odasına gidip yatakhanenin anahtarlarını almak," dedim. Yatakhane gibi önemli yerlerin anahtarları sadece müdürde olabilirdi.

"Tamam," dedi Su.

"Nerede uyuyor bunlar?" diye söylendim kendi kendime.

"En üst katta," diye cevap verdi Elif.

"Ben Su'yu ve Elif'i kaptım. Anahtarlar da bizde. Odaları kilitledikten sonra yatakhanenin önüne gideriz. Siz de alt katta sigortalarla ilgilenin. Duruma göre tekrar buluşur, ayrılırız. Sigortaları indireceğiniz zaman ararım sizi," dedi Sıla.

Hepimiz başımızı onaylar gibi salladıktan sonra onlar üst kata çıkmaya başladı, biz de alt kattaki sigortaların olduğu bölüme ilerledik.

En alt katta küçük bir odaya girdiğimizde etrafıma göz gezdirdim. Çöplük gibi bir yer olmalıydı. Eski sıralar ve kâğıt parçaları vardı. Bir tane eski ikili koltuk vardı. İrem'le birlikte çok kısa bir süre etrafımıza baktık. Kapının yanındaki büyük yer kaplayan sigortaları gördüğümüzde içim birden korkuyla doldu. Hangisi yatakhanenin ışıklarını kapatacaktı? Onu da geçtim, hangisi onların kaldığı yatakhanenin ışıklarını kapatacaktı?

Cebinden bir kâğıt çıkartıp bir süre ona baktı İrem. Ben de kirli koltuğa oturup kara kara düşünmeye başladım. Planımı yaparken bu sorunu atladığıma inanamıyordum.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Ne hakkında?"

"Yatakhanenin ışıklarıyla hangisi sayesinde oynayacağız?"

"Ben biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?" derken şaşkınlığımı belli ederek aralamıştım gözlerimi.

"Azra salağı da habersiz gelmiş bir kere," diye cevapladı İrem. Demek bu yüzden yatakhanelerin yerini bu kadar rahatlıkla biliyorlardı. Önceden biri sızmıştı buraya. "Şakasına da olsa salak diyorum ama bizden akıllı," diye düzeltme yaptı İrem.

Haksız sayılmazdı. Ben de pek akıllı olduğumuzu düşünüyor değildim. Yaptıklarımız akıllı insanların yapacağı türden şeyler değildi.

"İrem," dedim cesaretimi topladıktan sonra. "Neler oluyor?"

"Ne anlamda?" Bakışlarını duvardan çekip bana odakladı.

"Neden ağlıyordun o gün?"

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Öyle boş boş baktı yüzüme. Unuttuğumu sandığını anladım o bakışlarından. Belki de sadece benim hayal ürünümdü. Belki de içimdeki paranoyak hatun uyanıyordu.

"Sadece canım sıkkındı, o kadar," diye geçiştirmeye çalıştı.

"Anlatmak istememeni anlıyorum ama ne yaşıyorsan yanında olmak ve derdini paylaşmak istediğimi bil," dedim ona inanmadığımı belli ederek. Bir yandan da *Burada Defne adında seni seven bir kız var!* diye bağırmıştım bu cümlemle.

✹

Su Erdem...

"Sen ne doldurdun bunun içine?" diye sessizce isyan ettim Sıla'ya. Bu çantanın içinde ne olduğunu bilmiyordum ama cidden ağırdı. Hızlı hareket etmemiz gerektiğinde bizi engelleyeceğini sanmıyordum ama Sıla'nın çantaları bir sürü gereksiz eşya ile doldurmuş olma ihtimali yüksekti.

"Sadece gerekli olan şeyler var," dedi Sıla.

Elif her zamanki sessizliğini koruyarak önden gidiyor ve bize yol gösteriyordu.

"Nerede ulan bu Selim'in odası?" diye fısıldadım merdivenleri çıkarken. Azra az çok tarif etmişti ama unutmuştum.

"Yaklaştık," dedi Elif. "Azıcık sabırlı ol."

Sıla merdivenleri çıkmaktan yorulup koluma girmiş ve ağırlığını bana vererek benim de sürünmeme neden olmuştu.

Merdivenler biter bitmez sağa döndüğümüzde karşımızda Selim Bey'in odası duruyordu. Kapının önüne geldiğimizde Sıla kolumu bıraktı ve "Göster bakalım marifetlerini," dedi.

Kapıdaki şovumu hatırlayarak gerildim ve elim pantolonumun cebine gitti. Okulun kapısını açmak için kullandığım tel tokayı cebime atmıştım. Eğilip kilitle biraz uğraştıktan sonra kapıyı açtım.

Biz Sıla'yla kapının önünde beklerken, Elif hızlı ve bir o kadar da sessiz adımlarla çekmeceleri karıştırmaya başladı. Biz de o sırada etrafı kontrol ediyorduk.

Sonunda, "İşte burada," diye fısıldadı ve bir sürü anahtarın takılı olduğu anahtarlığı eline aldı.

"Hangisinin nereyi açtığını nasıl bileceğiz?" dedim. Hepsini deneyecek vakit yoktu.

Elif anahtarlara bakıp, "Üstünde numaralar yazıyor," dediğinde rahatlamıştım.

Sonraki işlerimiz ise çok sıkıcıydı. Müdürün kapısını kilitlememiştik. Oraya tekrar ihtiyacımız olacaktı çünkü. Tüm yatakhaneleri kilitlemiştik. Sarışın düşmanı ve arkadaşlarının kaldığı yatakhaneyi kilitlemeyecektik. Onlar için Defne'nin ayrı planları vardı.

"Bu kilitleri o hayvanlar kırar," dedi Sıla bir kapıyı daha kilitlerken.

"En azından zaman kazandırır," dedim.

Sıra bizim hayvanat bahçesinden kaçmış mandaların yatakhanesine geldiğinde önce Sıla kulağını kapıya dayadı. Biraz durduktan sonra gözlerini şaşkınlıkla açtı.

"Ne oldu?" diye sordu Elif.

"Bunlar ruh çağırıyorlar," diye fısıldadı Sıla.

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Sanırım Allah da bu zalim kullarına ders vermemizi istiyordu. Elif'le çantamızı hızla açıp içindeki kırmızı boyaları çıkarttık. Ben plastik torbayı

işaretli yerlerinden açarken, Sıla da Defne'yi aramak için telefonunu çıkarttı.

✹

Defne Çınar...

İrem sigortaların önünde tırnaklarını kemirirken, ben de elimdeki telefona bakıp Sıla'dan bir haber bekliyordum. Beklemek cidden sıkıcı olabiliyordu. Telefonum titreşmeye başladığında yeşil tuşu ekranda kaydırıp heyecanla kulağıma götürdüm.

"Bunlar ruh çağırıyorlar," dedi Sıla telefonu açar açmaz. "Biz istedik bir göz, Allah verdi göz hastanesi."

"Ciddi misin?" dedim gülerken.

"Biz şimdi kapının önünü kırmızıya boyuyoruz kızlarla. Sonra da ellerimizle izler yapacağız. Her şey planlandığı gibi. Sana söylediğimde şalterleri indirin," dedi Sıla.

Hızla ayağa kalkıp İrem'in yanına gittim. Telefonu kulağımdan çekmemiştim.

"Ruh çağırıyorlarmış," dedim İrem'e sadece. O da gülerek cevap verdi.

Yaklaşık bir dakika sonra "Şimdi," dedi Sıla.

Onun sesini duyar duymaz İrem'e "İndir," dedim. O da şalteri üç kere indirip kaldırdı. Ardından tamamen indirdi.

Telefonu kapatır kapatmaz çantalarımızı sırtımıza atıp hızla çıktık odadan. Merdivenleri atlar gibi çıkıyorduk. Önümde İrem, arkasında ben ilerliyordum. Merdivenleri çıkarken duvardaki aynaya takıldı gözlerim.

"İrem," diye fısıldadığımda o da aynaya baktı. Anlaştığımız gibi çantasını açtı hızlıca. Ben de ona yardım ettim ve büyük fotoğrafın arkasına bant yapıştırarak aynaya tutturduk. Fotoğraf Bloody Mary'nin resmiydi ve beni bile ürkütmüştü.

Ardından merdivenleri hızla çıkmaya devam ettik. Üst kata vardığımızda İrem müdürün odasına daldı, ben de koridorda kimseye yakalanmadan koşmaya çalıştım.

Koşarken bir erkeğin çığlık attığını duydum ve onları daha çok korkutmak için bir çığlık da ben attım. Çığlığım koridorda yankılanırken bir duvarın arkasına geçip çantamı açtım ve üstüme beyaz, eski dönemlerden kalma geceliği giydim. Mısır örgüsü yaptığım saçlarımı çözüp dağıttım. Hemen ardından beni tanımamaları için yüzüme beyaz fondöten sürdüm. Sıla'nın işkence ettiği oyuncak bebeği çantamdan alırken acıyacaktım bir an onlara. Ama onlara karşı artık istesem de vicdanlı olamıyordum.

Ayak sesleri yaklaşırken sağ kolumla oyuncak bebeğe sarıldım ve kafamı yana yatırıp saçlarımın yüzümü örtmesine izin verdim.

Koridorda sarhoş gibi adımlar atarken yaklaşık yirmi erkeğin bana doğru koştuğunu gördüm. Adımlarımın hızını bozmadan, ağır hareketlerle ilerlemeye devam ettim. Koşanların arasında Mete, Çağatay, Bora, Fatih ve Arda da vardı.

Mete'nin korkmuş suratını bir sanat eseri gibi inceliyordum. Bana o şahı attığı zamandan beri içimdeki nefret büyümüştü. Bu kadar kısa sürede onlardan nasıl bu denli nefret edebilmiştim? Benim gibi bir iyilik meleğini de kızdırabilenler vardı işte.

Aptal beşli ve diğerleri beni fark ettiklerinde adımlarını büyük bir çaba sarf ederek durdurup merdivenleri çıkmaya başladılar. Bu beşlinin kaçmasını görmek katıla katıla gülmeme sebep olabilirdi ama her şeyi berbat edemezdim.

Okulda fısıltı sesleri yankılandığında hafifçe gülümsedim. İrem, Selim Bey'in odasındaki mikrofonu kullanarak tüm okulu fısıltılarıyla sarıyordu. Kuzey erkekleri gözden kaybolduğunda giyindiğim duvara geçip kıyafetleri ve bebeği tekrar çantama koydum ve ıslak mendil çıkarıp yüzümü temizledim.

Çantamı sırtıma atıp İrem'i aramaya başladım. Tabii İrem'i ararken kimseye görünmemem gerekiyordu.

✺

Su Erdem...

Koridorda Sıla ve Elif'le deli dana gibi bir sağa koşuyorduk, bir sola. Birkaç kez önümüzden Kuzey erkeği bile geçmişti. Neyse ki bize doğru koşmuyorlardı ve çok korkuyorlardı. Korku insanın gözünü kör ediyordu.

"Birazdan dolarlar," dedi Sıla nefes nefese. "Bir an önce işimizi halletmeliyiz."

"Evet," dedim sadece. Çantamdan hızla mumları çıkarıp çember şeklinde dizmeye başladım. Ben dizerken Sıla ve Elif de mumları yakıyorlardı.

Çantamdan plastik bir kuru kafa çıkarıp dairenin ortasına yerleştirdim. Hemen ardından dışarı çıkmak için kapıya doğru koşmaya başladık. Çok az vaktimiz kalmıştı.

✺

Defne Çınar...

Koridorda dikkatli bir şekilde hem etrafıma bakıp hem koşmak cidden çok ama çok zor oluyordu. Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp müdürün odasına vardım. Kapıyı hızla açtığımda koltuk bomboştu. Koridora çıkıp turladım boş koridoru.

İrem neredeydi? Selim Bey'in odasında olması gerekiyordu ama yoktu. Kafayı yiyecektim.

Bir dakikalığına durup çantamı açtım ve içinden gerçeğine çok benzeyen kol kemiğini çıkarıp düzgün bir şekilde merdivenlere bıraktım. Hemen ardından çıkış kapısına koştum. Vaktim daralıyordu. Yapabileceğim tek şey İrem'in arka duvara varmış olduğunu umarak koşmaktı.

Merdivenleri üçer üçer atlayıp çıkış kapısına ilerlerken karşıma beşten fazla gölgenin çıkmasıyla geri koşup bir duvarın arkasına saklandım.

"Siktir! Koş koş koş!"

"Allah'ım, sen büyüksün!"

"O kuru kafa neydi lan öyle?"

"Aynadaki karıyı bir ben mi gördüm?"

Bağırışlar uzaklaşırken saklandığım yerden çıkmak için hazırlandım. Nefes alış verişim artık heyecandan anormalleşmişti.

Dikkatli bir şekilde kapıya ulaştığımda güvenlik görevlisine baktım. Yerinde yoktu. Çığlıkları duyup içeri koşmuş olmalıydı.

Hızla dışarı fırlayıp arka tarafa doğru koştum. Nefes alırken göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum artık. Hiç bu kadar uzun koştuğum olmamıştı. Duvarın önüne geldiğimde yalnız olmak beni korkuttu. Saate baktığımda 01:59 olduğunu görmek beni daha çok korkutmuştu.

Korkudan ölecek kıvama gelmiştim ki, Su, Elif ve Sıla görüş açıma girince biraz rahatladım. Koşarak bana doğru geliyorlardı. Onlar da yorulmuşlardı ama... İrem neredeydi?

"İrem nerede?" dedim bana ulaştıklarında.

"Görmedik," diye cevapladı Sıla sorumu.

"Hâlâ içeride mi?" dedi Su korkuyla.

"Hadi," dedi Elif. "Tekrar giriyoruz."

Başımızı onaylar gibi salladıktan sonra okula doğru üç dört adım atmıştık ki, bize doğru koşan İrem'i fark ettik. Artık tamamen rahatlayabilirdim.

"Neredeydin?" dedim.

"Kuzey erkekleri saklanıyordu kapımın önünde," dedi İrem. "Çıkamadım."

"Her neyse," dedi Su. "Bir an önce gidelim şu okuldan."

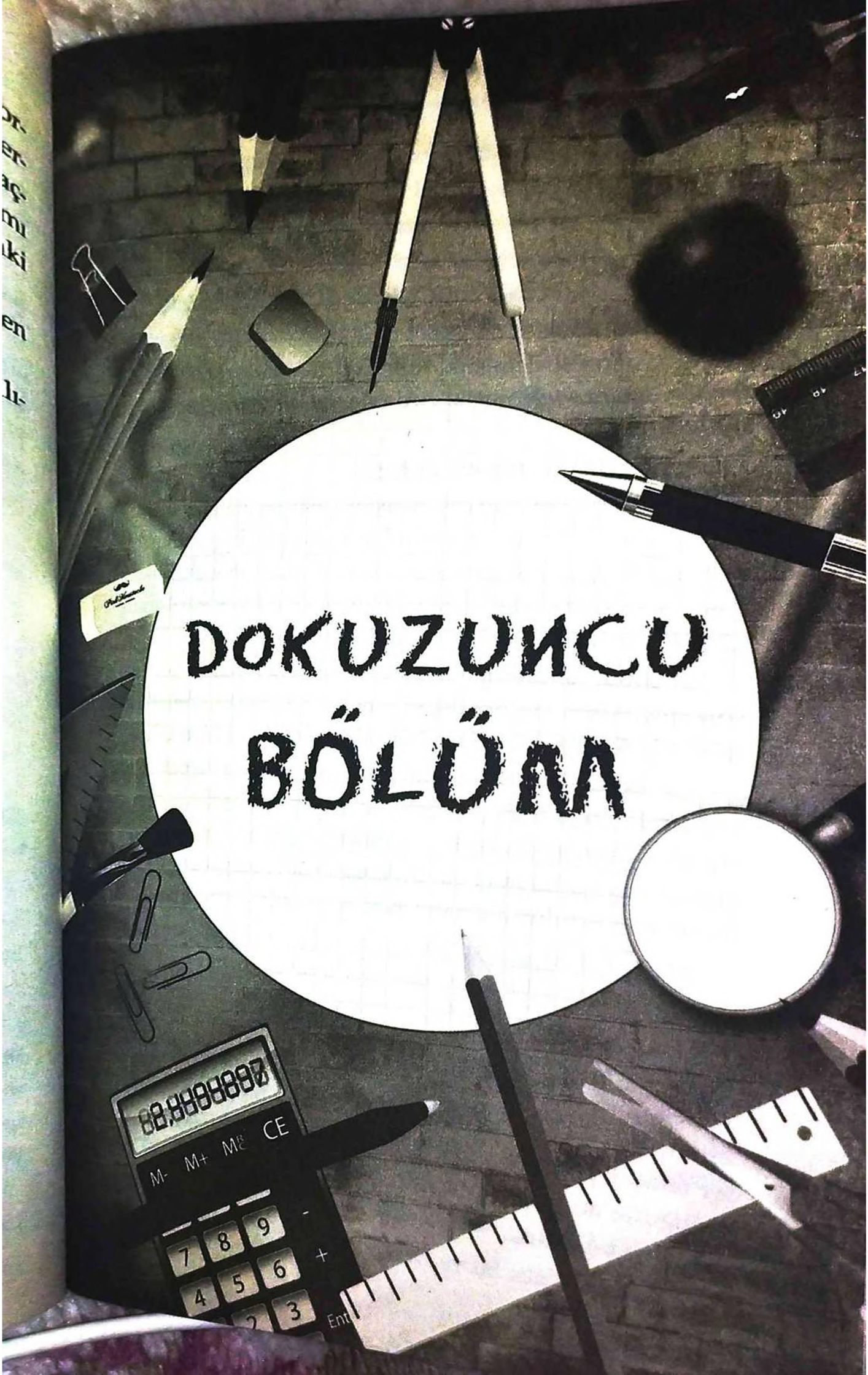
Kimse itiraz etmemişti. Hızla duvara doğru koştuk. Önce Su çıktı banka ve hızla duvara tırmandı. Ayaklarını sırayla duvarın arkasına atıp, bıraktığımız merdivenden inmeye başladı. Hemen ardından Sıla, Elif ve İrem de oldukça esnek bir şekilde duvardan atlayıp gözden kayboldular.

En son ben kalmıştım. Bir sumo güreşçisi gibi süzülerek tırmandım duvara. Asla esnek olamayacaktım. Bir bacağımı

duvardan attığımda ayağım merdiveni bulmakta biraz zorlandı. Ayağım merdivenle buluştuktan sonra diğerini de merdivenlere koydum. Saçlarımı çocukları korkutmak için açmıştım ve gözlerime geliyordu. Sol elimi kullanarak saçımı arkaya attığımda benden yaklaşık on beş metre uzaklıktaki bir çift bal rengi göz kanımı dondurdu.

Mete Karahan tam gözlerimin içine bakıyordu. Öfkeden kudurduğunu buradan bile görebiliyordum.

Ona el salladıktan sonra, korku dolu gecenin karanlığıyla onu baş başa bıraktım.

DOKUZUNCU
BÖLÜM
M- M+ MR CE
7 8 9 -
4 5 6 +
Ent

Geri zekâlılar!

Onlara söylemiştik. Ruh çağırmamaları gerektiğini onlara söylemiştik! Arda'yla aptallık ettiklerini söylemiştik!

Bu ne salak bir macera arayışı?

Çocukların tam ruh çağırmasının üstüne ışıkların birkaç kez kapanıp açılması ve ardından tamamen kapanmasıyla neye uğradığımızı şaşırmıştık. Hemen yatakhaneden çıktık ama kapının önündeki kan birikintisi ve bir şey sürünmüş gibi oluşan izler iyice korkmamıza neden olmuştu.

Ve şimdi koridorda tek başıma koşarken hiçbir şey düşünemiyordum. Ne ara diğerlerinden ayrılmıştım bilmiyordum. Korku insana her şeyi unutturuyor, kör ediyordu.

Koridorda koşarken mumlardan oluşmuş bir çember ve ortasında kuru kafa görmek, neredeyse ağlamama sebep olacaktı. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Hem korkudan hem de koşmaktan kalbim göğüs kafesimden kurtulup âlemlere akacakmış gibi hissediyordum.

Kuru kafayı gördükten sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Çıkış kapısını gördüğümde mümkünmüş gibi daha hızlı koştum. Bu okuldan kurtulmak istiyordum. Çıkmak ve kurtulmak.

Okulun merdivenlerini hızla inip bahçeye vardığımda birkaç kız sesi duyduğumu sandım. Garip bir şekilde bu sesler tanıdık geliyordu. Daha önce duymuştum bu sesleri. Ne olduğunu anlamak için sesin geldiği yöne ilerledim.

Güney kızları...

Elif, İrem, Sıla, Su ve Defne.

İrem'in yorgun olduğunu buradan bile görebiliyordum. Defne ona bir şeyler söyledi. Hesap sorar gibi görünüyordu. Endişelenmişti sanırım. Hemen ardından İrem'in sesi geldi kulaklarıma. Ne dediğini tam anlamamıştım. Sadece *Kuzey erkekleri* kısmını duyabilmiştim. Hemen ardından Su da bir şeyler söyledi. Ardından hepsi duvarın önündeki banka ilerlediler.

Bir saniye...

Yoksa?

Tabii ya!

Öfke kanımda koşuya çıkmış gibi hızla yayılıyordu. Az önce hissettiğim korkunun yerini saf bir öfke almıştı.

Bu kızlar... Hepsini öldürmek istiyordum. Beni şaşırtan şey, daha önce böyle bir şaka yapmamalarıydı. Aslında bize bir eşek şakası bile yapmamışlardı. Hıncımızı hep maçlarda çıkarırdık.

Ama artık bir fark vardı; Defne denen küçük bir fare katılmıştı onlara.

Duvardan atlayıp gözden kaybolan ilk kişi Su oldu. Sonra Sıla, Elif ve İrem. Sıra Defne'ye gelince bayağı boğuştu duvarla. Açık saçları hep yüzünü örtüyordu. Aramızda on beş metreden az mesafe vardı.

Sonunda bir eliyle saçlarını arkasına atmak isterken orada olduğumu fark etti. Bakışlarımın nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama Defne'nin bir an durup kalmasına sebep olmuştu. Bana el sallayarak daha çok delirmeme sebep oldu ama pek umurunda değildi.

Yavaşça gözden kaybolurken beni korku dolu gecenin karanlığıyla baş başa bıraktı.

Sinirli ve hızlı adımlarla okula dönüp bizimkileri aramaya başladım.

Koridorda ilk karşılaştığım kişi Bora olmuştu. Kollarını iki yana açmış çığlık atarak üstüme doğru koşuyordu. Kollarını neden açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu kolundan tutup çektiğimde "Sakin ol!" dedim.

"Sen nereden çıktın lan? Sen de mi hayaletsin? Neler oluyor burada?"

"Ne hayaleti, oğlum? Çok fena tuzağa düştük."

"Ne tuzağı?" derken beyninin mantıklı kısmı çalışmaya başladı.

"Güney kızlarını gördüm," dedim sadece. O da ne olduğunu anlamış gibi bir bakış attı.

"Ben anlamıştım zaten oyun olduğunu," dedi çocuk gibi korktuğunu kabul etmeyerek.

"Bilmem mi?" diye dalga geçmekle yetindim.

"Kimlerdi?" diye konuyu değiştirdi.

"İrem, Elif, Su, Sıla ve Defne."

"Sıla mı?" derken şaşırmış görünüyordu.

"Neden bu kadar şaşırdın?" dedim aklımdan geçen soruyu sorarak.

"Hiç," dedi. "Ondan pek beklemiyordum."

"Zaten akıllarına giren kişinin Defne olduğundan adım gibi eminim," dedim. Çok az şeyde bu kadar emin konuşurdum.

"Önce diğerlerini bir bulalım da," dedi Bora. "Sonra şu meseleyi konuşuruz."

Daha sonra Bora'yla birlikte diğerlerini bulup sakinleştirdik. Kapıları kilitli olan yatakhanelerde kalan öğrenciler de çok korkmuşlardı. Bir tanesi kırılmıştı hatta. Onları sakinleştirip bir oyun olduğunu anlattık. Neyse ki Selim Bey bugün okulda yoktu. Arada bir okulda kalırdı.

Tüm Kuzey erkekleri yemekhanede toplanmıştık.

"Yalnız yiğidi öldürün, hakkını yemeyin," dedi Fatih. "Çok iyi iş çıkarttılar."

"Ben de Fatih'e katılıyorum," dedi Çağatay.

"Biz bunu nasıl yedik anasını satayım!" dedi Mustafa.

"O aynadaki karıda aklım," dedi Mert. "Biri o resmi oradan kaldırabilir mi?"

"Mert, sus kurbanın olayım," dedi Arda. Koşturduğu için tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Oldukça zeki bir çocuktu Arda. O bile bu numarayı yemişti. Yani bizim hiç şansımız yoktu.

"Ne yapacağız?" dedi Fatih. "Altında kalmayacağız herhalde."

"Her şey yeni kızın başının altından çıkıyor," dedim. Adım gibi de emindim. İrem, Su, Sıla, Elif ya da diğer Güney kızları asla böyle bir şey yapmazlardı.

"Nasıl bu kadar eminsin?" dedi Çağatay.

"Biraz saksıyı çalıştır," dedi Arda düşünceli düşünceli. "Güneyliler daha önce hiç böyle bir şey yaptı mı? Biz hep maçlarda birbirimizden hıncımızı aldık. Şimdi ise kızın biri geliyor ve iki hafta sonra böyle bir olay oluyor. Tesadüf olabilir mi?"

"Kimin başının altından çıktığı umurumda değil," dedi Emir. "Semih kalp hastasıydı. Ya o kuru kafayı görseydi? Ya koridordaki kızı görseydi? Neyse ki piçin uykusu derin ve kulağında tıkaç vardı."

İşte beni asıl delirten şey buydu. Büyük ihtimalle kızların Semih'in hastalığından haberi yoktu ama düşünmeleri gerekmez miydi? Birinin sağlık sorunu olabileceğini, işin hastanede bitebileceğini düşünmeleri gerekmez miydi? Bir Kuzey erkeğinin morgda olabileceğini düşünmeleri gerekmez miydi?

"Bunun bedelini çok ağır ödeyecek," dedim.

"Selim Bey'e söyleyelim," dedi Arda yapmamız gereken şeyi savunarak.

"Hayır, siz bana bırakın," dedim "O kıza eşek şakası nasıl yapılırmış öğreteceğim."

✹

Defne Çınar...

"Mete gördü bizi," dedim. Takside bu sefer önde ben oturuyordum. "Ya Selim Bey'e söylerse?" diye sordum tedirginlikle. Gördüğünde olacakları pek düşünmediğimden umursamamıştım. Böyle bir risk olduğu yeni geliyordu aklıma.

"Sanmıyorum," dedi İrem.

"Kendileri intikam almak isteyecektir," dedi Elif. Haklıydı. Kendilerini küçük düşürecek çocuklara pek benzemiyorlardı.

"Kızım," dedi yanımdaki ellili yaşlarda görünen taksi şoförü. Saçları beyazlamış, biraz kilolu bir adamdı. "Siz şimdi acansınız ya... Öldürmezsiniz beni, di mi?"

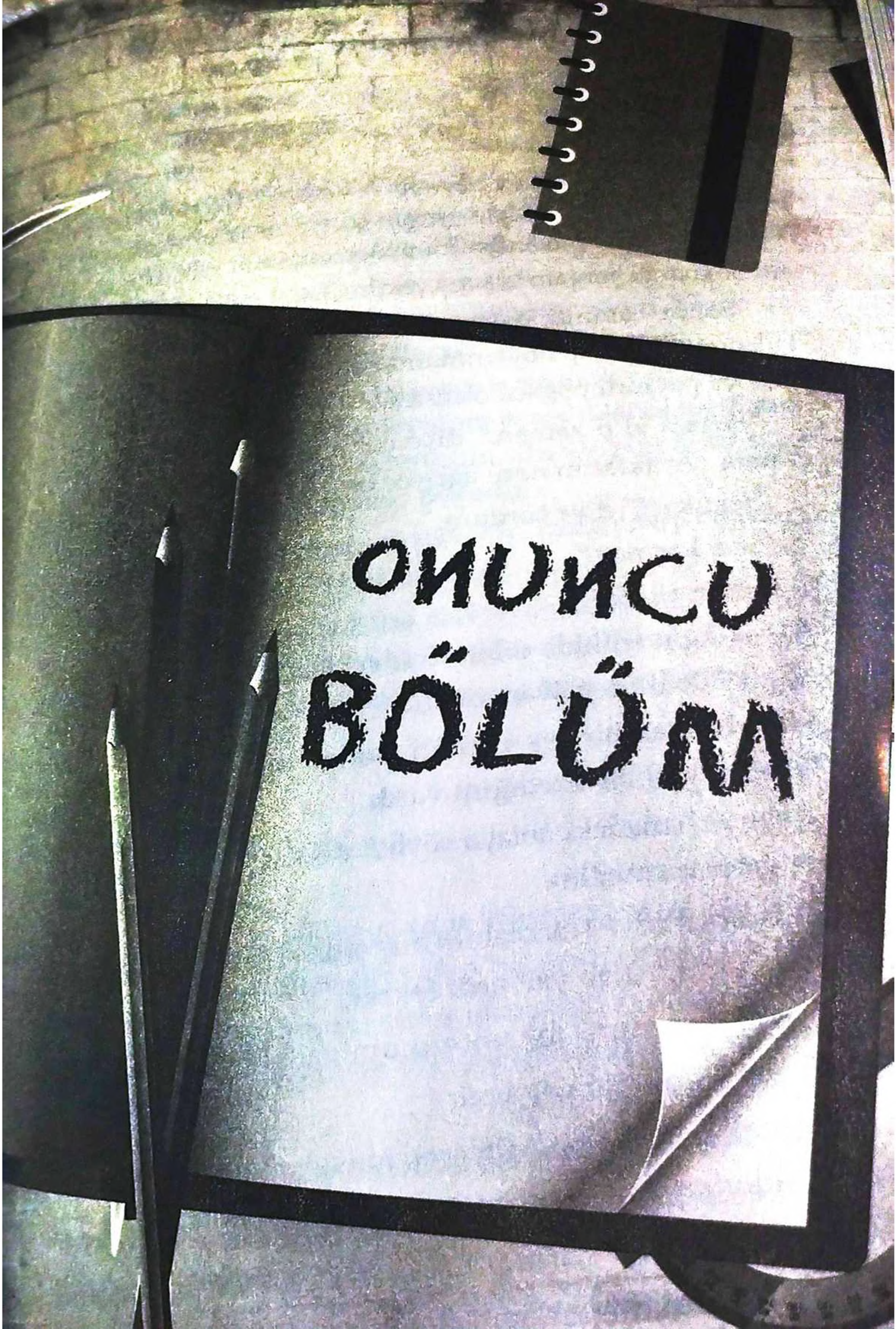
Ajan derken 'j' harfini 'c' gibi söylemişti. İrem kafasını cama gömüp gülerken, ben yanaklarımı ısırdım gülmemek için.

"Yok amca, biz ajan değiliz. Rahat ol sen," dedi Sıla. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

Adama ayıp olmasın diye sağımdaki camdan dışarı bakıp yolu izleyerek güldüm.

Okula gizlice girdik, çıktığımız gibi. Sanki kapıdan içeri girerken Gizem Hanım kollarını birbirine dolamış bir halde bekliyordu bizi. Ürke ürke Zıbarma Yeri 1'e ilerledik. Ancak üstümüzdekileri çıkartıp pijamalarımızı giydiğimizde Gizem Hanım'ın bizi görmeyeceğinden emin oldum.

Yatağın içindeki yastığı alıp, yorganın altına girdikten sonra iyice sarıldım yastığıma. Bu gece olanları, Kuzey erkeklerinin yüz ifadelerini düşünerek sırıta sırıta uykuya daldım.

ONUNCU
BÖLÜM

"Defne, aşkım, hayatımın kadını," diye mırıldanan Su'yun sesiyle uyanmıştım ama uyanmayı kesinlikle reddediyordum her zamanki gibi. Huysuzca mırıldanarak yorganı başıma çektim. Gözlerimi açmamıştım.

"Balım, canımız poğaça çekti," dedi Su. Bir yandan da kulağımla oynayıp huylanmama sebep oluyordu. "Şimdi bir sade ve peynirli poğaça olacaktı..."

"Poğaça al o zaman," diye çok dâhice bir fikir sunduğumda, "Ayaklarım nasıl ağrıyor bir bilsen!" diye sitem etti.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Saat kaçmaz."

"Siktir git, Su!"

"Verdiğin tepkide dibine kadar haklısın ama ne olur fırına git," dedi Su yalvarırcasına.

Biri benden bir şey istediği zaman ona olumsuz cevap verememe gibi bir özelliğim vardı.

"Yemekhanedeki ablaya söyle," dedim. O kadının adını hâlâ öğrenememiştim.

"Önceden söylesek olabilirmiş ama şimdi olmazmış. Ne olur Defne ya," diye yalvardı tekrar.

"Aptal sarışınım, çok yorgunum vallahi," dedim.

"Biyoloji ödevini yaparım."

"Pantolonumu uzat," diyerek hızla kalktım yataktan. Biyoloji, altından kalkamayacağım bir dersti ve Su bu derste oldukça iyiydi.

Pantolonumu bulamayınca siyah bir eşofman geçirdim altıma. Üstüne pembe bir tişört giyip yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Sadece fırına gidiyordum. Yolda bir

meteor ile karşılaşmayacaktım sonuçta, değil mi? Bu yüzden fazla süslenme gereği duymadım. Saçımı dağınık bir topuz yaptım.

Okuldan çıkıp fırına doğru ilerledim. Fırın dik bir yokuşun sonundaydı. Pek spor yapmadığım için nefes nefese kalmıştım. Asla mükemmel bir fiziğe sahip olamayacağımı bir kez daha fark ettim.

"Ah Su! Alacağın olsun!" diye söyleniyordum. Ne olurdu iki adım yürüyüp kendi poğaçasını kendi alsaydı!

Fırına girip beş sade, beş tane de peynirli poğaça aldım. Sayısı hakkında bir şey söyleyip söylemediklerini hatırlamadığım için kafama göre takılmıştım. Elimde poşetle fırından çıkıp yavaş yavaş yürümeye başladım.

Henüz yokuşa ulaşmamıştım ki, "Fazla enerji dolusun," diyen bir erkek sesiyle duraksadım.

Sesin kime ait olduğunu kavrayamamıştım. Bir Kuzey erkeği göreceğimi düşündüğümden sinirli bakışlar atarak arkamı döndüm ama gördüğüm şey beni şaşırtmıştı.

Bu o çocuktu.

Kafedeki.

Şarkı söylediğimiz.

Bu oydu!

Dişilik reflekslerimle yüzümde bir tebessüm belirdi. Flört işlerinden pek anlamazdım ama bir erkeğe nasıl davranacağımı az çok bilirdim. İyi bir gözlemciydim. Kızların erkeklere nasıl davrandığını ve erkeklerin onlara ne tepki verdiğini biliyordum.

Ama yaşamak, izlemekten bin kat daha zordu.

"N'aber?" dedi gülümseyerek. Bu arada aramızdaki mesafeyi de kapatmıştı.

Su olsa ne derdi?

"İyidir. Senden?"

Öyle derdi büyük ihtimalle. Rahat davranırdı.

"İyi. Seni burada görmek beni şaşırttı." Hoş bir gülümsemesi vardı.

İrem olsa ne derdi?

"Beni de."

Kestirip atardı bence. Havalı davranırdı.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sorduktan sonra tekrar gülümsedi.

Elif olsa ne derdi?

"Sayılır."

Gizemli davranır, kendisi hakkında hemen bilgi vermez, ikinci soruyu beklerdi.

"Nasıl yani?"

"Güney Kız Lisesi'nde okuyorum."

"Ah!" dedi. Şaşırmış gibi görünüyordu. Neden bu kadar şaşırdığını anlamamıştım. "Bu arada tam anlamıyla tanışamamıştık. Ben Burak."

Burak.

Güzel bir ismi vardı.

"Ben de Defne," diyerek aynı şekilde bir gülümseme sundum. Bu kadar güzel gülümseyen bir insan karşısında gülümsememek imkânsız gibi bir şeydi.

"Çok hoş bir adın var," dedi.

Sıla olsa ne derdi?

"Teşekkürler. Acıktım sanırım."

Bir dakika... Ne?!

Az önce cidden öyle bir şey mi söylemiştim ben? Tüm hayallerim bir anda yıkıldı. Her şeyi başlamadan bitirmiştim. Dudaklarımdan çıkan cümle onu gülümsetmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı önüme eğdim.

O cümlenin üstüne, çocuğun karşısında eşofmanla durduğumu görmek iyice bitirdi beni.

Yalnız ve mutsuz ölecektim. Buna mahkûm edilmiştim. Kendim tarafından!

"Bir şeyler yiyelim mi?" diye bir öneride bulunduğunda hâlâ gülümsüyordu.

Gülümsemesi ninni gibi gelmişti. Sanki beni huzurlu bir uykuya sürüklemek istiyormuş gibi gülüyordu.

"Belki sonra," dedim ve gülümsedim. "Hem bu kıyafetlerle daha fazla insan içine çıkmak isteyeceğimi sanmıyorum."

En iyisi kendimle dalga geçmekti. Umursamadığımı gösterip doğallıktan yürüyebilirdim.

"Kıyafetlerin hiç dikkatimi çekmemişti ama hâlâ çok güzelsin." dediğinde kalbimin yerinden çıkacağını sandım bir an. İlk kez birinden güzel olduğumu duyuyordum. "Neyse," dediğinde, şaşkınlıktan aralanmış olduğunu fark ettiğim dudaklarımı kapattım. "Bana borcun olsun, Güney kızı," dedi ve hemen ardından uzaklaştı. Giderken arkasında sırıtan bir yüz bıraktığının farkında değildi büyük ihtimalle.

Arkamı dönüp seke seke dik yokuşa kadar ilerledim.

Bana *çok güzelsin* demişti.

Kendimi cidden çok güzel hissediyordum.

Başladım hayal kurmaya. Önce düğünümüzü hayal ettim. Burak'ın kuzenleriyle bizim kızları tanıştırdığım için toplanıp düğün yapmışız. Tabii toplanmak falan bahane, düğünü ucuza getirmeye çalışıyoruz ama kimse bunu bilmiyor. Kızlarla da artık aramızda kan bağı var sayılıyor yani. Beyaz gelinliklerimizle bayılana kadar dans ediyoruz.

"Niye bale yapan gergedan gibi süzülüyorsun?"

Dik yokuşun başına geldiğimde, bana yöneltildiğini hissettiğim soruyla bakışlarımı sağ tarafıma, sesin geldiği yöne çevirdim. Mete Karahan bir arabaya yaslanıp kollarını kavuşturmuştu. Üstünde açık mavi bir kot ve beyaz tişört vardı. Bana alay eden bir ifadeyle bakmaya çalışıyordu. O ifadeyi gözlerindeki öfkeyi örtmek için kullandığına emindim.

"Sana ne hıyarağası?" dedim. Amacım sadece onu öfkeden kudurtmaktı ama o gayet sakin görünüyordu. Oscar'lık bir performans sergiliyordu. Yiğidi öldür, hakkını yeme. Öfkeden kudururken asla sakin duramazdım ben. İçten içe onu tebrik ettim.

"Kıyafetlerine dikkat etmemen beni çok şaşırtıyor. Gerçi niye dikkat edeceksin ki? Her halinle çirkinsin zaten."

"En azından çirkinliğim dış görünüşümde," dedim. "Seninki gibi kalbimde değil."

"Dün gece gördüm sizi," diyerek birden konu değiştirdi.

İnkâr etmeyecektim. Zaten ne gördüğünü ikimiz de biliyorduk. Bunu bir şekilde ödetmek isteyeceğinin de farkındaydım. Zaten tüm bunları göze alarak bu işe kalkışmamış mıydım?

"Biliyorum," diyerek gayet rahat bir cevap verdim. İçimde az da olsa tedirgin olan bir taraf vardı tabii.

"Bunu bir şekilde ödeteceğimi de biliyorsun o zaman."

Sanırım tüm bunların bedelini sadece bana ödetmeyi planlıyordu. İbret alın gibisinden bir şey mi yapacaktı acaba? Sadece beni hedef alması doğru bir karar olabilirdi. Kızların aklına bu fikri sokan da bendim, hedef tahtası olması gereken kişi de. Tüm bunları göze almışken ve kabullenmişken, içimdeki korku filizlenmeleri de ayrı bir mantıksızlıktı.

"Korkutmaya mı çalışıyorsun? İşe yaramıyor da," diyerek meydan okudum.

"Sınırları çok aştın, Güney kızı."

"Sınırlar aşılmak içindir."

"O sınırların ne olduğunu bilseydin böyle konuşmazdın."

Sınırlar neydi ki?

Yalan söylüyor, Defne.

Sadece beni korkutmak için yalan söylüyordu. Huzursuz etmeye çalışıyordu işte.

Ama neden bu bal rengi gözlerde yalan söylediğine dair bir ifade bulamıyordum? İçimdeki bir şeyler doğru söylediğini bağırır gibiydi.

"Yalanlarını dinlemek zorunda değilim!" diyerek dik yokuştan aşağı doğru inmeye başladım. Nedenini bilmiyordum ama Mete'yle konuşmak kalbimin boğazımda atmasına neden olmuştu. Bu kadar mı korkutmuştu yalanları beni? Ağlamak bile geldi bir ara içimden.

Okula varıp poğaçaları verdiğimde kızlar bana anormal bakışlar attılar. Başta ne olduğunu anlatmak istemedim. Bu kadar aptalca bir yalanın moralimi bozması bile mantıksızken gündeme getirmek istememiştim ama elbette inatçı keçiler bırakmazdı bu işin peşini.

Şimdi hepimiz yatağımda oturuyorduk. Dört çift göz merakla bana bakıyordu. Sağ tarafımdaki Su elindeki poğaçayı yerken dikkatle dinliyordu beni. Sıla ve Elif tam karşımda bağdaş kurmuşlardı. İrem ise solumdaydı.

"Mete'yi gördüm. Yalan uydurdu birkaç tane. Sınırları aştığımı söyledi. Umurumda olmadığını ima ettiğimde ise, o sınırların ne olduğunu bilseydim böyle konuşmayacağımı söyledi."

"Yalandır ya," dedi Sıla. Beni rahatlatmak istediğini düşündüm bir an.

"Mete öyle yalan söyleyecek bir çocuk değil," dedi Su. Düşünceli görünüyordu. "Acaba cidden kötü bir şey mi?"

"Onu ne kadar tanıyorsun ki? Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemeyiz," dedi Sıla.

"Ayrıca unutma, şerefsizlik onların kanında var," dedi Elif. "Yalan söylemek onlar için su içmek gibi bir şey."

"Söylediklerinin doğru olma ihtimali kadar yalan olma ihtimali de var. Bence düşünmemeliyiz. Yoksa kafayı yeriz," dedi İrem. En mantıklı düşünce her zamanki gibi ondan çıkmıştı.

"Öyle diyorsun ama olan bana olacak," diyerek dalga geçtim. İçimdeki ciddi olan ufacık parçayı görmezlikten geldim. Ya da buna çalıştım.

"Ne yapabilir ki? Gelsin, dokunsun bakalım sana. Kolaydı sanki!" dedi Sıla öfkeli bir ifadeyle. Bu yumuşacık kızdan bu kızın çıkması... Hoşuma gitmişti. Benim için endişelendiğini görmek mutlu etmişti.

"Kesinlikle. Hem okula dalıp seni kaçıracak hali yok sonuçta," dedi Su.

Aslında haklılardı. Ne yapabilirdi ki? Okula dalıp beni kolumdan sürükleyecek miydi? Gündüz vakti herkesin ortasında dövecek miydi? Ne yapabilirdi? Hiçbir şey.

"Bence bu konuyu unutup hazırlanmalıyız," dedi İrem. "Aptal, küçük bir çocuğun aptal, küçük bir yalanı için kafamızı bu kadar yormaya değmez."

"Aynen," deyip kalktım yataktan ve Güney Kız Lisesi'ndeki klasik bir güne daha başlamak için hazırlandım. Hızlı hazırlanan bir yapım vardı. Zaten giyeceklerim her gün aynıydı. On beş dakikamı bile almamıştı hazırlanmak.

Hep birlikte sınıfa giderken her zamankinden farklı olarak neşem pek yoktu. Hayatımın kadınları fark etmişlerdi ve yüzümü güldürmek için bir şeyler de yapmışlardı ama kendimi nedense kötü hissediyordum. Mete'den ve yapabileceklerinden korkmuyordum. Yani biraz ürkütüyordu beni elbette ama şu anda tam anlamıyla korkuyu hissettiğim söylenemezdi.

Neşemin kaçmasının asıl nedeni, onun doğru söylediğini düşünmemdi. Ona ne gibi bir zarar verdiğimi merak ediyordum. Tamam, korkutmak istemiştim ama bir zarar vermek... Asla! Ne ona, ne de başka bir Kuzey erkeğine zarar vermek istemiyordum.

Sınıfta sırama oturduğumda sıkıntılı düşünceler bırakmamıştı peşimi. Bu sefer önüme oturan kişi İrem'di. Su ve

Sıla arkamda, Elif ise yanıma oturmuştu. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Aniden aklıma Burak geldi. On yedi yıllık hayatımdaki ilk flörtümdü ve şu ana dek aklıma bile gelmemişti. Düşündüğüm tek isim Mete olmuştu.

"Kızlar!" derken bir yandan da İrem'in sırtına dokundum hafifçe. Arkasını dönüp meraklı bakışlarını sabitledi suratıma.

Elif "Ne oldu?" diye sorarken, Su ve Sıla'nın da dikkatini çekmiştim.

"Hani geçen gün bir kafeye gitmiştik ya, ben de şarkı söylemiştim," diye bir hatırlatma yaptım.

"Sarışın düşmanının suratına pastayı yapıştırmıştım," diyerek keyifle gülümsedi Su.

"Konuya dönelim. İşte o gece ben biriyle şarkı söylemiştim."

"O satranç pullarını Arda'nın götüne sokasım gelmişti," dedi İrem.

"Fatih beni atmak için havuz aramıştı," dedi Elif öfkeyle.

"Evet ama konuya dönelim. Hani o gece biriyle şarkı söylemiştim."

"Aç ayının gözlerinin içine baka baka yemek yemiştim," dedi Sıla keyifle.

"Ebenizin nikâhı! Bir dinlesenize!" diyerek isyan ettim en sonunda. Anlıyordum, hepimiz için bayağı hareketli bir gündü ama bir türlü dinlemiyorlardı beni.

Ben kırılmış gibi gözükmeye çalışırken, İrem dudaklarında görünmez bir fermuar varmış gibi elini kımıldattı ve hemen ardından beni dikkatle dinlediğini belli etmek için dirseğini sırama koyup elini çenesinin altına götürdü. Aynı şekilde Elif de bana doğru dönmüş, bacak bacak üstüne atmıştı. Sıla ve Su da arkadan dirseklerini sıraya koymuş, çenelerine destek veriyorlardı. Kimse sesini çıkartmıyordu.

"Bu kadar da ciddiye almayın ama," dedim. Bu kadar dikkatli baktıkları için anlatacağım konuya veremiyordum kendimi.

"Al işte! Tüm büyüyü bozdu," diyerek güldü İrem.

"Anlatsana kızım, merak ettim," dedi Elif.

"O çocukla karşılaştım."

Dudaklarımdan bu cümle çıkar çıkmaz Su kendisini yere attı ve solumda, dizlerinin üstünde durup gözlerini merakla araladı. Elif gözlerini kocaman açarak bana iyice yaklaştı. İrem iyice arkasını dönmüş ve sırayı sımsıkı tutmuştu. Sıla ise önce gözlerini şaşkınlıkla aralamış, ardından ellerini yumruk yapmış ve "Evet!" diyerek kendine doğru çekmişti

"Adı Burak'mış," dedim.

"Tam aile babası ismi," dedi Su.

"O isim nasıl oluyor lan?" dedi İrem.

"Ya bir susun da kız anlatsın," dedi Sıla.

Ardından hepsinin meraklı gözleri beni buldu. Günün başında ikinci kez...

"Birden çıktı karşıma ve ne olduğunu anlamadan ona yemek borçlandım."

"Hızlı demek? Fazla cesaretli," diye bir yorum geldi İrem'den.

"Güney kızı olduğunu biliyor mu?" diye bir soru sordu Su. Onaylar gibi başımı salladığımda, "Baştan kaybettik!" dedi.

"Niye ya?" diyerek dudaklarımı büzdüm.

"Pek iyi olaylara bulaşmadı da okulumuz," dedi Elif.

"Sanki hiç iyi bir bok yapmamışız gibi konuşmayın," dedi İrem.

İyi bir şeyler yapmış olmaları gerekirdi. Yoksa babam beni niye merkezden uzakta, belalı bir okula gönderme tehlikesine girecekti ki? Tamam, tehlikesiz olduğunu öğrenmiştim bu okulun ama o zaman bilmiyorduk ikimiz de.

"Sanki kaybettiğimizi söyleyince Defne üzüldü," dedi Su.

Sesinde öyle bir ima vardı ki, *Sen o çocuktan hoşlanıyorsun. Evlenmek istiyorsun. Çocuk yapma hayallerin bile var, pis sapık!* dese aynı sayılırdı.

"Su!" diye karşılık verdim ben de imalı bir şekilde. *Saçmalama kızım ya, o kadar da değil?* demek istemiştim.

"Ben demiştim zaten, aile babası ismi diye," dedi Su.

Ardından imaları bırakıp gülmeye başladık.

"Peki, tekrar ne zaman görüşeceksiniz?" dedi Sıla gülmeyi bıraktıktan sonra.

İşte... Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Acaba unutmuş muyum diye hafızamı zorladım biraz ama bir sonuç alamadım. Bir şey dememişti ki. Sadece *'Borcun olsun, Güney kızı,'* gibi bir şeyler mırıldanmıştı. Yüzümü düşürüp başımı olumsuz anlamda hafifçe iki yana salladım. Adından ve gülümsemesinden başka bir şey bilmiyordum. Ah, o gülümsemesi!

Kızlar önce ne diyeceklerini şaşırdılar. Sessizliği bozan isim İrem oldu. "Buralarda yaşıyorsa karşılaşırsınız kesinlikle," diye bir yorum yaptı.

Mantıklıydı. Neşem biraz kaçmış olsa da tebessüm ettim. Zaten o sırada öğretmen geldiği için yerlerimize geçmiştik. Ben de kendimi derse vermeye çalıştım.

Mete'yi düşünürken derse odaklanamayacağımı bile bile.

✺

Kuzey Erkek Lisesi...

Ders biyolojiydi. Tapılası ders! En arka sırada her zamanki gibi Mete ve Arda oturuyordu. Tam önlerinde Çağatay ve Fatih, onların önünde ise Bora bulunuyordu. Kafalarına göre yer değiştiriyorlardı.

Dün gece yaşananlardan kimsenin haberi yoktu. Diğer erkeklerle konuşulmuş ve herkesin saklama konusunda onayı alınmıştı. Bazıları söyleme konusunda ısrar etse de, Mete huysuzluk çıkaranlarla tek tek konuşmuş ve sorunu

halledeceğini söyleyerek sorumluluğu üstüne almıştı. Arkadaşları da Mete'ye güvendikleri için susmayı tercih etmişlerdi. Mete büyük bir sorumluluk üstlenmişti ama aklındaki şey, o kıza haddini gereğinden fazla bildirecekti. Vicdan azabı çekeceğini biliyordu ama buna değeceğinden emindi.

"Hocam, bir şey sormak istiyorum," diyerek elini kaldırdı Arda. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Arda pek dersi kaynatan bir çocuk değildi ama yaptığı zaman tam kaynatırdı ve o an bir şeyler yapacakmış gibi duruyordu.

"Elbette," dedi biyoloji öğretmeni tebessüm ederek. Gayet kibar bir adamdı.

"Şimdi hemofili hastaları derin bir kesikte ölüyorlar, bunu biliyoruz," diye söze başladı Arda. "Peki, kızlar ne yapıyor?"

Arda'nın bu sorusuna tüm sınıf kahkaha ile gülerken, Mete, Çağatay, Fatih ve Bora bedenlerini çevirerek Arda'ya diktiler gözlerini.

"Merak edecek başka bir şey bulamadın mı lan?" dedi Çağatay. Bir yandan da gülümsüyordu ama cidden Arda'nın böyle bir şeyi merak etmesine şaşırmıştı.

"Konumuzla ne alakası var Arda, anlamadım?" dedi öğretmen. Ciddi olmaya çalışıyordu ama erkek topluluğunda bunun imkânsız olacağının herkes farkındaydı.

"Ben merak ettim, hocam," dedi Arda.

"Sahiden hocam, ben de merak ettim," dedi Mete.

"Hemofili kalıtsal bir hastalık. Yani ne yazık ki tedavisi yok ama acil durumlarda hasta kendisine iğne yapar," diye açıkladı öğretmen.

"Şeker hastalığı gibi yani," dedi Fatih.

"Aynen öyle, Fatih," dedi öğretmen.

"Peki, eski zamanlarda hemofili hastası olan erkeklere ne oluyordu?" diye bir soru geldi sınıftan.

"Kastettiğin sünnet ise, maalesef çocuklar kaybediliyordu," dedi öğretmen.

"Sizce sünnet için en uygun yaş ne, hocam?" dedi Arda.

"Üçten önce ya da beşten sonra diye biliyorum."

"Ben dörtte olmuşum, hocam!" diye bağırdı Bora. Bu sefer kimse kahkahalarına engel olamamıştı ama Bora ciddi görünüyordu.

"Yemin ederim lan!" dedi. "Şimdi ben neyim, hocam?" Elini yumruk yapıp kaldırdı ve sıraya yapıştırdı "Doğruyu söyleyin bana!"

İşin komik tarafı ciddi olmasıydı.

"Bir şey değilsin, Bora. Sakin ol," dedi Fatih kahkahalarını dindirmeye çabalarken. Ama ne kadar çok çabalarsa çabalasın, daha çok gülesi geliyordu.

"Oğlum, bana gerçekleri söyleyin!" dedi Bora.

"Gitgide küçülecek," dedi Çağatay.

"Hocam, ne diyor bu?"

"Evladım, seni kandırıyorlar. Küçülmez, merak etme."

"Hocam, ya küçülürse? Dayanamam ben bu acıya, ölürüm."

"Evladım, sus! Küçülmez."

"Küçülme ihtimali yok mu, hocam? Niye kandırıyorsunuz çocuğu?" diye bir yorum geldi sınıftan.

"Bora, korkma," dedi Mete. "Bana da mı güvenmiyorsun lan?"

Bora bir an kararsız kaldı. Ondan sonra gülen arkadaşlarına bakıp sakinleşti. *Şerefsiz herifler!* diye geçirdi içinden.

"Ulan!" diye söylenirken Fatih kafasına bir tane yapıştırdı gülerek.

"Vurma lan çocuğa!" diyerek Çağatay da Fatih'e yapıştırdı.

"Vurmayın lan birbirinize!" diyerek Mete de Arda'nın kafasına vurdu. Arda bu hareketi beklemediği için bir an şaşkınca bakınsa da, yaklaşık iki saniye sonra Mete'nin kafasını kolunun altına aldı ve iki dost debelenmeye başladılar.

Bir ders daha böylelikle kaynatılmış oldu.

✹

Defne Çınar...

Son derse girdiğimizde kafamı sıraya koyup uyumak istiyordum. Bugün geçmek bilmemişti. Kendimi Burak'ı düşünmeye zorluyordum ama pek mümkün olmuyordu. Mete bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Mete'nin ciddi olup olmadığı konusunda bir fikrim yoktu. Ona ne gibi bir zarar verdiğim konusunda bir fikrim yoktu. Neden bu kadar düşündüğüm konusunda bir fikrim yoktu. Neden hiçbir konu hakkında fikrim olmadığı konusunda fikrim yoktu.

Bir bilinmezliğin içindeydim ve bilinmezlik her insanı yorardı.

Başımı öne eğerken ellerimi şakaklarıma götürüp ovuşturdum.

"Allah'ım!" diye fısıldadım kendi kendime. "Bu nasıl bir bilmece? Bana yardım et."

✺

Bora Kızılay...

"Ben bu sabah yemek yemedim mi?" diye söylendim guruldayan karnıma bakarken.

"Benim yemeğimden bile otlandın," dedi Fatih. Bana bilgi vermekten çok sitem eder gibi bir hali vardı ama pek umursamadım.

Ders edebiyattı ve bu derste hepimiz ölüyor bitiyorduk. Edebiyat hocası dersi çok sıkıcı ve donuk bir şekilde işliyordu.

Şu hayatta, bir öğretmenin derste sessizlik isteyip öğrenciyi derse bağlayamamasını anlamıyordum. Eğer dersin dinlenmesini istiyorlarsa, iş onlarda bitiyordu. Bunun fakında bile değillerdi.

"Mete," diye fısıldadım arkamı dönüp. Ne olduğunu sorar gibi göz kırptı. "Bunaldım lan," diye dudaklarımı oynattım. Bana katılır gibi başını salladı.

"Bu kadar yeter be," diye söylendi Çağatay.

"Bora, dersi kaynatır mısın, kardeşim?" dedi Arda. İçimizde en zeki olanın bile bunaldığı bir dersti.

"Siz bana ayak uydurun," dedim hiç itiraz etmeden ve elimi kaldırdım.

Öğretmen "Söyle, Bora," diyerek söz verdi bana.

"Bir zamanlar senin çirkinliklerin de güzeldi; şimdi güzelliklerin bile çirkin," dedim elimi kalbime götürerek.

Tüm sınıftan gülüşme sesleri gelirken, öğretmen ne dediğimi anlamamış gibi suratıma baktı. "Özdemir Asaf'ı bilmene sevindim," diyebildi sadece.

Hemen ardından Çağatay ayağa kalkıp her bir kelimesine duygu katarak, "Romeo bilseydi Juliet'in malın önde gideni olduğunu, sever miydi yine onu?" diye bir soru sordu.

"Harbiden abi ya," dedi Mete anlam veremiyormuş gibi. "Saçma sapan bir iksir içmek nedir, başka yol mu yok? Hayır, madem böyle bir işe kalkışıyorsun, çocuğun haberi olduğundan nasıl emin olmazsın?"

"O Juliet var ya o Juliet," dedi Fatih. "Ben en başından biliyordum onda bir şıllıklık olduğunu."

"Gençler!" diyerek sınıfı toparlamaya çalıştı öğretmen ama susarsak yine dersi anlatmaya devam edecekti.

"Kızcağız ne yapsın?" dedim. "Daha on üç yaşındaydı."

"O kadar küçük müydü lan?" dedi Mete.

"Ne bileyim, oğlum!" diye cevap verdim. "En son üç yıl önce okudum."

Arda hemen söze atladı. "Mecnun'a sormuşlar, uğruna ölüp bittiğin Leyla bu mu diye. O da demiş ki; lan kız kabile reisinin kızı."

"Buradan çıkarmamız gereken sonuç ne?" dedi Çağatay arkasını dönüp.

"Sarışınları koruyun," diye cevap verdi Arda.

"Ha ha!" diye sinir bozucu bir ifadeyle güldü Çağatay.

"Hocam, bayağı konu işledik zaten," dedi sınıftan biri. "Serbest bıraksanız olur mu?"

Öğretmen biraz düşündükten sonra başını onaylar gibi sallayınca sınıfta bir alkış koptu.

"Zafer," dedi Fatih elimi sıkarak.

"Bora!"

Mete bana seslendiğinde cevap vermeden önce elimi beklemesini söyler gibi kaldırdım ve çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp taktım.

"Şimdi benimle muhatap olabilirsin," dediğimde kimse amacımı anlamamıştı. "Benim başarım oğlum bu!" dedim onlar mal mal bakarken. "Adam olacaksınız."

Mete bir cevap vermek yerine, "Hani Fatih'i boğmak için kullandığın kalın ip vardı ya, saklıyor musun onu?"

O ipi niye sorduğunu anlamaya çalışırken gözlüğümü çıkardım. "Ne yapacaksın?"

"Lazım."

"Ama neye lazım?" dedi Çağatay.

"Çok konuşmayın," diye kestirip attı Mete. Bir şeyi söylemek istemiyorsa ona asla söyletemezdik. İnadı inattı çünkü. Bu yüzden kendimi daha fazla yormayıp sormayı bıraktım.

"Saklıyorum," dedim.

"O bana lazım olacak," diye cevap verdi. "Bugün ver onu."

Bir şey söylemek yerine başımı salladım. Büyük ihtimalle birine eşek şakası falan yapacaktı.

Arda tam bir şey soracakmış gibi dudaklarını araladı ama Mete, "Hayır!" diyerek susturdu onu. "Söylemeyeceğim."

✹

Defne Çınar...

Bugün benim için geçmek bilmemişti. O çalışkan kız gitmişti sanki. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Son dersi de atlattıktan sonra, hep birlikte üstümüzü değiştirip Büyük Salon'a gelmiştik. Ben yerde, büyük yastıkların üstünde uzanıyordum. Sol dirseğimi yastığa dayamış, elimle başımı destekliyordum. Bir yandan da telefonumu kurcalıyordum. Tweet okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Arkamdaki üçlü koltukta İrem ve Sıla, birbirlerine bakacak şekilde ayaklarını uzatmışlardı. İrem dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordu, Sıla ise dergi okuyordu. Sağ tarafta Su, tekli koltuklardan birine yanlamasına yayılmış, müzik dinliyordu. Başını koltuğa yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Elif ise diğer tekli koltukta oturmuş, kulaklıklarını takmış ve üç gün önce almasına rağmen bitirmek üzere olduğu kitabını okuyordu.

"Defne, bir baksana." İrem'in sesini duyduğumda arkamı döndüm. Hafif bir tebessümle bana bakıyordu. "Gel bak, burada bir şeyler var," dediğinde telefonumu bırakıp, dizlerimin üstünde İrem'in yanına gittim. Ben doğrulurken Sıla, Su'ya yastık fırlatmıştı dikkatini çekmek için. Su da doğrulup, Sıla'nın attığı yastığı Elif'e atmıştı.

Elif'in ağzından "Ananı..." diye bir kelime çıkarken Su, "Terbiyesizleşme!" diye uyardı.

İrem'in yanına gittiğimde, bilgisayarına bakmak yerine bir süre Elif ve Su'yu izledim. Biraz atıştıktan sonra ikisi de koltuklarından kalkıp yanımıza gelmişlerdi.

Bilgisayar ekranına baktığımda gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Burak Acar

Özel Asil Koleji

18

Başka bir bilgi yoktu elimde. İrem, çocuğun Facebook hesabını bulmuştu. Şu sosyal ağlar olmasa ne yapacaktık biz?

"İrem, sen bir dahisin!" diyerek sarıldım İrem'e. Kızlar da kahkahalarla gülüyorlardı.

"Nasıl buldun?" dedi Elif. "Tek bildiğin şey adıydı."

"Tatlım, ben boşuna GSK'nın başkanı değilim," dedi İrem saçını arkaya atarken.

"İstek at hemen," dedi Sıla.

"Dur bir saniye... Ya kabul etmezse?" dedim tedirginlikle.

"Mal mısın evladım sen? Niye kabul etmesin?" dedi Su.

"Ama bence atmasın," dedi Elif. "Biraz ağırdan satsın.

"Ya biraz konuşsunlar, sonra ağırdan satar," dedi Su.

"Çocuk kendini bir halt sanacak ya," dedi Elif.

"Olmaz bir şey," dedi Sıla.

"Arkadaşlar, durun ya!" dedim tedirginlikle. "Elif haklı."

"Şu anda senin hesabındayım," dedi İrem ve 'Arkadaşı Ekle' yazısının üstüne gelip tıkladı.

Çığlığı basmamla kendimi yere atmam bir olmuştu. İsteği kabul etmeyecekti ve ben rezil olacaktım. Her şey bitmişti. Evlilik hayallerim anında boşanmaya dönüşmüştü. Kızımız ve oğlumuz 'Baba! Anne!' diye ağlıyorlardı. Acıdan debelenen hayvan gibi bir sağa dönüyordum bir sola.

"Kabul etti."

Sıla'nın sesini duyduğumda ağlayan yüz ifadem normalleşti. Başımı kaldırıp ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bakışlarımı attım.

"Hem de on saniyede!" diyerek gülümsedi Su.

"Birazdan mesaj atar," dedi İrem.

Emekleyerek İrem'in yanına giderken gülümsüyordum. Koltuğun önünde durdum.

"Nereden biliyorsun?" dedi Su.

"Mesajlara tıkladığımızda 'Burak Yazıyor...' yazısı başka anlama geliyorsa bilemem," dedi İrem.

"Defne Acar," dedi Sıla. "Ne güzel yakıştı!"

"Ya!" diyerek güldüm. Biraz utanmış ve heyecanlanmıştım.

"Mesaj geldi!" dedi İrem. Hepimiz bilgisayara iyice yaklaştık. Sanki bulunduğumuz mesafeden mesajı göremeyecektik.

Burak Acar: *Selam, güzellik.* :)

"Bana güzellik dedi!" diyerek tekrar attım kendimi yere.

"Evlenme teklifi etmedi, Defne," diyerek sinirimi bozdu Su.

"Kontrol bende," diyerek parmaklarını tuşlara dokundurdu İrem.

Defne Çınar: *Selam.* :)

"Ama sen resmen 'Kaçır beni, deli oğlan!' diye bağırdın İrem," diyerek gülümsedi Elif.

"Vakit kaybetme gereği görmedim, kanka," diyerek aynı şekilde İrem de dalga geçti.

"Kız burada öldü ölecek, siz geyik yapıyorsunuz," dedi Su.

Hemen ardından İrem'in gözlerini fal taşı gibi açarak ekrana bakmasından mesaj geldiğini anladım.

Burak Acar: *Nasılsın?*

Ve sonra konuşma Burak'la benim aramda değil de, Burak'la İrem'in arasında geçmeye başladı.

Defne Çınar: *İyiyim. Sen?*

Burak Acar: *Harikayım.*

Defne Çınar: *Bir sebebi var mı?*

Burak Acar: *Beni bulman.* :)

Defne Çınar: *Pek zor olmadı* :)

Burak Acar: *Ödemen gereken bir borcun vardı bana?* :)

"Ne borcuydu lan?" dedi İrem. "Çocuktan borç para mı aldın?"

"Yok be," dedim. "Yemek yiyecektik ya."

"Söz verdin mi?" dedi Su.

"Hayır."

"Tam olarak ne dedin ki?" dedi Sıla.

"Belki sonra," diyerek söylediğimin aynısını söyledim.

İrem başını hafifçe salladıktan sonra parmaklarını dizüstü bilgisayarının tuşlarında gezdirdi."O zaman," dedi. "Kendini naza çeken kızlardan olalım."

Defne Çınar: *Söz vermiş sayılmam. :)*

Burak Acar: *Ne?! Şaka yapıyor olmalısın!*

Defne Çınar: *Ciddiyim. Henüz düşünüyorum.*

Burak Acar: *Lütfen cevabın olumlu olsun.*

Yaklaşık kırk beş dakika boyunca İrem ve Burak konuştular. Ben de Burak'ın ne cevaplar verdiğini merakla bekliyordum. Etkisiz eleman gibi bir şeydim. Açıkçası eski heyecanım da pek kalmamıştı. Sadece flört etmenin verdiği garip tadı atamamıştım damağımdan.

En sonunda çocukla bu cumartesi saat altıda buluşmak için anlaşmıştık. Daha doğrusu İrem'le anlaşmışlardı.

Hep birlikte Büyük Salon'dan ayrılıp yatakhaneye ilerlerken, bugünün salı olduğunu hatırladım.

Canım sıkıla sıkıla yatağıma girip kıvrıldım ama uyumaya çalışırken de aklıma gelen isim Mete Karahan'dı. Ona ne yapmış olabilirdim? O attığı bakış bir türlü çıkmıyordu aklımdan. Neredeyse onun için üzülecek olduğumu fark ettim. Yatakta, karanlıkta hafifçe iki yana salladım başımı.

Umurumda değildi. Bana neydi ki zaten? Beter olsun!

Aklımda bu düşünceler tur atarken ne olduğunu anlamadan uyuyakaldım.

O hafta pek bir şey olmamıştı. Öğretmenler sınavda sorulacak tarzda testler veriyor, şimdiden çalışmaya başlamamızı söylüyorlardı. Genelde dersi derste dinliyor ve anlıyordum. Akşamları da kısa kısa tekrar yapıyor, ertesi günkü derslerin konularına göz gezdiriyordum. Konular bu sayede güzel bir şekilde aklıma giriyordu. Öğretmenler tekrar yapınca tam anlamıyla anlıyordum. Yaptığım tekrarlara rağmen geçen seneki kadar çalışma arzusu bulamıyordum kendimde.

Burak'la konuşmaları sıklaştırmıştık. Akşam saat sekiz veya dokuza kadar ders çalışıyordum. Ders çalıştıktan sonra en az bir saat Burak'la mesajlaşıyorduk. İrem ilk hamleyi benim adıma yapmıştı ama konuşurken rahat olamıyordum. Bazen sıkıldığımız ve konu bulamadığımız oluyordu. Bazense çok eğleniyorduk. Mesela terasa çıkıp, onunla telefonda bir buçuk saat konuştuğum bile olmuştu. Çok şirin bir çocuktu. Ailesinden bahsetti bana. Boşanmamışlar ama şu sıralar araları limoniymiş. Çok sık kavga etmezlermiş ama ettikleri zaman da ortalığı yıkarlarmış. Son kavgaları ise en ağırıymış. Akşam yemeğinde bile birbirlerinin yüzlerine bakmıyorlarmış.

Burak'ın Selin adında bir kız kardeşi varmış ama İstanbul'da yaşamıyormuş. İzmir'de bir lisede okuyormuş. Oraya gitmek kendi tercihiymiş. Benim yaşımda, yani on yedi yaşındaymış.

Burak ise benden bir yaş büyüktü. Bir yıl arayla çocuk doğurmak zor iş olmalıydı. Annesini tebrik etmeliydim. İki çocuğa yetişmeye çalışmak... Allah korusun!

Derslere olabildiğince ağırlık vermeye çalışıyordum ama canım cidden çok sıkılıyordu. Önceki senelerde bu kadar yakın arkadaşlara sahip olmadığımdan, ders çalışmak kafa dağıtmanın en iyi yolu gibi geliyordu. Hep iyi notlar alırdım. Yine öyle olacaktı ama eskisi kadar yüksek olmayacağını biliyordum. Biraz daha düşük olacaktı.

Bizim kızlar cumartesi günü için ne giyeceğimi benden çok düşünmüşlerdi. Benim ise buluşma, dersler ve Mete dışında aklımda başka düşünceler vardı.

Babam.

Bu pazartesi burada dördüncü haftam olacaktı. Buluşma gününden iki gün sonra. Yirmi sekiz gün nasıl geçmişti? Hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi açmış ve kapamıştım ama neredeyse bir ay geçmişti. Babamın beni buradan götürme düşüncesi gece uykularımı kaçırıyordu.

Buluşma günü gelip çattığında ne giyeceğime kızlar sayesinde karar vermiştim. Açık renk bir kot, üstüne beyaz bir atlet, onun üstüne de tüylü, krem rengi bir kazak giymiştim. Altına da botlarımı geçirmiştim.

Ruju pek sevmediğim için parlatıcı sürmüştüm. Eyeliner, göz kalemi, maskara ve göz altları için kapatıcı kullanıp, hem doğal hem de tatlı bir görünüme ulaşmıştım.

Gizem Hanım'dan izin alma gereği duymamıştık. Çünkü hafta sonuydu. Burak beni saat altıda alacak, on on bir gibi bırakacaktı. Gerek olmadığını söylemiştim ama kabul etmemişti. Hoşuma giden bir davranıştı.

Hazırlandıktan sonra, "Vay be hatun," dedi İrem. "Senin böyle hünerlerin var mıydı?"

"İlk kız çocuğunuzun adını Sıla koymazsanız alınırım," dedi Sıla.

"Benim arkadaşım Su koyar kızının adını bir kere!" dedi Su gülerek.

"Çocuğunun bunlara benzemesini istemiyorsan Elif koyarsın," dedi Elif.

"Önce bir çıksınlar da," dedi İrem. "Ben adını İrem koydurtmasını bilirim."

Nedense birden duygusallaşmıştım. Hemen kollarımı açıp sarıldım kızlara. Bu kızların hep hayatımda olmalarını istiyordum.

Ben bu okuldan gitmek istemiyordum. Burası ev gibiydi. Sadece duvarlardan oluşmuyordu. Burada mutluluk vardı. Her şeyden önce, gerçek dostlar buraya toplanmıştı. Ben bu okuldan gidersem, kanadı kopmuş kuştan farksız olurdun. Gitmek istemiyordum.

Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde geri çekildim. Ne olduğunu anlamayarak bana baktılar bir an.

"Defne?" dedi Sıla kafasını eğip bana bakarak.

"Ben buradan gitmek istemiyorum," diyerek başımı önüme eğdim. Ağlamak istemiyordum ama gözyaşlarım akıyordu. Makyajım batmıştı, bundan emindim.

"Gitmezsin o zaman," dedi Su.

İrem ise sadece anlayan gözlerle bakıyordu bana. Nereden anladığını bilmiyordum ama anlıyordu. Beni çok iyi anlıyordu.

"Ya beni almaya gelirse?"

"Baban olabilir ama onu beş parçaya bölerim," dedi İrem. Ciddi ve sinirli görünüyordu.

"Bak," dedi Elif karşıma geçip kollarımı sıkarak. Başımı öne eğdiğimde, "Gözlerime bak," diyerek kafamı kaldırmamı sağladı ve tam gözlerimin içine bakıp konuştu. "Sen istemediğin sürece kimse seni bu okuldan alamaz. Öncelikle bu gerçeği kavra."

"Korkuyorum," dedim. Duygularımı açıklayacak tek kelime buydu. Bu karmaşık duygularımın nedeni saf korkuydu.

"Korkup ağlarsan seni de beş parçaya bölerim," dedi İrem. "Öğrencilik mesleği dışında, ayrıca seksi bir katilimdir."

Bir kahkaha patlatıverdim. Su, İrem, Elif, Sıla... Hayatımda başkasına gerek var mıydı?

"Makyajını tazele çabuk," dedi Su. Gözleri dolmuştu ama mal mal sırıtıyordu aptal sarışınım. Gülümseyerek banyoya gittim ve batmış makyajımı temizleyip tekrar uğraştım.

Banyodan çıktığımda yine orada beni bekliyorlardı.

Telefonumun titremesiyle arka cebimden çıkarttım. Mesaj Burak'tandı.

Burak Acar: *Geldim.* :)

"Allah yardımcın olsun, kardeşim," dedi Sıla mesajı görür görmez.

"Defne'yi nasıl bilirdiniz?" dedi Su gülerek.

"Of, Su! Dalga geçmesen öleceksin sanki," dedim dudaklarımı büzerek.

"Fırsatını bulup dalga geçmemenin acısı öldürmez süründürür, Defne," dedi Su.

"Pislikler!" diyerek yatakhaneden çıktım.

Su, İrem ve Sıla da benimle okul çıkışına kadar gelmek istemişlerdi. Yolda birkaç kız nereye gittiğimi sormuştu. Bizimkiler dışında edindiğim arkadaşlarımdı bu kızlar.

Kapının önüne geldiğimizde, "Artık defol okulumdan," dedi Sıla.

Kızlara öpücük attım ve sırıtmama engel olmaya çalışarak çıktım okuldan.

Burak siyah bir araba ile okulun önündeydi. Kollarını kavuşturmuş, arabasının kapısına yaslanmıştı. Açık renk bir kot ile mavi bir tişört giymişti.

Çok... Nasıl derler? Tatlı, çekici, havalı... Hepsinin karışımıydı sanırım.

Beni fark ettiğinde henüz yanına gelmemiştim. Gülümseyerek baştan aşağı süzmüştü.

"Pijamalı halini daha çok sevmiştim," diyerek gülümsedi ben yanına gidince.

"O halim paha biçilemez," diyerek aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

Arabasının şoför koltuğunu açıp oturmak yerine beni takip etti ve kapımı açtı. Bu şık hareketi beni şaşırtmış, bir o kadar da hoşuma gitmişti.

Ben oturduktan sonra arabanın etrafında dolaştı ve sürücü koltuğuna geçti.

"Üşüyor musun?" diye sordu arabayı çalıştırıp sürmeye başladıktan sonra. Başımı hayır anlamında sallasam da ısıtıcıyı açtı.

Kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. Bu, benim tarihimin ilk randevusuydu. Derin bir nefes aldım. Ne konuşulurdu ki? İlk sohbet konusunu ben mi açmalıydım? İlk mesajı atanın kaybettiği gibi, ilk konuyu açan da mı kaybederdi?

İlk mesaj atan neden kaybediyordu peki? Ne saçma düşüncelerle boğuşuyordum böyle.

"Ah şu sessizlik," diyerek düşüncelerimi okudu Burak. "Nedense iki taraf da konuşacak bir konu bulamaz. Ama normal zamanda o kadar çok konuşacak konu bulurlar ki, bazıları akıllarından çıkar. Ne kadar saçma! Sanki karşımızdaki bizi yiyecek."

Burak'ın son cümlesinin ardından güldüm. Bu çocukla iyi anlaşacağız gibi duruyordu.

"Açılış fena sayılmaz," dedi. "Kaç gündür hep benden bahsediyoruz. Biraz kendini anlatsana."

"Pek bir şey yok," dedim beş saniye kadar düşündükten sonra.

"Çok şey var. Mesela Kuzey Erkek Lisesi'yle aranızda geçenleri anlat?"

"Ah, bir avuç aptal çocuk. Onları niye sordun ki?"

"Hah!" diyerek gülümsedi. "Değer verdiğim bir kız Güney Kız Lisesi'nde. Elbette soracağım."

BANA DEĞER VERİYOR!

"Yani, sorman doğal tabii," diyebildim şaşkınlıktan.

Bana değer mi veriyordu cidden? Kalbim mümkünmüş gibi daha da şiddetli attı.

"Sonuçta herkes sizi Düşman Okullar olarak biliyor."

"Ne?" dedim biraz şaşırdığımı belli ederek. "Düşman Okullar mı?"

"Niye şaşırdın?"

"Bizim için böyle söylediklerini bilmiyordum."

"Her neyse," dedi. "O aptallardan bahsetmek istemiyorum."

"Sanırım onlardan pek hoşlanmıyorsun?"

"Sen hoşlanıyor musun?"

Bu ani gelen soruyla birden afalladım. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ağzımın kuruduğunu hissettim. Sanki okyanus kadar su içsem geçmeyecekti. Bir an şaşkın gözlerini bana dikti Burak.

"Hoşlanmıyorum," dedim ve gülümsedim. Ama o gülümsememişti. Bakışlarını tekrar yola sabitlediğinde, aramızdaki bu yersiz gerginlikten dolayı canımın sıkıldığını hissettim.

"Hamburger yemeye gidelim diyorum," dedi Burak.

"Olabilir," dedim. "Kilo yapan şeyler her zaman tercihimdir."

"Kendine şişman mı diyorsun?"

"Balıketi sayılırım," dedim. Tamam, şişman değildim ama kilolarım olmadığını söylemek komik olurdu.

"Balıketi hatunları severim," diyerek gülümsedi. Ona gülümseyerek karşılık verdim.

Yemek yiyeceğimiz yere geldiğinde kapıyı açmak için uzandım.

"Bekle," dedi ve hızlıca arabasının kapısını açıp dışarı çıktı. Arabanın etrafından dolanıp kapımı açtı. Nazik olması hoştu. Gülümseyerek indim arabadan. Böyle kibarlıklara alışık değildim.

Birlikte mekâna girip üst kata çıktık. Pencerenin yanındaki masalardan birine oturduk. Oturuşumu biraz daha dikleştirip kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama diken üstündeydim. Rahat olamıyordum.

"Ee?" dedi Burak siparişleri verdikten sonra.

"Kuzey erkeklerinden niye nefret ettiğini açıklamamıştın?"

"Sen de açıklamadın."

"Önce ben sordum," diyerek gülümsedim. O da gülümsemişti ama söylemeye pek niyeti yok gibiydi.

"Pek iyi anlaşamıyoruz işte," diyerek geçiştirdi. Bunun ben de farkındaydım zaten.

"Ama neden?"

"Sen onlardan neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü ahmaklar," dedim. Onlardan neden nefret ettiğimi ben de tam olarak anlayamıyordum.

"Çünkü ahmak oldukları için nefret ediyorum," dedi aklınca açıklama yaptığını sanarak. Bir yerden sonra insan pes ediyordu. Ben de pes ettim. Çabalasam da sonuç aynı olacak gibi gözüküyordu.

Burası hamburger satan bir yerdi ama hamburgerin yanında sulu yemek de satıyor gibi gözüküyordu. Canım nedense mercimek yemeği çekmişti. Kafam mı güzeldi?

Siparişlerimiz gelince derin bir nefes alıp iki elimle kavradım hamburgeri. Kibar görünmeye çalışarak bir ısırık aldım. Olmadığım biri gibi görünmek cidden çok sıkıcıydı. Aslında hakkını da vermeliydim çocuğun. Cidden çok komikti ve içten görünüyordu. Sadece üç dört gündür konuşuyorduk ama yıllardır tanıyor gibiydim. Gördüğüm kadarıyla çok sevecen bir yapısı vardı.

O beni umursamayıp hayvan gibi yemeğini yemeye başladı. Açıkçası rahatsız olmamıştım. Hatta hoşuma gitmişti. Benim yanımda böyle rahat olabilen insanları severdim. Ben de umursamayıp istediğim gibi yemeye başladım yemeğimi.

Bir saat sonra yemeklerimizi bitirmiş ve çoktan sohbet etmeye başlamıştık. Burak'ı tanıdıkça daha çok tanıyasım geliyordu. Onunla biraz zaman geçirmiştim ve sanki hep hayatımdaymış gibi hissediyordum. Soğuk espriler yapmaya bile başlamıştım.

"Yaptığı işten pişman olan kadına ne denir?"

"Ne?"

"Pişwoman!"

"Ha?"

Ne olduğunu anlamamıştım. Zaman su gibi akıp geçmişti. Her şeyimi anlatabileceğim bir insan gibi canlanmıştı gözümde. Konuşacak konumuz kalmadığında Burak anılarını

anlatmaya başlamıştı. Küçükken ağaçtan nasıl düşüp dizini yardığını, annesinden saklamaya çalıştığını anlattı. Annesi pantolonunu kanlar içinde görmüş. Boya döküldüğünü söylemiş ama elbette annesi inanmamış. O gün bunu hastaneye götürmüşler. Dönüşte de kızamamışlar, çikolata almışlar.

"Genelde anneler düştün diye terlikle kovalar ama sen hem düşüyorsun hem çikolatayı kapıyorsun," diyerek dalga geçtim.

"Bu devirde uyanık olacaksın, kızım," diyerek gülümsedi. Aynı şekilde gülerek karşılık verdim. "Biraz da sen kendinden bahset."

Söylediği şeye bir cevap vermek yerine birkaç saniye suratına baktım. "Hakkımda söylenecek çok bir şey yok," dedim sonunda.

"Defne, seni keşfetmek istiyorum. Bana fırsat ver," diyerek cevabımı yok saydı.

"Ama cidden bir şey yok."

"Ailenden bahset mesela."

Konuşmaya çabalaması kendimi iyi hissettirse de, dudaklarım mühürlenmiş gibiydi.

"Annemle babam boşandılar," dediğimde pürdikkat beni dinliyordu. "Ben babamla kalıyorum."

"Çoğu kız annesiyle kalmayı tercih eder. Sen niye babanla kaldın?"

"Sevgiyle ilgili bir durum değil," dedim. "Öyle düşüneceksen bu fikri şimdiden sil. Sadece annemin yalnız kalmaya, babamın ise bana ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Tamamen tarafsız kalıp, ona göre bir karar vermen çok garip," dedi şaşkınlıkla. "Ben olsam olaylara bu şekilde yaklaşabilir miydim, bilmiyorum."

"Annenle babanın boşanmak üzere olduğunu düşünüyorsun," dedim. "Eğer düşündüğün şey gerçekleşirse, benim yaşadıklarımı yaşayacaksın."

"Bu bana nasıl hissettirecek, orası meçhul," dedi. "Ailemin bir çatı altında olmasını istiyorum. Sıcak, mutlu bir ailem olsun istiyorum ve bu yüzden boşanmamalarını diliyorum. Ama şu da var ki, her gün kavga etmelerine şahit olmaktan, birbirlerine iğrenç kelimeler söylediklerini duymaktan bıktım. Aile denen kavramın ne olduğunu unuttum ben. O yüzden belki de ayrılmaları bana daha iyi hissettirecek."

"Haklısın," dedim. "Genelde aileler çocukları zarar görmesin diye boşanmamakta ısrar ediyorlar ama sürekli ettikleri kavganın çocukları daha çok yaraladığını göremiyorlar."

Hemen ardından kısa ama bana asırlar gibi gelen bir sessizlik oldu. Sanırım ikimiz de iyileşmemiş yaramıza tuz basmıştık.

Bu sessizlik Burak'ı daha çok rahatsız etmiş olacak ki, yine eski anılarından bahsetmeye başladı ve onun sayesinde akşamımız berbat olmadı. Güldük, eğlendik ve her konudan, siyasetten bile konuştuk. Zamanın nasıl aktığını anlamamıştım.

İlk buluşma olduğu için susup oturacağımızı düşünmüştüm ama düşündüğümün aksine çok eğlenmiştim.

Ona, beni okuldan biraz uzakta bırakmasını söyledim. Eğer müdiremiz bizi görecek olursa azar işitebilirdim. Her ne kadar istemese de sonunda ikna olmuştu.

Arabadan inmeden önce biraz durduk.

"Güzel bir gün geçirdim," dedi sonunda. Ardından gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim," dedim. Ardından kendi kendime gülüp, "Bu biraz resmî oldu," diye söylendim.

"Evet," dedi. "Fazlasıyla."

"İyi geceler," dedim sıcak bir gülümseme sunarak ve arabadan inmek için kapıya yöneldim.

"Defne," dedi tam kapıyı açacakken. Başımı ona çevirdim. "Ne kadar samimi bulacaksın bilmiyorum ama sende

bir şeyler var. Bu kadar kısa süredir konuşmamıza rağmen kendimi iyi hissettirecek bir şeyler." Kapıyı açmayı bırakıp ona çevirdim bedenimi. "Sen mesaj yazdığın zaman resmî kurumdan mesaj gelmiş gibi hissediyorum," dedi ve ardından gülümsedi. "Belki biraz fazla hızlı olacak ve sen *Ne oluyoruz lan?* diyeceksin ama ben pek içimde tutamam. Sen bana kendimi iyi hissettiriyorsun. Bil istedim."

Bunun üstüne, "Ben de zamanın nasıl geçtiğini pek anlamıyorum konuşurken," dedim. İçimde bir şeylerin kıpır kıpır olduğunu hissediyordum. Burak'tan bunları duymak şaşırtıcı derecede iyi hissettirmişti. "Şimdi gerçekten iyi geceler," diyerek gülümsedim ve arabadan indim.

Ben inerken o da gülümsüyordu. Arabanın kapısını kapatıp, gidişini izledim.

Okulla aramda yaklaşık yüz metre vardı. Hızla okula doğru ilerledim ama tam kapının önüne geldiğimde telefonum çaldı. Özel numara arıyordu. Kaşlarımı çatıp, birkaç saniye arayanın kim olabileceğini düşündüm. Aklıma kimse gelmeyince telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Alo?" dedim şüpheci bir sesle.

"Merhaba," dedi karşıdaki ses. Kim olduğunu anlamam iki saniyemi almıştı.

"Numaramı nereden buldun, Mete?" dedim gözlerimi devirerek.

"Numara bulmak inan sandığından çok daha kolay artık," dedi Mete.

"Bu saatte niye aradın beni?" diyerek konuya gelmesini istediğimi belli ettim.

"Bir şey konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Ne gibi?"

"Sizin okulun oradaki Yıldız Büfe'nin önündeyim," dedi ve telefonu kapattı.

Okul hemen sağ tarafımdaydı ve çok az kalmıştı. Okula gidip kızları toplayabilir ve onun yanına gidebilirdim. Kızlar uzakta beklerdi ve Mete de ne söyleyecekse söylerdi.

Hayır! Artık korkaklığı bırak!

Sürekli küçük bir kız gibi korkup bir şeylerin arkasına saklanmaktan bıkmıştım. Korkak olmak, kaçmak bana bir şey kazandırmayacaktı. Bunu artık fark etmem gerekiyordu.

Sonunda okula arkamı dönüp, Mete'nin söylediği gibi Yıldız Büfe'ye doğru ilerledim. Adımlarımı atarken bir yandan da benimle ne konuda konuşacağını çok merak ediyordum. Hesap mı soracaktı? Bağıracak, hakaret edecek ve sonra da geri mi yollayacaktı?

Beynimde birbirinden bağımsız düşünceler halay çekerken, Yıldız Büfe deniz feneri gibi parlayan ışıklarıyla görüş alanıma girdi.

Derin bir nefes alıp ilerlerken, birden yanımdaki ara sokaktan bir kol uzandı ve beni karanlığa çekti.

Ne olduğunu anlamadan arkamdan beni sarmalayan koldan kurtulmaya çalıştım ama hareket dahi edemiyordum. Hemen çığlık atmak için dudaklarımı araladım ama arkamdaki kişi burnumu ve ağzımı bir bezle kapatarak bana hiç hoşuma gitmeyen bir koku koklattı.

Birkaç nefes alıp bilincim kaybolmaya başlayınca, koklattığı şeyin eter olduğunu anladım.

✹

Başım omzumun üstüne düşmüş ve gözlerim kapalı bir haldeyken ellerimi hareket ettirmeye çalıştım.

"Boşuna çabalama," dedi tanıdık bir ses. Gözlerimi henüz açmadığım halde sesin Mete'ye ait olduğunu biliyordum.

Uyuşmak üzere olan boynumu doğrultup etrafıma baktım. Tam karşımda sandalyeyi ters çevirerek oturmuş, öylece bana bakıyordu.

Hareket etmeye çalıştım ama mümkün değildi. Kollarım ve bacaklarım çok kalın bir iple sandalye bağlanmıştı.

"Manyak mısın lan sen?" diye bağırdım. "Ruh hastası mısın? Komik misin sen? Senin bu yaptığına adam kaçırma deniliyor be!"

"Farkındayım," diye cevap verdi o kadar şey söylememe karşılık. "Ama umurumda değil."

"Mete, mantıklı ol!" dedim korkudan titreyen sesimle. "Ne yapacaksın yani? Beni öldürecek misin?"

Bu söylediğime bir cevap vermek yerine ruhsuz bir şekilde gözlerime bakmaya devam etti.

"Yanarsın!" dedim.

"Yanmak," dedi ve gülümsedi.

"Mete bak, saçma salak işler yapma. Hayatını bitirirsin. Kızlar seninle görüşeceğimi biliyor. Kılıma dokunursan, benden önce giderler polise."

"Zaten senden önce gitmeleri dışında bir seçenek yok," dedi. "Senin gidebileceğini sanmıyorum."

Söylediği şey karşısında kanım donmuştu. Kalbim boğazımda atıyordu. Hayatımda ilk kez bu kadar korkuyordum.

"Ne demek şimdi o?" dedim titreyen sesimle.

"Çok korkuyorsun," dedi. "Belki o gece bizim korktuğumuzdan bile fazla."

Söyledikleri ayrı, bunları söylerken yüzünde oluşan ruhsuzluk ayrı korkutuyordu beni. Ellerim titrerken, gözlerimden yaşlar akmaya ve boynumdan aşağı süzülmeye başlamıştı.

"Bırak beni," dedim güçsüz çıkan ses tonumla.

Sonra arkasındaki bir şey dikkatimi çekti. Ne olduğunu kavramak için gözlerimi kıstım.

Havada asılı duran bir insan vücuduydu bu.

Bir cesetle aynı odadaydım!

Buradan çıkmalıydım. Buradan hemen kurtulmalıydım.

Nefesimin kesilmeye başladığını hissediyordum.

Gözlerimi kapatıp avuçlarımı sıktım ve boğazımın acımasına neden olacak kadar büyük bir çığlık attım.

Aniden arkamdan bir el uzanıp ağzımı kapattı. "Şşşt!" diye fısıldadı kulağıma. "Sessiz ol!"

Bir yandan debelenip avuçlarımı sıkmaya devam ederken, diğer yandan da havada asılı olan vücuda bakıyordum. Bileklerimi kendime doğru çekerken kalın ip canımı yakıyordu ama sanki farkında olamıyordum o an.

Hayır hayır! Böyle değil! Bu şekilde değil!

"Ağlamayı kes!" diye emir verdi ama daha çok hıçkırdım. Ayaklarımı oynatmaya çalıştım fakat o kadar sıkı bağlanmıştım ki, hareket edemiyordum.

"Şimdi elimi çekeceğim. Eğer bağırırsan, sonun o adam gibi olur ve inan bana, ne olduğunu anlamazsın!" dedi sert bir ses tonuyla.

Mete elini ağzımdan çektiği zaman başımı öne eğdim ve hıçkırıkların beni daha çok ele geçirmesine izin verdim. Şu ormanlar kalem, şu okyanuslar mürekkep olsa korkumu anlatmaya yetmezdi.

"Bu adam kavga ettiğim çocuğun abisi," dedi başım hâlâ önümdeyken. "Herkesin içinde bana tokat atmak gibi bir hata yaptı."

Yardım et, baba!

"Bu kadar ağır olmamalı," dedim. Ağlamaktan tükenmiştim ama hâlâ ağlamaya devam ediyordum. "Bir şaka, bir tokat bu kadar ağır ödenmemeli."

Bunun üstüne hızla bana yaklaşıp, yanaklarımdan sertçe kavradı ve başımı yukarı kaldırdı. Durgunlaşan hıçkırıklarım, gözlerine bu kadar yakından bakınca beni yeniden ele geçirmişti. Gözlerinde öyle bir öfke vardı ki... O öfkenin beni yutmak istediği aşikârdı.

"Öyle mi?" dedi. "Nelere mal olduğunu biliyor musun sen?"

"Özür dilerim," dedim aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek. "Bırak, okuluma gideyim. Yemin ederim kimseye anlatmam."

Söylediğim şey üstüne yanağımı sıkmayı bırakıp, birkaç adım geriledi.

"Gideceksin, Defne..." dedi. "Ama okuluna değil."

Ona anlamamış gözlerle bakarken duvarın dibindeki sandalyenin yanına ilerledi. Başımı yukarı kaldırıp, ortalığı pek iyi aydınlatamayan ampule baktım. Hemen ardından bakışlarımı tavandan sarkan cesede çevirdim ve gözyaşlarımın sessizce akmasına izin verdim.

Mete tekrar yanıma geldiğinde elinde bir forma tutuyordu. Bu, kafasına attığım formanın ta kendisiydi. Arkama geçip, formayı dudaklarımı kapatacak şekilde sıkıca bağladı. Artık konuşmamı da engellemişti. Gözlerim onu takip ederken, o birden eğilip göz teması kurdu. Gözleri en fazla beş santim kadar uzağımdaydı. "Gitmene izin vereceğim. Hem de bize yaptığın kötülüğe rağmen, seni okulundan daha güzel bir yere göndereceğim. Cennete."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken çığlık atma çabamı sürdürdüm.

Hayır hayır! Böyle değil! Bir hayat var. Beni bekleyen bir hayat var. Böyle ölemem, bu şekilde ölemem...

Mete kırmızı bir bidonu eline aldığında, ona yalvaran gözlerle bakıyor ve atabildiğim en büyük çığlıkları atmaya çalışıyordum.

"Kimse seni duymayacak," dedi bidonun içindeki sıvıyı üstüme boşaltırken.

Ne bu? Benzin mi?

Kurtarın beni! Yalvarırım,biri beni kurtarsın!

Yerimde hareket etmeye çalıştım ama en fazla birkaç santim hareket edebildim. Mete ise bir tek kuru noktam

kalmayacak şekilde her yerimi ıslatmıştı. Buz gibi sıvının temas ettiği bedenine milyonlarca bıçak saplanıyordu sanki. Islak saçlarım yüzüme yapışmıştı.

Sonunda cebinden çıkarıp çakmağı yaktığında hareket etmeyi bıraktım.

Bitmişti.

Tam gözlerinin içine bakarken, "İyi yolculuklar," dedi.

Ve ateşlediği çakmağı üstüme attı.

Mete çakmağı atar atmaz ben tekrar çığlık atmaya başladım ama hâlâ yanmamıştım. Islak pantolonuma düşen çakmak aniden sönmüştü.

Yüreğim ağzımda atarken Mete'ye baktım. Az önce beni yutmak için deli gibi ısrarcı olan gözlerinde şimdi merhametin hâkim olduğu bir ifade vardı.

Boş boş suratına bakıyordum. Sonunda hareket edip sandalyenin arkasına geçti ve bağladığı formayı çözüp yere attı. Hemen ardından tam karşıma geçip eğildi ve yine göz teması kurdu benimle.

"Eşek şakası dediğin böyle olur."

Söylediği şey, başımı tekrar öne eğip hıçkırmama sebep oldu.

"O ceset?" diyebildim sonunda bakışlarım hâlâ dizlerimdeyken.

"Sadece bir manken," dedi. "Biraz daha dikkatli baksan fark ederdin."

Bir süre ağlamaya devam ettim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Küfür bile edemiyordum. Yaptığımız şey belki ağırdı ama bu çok fazlaydı.

Ağlamalarım sessiz bir şekilde nefes alıp vermelere döndüğünde, Mete bir çakı yardımıyla ipleri kesip beni serbest bıraktı.

Ellerim ve ayaklarım hiçbir yere bağlı olmamasına rağmen hareket edemedim. Vücudumdaki kan birden donmuş gibiydi.

"Gidebilirsin," dedi.

Sanki bedenim, görünmez ellere iplerle bağlanmış bir kuklaydı ve benden izinsiz hareket ediyordu. Sandalyeden doğrulup kalkmaya çalıştım ama bunları yapan ben değildim sanki.

Kapıya doğru zorla küçük bir adım attım ama dizlerim titriyordu. Ayaklarım sonunda beni daha fazla taşıyamadı ve bedenim öne doğru yığıldı.

Yerle buluşmadan hemen önce, Mete karnımdan kavrayıp beni tuttu. Benimle birlikte yere yığıldıktan sonra bir kolunu sırtıma dolayıp, ben hıçkırırken başımı göğsüne yasladı.

Hem soğuk sudan hem de korkudan tir tir titrerken ne olduğunu anlamadan üstüme bir battaniyenin örtüldüğünü hissettim ve ısınmak için ona iyice sarıldım.

Öyle ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oradan hemen çıkıp gitmek istiyordum ama bedenim aklıma ihanet ediyor, hareket etmiyordu.

"Bu daha ağırdı," dedim gözlerine bakmadan. "Yemin ederim, bu daha ağırdı."

Bir süre bir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini zihninde toparlamaya çalıştığını düşündüm.

"Semih," dedi sonunda. "Çok yakın bir kardeşim." Ne söyleyeceğini merak ederek daha dikkatli dinledim. "Kalp hastası ve bizimle aynı yatakhanede kalıyor. Siz bizi hedef alarak aslında onu da hedef aldınız ve ölümüne neden olabilirdiniz. Hayatının nasıl bir şey olduğunu görmeni istedim, Defne. Yaşamak çok güzel bir şey ve siz bunu birinin elinden alabilirdiniz." Ardından geri çekilip gözlerini gözlerime sabitledi. "Sana çakmağı attığımda hissettiğin şeyleri bir başkasına hissettirebilirdin."

Gözlerim tekrar dolmaya başlarken, "Bilmiyordum," dedim.

"Bilmediğini tahmin ediyorum," dedi. "Artık bir şeylere bilmeden kalkışmazsın."

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu ilk kez duymuyorum."

"Sen iğrenç bir insansın."

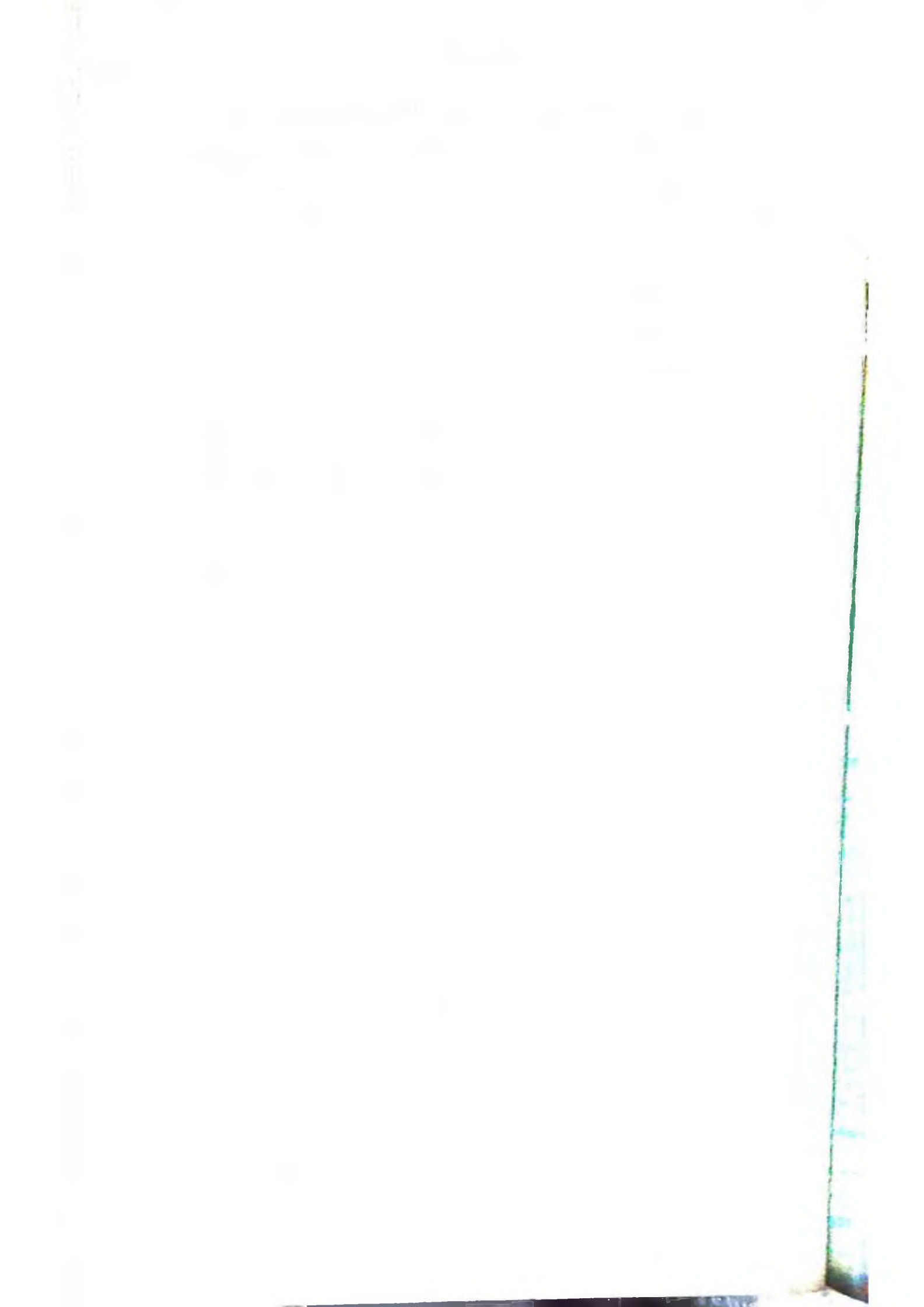
"Bunu da söylerler genelde."

Bir şey söylemek yerine, battaniyeyi kafama kadar çekip gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Söylediklerin değil, Defne," dedi Mete. "Hissettiklerin önemli. İçinde bir yerde, bunu hak ettiğini hisseden bir yan var."

Ve ben tekrar hıçkırmaya başlarken, o gece Mete Karahan'ın hayatımı değiştirdiğini biliyordum. Şu hayatta çoğu insanın korktuğu ölüm denen şeyle yüz yüze gelmiştim. Ne hissettirdiğini biliyordum.

Ve artık ölüm bile beni korkutmuyordu.

ON BİRİNCİ
BÖLÜM

Karanlık bir oda...

Sadece o...

Sadece ben...

Mete tam karşımda. Kalbimin kulaklarımda attığını hissediyorum. Soğuğu iliklerime kadar tadıyorum. Bana doğru geliyor. Kaçmaya çalışıyorum, olmuyor. Ayaklarım sanki çok güçlü bir tutkalla yere yapışmış gibi. Bağırmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Ellerimi boğazıma götürüyorum bağırmaya çalışırken. Sesimin çıkmaması beni daha çok korkutuyor.

Hayır... Hayır...

Ellerim boğazımda yere çöküyorum. Saçlarım omuzlarımın üstünden düşüyor.

Nefesim...

Bana bir şeyler oluyor. Nefes alamıyorum. Ellerimi boğazımdan çekip soğuk zemine yerleştiriyorum.

Ben yerdeyken Mete'nin ayaklarını görüyorum. Elinde benzin bidonu var. Kafamı kaldırıyorum yavaşça. Yüzündeki acımasız ifade hâlâ orada. Bidondaki benzini başımdan aşağı dökmeye başlıyor.

Korku içinde ellerimle kulaklarımı kapatıp, başımı iyice yere eğiyorum. Sonunda omuzlarımda bir çift el hissediyorum. Beni sımsıkı kavrıyorlar.

Bırak! Bırak!

"Defne, kendine gel!"

Su sol tarafımda, beni omuzlarımdan tutmuştu. Büyük ihtimalle gözlerimi açmadan önce sarsıyordu. Gözlerinden yaşlar geliyordu sarışınımın. Hemen arkasında Elif, gözlerinde muazzam bir korkuyla bakıyordu bana. Yanakları ıslanmıştı. Sağ tarafımda İrem oturuyordu. Gözleri nemliydi. İrem'in arkasında ise Sıla, saçlarını sımsıkı tutuyordu. Yanakları ıslaktı.

Rüya olduğunu o zaman anladım.

Derin bir nefes vererek attım kendimi yatağa.

Çok gerçekçiydi.

Fazla gerçekçi!

Ellerimi alnıma yerleştirip şakaklarımdan yaşların süzülmesine izin verdim.

O gece okula geç gitmiştim. Olayın şokundan ne yaptığımı bilmiyordum. Ölüden farksızdım. Bağırıp çağırmam gerekiyordu belki. Bağırıp çağırmak da istemiştim zaten ama o kadar yorgundum ki... O kadar canım yanıyordu ki... Kendimde o gücü bile bulamıyordum.

Yaptığım doğru değildi ama bu kadarını hak etmemiştim. Bu çok fazlaydı. Ruhumdan bir şeyler kaybetmiştim iki gün önce.

Kendimde enerji bulmaya başladığımda hızla kalkıp uzaklaşmış ve bir taksiye binmiştim. Taksiye bindiğimi görene kadar peşimden koşmuştu Mete.

Okula berbat bir halde gelmiştim. Kızlar, Burak'la flört ettiğimi düşünüp beni idare etmişler. Gizem Hanım'a geldiğimi ve uyuduğumu söylemişler. Hafta sonu olduğu için Gizem Hanım da çok kurcalamamış.

Beni gördükleri o an geldi aklıma.

"Defne? Ne lan bu halin?" demişti İrem. Kollarıma dokunup tek parça olduğumdan emin olmak ister gibiydi. Pencereden sürekli beni kontrol ettikleri için okul kapısında karşılanmıştım.

"O piç bir şey mi yaptı sana?" demişti Sıla. Burak'tan bahsetmişti. Su ise diyecek bir şey bulamamış, eliyle ağzını örtmüş, bana teselli bile verememişti.

"Defne, ağlamayı kes," demişti Elif. "Ne oldu sana, anlat?"

"Mete Bey intikam aldı," diyerek bir açıklama yapmıştım.

Hiçbiri ne olduğunu anlamamıştı. Başıma neler geldiğini, neler hissettiğimi her detayıyla anlatmaya çalışmıştım. Anlatamadığım tonlarca şey vardı yine de.

Ben konuşurken kızlar ağlamışlardı. Sonra Su, eline taşımakta zorluk çektiği bir taş almış ve Kuzey Erkek Lisesi'ni basmaya gitmek istemişti. Dördünü birden durdurmak için çok uğraşmıştım. En sonunda aklımda bir şeyler olduğunu, biraz çenelerini tutmalarını söylemiştim.

Gördüğüm kâbuslar öylesine gerçekçiydi ki, tekrar o geceye döndüğümü sanıyordum.

"Defne," dedi Su. "Yalvarırım, inat etme. Bırak vurayım kafasına şerefsizin."

"Biraz düşünmem lazım, sarışınım."

"Lan, neyi düşüneceksin?" dedi Sıla.

"Belki de hak etmişimdir. Sadece bize yapıldığı için fark edemiyoruzdur," dedim.

"Aynı şakayı bana da yaptın, Defne," dedi Su. "İnan, bu daha ağır."

"Ayrıca biz bu şakayı yaptığımızda yaklaşık yirmi otuz kişi falandı sayıları," dedi Elif. "Sen tek başınaydın."

"Size kalsa hemen saldıralım. Onu yapmasını ben de biliyorum. Ama ben ona bir ders vermek istiyorum."

"Senin vereceğin derse tüküreyim!" dedi İrem.

"Aptalsın sen ya, vallahi bak," dedi Su. "Sarışın olduğum için bana aptal diyorsun ama sen benden kat kat daha aptalsın."

"Unutamayacağı bir şey yaşatmak istiyorum ona. Anlamıyor musunuz?" dedim.

Gerçekten anlamıyorlardı beni. O, bana hayatım boyunca unutamayacağım bir korku armağan etmişti. Bunun karşılığında ona sadece yumruk atmak istemiyordum. Ona fiziksel olarak ne kadar zarar verebilirdim ki zaten? Kızlar

tanıdıklarına şikâyet etseler... Zaten kavgaya alışık olduklarını az çok duymuştum.

Şiddet uygulayamayacağım bir gerçekti. Zaten bir insana acı çektirmek istiyorsam, onu ruhundan yaralamalıydım. Tıpkı Mete Karahan'ın bana yaptığı gibi...

"Ne yapacaksın peki?"

Kilit soru Sıla'dan gelmişti. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Düşünmek için kendime birkaç gün vermiştim.

"Bilmiyorum," dedim. "Unutamayacağı bir şey yapmak istiyorum."

"Bir süre bu konuyu düşünmeliyiz," dedi İrem.

"Ne yapacağız?" dedi Elif. İşte bu hatunları bu kadar çok sevmemin bir nedeni de buydu. Olan bana olmuştu ama direkt üstlerine alınmışlardı. Kendilerine yapılsa bu kadar öfkelenirlerdi eminim. Ne eksik, ne fazla.

"Biraz kafa yoracağız," dedim. Hemen ardından telefonumdaki saate baktım. Alarmın çalmasına iki dakika kalmıştı. "Hadi hazırlanın. Daha derse yetişeceksiniz."

"Sen bugün gelmeyecek misin?" diye sordu Su.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Dinlenmek istiyorum biraz." Derse girecek ruh halinde değildim.

Yalnız kaldığımda babamı arayıp para istemeyi düşündüm. Havalar soğumaya başlamıştı. Yavaş yavaş yeni şeyler almam gerekiyordu. Tişörtleri, şortları, elbiseleri yatağın altına atarken içim çok acıyacaktı.

"Tamam, bebek," dedi İrem. "Şimdi biz hazırlanıyoruz ve hep birlikte kahvaltıya iniyoruz. Sonra sen tekrar gelir yatarsın."

✺

Bora Kızılay...

Büyük bir simit lokmasını ağzıma tıkmaya çalıştım ama bir türlü sığmıyordu. İşaret parmağımla ağzımdaki simidi

biraz daha ittim ve sonunda yanaklarım şişkin bir şekilde ağzımdaki lokmayı çiğnemeye başladım.

Fatih, Mete, Arda, Çağatay ve ben kahvaltıya oturmuş, enfes lezzetleri midemize yolluyorduk. Nedense bugün sessizdik.

Bakışlarım bir an Mete'ye kaydı. Çatalıyla tabağındakileri kurcalıyor, düşünceli görünüyordu. Dün de böyleydi. Bir şeylere canı sıkkındı. Ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum..

"Yesene, oğlum!" dedi Çağatay.

"Aç değilim," dedi Mete.

"Bırakın lan. Aç kalsın puşt," diyerek tabağındaki peynirleri kendi tabağıma aldım. Yemeyenin malını yerler. Kural bu kadar basit.

"Bir dur be oğlum," dedi Fatih. Onu umursamayıp Mete'nin peynirlerini ağzıma attım.

"Neyin var lan?" dedi Arda.

"Yok bir şey," dedi Mete.

"Şimdi sen bize yalan söyleyebileceğini mi düşünüyorsun? Vay anasını! O nasıl bir umuttur öyle? Mübarek ellerinden öpmek istiyorum," diyerek dalga geçtim ama Mete gülmedi.

"Beyler, bunun ciddi sorunları var," dedi Çağatay.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyerek konuşmaya başladı Mete. Bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibiydi. Ağzına kadar patatesle dolmuş bir çuvala benziyordu. Biz de o çuvalı yırtmaya çalışıyorduk.

"Hangi konuda?" dedi Fatih.

Hemen ardından Mete derin bir nefes aldı ve günlerdir içine attığı şeyleri serbest bıraktı. Yaptığı şeyleri tek tek anlatırken kimseden çıt çıkmıyordu. Gözlerim ikide bir şaşkınlıkla büyüyordu onu dinledikçe.

Hikâyesini bitirdiğinde, "İşte böyle oldu," dedi.

"Bilmiyorum be oğlum," dedi Çağatay. "Biraz fazla kaçmış gibi. O an korkudan altıma sıçtım, yalan yok ama yanımda arkadaşlarım vardı, yalnız değildim."

Çağatay lafını esirgemezdi. Aklından ne geçiyorsa direkt söylerdi.

Mete cevap olarak bir şey söylemek yerine bakışlarını çevirdi. O an, pişman olduğunu anladım. Mete suskun biri değildi.

Herkes yemek yemeği bırakmıştı. Benim bile iştahım kaçmıştı. Defne denen Güney kızı bir cezayı hak ediyordu elbette ama bu kadar ağırını... Bilmiyorum.

"Neden onun yaptığı gibi bir şaka yapmadın?" dedi Arda. "Sen de daha ağır bir ruh şakasıyla karşılık verseydin ya?"

"Çünkü göz korkutmak istedim," dedi Mete. "Bir daha böyle bir şey yapmaya cesaretleri olmasın istedim."

Bir süre yeniden sessizlik oldu. Kimseden çıt çıkmıyor, kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Sonunda sessizliği Fatih bozdu.

"Peki, neden pişman gibi görünüyorsun?"

"Çünkü o gece bakışları değişti," dedi göz teması kurmadan. "Sanki... Sanki küçük bir kızın masumiyetini çalmış gibi hissettim."

"Peki, şimdi içini ne rahatlatabilir?" dedi Çağatay.

Mete bu soruyu biraz düşündükten sonra, "Sanırım Defne *sorun yok* gibi bir şeyler söylese iyi hissederdim," diye yanıtladı.

"Pekâlâ," dedi Fatih. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Mete.

"Konuş onunla," dedim direkt. "Nasıl olduğunu sor."

"Arkadaşları öfkelidir," dedi Arda. "Nasıl konuşacak kızla?"

"Orası onun yaratıcılığına kalmış. Bizi ilgilendirmez, kardeşim," dedikten sonra Mete'nin bakışlarını umursamadan peyniri ağzıma attım. Peyniri ağzıma atmamla boğazıma

kaçması ve öksürmeye başlamam bir oldu. Elimi yumruk yapıp göğsüme sert sayılacak şekilde vurdum. Arda da sırtıma vurmaya başlamıştı. "Gözün kalmıştı, değil mi?" dedim Mete'ye. Öksürmekten kıpkırmızı olduğuma emindim. Gözlerimden yaşlar gelmişti. Öfkeli görünmeye çalışmama rağmen masadaki herkesin kahkaha atmasına neden olmuştum.

"Pekâlâ," dedi Çağatay. Sonunda gülmekten sıkıldığında konuşmaya başlamıştı. "En kısa zamanda Defne ile konuşup kendini biraz rahatlatacaksın."

Mete başını onaylar gibi sallayıp, peynirlerini tabağımdan geri almak için harekete geçti.

✺

Defne Çınar...

Yatakta bir sağa dönüyordum, bir sola.

Sanırım tüm günümü böyle harcayacaktım.

Yatağımın sağ tarafında duran sandalyeden telefonumu alıp saate baktım. Henüz 11:17'yi gösteriyordu. Bugün geçecek gibi değildi.

Sabahtan beri uyumaya çalışıyordum ama kahvaltıya inerek uykumun kaçmasına neden olmuştum. Telefonum elimde, oflayarak doğruldum. Uykum olmasına rağmen uyuyamamak çok sinir bozucuydu.

Bir süre telefonuma boş boş baktım. Yatakhanede kimse olmadığı için tek başımaydım ve sessizlik beni ürkütüyordu.

Babamı arayacağımı hatırlayıp telefonumdan numarasını buldum ve arama tuşuna basıp kulağıma götürdüm.

Dördüncü çalışta açtı.

"Alo? Defne?"

"Selam," dedim.

"İyi misin sen? Sesin çok kötü geliyor."

"İyiyim," dedim sesimin biraz daha dinç çıkmasını umarak. Berbat bir durumda olduğumu bu kadar belli ettiğimi bilmiyordum.

"Doğru söyle, Defne."

"Biraz hastayım, önemli bir şey değil. Her neyse, alışverişe çıkacaktım da..."

"Ah, anladım. Ben Gizem Hanım'a bir miktar yollarım."

"Teşekkürler," diye cevap verdikten sonra rahatsız edici bir sessizlik oluştu.

"Derslerin nasıl? Zayıfın var mı?" diye sorduğunda, konu açma bahanesine gülümsememek elde değildi.

"Henüz sınav olmadık ama derslerim iyi," diye cevap verdim. "Senin işlerin nasıl?"

"İyi iyi."

"Güzel."

"Peki, kızım. O zaman kapatayım ben?"

"Peki, baba. Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım.

Bu konuşmadan rahatsız olmadığımı söylesem, yalan söylemiş olurdum. Babamla sadece para için konuşmuştum ve bu çok ama çok can sıkıcı bir durumdu. Oflayarak kendimi yatağa attım. Babamla ne ara böyle olmuştuk biz? Ne ara buz dağları girmişti aramıza? Telefonumu yastığımın altına itip gözlerimi kapattım.

Yatakta tekrar bir sağa bir sola dönerken telefonum titredi. Zaten uyuyamadığımdan gayet sakin bir şekilde yastığımın altındaki telefonu aldım. Facebook'tan bir mesaj gelmişti. Mesajlar kısmına tıkladığımda gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Mete Karahan: *Defne?*

Mesajın üstüne tıklayıp yaklaşık beş saniye boş boş baktım.

Ne istiyordu bu benden? Şimdi ne diye mesaj atıyordu? Ne söylemek istiyordu? Hıncını alamamış mıydı? Yeni bir oyun mu oynayacaktı?

Sakin... Sakin...

Telefonun tekrar titremesiyle, kendimi sakinleştirmeye çalışan tarafım bu dünyaya gözlerini yumdu.

Mete Karahan: *Görüldü yazıyor yalnız...*

Bir de cevap vermediğim için rahatsız olduğunu belirtiyordu. Bu çocuk tam dayaklıktı. Gözlerim dolmaya başlamıştı sinirden. Olay daha çok yeniydi. Sinirim tazeydi. Öfkeden ölmek üzereydim ve o hiçbir şey olmamış gibi bana mesaj atabiliyordu.

Mete Karahan: *Heyyyy?*

Defne Çınar: *Ne var lan, ne var?*

Mete Karahan: *Sakin ol.*

Defne Çınar: *Defol git!*

Mete Karahan: *Konuşmak istiyorum.*

Bu çocuk benimle dalga mı geçiyordu? Olanlardan sonra benimle ne konuşabilirdi ki?

Defne Çınar: *Ben konuşmak istemiyorum.*

Birkaç dakika boyunca yeni bir mesaj gelmemişti. Tam yazmayacağını düşünüp sevinecekken telefonum titremiş ve ben öfkeyle yatağımda doğrulmuştum.

Mete Karahan: *Konuşmak istemeyeceğini tahmin etmiştim zaten ama ben konuşmak istiyorum.*

Bunun üstüne ben de birkaç dakika durup ne diyeceğimi kafamda toplamaya çalıştım. Yeni bir oyun oynayabilirlerdi. Belki de aldıkları intikam yetmemişti, kim bilir.

Bir cevap vermek istemediğimi fark ettim ve telefonu kapatıp tekrar yastığımın altına koydum. Beni rahatsız edemeyeceğini bilmek rahatlatırken, şu an büyük ihtimalle yeni bir mesaj attığını bilmek rahatımın kaçmasına neden oluyordu. İçimdeki merak, benden bağımsız başlı başına farklı bir kişilikti. Fakat ilk kez merakımı yok sayıp, gözlerimi kapattım ve kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Gözlerimi açtığımda sadece bir saat uyuduğumu fark etmek, hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu. Uyumak istemediğim zaman on iki saat uyuyup, uyumak istediğim

zaman zar zor bir saat uyuyan biri olmak bazen canımı çok sıkıyordu.

Yastığımın altındaki telefonumu açıp PIN kodunu girdim ve gelen mesajlara baktım. Beklediğimin aksine Mete'den mesaj yoktu. Burak'ın mesaj attığını görmek ise gülümsememe sebep oldu.

Burak Acar: *N'aber?*

Defne Çınar: *İyilik. Senden?*

Burak Acar: *İyidir. Nasıl gidiyor?*

Böyle böyle bir saat kadar Burak'la konuştuk. Kendimi devlet dairesinde yetkili biriyle konuşuyormuş gibi hissediyordum. Bir türlü rahat olamıyordum. Sanki yanlış bir kelime söylesem gidecekmiş gibi geliyordu. Kendim olmaktan çekiniyordum.

Sonunda benimle mesajlaşmayı bırakıp dersi dinlemesini söylediğimde konuşmayı o an için noktaladık.

Telefonum çalmaya başladığında tam uykuya dalmak üzereydim. Öfkeli bir şekilde mırıldanarak yan döndüm ve sağ tarafımdaki sandalyenin üstünde duran telefonuma uzandım. Kim olduğuna bakmadan açtım telefonu.

"Ne var ulan, ne var?"

"Defne?"

Gizem Hanım'ın sesini duymak beni şaşırtmıştı.

"Şey... Siz miydiniz? Özür dilerim," diyerek toparlamaya çalıştım.

Bizim kızların aradığını düşünmüştüm ve şu an Gizem Hanım'a karşı mahcup olmuştum.

"Önemli değil. Baban senin adına bir hesap açıp kartı bana vermişti. Şimdi aradı, bir miktar para yatırmış. İstediğin zaman gelip alabilirsin."

"Teşekkürler, Gizem Hanım," dedim. "Bir de, kusura bakmayın lütfen."

"Sorun yok. Sabah kızları gördüm, hasta olduğunu söylediler. İyi misin sen?"

"İyiyim, hocam. Biraz halsizim sadece."

"Geçen günkü buluşma kötü mü geçti?"

Gözlerim şaşkınlıkla aralanmış, dudaklarımda hafif bir tebessüm belirmişti. Gizem Hanım, tüm öğrencilerine anne şefkatiyle yaklaşıyordu. Bu çok hoşuma gidiyordu.

"Hayır, hocam," dedim. "Aksine çok iyiydi."

Derin bir nefes alıp verdiğinde nedense gülümsediğini hissettim. "Genç olmak cidden güzel şey," dedi. "Bu zamanların kıymetini bil."

"Peki, Gizem Hanım."

"Ve sakın, kimseye gözün kapalı güvenme." Bu son söylediğini o kadar ciddi bir ses tonuyla söylemişti ki, bir an afallamış ve ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Benden bir cevap gelmeyince, "Her neyse," dedi tekrar eski sevecen sesiyle. "İstediğin zaman kartını gelip alabilirsin."

Biraz daha dinlendikten sonra aklım istemsizce anneme gitti. Kadının beni ne aradığı vardı, ne de sorduğu. Onu özlüyordum.

Babama kırgın olduğumdan kat kat daha fazla anneme kırgındım aslında. Benden uzaklaşmasını anlayamıyordum. Benim ona ne gibi bir zararım dokunuyor olabilirdi ki? Yaşananların sorumlusu benmişim gibi benden kaçıyordu. Üstelik ben onu mutlu etmek isterken...

Oflayarak üstümdeki yorganı ayaklarımla ittim ve yataktan kalktım. Dolabı ne kadar kurcalasam da giyecek doğru dürüst bir şey bulamadım. Eğilip yatağımın altındaki bavulu çıkardım. Bu okula ilk geldiğimde, bazı eşyalarım dolaba sığmadığı için bavulda bırakmak zorunda kalmıştım. Bavulumu açıp içindekilere bakındım. Sonunda lacivert blazer ceket, beyaz bir tişört, krem rengi pantolon ve pantolonu tamamlayan kahverengi örgü bir kemer çıkardım.

Ben hazırlanırken, kızlar da yeni yeni yatakhaneye gelmeye başlamışlardı. Bir okul günü daha bitmişti.

Giyindiğimi gören Su, "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Babam para göndermiş," dedim. "Kendime bir şeyler alacağım."

"İnsan haber verir be," dedi Su sanki ona ihanet etmişim gibi. "Benden habersiz alışverişe çıkacaksın, öyle mi? Bana bunu yapabiliyor musun? Beni kaybetmeyi göze alabiliyor musun? Beni, beni, beni... Bihter'ini."

"Tamam, Su," dedi İrem. "Abartma istersen."

"Ne bileyim," dedim şaşkınlıkla. "Gelmezsiniz diye..."

"Ama geliriz," dedi Sıla. "Çünkü benim de bir şeyler almam gerekiyor."

"Tabii bizi düşünen yok ki," dedi Su darılmış gibi.

"Yani gelin tabii," dedim söyleyecek bir şey bulamayınca. Böyle bir konudan dolayı fırça yemeyi çok garip bulmuştum.

Su bunun üzerine gülümseyip, "Peki," dedi. "Hemen hazırlanıyoruz."

"Kızlar, ben gelmiyorum," dedi Elif. "Biraz uykum var."

"Hasta mısın?" diye sordu İrem, Elif'in kolunu sıkarak.

Elif başını sallarken "Hayır," dedi. "Sadece uyuyamadım."

"Dikkat et kendine," dedi İrem. Buradakilerin ablası gibi korumacı oluşu bazen insanı sıkarken, bazen de çok mutlu ediyordu.

Elif'e kısa bir bakış atıp, iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra, "O zaman siz hazırlanırken ben de Gizem Hanım'dan kartımı alayım," dedim.

Yatakhaneden çıkıp koridorda tek başıma ilerlemeye başladığımda içim ürpertiyle doldu. Tek başıma kaldığımda huzursuz olmaya başlamıştım artık. Sakinleşmek için art arda derin nefes alıp verdim. Bu sefer de hızlı ve derin nefes alıp verdiğim için başım dönmüştü.

Nefesimi düzenlemeye çalışıp adımlarımı hızlandırdım. Otuz saniye sonra Gizem Hanım'ın kapısının önündeydim.

Kapıyı çaldığımda Gizem Hanım, "Gel," diye seslendi.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, Gizem Hanım'ın elleri bilgisayarının klavyesinin üzerindeydi. Gövdesi bilgisayarına dönükken, başını bana doğru çevirmişti. Beni görür görmez gülümseyerek işini yarıda bıraktı ve tamamen bana döndü.

"Otur," dedi masasının önündeki koltuklardan birini işaret ederek.

Söylediğini yapıp koltuklardan birine oturdum.

Çekmecesinden küçük bir zarf alıp bana uzattı. Uzattığı zarfı alırken, "Teşekkürler," dedim.

"Defne, bu arada sana bir şey söylemek istiyorum," dediğinde bakışlarımı gözlerine sabitledim. Ne diyeceğini merak ediyordum. "Çoğu öğretmen genelde öğrencileriyle bu konuları konuşmak istemez ama ben kızlarımın başına bir şey gelmesini istemiyorum. Yaşadığın şey çok güzel, biliyorum ama kendini kaptırıp gözün kapalı güvenme kimseye." Başımı onaylar gibi salladım. "Aşkın gözü kördür derler, biliyorum ve anlıyorum. Çünkü ben de âşık oldum senin yaşındayken."

"Nasıl yani?"

Cidden şaşırmıştım. Gizem Hanım'ı on yedi yaşında ve bir erkeği hayal ederken gözümün önüne getiremiyordum. O, benim için güçlü bir kadındı ve aşk insanı kesinlikle güçsüz yapardı.

"Niye şaşırdın bu kadar? Ben de genç oldum."

"Nasıl âşık oldunuz ona?" Cidden bu sorunun cevabını merak ediyordum.

Sorumun ardından Gizem Hanım geçmişi yeniden yaşamak ister gibi acı bir tebessüm sundu bana.

"Bilmiyorum ki," dedi ve tekrar acı bir şekilde gülümsedi. "Sadece onun yanında olmak istiyordum. Mutlu olup olmamamız umurumda değildi."

"Peki, âşık olduğunuzu nasıl fark ettiniz?"

"Etmedim."

"Nasıl yani?"

"Çiğ köftemin acı sosu gibiydi, Defne. O olmazsa olmuyordu ama varlığı da can acıtıyordu."

"Peki, onu nasıl unuttunuz?"

"Unutmadım. Ondan sonra elbette ilişkilerim oldu ama hiç kimse onun hissettirdiklerini hissettiremedi. Hiç kimse o olamadı. Ona benzediği için çıktığım çocuklar bile oldu ama bir türlü unutamadığımız, unutamayacağımız insanlar vardır ya hani, işte o da böyle bir insandı."

"Peki, neden ayrıldınız?"

"Ah, Defne! Boş ver," diyerek gülümsedi.

Gizem Hanım'da böyle derin izler bırakan erkeği tanımak isterdim. Elimdeki zarfa kısa bir bakış attıktan sonra yerimden kalkıp kapıya yöneldim.

"Hikâyenin geri kalanını dinlemek isterdim," dedim kapının önüne geldiğimde.

"Kendi hikâyeni yazacaksın yakında. En uygun yaşların, merak etme."

Bu da ne demekti? Ona anlamayan bakışlar attığımdan emindim.

"Hadi git," deyince, zoraki bir şekilde gülümseyip çıktım odasından.

✺

İrem Doğan...

Defne alışverişe çıkacağımızı söylediği için rahat bir şeyler giymeyi tercih etmiştim. Açık bej rengi, örgü ve bana bol gelen bir kazakla koyu renk bir kot giymiş, ayağıma siyah

spor ayakkabılarımı geçirmiştim. Saçlarımı ise dağınık bir şekilde bırakmıştım.

Su uzun kollu, kırmızı bir bluz giymeyi tercih etmişti. Terlememek için ince kumaş seçmişti. Hava tam anlamıyla ısınmamış, tam anlamıyla da soğumamıştı sonuçta. Altına da ayak bileğinin yaklaşık beş santim üstünde biten açık renk bir pantolon giymişti. Kırmızı spor ayakkabıları ve yaptığı hafif makyajla çok şirin görünüyordu.

Sıla bordo bir pantolon ile beyaz gömlek giymiş, kahverengi ve hafif topuklu botlarıyla görünümünü mükemmel bir şekle getirmişti. Giyinmesini bazen gerçekten iyi biliyordu bu hatun. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken, deniz mavisi gözlerini ortaya çıkaran bir makyaj yapmıştı.

Elif ise çoktan yatağına girmiş, uyumaya başlamıştı. Onun için endişelensem de, kuruntu ettiğimin farkındaydım. Her şeyin en kötüsünü düşünüp tedbirli olmak dediğimiz olayı bazen abartıyordum.

Sonunda hepimiz hazırlandığımızda Defne'yi beklemeye başladık. İşi cidden uzun sürmüştü sanırım. Sırtımı duvara vererek bir yatağa kurulmuştum. Su da yanıma oturup omzuma yaslanmıştı. Sıla ise yanımızdaki yatakta oturuyordu. Yataklar bize ait değildi ama sahipleri ortada yoktu sonuçta.

"Mete'nin kafasını kopartmak istiyorum," dedi Su. "Benzer bir şakayla karşılık verse olmaz mıydı?"

Bu olayı bir kez daha hatırlamak öfkelenmeme neden oldu. Cumartesi gecesi Defne'yi o şekilde görmek... Defne denen zilliyi gerçekten çok seviyordum. Ha ona yapılmıştı bu, ha kardeşime. Ne fark ederdi?

"Altta kalmasını beklemiyordum zaten," dedi Sıla. "Ama bir cesetle aynı ortamda olduğunu düşündürüp, üstüne benzin dökmek, çakmağı ateşlemek..." Sıla lafının devamını getirmek yerine derin bir nefes alıp verdi.

"Defne'yi de anlayamıyorum" dedim. "Neyin dersi, neyin intikamı bu?"

"Vardır bir bildiği," dedi Su.

"Öyle," dedi Sıla.

"Bizim karışmamızı şu an için pek istemiyor," diyerek fikrimi sundum.

"O zaman Defne'ye güzel bir gün geçirtelim," dedi Sıla. "En azından biraz kafasını dağıtırız."

"Bence de," dedi Su.

"Ben geldim hatunlarım!" diye sevinçle içeri girdi Defne. Nefes alış verişleri biraz hızlıydı. Alnında hafif terler oluşmuştu. Koşmuş olabilirdi.

"İti an, çomağı hazırla!" diyerek güldüm.

"Ha?" diye Defne anlamamış sesler çıkarırken biz çoktan kalkmış, yanına ulaşmıştık.

"Yok bir şey, aşkım," dedi Sıla. Kolunu Defne'nin omzuna atmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Su.

"Alışveriş merkezine gidelim diyorum," diye bir fikir attım ortaya. Aslında Defne'nin alışveriş fikri iyi olmuştu. Benim de ihtiyaçlarım vardı.

"Hemen bunu benden haber bekleyen takipçilerime duyurmalıyım," dedi Su. Ardından telefonunu çıkarıp ekranına dokunmaya başladı.

"Hiç geç kalır mısın?" diyerek dalga geçtim. Hep birlikte gülerek çıktık Zıbarma Yeri 1'den.

✺

Çağatay Er...

"Beyler, kalkın lan!" diyerek arkamı döndüm.

Mete duvar kenarında, yani tam arkamda camdan dışarıyı izliyordu. Arda dikkatini derse vermişti. Fatih yanımda, Bora ise önümde uyuyordu. Fatih kollarını sıraya, alnını da

koluna yaslamıştı. Bora ise sırtını duvara vermiş, ayaklarını uzatmıştı. Gözleri kapalıydı. Fatih'in böbreğine parmağımı sokmaya çalıştım.

Fatih, "Ne oldu, evladım?" diye sinirle söylenirken defterimi Bora'ya attım. Bizimkilerin dikkatini çekmek oldukça zordu.

"Kızlar alışverişe çıkmış," dedim Mete'ye.

"Ne yapalım?" dedi Bora önden seslenerek. "Gidip fikir mi verelim, Çağatay?" Ardından bir elini hafifçe büküp, "Tatlım, bilmiyor musun? Bu sene çiçekli şalvarlar moda. Hemen o elindekini bırak," diyerek dalga geçti.

"Eşcinsellik sana yakışıyor Bora ama Mete bu kızla konuşmak istemiyor muydu?" dedim bir hatırlatma yaparak. "Gitsin konuşsun işte."

"Sen nereden biliyorsun alışverişe gittiklerini?" dedi Arda.

"Sarı tweet atmış," dedim.

"Su mu?" dedi Fatih.

"Aynen."

"Kızın profilini mi kontrol ediyorsun lan?" dedi Mete gülerek.

"Kızın canı sıkılınca sürekli bana giydiriyor anasını satayım. Başka çare mi var? Ne zaman bana laf soksa, ben de ona laf sokuyorum. Geçinip gidiyoruz be oğlum," diye bir açıklama yaptım Mete'ye.

"Allah tamamına erdirsin," diye mahalle ablası taklidi yaptı Bora. Ona düz bakışlarımı dikerek karşılık verdim. Su denen aptal sarışın hakkında şaka yapmalarına kıl oluyordum. Saçlarını tek tek koparıp yakasım geliyordu bazen. Kız hem sarışındı, hem de Güney kızı! Nasıl ölümüne nefret etmeyim bu hatundan?

"Hadi gidelim o zaman," dedi Fatih.

"Hep birlikte mi gidiyoruz?" dedi Mete. Şaşırmış gibiydi.

"Kaçırır mıyız?" dedi Bora.

Öğretmen "Beyler, derse dikkat lütfen!" diye uyardığında beş saniye uslu çocuğu oynadık. Hemen ardından konuşmaya devam ettik.

"Yaratıcılığınızı kullanın, beyler," dedi Arda.

"Ulan sen zekisin," dedi Bora sanki ayıp bir şeymiş gibi. "On saniyede elli yalan buluyorsun ama ben öyle miyim? Tam anlamıyla temiz bir aile çocuğu, temiz yürekli bir Yunan Tanrısı'yım ben!"

"Senden olsa olsa Afrodit olur," diye dalga geçtim gülerek.

"Ay, hoşt!" dedi Bora.

Hemen ardından sonbaharda yapraklarını döken ağaç gibi tek tek sınıftan ayrılmaya başladık.

"Hocam, benim çok önemli bir işim vardı," diyerek çantasını alıp sınıftan çıktı Mete.

Onun çıktığını görünce çantamı toplamaya başladım. Bora, Arda ve Fatih de aynısını yapmaya başlamıştı.

"Ben de ödev yapacaktım, hocam," diyerek çantasını sırtına atarak çıktı Arda.

Ortada yalan kalmamıştı ve sadece saniyelerimiz vardı. Öğretmen şaşkınca bizi izliyordu. Adama gülesim gelmişti.

"Hocam, benim de amcamla dayım evleniyor," diyerek çıktı Fatih sınıftan.

Tüm sınıf bize gülmeye başlamıştı.

"Ben hamileyim," dedi Bora. Çantasını alıp hızla sınıfı terk etti. Erkeklerin daha da gülmesine sebep olmuştu.

Bir ben mi kalmıştım lan?

"Sen ne yalan uyduracaksın bakalım?" dedi öğretmen gülerek.

Biraz düşündükten sonra tüm sınıfın ve öğretmenin daha da kahkahalara boğulmasını sağlayacak bir cümle kurdum.

"Ay hocam, gelmeyin üstüme. Zaten günümdeyim!"

Ardından çantamı alıp sınıftan çıktım ve arkamda kahkaha atan Kuzey erkeklerini bırakıp diğerlerine yetişmeye çalıştım.

✹

Defne Çınar...

Koskoca alışveriş merkezinde bir sağa gidiyorduk, bir sola. Henüz çok az şey almamıza rağmen şimdiden çok yorulmuştum.

"Buraya da bakalım!" dedi Su.

"Su, vallahi boğacağım seni!" dedi İrem.

"O niye ya?" diyerek dudaklarını büzdü Su.

"Kızım, niyesi mi var? Her mağazaya girip iki saat çalışanları oyalıyorsun, sonra da bir şey almadan çıkıyorsun. Kesin anamızdan girdiler, eniştemizden çıktılar," diye sitem ettim.

"Karışmayın işime," dedi Su ve içeri daldı. Biz de mecburen onu izlemek zorunda kaldık. Su, tek tek kıyafetleri kurcalarken zamanın geçmesi için biz de ona eşlik ettik. Yaklaşık iki dakika sonra arkamdan "Defne!" diye seslendi Su. Zaten pek bir şey beğenmediğim için sıkılmıştım. Merakla arkamı döndüm.

Bir kolunda krem rengi pantolon, diğer kolunda ise açık mavi bir gömlek getirmişti.

"Al, giy bunları," diyerek kucağıma attı kıyafetleri. İrem o sırada siyah bir elbiseyi üstüne tutarak gelmişti yanımıza.

"O elbiseyi derhal yere bırak, evlat!" diye bağırdı Su. Mağazadakilerin bize dönmesine ve gizli gizli gülmeye çalışmasına sebep olmuştu Su'yun sözleri.

"Kızlar, ben bunu beğendim," diyerek turuncu bir gömlek ile yanımıza yaklaştı Sıla.

"Cebine uyuşturucu koyar, polise ihbar ederim," dedi Su.

Sıla ona dil çıkartıp gömleği yerine koymaya gitmekle yetindi.

"Hepinize yetişeceğim. Defne, sen çabuk sana verdiklerimi dene," diyerek beni kabinlere itti Su.

Söylediğini yaparak kabine daldım. Dışarıdan kızlara kıyafet denemelerini emreden Su'yun sesini duyuyordum.

"Sıla, sen şunu al bakalım. Bekle! Şu ayakkabıları da dene. İrem, al sen bunu. Yüzünü buruşturma bana!"

Gülerek Su'yun seçtiği kıyafetleri giydim. Üstüme tam olmuşlardı. Hızlı giyineyim derken biraz terlemiştim. Kabinlerden ilk ben çıktım. Sonra İrem, arkasından Sıla...

Su önce hepimize tek tek baktı. Arada kalmış yüz ifadesini takındı. Ardından başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp kucağımıza yeni kıyafetler fırlattı. Oflayarak, üstümü değiştirmek için kabine döndüm.

Bir saat sonra...

Ellerimiz mağaza poşetleriyle dolmuş, tüm enerjimiz bitmişti. Açtık, susuzduk... Çok ağır şeyler taşımıyorduk ama tükenmiştik. İşin garip tarafı, bu işten çok yorulmam ama en az yorgunluğum kadar eğlenmemdi. Sıkılmamıştım. Bunu sabaha kadar sürdürebilirdim ama bu yorgunlukla sabaha kadar yaşayabilir miydim, bilmiyordum.

"Susadım çeşmeye," diye mırıldanmaya başladı Su.

"Vallahi oturalım bir yerlere," dedim.

"Hamburger mi yesek?" dedi Sıla. Tam hamburgercinin önünde söylemişti bunu.

"Kızım, ne hamburger hastası çıktın sende be!" dedi İrem. "Ne kadar zararlı biliyor musun sen? At eti onlar, at!"

"Zararlı şeyler beni daha çok çekiyor," dedi Sıla.

"Canım hamburger çekti be," dedi Su. "Gelin de size bir şeyler ısmarlayayım."

"Bedava sirke baldan tatlıdır, gençler!" diye gülerek masalardan birine oturdu İrem.

İrem arkasını döner dönmez, Su bize bakıp dudaklarını oynatarak, "Ismarlamayacağım," dedi ve İrem'in oturduğu masaya ilerledi. Biz de Sıla ile birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra onu takip ettik.

✹

Mete Karahan

"Nerede ulan bu kızlar?" diye söylendi Fatih.

Yarım saattir dört dönüyorduk alışveriş merkezinde ama bulamamıştık onları. Her yeri neredeyse koşarak geçiyordum. Defne, ona yetişemeden buradan ayrılabilirdi. Ona ulaşmak, bir şekilde konuşmak zorunda hissediyordum.

Konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyordum.

Onu öyle yaralı görünce içimde ufak bir şeyler bana işkence etmeye başlamıştı. Ufak olduklarını söylüyordum ama bu ufak şeylerin verdiği acı çok büyüktü. Kendimi çok... Ne deniyor buna? Suçlu? Pişman? Ortaya karışık bir şeyler alalım işte.

Hak ettiğini düşünüyordum ama o kadar garip bakmıştı ki o gece, zamanı geri alıp, bize yaptıkları şakanın benzerini ona yapmak istedim. Keşke bu mümkün olsaydı.

"Gitmiş olmasınlar?" diyerek bir fikir attı oraya Bora.

"Lan, alışveriş yapmıyorlar mı?" dedi Arda. Çağatay ona onaylar gibi başını salladıktan sonra, "Tamam işte. Bu dişilerin alışverişleri saatler sürüyor," dedi

"Sen nereden biliyorsun lan?" dedim.

"Maalesef çıktığım kızlarla alışveriş yapmak zorunda kalmıştım," diye bir açıklama yaptı Arda. Ardından uzaklara dalıp, muazzam bir acı çeker gibi, "Çok kötü günlerdi!" dedi.

Ona acıyan bakışlarımı göndererek karşılık verdim. Bir kızla alışverişe çıkmak zor olmalıydı.

Yanımızdan bir kız geçerken, önümden yürüyen Fatih'le yaklaşık üç saniye kadar bakıştıklarını gördüm. Kız soğuk bakışlarını fırlatmasına rağmen, Fatih mum olmuş erimişti.

Kız yanımızdan geçip gittikten sonra Fatih beş saniye arkasından boş boş baktı. "Gençler, benim işim var," diyerek kızı takip etmeye başladığında hepimiz güldük.

"Desene, kurt ava çıktı!" diye dalga geçti Arda.

Fatih cevap vermek yerine gülümsedi ve kızın peşine takıldı. O gittikten sonra yine etrafı gezinmeye başladık. Sağa bakıyorduk, yoklardı. Sola bakıyorduk, orada da yoklardı. Gitmiş olmalılardı. Zaten ne zaman bir işim rast gitmişti ki?

"Lan, oğlum! Bunlar onlar değil mi?"

Tam umudumun tükendiği anda, Bora'nın heyecanlı sesiyle kendime geldim. Önümüzde, bizden biraz uzakta oturuyorlardı. Su ve Sıla bize doğru dönük oturuyordu. Su solda, Sıla sağ taraftaydı. Sıla ağzına patates atarken Su kolasını yudumluyordu. Su'yun karşısında Defne, onun yanında da İrem vardı. Defne kızlara bir şeyler anlatıyor, kızlar da gülerek cevap veriyorlardı. Yaklaşık üç dakika kadar onları izledim. Yüz ifadeleri şekilden şekle giriyordu. Ne olduğunu merak etmiştim. Bir yerde kaşlarını çatıyor, bir yerde kahkaha atıyorlardı. Sıla kaşlarını çatıp Defne'yi dinlerken dudaklarını okuduğum kadarıyla küfretmişti.

"Ne zaman gideceksin yanlarına?" dedi Arda.

Ama yanlarına gitmeme gerek kalmamıştı.

Beni görüp üstüme saldırmaya çalışan ilk isim Su oldu.

✹

Defne Çınar...

"Pislik herif!"

Su birden masadan kalkmış ve arkamdaki bir yöne doğru koşmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlamamıştım. Şaşkın bakışlarımı arkama çevirdiğimde...

Ağzımın kuruduğunu hissettim.

Bu çocuk... Bu nasıl bir şanstı? Kızların Su'yun yanına gitmek için kalktıklarını görebiliyordum. Ben de gitmek istiyordum ama hareket edemiyordum.

Gözlerim yavaşça dolmaya başlamıştı ne olduğunu anlamadan.

Neden ağlıyorsun, Defne? Kendine gel!

Su, Mete'nin üstüne atlamaya çalışmış, Bora onu belinden tutup durdurmuştu. Bora, Su'yu zapt etmeye çalışırken bir yandan da, "Sakin ol, şampiyon!" diye bağırıyordu. Su sağa sola tekme savururken, Bora onu tutmakta güçlük çekiyordu.

Su'yun, üstüne atılmasına sadece bir adım geri çekilerek karşılık verdi Mete. Tam gözlerimin içine bakıyor, unutmak istediğim anıları daha da unutulmaz bir şekle sokuyordu.

Sonunda kendime geldiğimde ayağa kalkıp hızlı adımlarla kızların ve Kuzey erkeklerinin yanına doğru ilerledim. Mete ile göz temasını hiç kaybetmemiştik. Yanlarına vardığımda dik ve kendimden emin bir şekilde görünmeye çalıştım.

Su da benim gelmemle sakinleşmiş, Bora'nın onu bırakmasını sağlamıştı.

"Şey," diyerek öne atıldı Arda. "Bazı olaylar yaşanmış ve..."

"Özür dilemeye mi çalışıyorsunuz?" dedi İrem çok ciddi bir ifadeyle. "Grubun sözcüsü falan mısın, Arda?"

"İrem, bana öyle sert yapamazsın!" diyerek İrem'e yöneldi Arda. "Bana öfkeni kusamazsın!"

Grup sözcülerimiz atışmaya çoktan girmiş görünüyordu.

"Peki, kime öfkemi kusayım, Arda? Çocuk mu var karşında? Bana bu oyundan haberiniz olmadığını söyleme," dedi İrem.

"Haberleri yoktu," dedi Mete. Bakışlarını başka yöne çeviriyordu.

"Sana kim söz hakkı verdi?" diyerek öfkesini belli etti Sıla.

"Bence şu konuyu konuşmalısınız," dedi Bora.

"Ne konuşacağız?" dedim kısık sesimle. İlk kez konuşmuştum. Ne konuşacaktık ki? Hayatımda ne güzel kalıcı bir iz bıraktığını mı?

"Şu çocuk kendini bir anlatsın. Sonuçta öfkesi tazeydi," dedi Çağatay.

"Hah! Çocuğun hasta olduğunu nereden bilebilirdik?" dedi Su.

"Su, sen benimle gelsene," diyerek öne atıldı Çağatay. Su'yu ensesinden kavramıştı.

Su ensesinden çok huylandığı için kafasını arkaya yatırmış, istemsizce gülüyordu. Bir yandan da Çağatay'ın canını acıtmaya çalışıyordu. Çağatay, Su'yun arkasına geçmiş, sağ eliyle kolunu tutmuş, sol eliyle ensesini kavramış, zararlı bir hayvanı götürür gibi uzaklaştırıyordu Su'yu.

Sıla hızla öne atılmış ama Bora'nın kolunu kavramasıyla durmak zorunda kalmıştı. "Bıraksana lan, aç ayı!" diye bağırdığında, Bora sol eliyle ağzını kapatıp onu sürüklemeye başlamıştı.

Neler oluyordu burada?

Sıla'nın peşinden koşmaya çalıştığımda İrem beni kolumdan çekip durdurdu ve Arda'yla Mete'den uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Defne, saçma gelebilir ama ne söyleyecekse söylemesi bana mantıklı geliyor," dedi İrem.

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Bana ne dediğinin farkında mıydı?

"Benden onu affetmemi mi istiyorsun?" diye şaşkınca sordum.

"Saçmalama!" diyerek suratını buruşturdu. "İki gündür kâbus görüyorsun, davranışların değişti. Bununla yüzleşmek zorundasın. Bu sana daha iyi gelecek, güven bana." Ona arada kalmış gibi bakarken, "Ve onunla biraz oynayabilirsin," deyip göz kırptı.

Bir süre ona anlamayan gözlerle baktım. "Peki, bunu nasıl yapacağım?" diye sordum sonunda.

"O da senin hayal gücüne kalmış," dedi.

Haklı olabilir miydi? Gerçeklerle yüzleşmek bana iyi gelebilir miydi? Yalnız kalmaktan ölesiye korkmaya başlamıştım. Kâbus görüyordum iki gecedir. Gözlerimi ne zaman kapatsam karşıma o an geliyordu. Tamamen düzeleceğimi sanmıyordum ama belki... Belki biraz bana iyi gelebilirdi?

"Tamam," diye fısıldadığımda bana sarıldı. Sonra da birlikte erkeklerin yanına gittik.

"Yalnız konuşsalar iyi olur," dedi Arda.

İrem başını onaylar gibi salladıktan sonra ikisi birlikte yanımızdan uzaklaşıp masaya doğru ilerlediler. İrem çantasını kapıp bana kısa bir bakış attı. İlk kez aynı fikirde olduklarını fark etmek bana komik gelmişti ama gülemiyordum.

Baş başa kalmıştık.

"Pekâlâ," dedi Mete. "Ben..."

Ne diyeceğini bilmiyordum. Büyük ihtimalle özür dileyecekti ve İrem'in de dediği gibi, onunla biraz oynamaktan zarar gelmezdi. Hızla geri dönüp oturduğumuz masaya ilerledim ve poşetlerimizi aldım. Masada sadece Su'yun çantası vardı. Sıla çantasını almış olmalıydı.

Kızın çantasını omzuma astıktan sonra ellerimi poşetlerle doldurdum. Hepsini taşıyınca biraz ağır sayılırdı.

"Dur," dedi Mete elimdeki poşetleri kapmaya çalışırken. Bense poşetleri vermemek için çabalıyordum. "Dur Defne, taşırım ben."

"İstemiyorum."

"Kızım, bırak işte!"

Sonunda tip tip bakıp verdim poşetleri ve birlikte alışveriş merkezini gezmeye başladık.

✺

Su Erdem...

"Bıraksana, ulan!"

"Kızım, bir sus! Herkes bize bakıyor!"

Çağatay bir eliyle ensemi, diğer eliyle kolumu tutuyordu. Bir elimi geriye uzatıp ensemi tutan eline vurmaya çalışıyordum. Ancak elimi üç kere savursam, ikisi kendi kafama geliyordu. Ensemden gerçekten çok huylanıyordum ve bu yüzden böyle anormal davranışlar sergiliyordum. Bu da bu pisliğin gülmesine neden oluyordu.

En sonunda ensemi bırakıp tek eliyle beni kendine çevirdi ve kollarımı kavrayıp bir ileri bir geri sarstı.

"Kızım, çocukluğu bırak artık. Bırak da konuşsunlar!"

"Ne konuşacaklar? Arkadaşıma yaptığınız şerefsizliği mi?"

"Lan, bizim alakamız yok!"

"Kimi kandırıyorsun sen, aptal odun?"

"Su, Allah aşkına bir sus!"

Onu dinlemeyip kaçmaya çalıştım ama tekrar ensemi kavramasına neden olmuştum. Bir elimle eline vurmaya çalışırken, diğer kolumu tutan elinden kurtulmaya çabalıyordum. Yine sık sık kendi kafama vuruyordum. Başa dönmüştük.

"Ateşkes!" dedim en sonunda.

Beni bıraktığında uzaklaşıp saçlarımı düzelttim. Babasının saçı gibi dağıtmıştı.

"Çantamı unuttum," dedim.

Çantamı gerçekten unutmuştum ama geri dönmek istememin nedeni Defne'nin yanına gitmekti. Kim bilir o şerefsizle ne yapıyorlardı? İrem büyük ihtimalle yanlarında olduğundan endişelenmem mantıksızdı ama düşünmeden edemiyordu insan.

"Yanımda para var," diyerek kurnazca gülümsemesini sundu bana. Sanki Defne için gitmek istediğimi anlar gibi baktı.

"Alışveriş yapacağım."

"Sorun değil."

"Öpücükle satmıyorlar ürünleri."

"Ben alırım."

"Kendi paramla almak istiyorum."

"Sonra bana ödersin."

Boğazımdan öfkeli bir ses çıkmıştı. Bu konuşma on saniyeye yakın bir sürede gerçekleşmişti. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok cevabı nasıl bulabilmişti? Mahalledeki ayaklı gazete ablalardan farksızdı.

Ellerini okul formasının cebine yerleştirip hafifçe öne eğildi ve "Yemezler, aptal sarışın," dedi.

Bana böyle hakaret edilmesinden nefret ediyordum. Kimse bana hakaret edemezdi.

Aynı şekilde ellerimi belime koyup hafifçe öne eğildim ve "Sarışınlardan senden daha zeki oldukları için mi nefret ediyorsun?" dedim. Hakaretini aynen ona iade etmiştim. Saç rengime bu kadar takması sinir bozucuydu.

Söylediğim şeye karşılık, bir eliyle burnumu tutup sıkmaya başladı. Gözlerimi kapatıp elini itmeye çalışırken istemsizce çığlık atmıştım ama burnum tıkalı olduğundan sesim biraz garip çıkmıştı.

Sonunda bıraktığında omzuna yapıştırdım yumruğumu. Hafifçe geri gitmekten başka bir tepki vermedi ama en azından içimde kalmamıştı. Neyse ki çok sıkmamıştı. Kollarımdan tutup arkamı dönmemi sağladı ve omuzlarımdan iterek zorla yürümek zorunda bıraktı.

"Aptal herif!" diye söylensem de umursamadığı belliydi.

✺

Sıla Yüksel...

Ağzımdaki kürek kadar elle konuşmak bir kenara, zar zor nefes alıyordum. Çevremizdeki insanların da nedense pek umurunda olmuyordu. Hatta bazılarının güldüğünü bile görmüştüm. Bizi iki yakın arkadaş sanıyor olmalıydılar.

Ulan Sıla, niye bu çocuğun elini ısırmıyorsun sabahtan beri?

Helal sana be iç ses!

Dudaklarımı hafifçe aralayıp Bora'nın bir parmağını dişlerimin arasına aldım.

"Lan! Lan! Sıla!" diye bağırıp debelenmeye başladı Bora.

Pek umursamamıştım. Yaklaşık on saniye tüm gücümle ısırdım parmağını. On saniyenin sonunda acıyıp bıraktığımda, işaret parmağının etrafında dişlerimin izi çıkmıştı. Gerçekten dişi bir aç ayı gibi ısırmıştım çocuğu.

"Ulan, Sıla!" diyerek yüzünü buruşturdu Bora. Bir yandan da acıyla elini sallıyordu.

"Bıraksaydın, evladım!" diyerek üste çıktım. "Nefes alamıyorum sabahtan beri."

"Söyleseydin ya!"

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

"Açken bir dişiyi hiç çekemiyorum ya," dedi. "Hele o kız Güney kızıysa!"

"Çekme o zaman," diyerek geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladım ama tekrar kolumdan tutup yolumu değiştirdi.

"Git de her şeyi berbat et, değil mi?" dedi bilmiş bir tavırla.

"Lan, gideyim diyorum göndermiyorsun. Kalsam elli tane laf sokuyorsun. Ne ayaksın oğlum sen?"

Bora kafasını oflayarak sağa çevirdiğinde nefesini vermeyi kesti ve suratına kocaman bir gülümseme yerleşti. Baktığı yöne baktığımda yüzümün aynı ifadeyi aldığına emindim.

İskenderci Cemal Usta

"Yüce Sezar..." diye fısıldadı Bora. Elimi cebime attığımda paramın olmadığını fark ettim. Çantamı masada unutmuştum. Zaten kızlarla sohbet etmekten ağzıma attığım birkaç patatesten başka bir şey değildi. Keşke o zaman yeseydim. Acı çektiğimi belli ederek ofladım. Sonra yiyecektim artık İskender'i. Bora bir an bana baktıktan sonra hafifçe gülümsedi.

"Gel buraya, Güney Zillisi," diyerek elini enseme yerleştirdi. Zilli dediği için ona kötü kötü baktım. Umursamadan ensemdeki elini iterek yürümemi sağladı. "Vicdanım sana yine kıyamadı."

✹

İrem Doğan...

"İrem, beklesene kızım!"

Arda hızlı adımlarıma yetişmek için peşimden koşuyordu. Ben ise onu zerre kadar umursamıyordum. Gelip geçen insanlar bize bakıyordu. Onları da pek umursadığım söylenemezdi. Sol tarafımda bir kitapçı gözüme çarpınca, hiç düşünmeden girdim içeriye.

Küçüklüğümden beri, ne zaman canımı sıkan insanlar olsa kitaplara sığınırdım. Kendimi onların dünyasında hayal ederdim. Güçlü yapımı kitaplardaki karakterlere borçluydum. Kitaplar her zaman benim gizli sığınağım olmuştu. Kimsenin bilmediği gizli dünyama açılan kapıydı kitaplar. Yaşadığım bir olaydan ya da sevmediğim bir insandan kaçtığımda, gizli dünyama gitmek için kitapları ziyaret ederdim.

Şimdi ise Arda'dan kaçıyordum.

Raflardaki kitaplara bakarken Arda yanımda bitmişti. Nefes nefeseydi.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadım gözlerimi kitaplardan çekmeden. İnsanlar ellerindeki kitaplara odaklandığı için onları rahatsız etmek istemiyordum.

"Defne ve Mete'nin yanına gitmeyeceğinden emin olmak."

"Gitmem," dedim. "Rahat bırak beni."

"Ne güzel vakit geçiriyoruz be Güney hatunu."

Ona tip tip bakarken sırıttığını gördüm. Alay ediyordu salak oğlan. Başımı iki yana sallayıp sabır dilenmekle yetindim.

Bir süre kitapları inceledim. Yaklaşık üç yıl önce aldığım ve beni çok etkileyen bir kitabı görünce hemen kaptım. Bu kitabı yaklaşık on defa okumuş, yaklaşık on defa ağlamıştım.

Her şey çok güzel olabilirdi. Bu hikâye mutlu sonla bitebilirdi ama kitaptaki esas oğlan mutluluğun içine sıçmıştı.

Kitabın sayfalarını çevirip en çok ağladığım yerleri açtım ve okumaya başladım. Arda da sessizleşip ne yaptığımı izlediği için daha çabuk duygulanmıştım.

Dolan gözlerimi sola çevirdiğimde Arda'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

Kitabı bırakıp başka kitaplara göz gezdirdim. Elime bir kitap alıp arkasını çevirdim ve okumaya başladım.

"İnsanın sevdiklerinden ayrılması kadar kötü bir şey yok. Sevdikleri yanında olmayınca insan pek bir garip kalıyor."

Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı* kitabıydı bu. Böyle anlamlı bir cümleye denk gelmek hoşuma gitmişti. Arda'ya baktığımda bana biraz daha yaklaştığını gördüm. Kitaptaki cümleleri okuyor olmalıydı.

Ona baktığımı fark edince kafasını kitaptan kaldırıp bana döndü. Gözlerimi kaçırıp tekrar kitaba odaklandım ve "Katılıyorum," dedim. "İnsan sevdiklerini kaybedince bir yarısını kaybetmiş gibi oluyor."

Göz ucuyla bana hak verircesine tebessüm ettiğini gördüm. Kitabı alıp başka bir sayfayı çevirdi ve okumaya başladı.

"Onun sevgisini kıskanıyordu, sevgisini hissetmeyi artık umut edemese de. Ondan bir haber almak istiyordu, ona ulaşmanın hiçbir imkânı olmadığı halde. Onunla mutlu olabileceğine inanıyordu, artık bir araya gelmeleri imkânsız göründüğü halde."

Biraz durup düşünür gibi yaptıktan sonra, "Sanırım âşık," diye bir yorumda bulundu.

"Ciddi olamazsın," dedim gülümsememe engel olamayarak. Ardından kitabı yerine bırakıp, biraz ileride duran bir başkasını elime aldım. Birçok şairin şiirlerinden oluşan bir derlemeydi. Rastgele bir sayfa açtım ve karşıma İlhan İrem'in bir şiiri çıktı. Arda şiiri dikkatlice inceledikten sonra yüksek sesle okumaya başladı.

"İnanmak:
Maviliklerin arkasına gizlenmiş
Cennete benzer..."

Bu söz üzerine biraz düşündükten sonra, "Ya yanlış şeye inanırsak?" diye sordum yüzüne bakıp. "O zaman ne olacak?"

"Tecrübe kazanırsın," dedi.

"Ama bazı tecrübelerin varlığı ve yokluğu fark etmiyor. Bir şeyi sevmenin sana bir kere zarar vermesi, ikincisini engellemiyor."

Bir süre ne düşündüğünü saklayan bakışlar attı. Sanki söylediklerimi tartıyor gibiydi.

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim," diyerek gülümsedi sonunda.

Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

✺

Defne Çınar...

"Defne, kurbanın olayım yavaş git biraz!"

Neredeyse oradan oraya koşuşturuyordum. Onunla yüzleşmek için konuşmak istemiştim. Bana iyi gelmesi için. Ama nedense bu konuşmayı olabildiğince ertelemeye çalışıyordum. Konuşma ne kadar geç olursa o kadar geç canım yanardı.

Ulan, madem canının yanacağını düşünüyorsun, ne bok yemeye konuşmayı kabul ettin?

İç sesim yine beni aşağılıyordu. En sonunda rastgele bir mağazaya girdim.

"Defne, orası iç çamaşırcı!" diyerek peşimden geldi Mete. Kadınlarla dolu bir yere, bir kızın peşinde, üstelik elleri poşetli girmek onu utandırmış olmalıydı.

Beter olsun!

Arkama baktığımda yanaklarının kızarmış olduğunu görmek, yüzümde kocaman bir sırıtmanın varlığına neden oldu. Etrafıma baktığımda birkaç kadın bize bakıp gülümsüyordu. Büyük ihtimalle sevgilisini sürükleyen bir kız olduğumu düşünmüşlerdi.

Mağazada ilerlerken sutyenlerin asılı olduğu askılıkları gördüm. Bir süre çamaşırlara bakıp insanı ürküten bakışlarımı Mete'ye diktim. Ona baktığımı anlamamış, salak gibi etrafına bakınmıştı.

"Gelsene," diyerek ilerledim çamaşırlara doğru. Peşimden geldiğinden emindim. En büyük bedenlerden, pudra pembesi

bir çamaşırı kapıp Mete'ye uzattım. Bana anlamayan gözlerle bakarken gülmemek için yanağımın içini ısırıyordum.

"Ne, anlamadım?" dedi.

"Dene."

"Ne?!"

Şaşkınlığını o kadar yüksek sesle belirtmişti ki, herkesin bize dönmesine neden olmuştu. Bazılarının kıkırdayan seslerini duymuştum.

"Tişörtünü çıkart ve şunu dene," diyerek açıklama yaptım.

Beyni durmuş gibi görünüyordu. Ne dediğimi algılamakta güçlük çektiğinden emindim.

"Ben mi?"

"Mete, anlamıyor musun ne dediğimi?"

Ellerinden poşetleri alıp yere bıraktım. Ardından elimdeki çamaşırı tam karın hizasına bastırdığımdan, almaktan başka çaresi kalmamıştı. Yavaş hareketlerle çamaşırı alıp, elinde sanki yüzyılın virüsünü tutuyormuş gibi baktı.

"Defne... Ben... Olmaz yani..."

"Tişörtünü çıkart."

"Defne, millet bize bakıyor."

"Tişörtün."

"Defne!"

"Çıkart."

"Bu şeyi giyersem benimle konuşacak mısın?"

Bu soru karşısında şaşırmıştım. Affedecek olsam sorgusuzca giyecek miydi?

"Düşünürüm," diyerek umutsuzca bir cümle kurdum ama o tişörtünü hemen çıkartmıştı. Umutsuzca bir sözün onda bu etkiyi yaratması garip gelmişti. Bu sahne gülmeme neden olmuştu. Çamaşırı askılarından tutup bir süre boş boş baktı.

"Ne yapıyoruz şimdi?"

"Askılarını kollarından geçir," dediğimde aynen dediğimi yaptı. "Şimdi arkanı dön." Söylediklerimi yaparken çevredeki insanların kahkahalarla gülmesine neden oluyordu. Çamaşırın kopçasını birleştirmeye çalıştım ama küçük geliyordu Mete'ye. Allah'ın hayvanı! Çamaşırı yırtmamaya özen göstererek biraz daha sıktım.

"Nefes alamıyorum!" dedi Mete.

"Birazdan alışırsın," diyerek dalga geçtim. Sonunda çamaşırın iki ucunu birleştirdiğimde "Bana doğru dön," dedim.

Mete arkasını döndüğünde kıpkırmızıydı. İstemsizce kahkaha atmaya başladım. Salak oğlan! Gülmeyi bir kenara bırakıp arka cebimdeki telefonumu çıkarttım ve kamerasını açtım.

"Defne! Hayır!" diye itiraz etti ne yapmak istediğimi anlayınca. Ama o çevresindeki insanları düşünüp, beni fark edene ve yaptığımı anlayana kadar çoktan iki fotoğraf çekmiştim bile. Telefonumu tekrar arka cebime attım.

"Çektin mi? Çektin, değil mi?" gibi sorular soruyordu elini sırtına götürürken. Kopçayı çözmeye çalışıyor ama çözemiyordu. "Siz bununla nasıl rahat ediyorsunuz?" dedi en sonunda.

Gözlerimi devirip arkasına geçtim ve çamaşırı çıkartmasına yardım ettim. Mete'yi rezil ediyordum ama onun kadar kendim de rezil oluyordum. Yanında böyle anormal biriyle dolaşan bir kıza normal demezdim ben. Çamaşırı yerine koyduktan sonra çıkışa yöneldim. Mete'nin poşetleri kaptığından ve peşimden geleceğinden emin olduğum için arkama bakmadım.

"Defne, beklesene kızım!"

Onu umursamadan yürümeye devam ettim. Kolumu bir elin sıktığını hissetmemle sinirle arkamı dönmem bir oldu. Mete poşetleri bileğine geçirmiş, boşta kalan eliyle dirseğimin üstünden tutmuştu.

"Bırak!" diye hızla kendimi çektim. Sanki sıcak bir demire dokunmuş gibiydim.

"Dışarı çıkalım," dediğinde artık yüzleşmem gerektiğini anladım.

Bu çocuk benimle konuşmak istiyordu.

Bugün.

Ve konuşmadan peşimi bırakacağa benzemiyordu. Sanırım benim de ihtiyacım olan şey onunla yüzleşmekti. Boş koridorda arkamdan biri çıkacakmış gibi hissetmek istemiyordum. Dışarı çıkmak, soğuk ve iğne kadar can acıtıcı havanın yüzüme çarpmasıyla kendimle yüzleşmek istiyordum. En azından İrem'in öyle istediğinden emindim.

Ama şu yüzleşme olayı gerçekleşirken nasıl ayakta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Allah yardımcım olsun.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ayaklarım arka bahçeye açılan kapıya doğru ilerlerken, attığım her adımda kalbim sıkışıyordu. Oraya gitmek, söyleyeceklerini dinlemek istemiyordum. Aslında Hollywood'ta ünlü bir film yıldızı da olmak istiyordum. Hayat, asla istediğim yönde ilerlemiyordu.

Arka bahçeye çıktığımızda suratıma vuran soğuk rüzgâr bir an titrememe neden oldu. Derin bir nefes alıp üşümemi azaltmak için ellerimle bedenimi sardım.

Çıkış kapısının önünde aşağıya doğru inen merdivenlerin bitiminde büyük, çimenlik bir alan vardı. Çimenlerin üstünde ise çardaklar vardı. Hava bugün serin olduğu için kimse yoktu. Mete'nin merdivenleri indiğini görünce ben de inmeye başladım.

Sonunda biraz ilerideki çardaklardan birinin masasına yerleştirdi poşetleri. Dik ve kendimden emin görünmek için başımı asiller gibi hafifçe yukarı kaldırdım.

"Hak ettiğini düşünüyordum," dedi bir süre durduktan sonra. "Arkadaşımın canı söz konusu olunca sinirlendim." Söyleyecek bir şey bulamayıp göz temasını kaçırdım. Tekrar gözlerinin içine bakmamı bekledi konuşmak için. "Ama öfkelenmemek gerekiyormuş."

Anlamıyordum. İki gün önce, yaptığı işten emin görünüp hak ettiğimi hissettirirken, bugün çıkıp pişman gibi konuşmasını anlamıyordum.

"Fikrini değiştiren ne?" diye sordum. "Yani gayet memnun görünüyordun."

Bir süre sessiz kalıp, bir şeyler düşünür gibi kaşlarını çattı. Bana cevap vermeden önce söyleyeceği şeyleri iyi seçiyor gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Sende bir şeyleri değiştirdiğimi hissettim. Olumlu mu, olumsuz mu hiçbir fikrim yok ama bir şeyler değişti. O gece o kadar garip bakıyordun ki, hayatımda belki de ilk kez biri bana öyle baktı."

"Özür dilemeye falan mı çalışıyorsun?"

"Daha önce hiç özür dilemedim. Bana çok mantıksız geliyor. Özür dilemek, kırdığın kalbi tekrar onarmıyor. Fakat dışarıdan özür diliyormuşum gibi görünüyorsa, bilmiyorum. Adı özür olabilir."

"Mete," dedim sonunda ciddi bir sesle gözlerinin içine bakarak. "Eğer Sıla, Elif, İrem veya Su'da böyle bir rahatsızlık olsa ve siz böyle bir şaka yapsanız, mutlaka karşılık veririm. Sen de arkadaşına olabilecekler yüzünden öfkelendin. Bir yerde anlıyorum. Ama sen, üstüme benzin döktüğünü düşündürdün bana be adam! Bir cesetle aynı odada olduğumu sandım. Her şeyin bittiğini, öleceğimi sandım. Senin yüzünden okulumda bile rahat edemiyorum. İki gündür kâbuslarla uyanıyorum ben. Yalnız kaldığım an, sanki bir yerden elinde benzin bidonuyla çıkacağını hissediyorum. Bu nasıl hissettiriyor, bilmiyorsun."

O an, sanki söyleyeceklerimi günler öncesinden yazıp çizmiş ve ezberlemiş gibi hızlıca ve kendimden emin söylemiştim. Ben konuşurken tam gözlerimin içine bakmış, beni dikkatle dinlemişti. Söylediğim her bir kelimeyi beyin süzgecinden geçirir gibiydi.

"Belki de benimki pişmanlıktan fazlasıdır," dedi sonunda beni şaşırtan bir şey söyleyerek. Gözlerim hafifçe aralanırken ne demek istediğini düşündüm. "Belki de korkuyorumdur."

"Neden?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye gözlerimin içine baktı.

"Sende açtığım yarayı tedavi edememekten."

✺

Su Erdem...

Çağatay'ı sinir edip yanımdan uzaklaştırmak için girdiğim mağazaları saymıyordum bile. Sadece giriyor, çalışanları uzun süre oyalıyor ve çıkıyordum. Allah bilir kaç tane beddua almıştım.

"Yetmedi mi bu kadar?" diye söylendi Çağatay. Bir mağazadan yeni çıkmıştım ve hızla diğerine ilerliyordum. Onu yorduğum kadar kendim de yoruluyordum ama gitmesini istiyordum.

"Yetmedi."

"Saatlerdir dolaşıyoruz!"

"Daha bir şey almadım bile."

"Ne?!"

Onu arkamda bırakıp hızlı adımlar atarak başka bir mağazaya girdim. Arkamdan geldiğini gölgesinden fark etmiştim. Mağazaya girip, onu bu sefer pes ettirme amacıyla kıyafetlere gömüldüm.

Ama pek pes edecek gibi değildi.

✺

Sıla Yüksel...

"Ay şiştim!" diyerek sandalyede arkaya attım kendimi. Tabağımın ancak yarısını bitirmiştim ama doymuştum. Fazla içecek tükettiğimden şişmiş olmalıydım.

"Nasıl dişi ayısın sen?" dedi Bora. "Daha tabağın bitmedi bile."

"Çok kola içtim ondan," dedikten iki saniye sonra kaşlarım sinirle çatıldı. "Sensin lan ayı!"

Bana cevap vermek yerine suratıma bakarak kahkaha attı ve ardından yemeğine geri döndü.

Ona ölümcül bakışlar attım ama umursamayınca beşinci saniyede pes ettim.

"Bitir onu," dedi Bora. "Yoksa ben yiyeceğim."

Sırf o yemesin diye tabağıma daldım.

Ulan, yemeğin parasını çocuğa ödetiyorsun.

İç sesim aptallıklarımı yüzüme vururken ona hak verdim ama her ne olursa olsun, bu da bendim işte. Her yerde bir gıcıklık yapacaktım. Bora gözlerini devirip sabır dilenir gibi bakış atmaktan başka bir şey yapmadı.

✹

İrem Doğan...

Kitapçıdan birkaç kitap aldıktan sonra alışveriş merkezinde yürümeye başladık. Arda'nın canının sıkılmaya başladığını hissediyordum. Benim de canım sıkılmıştı açıkçası. Birbirimizle alakamız yoktu ve aynı ortamda bulunuyorduk. Bu, ikimiz için de can sıkıcı bir durumdu.

"Sıkıldım," diyerek yüzümü buruşturdum. "Gitsene sen artık."

"O olmaz işte."

"Ya tamam, gitmeyeceğim yanlarına. Zaten Defne'yi ikna eden benim akıllım."

"Ben bir işe başlıyorsam o işi bitirmeden bırakmam."

"Manyak mısın sen evladım ya?" diyerek söylendim onun duymayacağı şekilde ama duymuş gibi hafifçe gülümsedi. Bakışlarımı kaçırdım.

✹

Defne Çınar...

"Korkuyor musun?" dedim söylediği şeyi tekrarlayarak. Cevap vermek yerine gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Sağ ol, Mete," dedim. "İyiliğimi istemeyen insanların benim için korktuğunu söylemesi ilgi alanımın dışında."

"Samimi gelmiyor olabilir ama inan böyle olmasını istemezdim."

"Samimi gelmiyor."

Aslında bir yerde samimi geliyordu. Gözlerinde yalan söylediğine dair bir şeyler arıyor ama bulamıyordum. Bu durum cidden çok sinirimi bozuyordu.

"Doğrudur. Ben de olsam samimi bulmazdım."

Söylediğine karşılık vermedim. O da susmuştu. Ne söyleyecektik ki zaten?

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Soğuk rüzgârın da etkisiyle istemsizce titredikten sonra derin bir nefes aldım. Tekrar Mete'ye baktığımda yine gözlerimiz buluştu.

"Bunu sana ödeteceğimi biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe tebessüm etti. Bakışlarını gözlerimden kaçırmamıştı.

Bir süre daha boş boş ona baktım. Gözlerini kaçırmasını bekliyordum ama iradesini sonuna kadar kullandığını görebiliyordum. Gözlerini kaçırmamak için savaşıyordu. Sonunda pes edip kafasını başka yöne çevirdiğinde, masanın üstünden poşetlerimi ve iki çantayı almak için o tarafa yöneldim.

Poşetlere uzattığım elimi tuttu aniden.

"Defne!"

Eli sanki sıcak bir demirmiş gibi hızla elimi çektim. Bir süre ne diyeceğini bilemedi. Bu hareketimden dolayı üzülmüş gibiydi. Açıkçası pek umurumda değildi.

"Affeder misin?"

"Ne?" Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Eğer bedelini ödediğimi düşünürsen, affeder misin?"

Affeder miydim? Onun yaptığı kadar ağır bir şey yapsam affeder miydim? Cevabımın olumsuz olacağını biliyordum ama içimde bir yerlerde, herkesi affetmeye meyilli bir salak saklıydı.

Poşetlerimi ve çantaları kapıp oradan uzaklaşırken arkamdan gelmemesini diliyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Kızlarla bir yerde buluşup okuluma, evime gitmek istiyordum.

Mete'nin arkamdan geleceğini sanmıştım ama düşüncelerimi okumuş gibi gelmedi. Gelmesi beni incitmekten başka bir işe yaramazdı zaten.

Arka bahçede uzanan merdivenleri hızla tırmanıp tekrar alışveriş merkezine girdim. Dudaklarıma gelen suyu hissedince dilimi gezdirip tuzlu tadı aldım. Ne ara ağlamaya başlamıştım?

Arka cebimdeki telefonumu çıkarttım. Herkese şimdi ulaşmak istiyordum. Tek tek mesaj atmak vakit kaybı olacağından Whatsapp'taki *Sarışınlar Kutsaldır* grubuna girdim. Sıla, Su, İrem, Elif ve benden oluşan bir gruptu. Büyük Salon'da yan yana olmamıza rağmen birbirimizle konuşurduk. Çoğu zaman Su, bir şey söyler ve ona yastık atmamıza neden olurdu. Telefonun tuşlarına dokundu parmaklarım.

Herkes çıkışa gelsin. Gidiyoruz.

✹

Sıla Yüksel...

"Bitirdim!"

"Aferin sana, dişi ayı," dedi Bora. Sinirimi bozmak istercesine sakinlikle söylemişti bunu.

"Kes sesini, aç ayı," dedim aynı sakinlikle.

"Kızım, seninle kavga etmeden duramayacak mıyız biz? Nasıl bir sorunlusun sen?"

Tam ona asıl sorunlunun kendisi olduğunu söyleyecektim ki, cebimdeki telefonumun titremesiyle dikkatim dağıldı. Whatsapp'taki *Sarışınlar Kutsaldır* grubundan mesaj gelmişti. Defne... Defne mesaj atmıştı!

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde mesaja baktım. Ne olmuştu acaba? Bora'nın beni sürükler gibi götürmesi ve burada alıkoyması yüzünden neler olduğunu bilmiyordum.

Ne olduğunu anlamadan şaşkınca bakan Bora'yı masada bırakıp koşarak çıkışa ilerledim.

✹

Su Erdem...

"Beni yorgunluktan öldürsen de yanından ayrılmayacağım, aptal sarışın."

Cevap vermedim.

"Aklın sıra beni canımdan bezdirip başından savacaksın."

Umursamadım.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Çağatay'la bir mağazaya girmiş, her yere didik didik bakıyordum. Giydiğim tarzda kıyafetler olmamasına rağmen elime alıp inceliyordum. Birkaç tanesi hoşuma gitmişti bile. Kendime kırmızı bir elbise almıştım. Kırmızı rengini nedense kendime çok yakıştırırdım. Poşeti Çağatay'a vermiştim. Herkesin içinde taşımamak için anormal hareketler yapsa da, başka seçeneği yoktu. Arkadaşı için birkaç fedakârlık yapmak zorundaydı.

Elimdeki beyaz, üstünde siyah çizgilerle Mickey Mouse karakterinin çizildiği tişörtü yerine koyduktan sonra yanındaki tişörtü aldım. Yarım kol, beyaz bir tişörttü. Ortasında kocaman, siyah bir yıldız ve kalbin yakınlarına gelecek şekilde daha küçük bir yıldız vardı. Küçük olan yıldız parlaktı ve dikkat çekiyordu. Tişört gerçekten çok hoşuma gitmişti.

"Güzelmiş," diye mırıldandım.

"Aynı bir Güney kızı ve Kuzey erkeği," dedi Çağatay.

Ona bir uzaylıymış gibi baktım. Tişörte bakıp bu benzetmeyi nasıl yaptığını düşündüm.

Anlamadığımı görünce, "Ortadaki büyük yıldız, Kuzey erkekleri," diyerek açıklamaya başladı. "Küçük, zavallı yıldız da Güney kızlarını temsil ediyor benim gözümde."

Ah, Çağatay! Aklı sıra bana laf sokuyordu. Bir de bana aptal diyordu!

"Bir de bana aptal diyorsun." Bakışlarımı tişörte odaklayarak hafifçe başımı iki yana sallayıp güldüm.

"Ama öyle," dedi gerçeği söylediğine inanır gibi görünerek. "Sadece siz kabullenmek istemiyorsunuz."

"Çağatay," dedim ona dönüp. "Neden hep kaybediyorsunuz, biliyor musun? Hep kendinizi güçlü görmek istiyorsunuz. Seni gerçeklerle tanıştırmak isterim. Küçük olmak, güçsüz olmak değildir." Hemen ardından tişörtü gösterdim. "Bak," dedim. "Ortadaki yıldız daha büyük ama küçük olan daha parlak ve dikkat çekici. Ne yapacağız şimdi?"

Çağatay'ın kendini hep güçlü görmek istemesinden sıkılmıştım. Tam bir Kuzey erkeğiydi. Kendini bir şey sanan ego torbası!

Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladığı an, telefonumdan gelen mesaj sesi duyuldu. Elim hızla arka cebime, telefonuma uzandı. O da salak gibi baktı bana. Defne'den bir mesaj gelmişti.

Şaşkınlıktan dudaklarım aralandı.

Yine sinirlenmiştim işte!

"Çağatay!" dedim. "Hayatımda gördüğüm tüm şerefsizler neden Kuzey erkeği çıkıyor?" Bu sorum karşısında afalladı bir an. Ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. "Defne'ye yaptıklarınız..." diyecek oldum ama sözümü kesti.

"Haberimiz yoktu. Mete o an, o kızın hak ettiğini düşünüyordu."

"Sadece Mete'den bahsetmiyorum," dedim. "Maç gününü unuttun mu?"

Sahi... Bana o yaptığından sonra ona hesap sormamıştım ama şimdi sabrımın son noktasıydı. Defne, ben... Sırada kim vardı? İrem mi, Sıla mı, Eda mı, Elif mi, yoksa Ece mi? Sıradaki hedefleri kimdi?

"Ben..."

"Sen de mi pişman oldun yoksa? Bir şeyleri yaptıktan sonra pişman olmak bir işe yaramıyor. Birini öldürüp *Pişman oldum, geri gel!* diyebilir misin?"

"Ruh çağırma diye bir şey var."

"Aslında sana bir yerde acıyorum. Kim senin gibi birini sevip, bir ömür geçirmek ister ki?"

Bu sözlerimin onu yaralamasını umdum. Onda bir yara açmak istedim. Büyük ihtimalle istediğimi başarmıştım ama Çağatay'ın mavi gözleri bir ipucu bile vermiyordu bana. Hislerini saklama konusunda başarılıydı.

Telefonumu suratına tuttum ve "Konuşacakları konu her neyse bitmiş. Defne çağırıyor," deyip elinden poşetimi kaptım.

Yanından uzaklaşırken, onu kırmış olmak için deli gibi dua ediyordum.

✹

İrem Doğan...

"Hop! Nereye?"

Defne'den gelen mesajı okuduğumda, Arda'ya bakmadan arkamı dönmüş ve hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştım. Arda ise beni durdurmak için kolumdan tutmuştu küçük bir kızmışım gibi.

"Defne'den mesaj geldi," dedim.

"Bakayım."

"Kimse özelimi karıştıramaz. Unut onu."

"Sen de gitmeyi unut o zaman."

"Evladım, mal mısın sen?" diyerek kendimi çekmeye çalıştım.

"Göster şu mesajı." Derin bir nefes aldım. Kaybettiğim her saniye aleyhime işliyordu. Arda'dan ne kadar erken kurtulursam, Defne'nin yanına da o kadar erken giderdim.

"Pekâlâ," diyerek telefonumu gösterdim.

Telefona bir süre baktıktan sonra parmağını öne uzatıp bir tuşa bastı. Ne yaptığını görmediğimden hemen telefonumu geri çektim.

"Çok sevenin varmış," dediğinde bakışlarımı sağ elimde tuttuğum telefonuma çevirdim. Konuşmalarıma bakmıştı.

"Tamam, bırak hadi."

"Git bakalım."

Telefonumu kurcalamasının hesabını sonra da sorabilirdim. Şimdi yapmam gereken tek şey, Defne'nin iyi olduğundan emin olmaktı.

Hoş, nasıl iyi olabilirdi ki?

✹

Defne Çınar...

Kaldırımdaki direklerden birine yaslanmış, taşımak zorunda olduğum poşetleri, kendi çantamı ve Su'yun çantasını ayağımın dibine bırakmıştım. Soğuk hava yüzüme çarparken hıçkırıklarıma engel olamıyordum. İrem yüzleşmemin yararı olabileceğini söylemişti. Pek bir yarar görememiştim. Mete beni yaralamaktan başka ne halta yaramıştı ki?

Yanıma ilk ulaşan isim Sıla oldu. Kaldırımda koşarak yanıma geldi ve tek kelime etmeden ellerini boynuma doladı. "İyi misin?" dedi saniyeler sonra.

"O kadar da fena değil," diye mırıldandım.

Sıla bana sarılmayı bırakıp kollarımdan tuttu ve beni baştan aşağı süzdü. "Beklediğimden kötü değilsin," dediğinde ona gülümseyerek karşılık verdim.

Ardından İrem görüş alanıma girdi. Koşa koşa yanımıza gelip, Sıla'nın aksine, sarılmadan sorularına başladı.

"İyi misin? Seni kıracak bir şey söyledi mi?"

"Hayır, İrem. Pişman olduğunu söylüyor sadece."

"Pişmanlığına tükürdüğüm," diyerek söylendi Sıla.

Ona kendimi zorlayarak bir tebessüm sundum ve bakışlarımı yere sabitledim.

"Ne konuştunuz?" dedi İrem. Benden deli gibi özür dilemekten başka ne yapmıştı ki?

"Kızlar!"

Su tam karşımdan bana doğru koşarak geliyordu. Üçümüz de ona bakıyorduk. Kaldırımdaki taşlardan birine takılıp bir an düşecek gibi oldu ama dengesini korudu. Saniyelik şaşkınlığını atlatıp aynı hızla yanımıza koşarak gelmeye devam etti. Yanıma geldiğinde eğilip ellerini dizlerine yerleştirdi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Konuşmaya çalışıyordu ama hızlıca alıp verdiği nefes zorluyordu onu. Konuşurken kelimelerinin arasında sık sık durup nefes alıyordu.

"Defne... O çocuk... Sana ne... Ay, ne koştum be! Neyse... Ne yaptı... Koşarken de çok güzeldim! Seni... Kıracak... Bir şey... Ay, bir daha mı koşsam?"

Nefesi iyice tıkanmıştı. Yanımızdaki beyaz arabaya yaslanıp tekrar eğildi ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

"Sana ne dedi?" diye sordu sonunda doğrularak.

"Aslında," dedim arka cebimden telefonumu çıkarırken. "Bugünle ilgili kayda geçmesi gereken tek değerli şey bu."

Mete'nin iç çamaşırını denediği fotoğrafı gösterdiğimde, Su'yun yere yatması insanların biraz korkmasına neden oldu.

Dönüş yolunda İrem iki saat otobüs beklemek istemediğini söylediği için taksiyle gitme kararı aldık. Daha doğrusu bu kararı İrem almış, itiraz edersek kafamızı keseceğini bakışlarıyla bağırmıştı.

Poşetlerimizi bagaja koymuştuk. Başka türlü sığmamız mümkün değildi. Sıla, bu sefer ön koltuğu kapmıştı. Ben arka koltukta, sol tarafta oturmuştum. Ortamızda İrem, onun yanında ise Su oturuyordu. Arka koltukta çok rahat edemediğimden, İrem'e doğru yan dönmüş oturuyordum. Aslında sığıyorduk ama rahat edemiyordum.

"Defne," diye fısıldadı İrem. "Bugün ne konuştuğunuzu anlatmadın."

"Dedim ya, pişman işte."

"Başka bir şey söylemedi mi?"

Eğer bedelini ödediğimi düşünürsen, affeder misin?

"Hayır," dedim. "Söylemedi."

"Bence sonra sıkıştıralım," dedi Su. Gizliden gizliye bizi dinliyordu aptal sarışınım.

Aslında onlara aklıma takılan bu saçma ayrıntıyı söyleyebilirdim ama daha cevabını bilmediğim bir soruyu anlatmak bana bir şey kazandırmazdı. Onu affetmeyi kesinlikle istemiyordum ama bana yaptığı kadar ağır bir şey yaparsam... Onun kendinden iğrenmesine sebep olur ve ona bir ders verdiğimden emin olursam... Umarım içimdeki herkesi affeden tarafı susturabilirdim.

Okula vardığımızda işimiz bitmek bilmiyordu bir türlü. Yeni aldığımız kıyafetleri de küçük dolaplarımıza yerleştirip, dolapların iyice sıkışmasına neden olmuştuk. Dolabımdan birkaç yazlık kıyafeti çıkarıp bavuluma koydum.

Akşam yemeğine tam saatinde yetişmiştik. Hababam Sınıfı'nın Hafize Anası gibi gözümde canlanan Aysel Abla, bize karnıyarık yapmıştı. En sevdiğim yemeklerden biriydi kesinlikle.

Yemeklerimizi yedikten sonra hep birlikte Büyük Salon'a gittik. İki tane büyük minderi birleştirip yere yayıldım. Sıla ve Su da tam arkamdaki üçlü koltuğa oturmuşlardı. Sıla dizüstü bilgisayarıyla oyalanırken, Su telefonunu kurcalıyordu. İrem ise tekli koltuktaydı. En huzurlu şeyi yapıyordu. Kitap okuyordu.

Bense telefonda bir türlü geçemediğim, beni öfkeden kudurtan ama oynamaktan da vazgeçmediğim oyunlardan birini oynuyordum. Telefonum hafifçe titredi. Mesaj gelmişti.

Burak Acar: *Defne? Bir şey konuşmalıyız. Okulun önündeyim.*

Ne?

Elimde telefon, dizlerimin üstünde hızlıca doğruldum.

"Buraya gelmiş."

"Ne diyorsun sen?" dedi arkamdaki Sıla.

"Burak," dedim. "Buraya gelmiş. Okula. Şu an kapıda."

"Niye?" dedi Su anlam verememiş bir ifadeyle.

"Bilmiyorum," dedim ve ardından ayağa kalktım. "Şimdi gider öğreniriz."

"Tartışmış mıydınız?" dedi İrem merakla.

Başımı olumsuz anlamda sallarken, zihnimi tekrar yokladım ve bir şeyleri hatırlamaya zorladım kendimi. En son gayet normal konuşuyorduk, gülüşüyorduk.

Giydiğim kıyafetlere kısa bir bakış attım. Siyah bir tayt ve mor bir tişört vardı üstümde. Bir an üstümü değiştirmeyi düşündüm ama vakit kaybetmek istemiyordum. Ne konuşmak istediğini merak etmiştim.

"Siz takılın," dedim kızlara. "Ben birazdan gelirim."

Hırkamı giymeme rağmen üşümüştüm dışarı çıkınca. Okulun kapısında Burak'ı görebiliyordum. Arabası yoktu. Ellerini cebine koymuş, beni bekliyordu. Siyah bir ceket, siyah bir pantolon giymişti. Ceketinin önünü açık bıraktığı için koyu mavi tişörtünü görebiliyordum.

Demir parmaklıklı kapıdan çıkıp, kollarımı kavuşturmuş bir şekilde karşısına dikildim.

"Selam," dediğinde onda bir değişiklik olduğunu hissettim ve cevap verip vermeme konusunda düşündüm. Düşünme süresini o kadar çok abartmıştım ki, Burak tekrar konuşma gereği duymuştu. "N'aber?"

"İyiyim," dedim merakla. "Sen?"

"Sana bağlı," dedi.

Söylediği şeyi kafamda yine biraz fazla tartmıştım. Aklıma ilk çıkma teklifi edeceği ihtimali geldi ama bu kadar mutsuz ve çekingen olması fazla garipti.

"Defne, benim bir sevgilim var."

Söylediği şey karşısında başımdan aşağı kaynar sular döküldü desem yeriydi. Günlerdir bu çocukla konuşuyorduk, bana onu iyi hissettirdiğimi söylemişti ve şimdi de sevgilisi olduğunu söylüyordu.

Rüya falan mıydı bu?

İçimdeki öfke kazanı çoktan fokur fokur kaynamaya başlarken, "Ne demek sevgilim var?" diyebildim sadece. Kandırılmış hissediyordum. Bana karşı cidden bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm. Aptal, küçük kızlardan farksızdım.

"Bunu sana söylemek istemiyordum. Senin haberin olmadan ondan ayrılmayı düşündüm ama sana yalan söylemek istemiyorum, Defne."

Bir şey söylemek yerine, anlatmaya devam etmesini ister gibi gözlerine baktım.

"Adı Begüm," diye anlatmaya devam etti. "Biz üç yıldır tanışıyoruz. Başta çok iyi arkadaştık ama sonra bana karşı hisleri olduğunu söyledi. Ben de başta boş değildim ama sonra yakaladığım yalanları ondan soğumama neden oldu. Son yedi aydır birlikteyiz. Onun yanında seninle olduğum gibi değilim. Senin yanında kendim olduğumu hissediyorum. Nasılsam öyleyim."

Birkaç saniye bekleyip öfkemi bastırmaya çalıştım. Sonra sakin bir şekilde "Bunu bana niye söylüyorsun ki?" diye sordum. "Biz seninle sadece arkadaşız. Özel hayatın beni ilgilendirmez."

Bu söz başta onu oldukça şaşırtmış ve afallamasına yol açmıştı. "Sana sadece arkadaş olarak yaklaşmadığımı biliyorsun," dedi sonunda.

Buna da bir cevap vermedim. Zaten ne diyebilirdim ki? Bir günde iki kez canım sıkılmıştı.

"Bana kızgınsın, değil mi?" dedi üzgün bir ifadeyle.

"Kızgınım," dedim. "Kızgınım ama kızgınlığımı bastıracak bir duyguya sahibim. Kırgınlık. Bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünmüştüm."

"Doğru düşünmüşsün, inan."

"Hayatında başka biri var, Burak! Benimle böyle konuşma."

"Ayrılacaktım, Defne. Seninle de bir alakası yoktu, yürütemiyorduk. Zaten o kadar yıl arkadaş kalıp, sonra bir ilişki yaşamaya çalışmamız ayrı bir aptallıktı."

"Peki, sence şimdi ne yapayım?" dedim kırgın ve öfkeli ses tonumla. "Bu söylediklerine rağmen seninle konuşmaya devam mı edeyim? Bugün o kız için bunları söylüyorsun, yarın benim için söylemeyeceğinin ne garantisi var?"

"Bu sorunun cevabını sen de iyi biliyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

İçimdeki küçük bir nokta, dediği gibi zarar vermeyeceğini haykırıyordu bana. Fakat sevgilisi olan biriyle daha fazla muhatap olmak istemiyordum. Her şeyden önce bir kız hemcinsini çok iyi anlardı. Aynısı benim başıma gelse, sevgilime karşı hissettiğim zerre bir duygu olmasa bile, yok olan gururum muazzam derecede acıtırdı canımı.

Yüzüne bakmamak için başımı okula doğru çevirdiğimde... Ah, kızlar! Bizi izliyorlardı.

Pencerenin altına çömelmiş olmalıydılar, kafalarının yarısı gözüküyordu. Onlara baktığımı fark edince hızla eğildiler.

"Misafirlerimiz olduğunu yeni mi fark ediyorsun?" diyerek gülümsedi. Dikkati karşısında bir süre ne diyeceğimi bilemedim "Bak Defne, Begüm sadece kalbini kırmak istemediğim bir arkadaşım artık gözümde. Bunu bilmeni istiyorum."

"Gözünde nasıl bir değere sahip olduğunu umursamıyorum."

Bu söylediğim şey karşısında dudağının kenarı kıvrıldı. Bir süre gözlerime baktı. Sinirli bakışlarımı korumaya çalıştım.

Elini sol yanağıma götürdüğünde, kalbimin boğazımda atmaya başladığına yemin edebilirdim.

Şimdi ne olacaktı? Filmlerdeki o romantik öpüşme sahnelerinden birini mi yaşayacaktık? Heyecandan ölmezsem, bir daha ölmezdim.

Ama ben onu öpmek istemiyordum ki! Sevgilisi olan birinin başkası tarafından mühürlenmiş dudaklarının dudaklarıma dokunmasını istemiyordum. O dudaklar sadece canımı acıtırdı çünkü, biliyordum.

Tam heyecandan ölmek üzereyken okuldan çığlık sesleri yükseldi.

"Yangın var! Yetişin komşular!"

Su...

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. Bu çocuğu öpmek istemediğimi, en azından şimdi öpmek istemediğimi biliyorlar ve engel olmaya çalışıyorlardı. Ne olduğunu anlamadan okuldan başka bir çığlık daha duydum.

"Deprem oluyor!"

Sıla...

"Gitsem iyi olur," dedim Burak'a bakıp.

Burak anlayışla kafasını sallayıp birkaç adım geri çekildiğinde rahat bir nefes almıştım.

"Sonra görüşürüz," dedi ben okula koşarak giderken. Utançtan patlıcan moruna döndüğümden emin olduğum için arkama bile bakamadım.

"O neydi lan öyle?" dedi Su okula adımımı atar atmaz.

"Sorma," dedim. "Öleceğim sandım bir an."

"Yine tam zamanında yetiştim," dedi Su. Ardından saçını arkaya attı. "Ah, bu mükemmel ben!"

"Tamam, Su," dedi İrem gülerek. "Yine havalara girme."

"Ne söyledi sana?" diye sordu Su.

"Sevgilisi varmış," dedim hepsinin gözlerinin kocaman açılmasına neden olarak.

"Nasıl yani?" dedi İrem. "Bildiğimiz sevgili mi?"

"Kızlar!"

Tam İrem'e cevap verecektim ki, Cansu koşarak yanımıza geldi.

"Ne oldu lan?" dedi Sıla.

"Fatih var ya, Kuzey erkeği. Okulun yaptığı yayına çıkmış. Büyük Salon'a gelin çabuk. Biraz eğlenelim."

"Bu konuyu sonra konuşacağız," dedi İrem. Söylediğim şeyin şaşkınlığını üstünden atamamıştı.

Kızlarla yukarı çıkarken, ne kadar garip bir hayatım olduğunu düşünüyordum. Bir gün... Bir gün bile durmuyordum. Acısıyla, tatlısıyla... Bu okuldaki dördüncü haftamdı bugün. Dört haftada o kadar çok yorulmuştum ki. Bir günümün bile olaysız geçmediğine inanmaya başlayacaktım.

Ama söylemem gereken bir şey vardı. Bu kızlar beni gerçek hayatla tanıştırmışlardı. Onlar olmasaydı, hâlâ dört duvar arasında tıkılı kalan biri olacaktım.

Büyük Salon'a gittiğimizde kızlar grup olarak ayrılmışlar ve hepsi bir bilgisayarın başında toplanmışlardı. Hepsi Fatih'i dinliyor olmalıydılar.

Cansu'yu takip edip Azra ve Elif'in yanına gittik. Dizüstü bilgisayar sehpanın üstündeydi. Yedimiz bilgisayarın etrafında toplandık.

"Yine boş kaleye gol atamadık anasını satayım," dedi Fatih. Onun sesini duymak istemsizce gülümsememe neden olmuştu. "Oğlum, ben hiç mi âşık olamayacağım lan? Beni sevmeyen kızları anlamıyorum. Kesinlikle mallar bence. Baksanıza bir bana, tip var, vücut var, hap var, sigara var, toz var, taş var... Kaç para ulan bir sevgili? Neyse, gaza geldim. Sıradaki şarkı Çağatay'dan bana gelsin. Lan millete Çağlalar şarkı adar, bana bu kıllı herif adıyor. Neyse, ona da şükür.

İyi dinlemeler." Birkaç saniye sonra Hüseyin Turan'dan *Acayip Hayvanlara Benziyirsen* şarkısı çalmaya başladığında, kızların hepsinden kahkaha yükseldi. Şarkı yaklaşık on beşinci saniyede kapandı ama gülmekten gözlerimden yaş gelmiş, karnıma ağrılar girmişti.

"Elim ayağım birbirine dolandı anasını satayım," dedi Fatih. Güldüğünü hissediyordum nedense. "Çağatay da sattı beni, arkadaşlar. Ben aşk acımı yaşamaya gidiyorum."

"İletişim kurabiliyor muyuz?" dedi Elif.

"Bak," diyerek ekranda sol alttaki küçük kutuyu işaret ettim. "Buradan arayabiliyoruz sanırım."

Elif bilgisayarının yanındaki telefonunu aldığında ona şaşkınca bakıyordum.

"Arayacak mısın?" dedi Azra. En az benim kadar şaşırmıştı. Elif cevap vermek yerine telefonunun tuşlarına dokundu ve kulağına götürdü.

"Evet, gençler... Bir saniye... Telefonları sonra alacağımı biliyorsunuz, kim bu arayan çılgın? Neyse, açalım bakalım. Alo!"

"N'aber, Fatih?" dedi Elif. Herkes bize bakmaya başlamıştı.

"Hah!" diyerek bir gülme sesi geldi karşı taraftan.

"Neden yalnız olduğun hakkında bir fikrim var," dedi Elif.

"Nedenmiş, söyle bakalım."

"Kendinde her şey olduğunu, kızların sana bakmaması için aptal olmaları gerektiğini söylüyorsun ama bir kızın erkekte aradığı temel şeylerden biri zekâdır. Ah, doğru ya! Bu eksiklik zaten Kuzey erkeklerinin genelinde var. Senin de suçun yok ki."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Ağır laf etmişti.

"Ah Elif'im, ayıp ettin beni kayıp ettin. Oldu mu şimdi bu? Yakıştı mı sana bu kaka kelimeler? Sizin aptallıklarınızı da unutmadık ayrıca."

"Onlar en azından geçici aptallıklardı. Kalıcı olmasın, geçsin bitsin... Önemli olan o."

"Öyle diyorsan öyledir, Elif," dedi Fatih.

Güldüğünü duyar gibiydim. Elif dalga geçmek için aramıştı ama morali bozulmuştu. Elif öfkeyle telefonu kapatıp yanımızdan hızla kalkarken arkasından bakakaldım.

Elif uzaklaştıktan sonra yayını kapatıp, "Fatih ne demek istedi?" diye bir soru attım ortaya.

"Şey... Bilmem," dedi Azra.

"Hadi ama," dedim. "Ne demek istediler?"

"Anlat ya, herkes bilmiyor mu zaten?" dedi Cansu.

"Elif bir ara Kuzey erkeklerinin birinden hoşlandı," dedi Azra. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı şaşkınlıktan. Bizim Elif ve bir Kuzey erkeği?

"Kim o?"

"Defne," dedi İrem yanıma gelerek. "Ben sana söyleyeceğim ama çığlık atma, tamam mı?"

"Tamam, söyleyin siz."

"Fatih," dedi İrem. Dudaklarımdan istemsizce bir çığlık döküldü.

"Ne? Nasıl? Ne zaman?" diye art arda sorular sormuştum.

"Dur, ben sana kısa bir özet geçeceğim," diye emekleyerek yanıma geldi Su. "Geçen sene yaz tatilinde bunlar kumsaldaki bir kafede tanışıyorlar. Tanışmaları da ayrı bir romantik ama neyse... Sonra bu Fatih mal mal kıskançlık kavgaları çıkarıyor. Yani anla, kumsal, plaj, kaslı erkekler... Birkaç kavgaya girip yazı Elif'e zehir ediyor. Tabii o sıralar ikisinin de hangi okulda okuduklarından haberleri yok. Zaten pek önemsenecek bir ayrıntı değil. Hem nereden bilsinler? Her neyse, yazın sonlarına doğru ayrılma vakti falan geliyor. Elif okulunun yatılı olduğunu söyleyince, Fatih'in aklına o zaman geliyor okulu sormak. Ondan sonrası tam bir karmaşa. Kuzey erkekleri şöyle, Güney kızları böyle derken

tekrar tartışmaya başlıyorlar. Zaten kıskançlık sıkıntıları olduğundan üstüne bir de bu sorun biniyor ve dans başlasın! İlişkilerine noktayı koyuyorlar."

"Vay be!" dedim Su'yun anlatması bitince. İster istemez Elif için üzülmüştüm. "Nasıl tanışmışlar peki?"

"Dur dur," dedi Sıla. "Bunu da ben anlatacağım." Merakla arkamı dönüp ona gülümsedim. "Şimdi bu Elif yazın kendi paramı kazanacağım havalarında kumsaldaki kafelerden birine garson olarak giriyor. Fatih de üç beş arkadaşını toplayıp gidiyor Elif'in çalıştığı kafeye. Elif bunu takmıyor ama Fatih'in gözü üstünde. Neyse, sonra birinin bardağı düşüyor. Elif bez falan getiriyor temizlemek için. Bardağı düşüren çocuk da yardım edeyim ayağına eğiliyor falan. Tam Elif de eğilecek, Fatih alıyor elinden bezi. Elif'e biraz sert bir dille gitmesini söylüyor. Elif de müşteri her zaman haklıdır deyip sorgulamıyor. Sonradan öğrenmiş Elif, meğer çocuk bilerek atmış bardağı yere. Kıza yürüme amacındaymış."

"Vay be!" dedim tekrar. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Devamı bende aslanlar," dedi İrem. "Zaten az bir şey kaldı ama neyse. Daha sonra bu Elif o gün mutsuz mutsuz evine dönüyor. Saat gece bir civarı ancak izin almış da gitmiş. Kaldırımda tek başına yürürken Fatih koşa koşa geliyor bunun yanına. Tam yanından yürüyor. Ardından *Fazla alınganssın*, gibi bir şey söylüyor Fatih. Elif de buna cevabını veriyor falan. Aslında Elif ayrıntılı anlatmıştı ama aklımdaki bu."

"Vay be!" dedim tekrar. "Sen neymişsin be Elif!"

✺

O gece Büyük Salon'daki aile dramını dinledikten sonra içime kara bir bulut çökmüştü. Elif... Bizim Elif! Şaşkınlıktan kendimi olaylara odaklayamıyordum. Bu konu hakkında konuşup onu üzmek istemediğime karar verdim. Bu biraz... Garip bir hikâyeydi.

İrem'in yatağında otururken, aklımdaki asıl kişi babamdı. Çarşamba günü buradaki birinci ayımdı. Beni alacağı hakkında soru işaretleri vardı kafamda. Ya gelirse? Ya beni alırsa? Ona ne kadar direnebilirdim ki?

"Ne oldu?" dedi İrem.

"Çarşamba günü babam gelirse ne olacağını düşünüyordum."

"Seni almak için gelirse eli boş döner, güzelim," dedi Elif. "Takma o kadar."

Ona gülerek cevap verdim. Keşke her şey bu kadar basit olabilseydi. O benim babamdı. Yabancı değildi, babamdı.

"Neyse," dedi Sıla. "Sen biraz uyu. Bugün çok yoğun bir gün geçirdin."

Haklıydı. Uyumak iyi gelebilirdi.

"İyi geceler, hatunlar," diyerek kalktım yataktan. Benim kalkmamla herkes uyumaya gitmişti. Hepimiz için yorucuydu.

Yatağa girdiğimde uyuyamayacağımı sanıyordum ama gözlerimi kapattıktan sonra uyumak bir dakikamı bile almamış olmalıydı.

ON ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

"Koğuş, kalk!"

"Allah belanı verecek!" diye bağırarak yatakta sağa döndüm.

Bir insan her seferinde böyle uyandırılmazdı ki. İrem'in bizi böyle uyandırmasına mı, yoksa buna alıştığıma mı üzülecektim karar veremiyordum.

"Asıl Allah senin belanı verecek," dedi İrem başımda dikilip. Ne ara yanıma gelmişti bilmiyordum. "Her sabah seni çekmek zorunda mıyım ben, kızım?"

"Evet," diyerek kısa bir cevap verdim.

"Allah Allah!" diyerek üstümdeki yorganı çekip, suratımı buruşturmama neden oldu.

Gözlerimi açmaya çalışsam da ancak yarıya kadar açabilmiştim. İrem'in sinirli bakışlarıyla karşı karşıya kaldım bir an. Tam kafasına küçük boyutta bir yastık gelince öne düşecek gibi oldu. Dakikasında uykum açılmış, yatakta kahkaha atmaya başlamıştım. İrem o an kafasına yastığı atan kişiyi bulmakla meşgul olduğundan attığım kahkahaları önemsememişti. Arkadan Sıla'nın sesini duyunca İrem'i deli eden farenin Sıla olduğunu anladım.

"Gel lan buraya!" diye bağırdı İrem, Sıla'ya doğru koşarak.

Sıla pijamalarıyla kapıdan hızla çıkarken herkes onların bu hallerine gülüyordu.

Yatakta tekrar gözlerimi kapattım ama uykum kaçmıştı bir kere. İstesem de uyuyamazdım.

Suratımı buruşturarak ayağa kalktım. Dolabımdan diş fırçamı ve tarağımı alıp banyoya gittim. Sıra olmadığını görünce, Usain Bolt'u aratmayacak bir şekilde koşarak banyoya girdim.

Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradıktan sonra neredeyse sürünerek banyodan çıktım. Her sabah isyan ederek uyanmak nasıl bir şeydi, bu yıl anlıyordum.

Ben banyodan çıktığımda sırada bekleyen kişi hızla içeri girdi. İşi acildi sanırım.

Dolabımın yanına gidip beyaz gömleğimi ve siyah eteğimi giydim. Ardından çantamı sırtıma alıp, giyinmiş olan ve saçlarını tarayan Su'yun yanına doğru ilerlemeye başladım. Yatağına oturmuş, sandalyesinin üstündeki küçük aynaya bakarak saçlarını tarıyordu.

"N'aber, zilli?" diyerek yanına oturdum.

"Bu saçlar bir gün şekle girebilecek mi acaba?" diyerek sırıttı. Ardından oflayarak tarağı aynasının yanına koydu ve sabahtan beri düzenlemek için uğraştığı saçlarını hafif bir öfkeyle dağıtarak, "Bana dağınık yakışıyor zaten," dedi.

"Her halinle çirkinsin, sarışınım," dedim gülerek.

"Seninkinin okulundan biri bana istek atmış," dedi aklına birden gelmiş gibi. Sanki sonra unutmamak için hemen söylemişti.

"Benimki?"

"Burak işte," dedi. "Fotoğrafları falan var. Direkt reddettim. Arkadaşını gördük, kendisi nedir kim bilir?"

"O artık benimki falan değil, Su. Bilmiyormuş gibi konuşma."

"Darılma aşkım benim," diyerek yanağımı sıktı. "Sen dün yelkenleri suya indirince..."

"Yelkenleri suya falan indirmedim!" diyerek karşı çıktım. "Sadece o an şoktaydım, hepsi bu."

"Sen şoka girme, Defne. BİM'e gir ama asla ŞOK'a girme."

"Espri miydi şimdi bu? Hayır yani, cidden buna gülmeli miydim?"

"Evet," dedi gayet ciddi bir ifadeyle.

Ben de bir süre boş boş suratına baktım. Yaklaşık üç saniye birbirimize ciddi bakışlar fırlattıktan sonra istemsizce dudaklarım kıvrılmaya başladı. Bu hareketimi görünce o da bir kahkaha atmaya başladı. Ah, aptal sarışınım!

"Aradı mı?" diye sordu kahkaha atmayı bitirince.

"Burak mı? Bilmem, telefonuma bakmadım."

"Baksana, salak!"

Sanki onu merak etmememe şaşırmıştı. Benim için Burak pek bir anlam ifade etmiyordu artık. Yani... Eskisi kadar etmiyordu.

"Bekle," diyerek sırt çantamın önündeki küçük gözden telefonumu çıkarttım. Telefonu çıkartmamla Su'yun dibime yapışması bir oldu.

"Neye bakıyorsunuz siz öyle?"

İrem'in sesini duyduktan sonra omzumda bir kol hissettim. İrem tam arkamızdan yaklaşmış, bir kolunu Su'yun, diğer kolunu benim omzuma atmıştı.

"Burak aramış mı diye bakıyorduk," diye açıkladı Su.

"O hıyarın nesini merak ediyorsunuz?" diye mantıklı bir soru sordu İrem.

"Dört cevapsız araman var," dedi Su heyecanla.

Telefonumdaki cevapsız aramalara baktığımda, üçünün Burak'tan olduğunu gördüm. Dün iki kez, yaklaşık on dakika önce de bir kez aramıştı. Dünden sonra ne diyeceğini merak ediyordum.

Gördüğüm kadarıyla Burak'ın, her şeyin on saniyede olup bitmesini ister gibi bir hali vardı. Bense bir ilişkim olacaksa, onu en uzun şekilde yaşamak isterdim. Flört evresinin, yakınlaşma evresinin, sevgili olma evresinin... Kısaca bir ilişkideki her evreleri uzun uzun yaşamak ve tadını çıkartmak isterdim. Ama Burak sanırım benden farklı düşünüyordu. Hem de çok...

"Yüzyılın İbnesi mi?" dedi İrem gülerek.

"Kimmiş o?" diyerek Elif arkamdan yatağa zıpladı.

"Burak üç kere aramış," dedi Su.

"Ne yüzsüz bir çocuk bu ya!" diyerek suratını buruşturdu Sıla. Ne olduğunu anlamadan birden dibimde bitmişti.

"Öyle deme," dedi İrem. "Bizim kızdan cesaret buldu." Ona şaşkın bakışlarımı attım. "Bakma bana öyle, Defne! Dün bir tane yapıştırsaydın, sence arayabilir miydi?"

İrem her zamanki gibi çok mantıklı konuşmuştu.

Sahi, ben niye onu engellemeye çalışmamıştım? Sürekli o anda yaşadığım şokun etkisi olduğunu söylüyordum kendime.

Ama belki de değildi?

Belki de pislik olduğunu düşünmeme rağmen, içimde onunla birlikte olmak isteyen bir taraf vardı.

"Gitme kızın üstüne," dedi Su. "Kafası karışmış biraz."

"Kafasının karışmasına gerek yok ki, aşkım," dedi İrem. Ardından bana döndü. "Bak, ben senin üzülmemen için konuşuyorum. Burak'la uzun bir ilişki yaşayıp seni aldatınca yıkılacağına, gerçeklerle şimdi yüzleşip beş dakika moralinin bozulmasını tercih ederim."

"Aman, İrem!" dedi Elif. "Ne uzun ilişkisi, ne yıkılması? Senin de bunları bir evlendirmediğin kaldı. Bir şeyler yaşasalar bile –ki yaşayacaklarını sanmıyorum– Defne kendini kaptırmaz."

"Allah aşkına dürüst ol, Defne," dedi İrem sırıtarak. "Kaptırmaz mısın?"

"Sanmıyorum," dedim. En dürüst halimle cevap vermiştim. Ne olacağı bilinmezdi ama bana en başından beri yalan söyleyen bir tiple ilişki yaşayacağımı bile sanmıyorken ona kendimi kaptırmam... Komik olurdu.

Ama öte yandan sevgilisi olduğunu benden çok rahat saklayabileceğini biliyordum. İstese kızın da, benim de ruhum duymazdı ama o söylemeyi tercih etmişti. Ayrıca onu

iyi hissettirdiğimi söylerken o kadar samimi görünüyordu ki, aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

"Bence senin aklın çok karışık," dedi Su.

"Çok sıkıldım bu Burak'tan," dedim konuyu değiştirmek ister gibi. "Kahvaltıya insek ya..."

"Siz gidin, aşkımlar," dedi İrem. "Ben bir Gizem Hanım'ın yanına uğrayacağım. Okul gezisi düzenleyebiliriz. Yüzyılın en çekici başkanı olarak onunla konuşmalıyım."

"Ulan, çekici hatun görmesek kendini çekici diye yuttura-caksın," diyerek dalga geçti Elif.

Aslında İrem oldukça güzel bir kızdı. Hem de çok güzel bir kızdı ama bunu ona bunalıma girmediği sürece söylemeyecek, aksine yerin dibine sokacaktık. Çünkü gerçek dostluk bunu gerektirirdi.

"Elif, sesini kesmezsen ses tellerini kökünden keserim," diyerek bir tehdit yolladı İrem. Hemen ardından Elif görünmez bir fermuar çekti dudaklarına sırıtarak. "Ben kaçtım, arkadaşlar," dedi İrem. Bana, Sıla'ya ve Su'ya öpücük yolladıktan sonra Elif'in boynuna sarılıp dudaklarını yanağına yapıştırdı. İkisi birlikte yatakta boğuşurken biz ise onları gülerek izledik.

"Yaladı anasını satayım!" dedi Elif yanağını silerek. Yüzünden iğrendiği belli oluyordu.

"Ciddi değilsin, değil mi?" dedi Su kahkahalarına engel olmaya çalışarak.

"Sence?" dedi Elif. Ardından tavana bakarak konuşmaya başladı "Allah'ım, ben bu şoku nasıl atlatacağım?"

"Neyse, kaçtım ben," dedi İrem gülerek. Ardından yataktan kalkıp Zıbarma Yeri 1'den çıktı.

Yaklaşık beş dakika sonra, biz de kahvaltı için tembel tembel çıktık yatakhaneden.

Kahvaltıda her zamanki gibi salatalık, domates, zeytin ve peynirin yanında hamur kızartması vardı. Hamur

kızartması en sevdiğim yiyeceklerden biriydi. En azından kahvaltıda harika gittiği bir gerçekti.

"Mete hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Sıla birden.

"Onun hakkında konuşmasak?" dedim.

"Haklısın," dedi Sıla. "Ama bu konu hakkında konuşmaman sinir bozucu."

"Anlamadım?"

"Kısaca bizden habersiz bir şey yapmanı istemiyoruz," dedi Su.

"Hadi ama," dedim gülerek "Ne yapabilirim ki?"

"Aslında yapabileceğin çok şey va..."

"Defne!"

Elif'in söyleyeceği söz, İrem'in yanımıza koşarak adımı seslenmesiyle kesilmişti. İrem'in alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu. Nefes nefeseydi. Bakışları bir şeylerden dolayı tedirgin olduğunu haykırıyordu.

"Ne oluyor?" dedi Elif.

İrem'i bu halde görmek hepimizin tedirgin olmasına neden olmuştu.

"Şey..." diyerek geveledi.

"Söylesene, İrem," dedim sakince. Korkmaya başlamıştım. İrem'i böyle görmeye alışık değildim.

"Gizem Hanım seni çağırıyor," dedi.

"Neden?" diyerek hemen atladı Sıla.

"Baban gelmiş."

İrem, kanımı donduran iki kelime söylemişti. Gözlerimin fal taşı gibi açıldığına emindim.

Babam mı gelmişti? Ama neden? Beni almak mı istiyordu?

Ben ne tepki vereceğimi şaşırmış bir halde İrem'e bakarken, kızlar çoktan ayaklanmışlardı.

"Tamam," dedi Su. "Gidip bakalım ne istiyormuş."

"Sakin ol, sarışın," dedi İrem. Ardından bana döndü. "Hadi Defne, gidelim."

O an bana tonlarca ağır gelen vücudumu hareket ettirmekte zorlansam da, o sandalyeden kalktım. Böylece hep birlikte Gizem Hanım'ın odasına doğru ilerlemeye başladık.

ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM
x-y=?

Avuç içlerim terliyordu.

Öğrenciler derse girdiği için boş koridorda ilerliyorduk. Hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Boşluk ve sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı benim için.

Babam neden gelmişti ki? Buradaki birinci ayımı yarın dolduracaktım. Elimi gerginlikle enseme yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldım.

Beni bu okula zorla getirip, canı istediği zaman alıp götürecek miydi? Hayatıma istediği gibi şekil vermeye çalışmaktan bir gün vazgeçecek miydi?

"Sakin olsana sen!" diye sert bir ses tonuyla uyardı Elif.

" Neden geldi ki?" dedim sesimin titremesine engel olamayarak. Beni götürmesinden çok korkuyordum. Ben gitmek istemiyordum. Burası benim evimdi artık. İnsan evinden başka nerede huzuru bulabilirdi ki?

"Belli değil mi? Seni almak isteyecek işte," dedi İrem gayet sakin bir tavırla. "Ama merak etme kuzum, sadece isteyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedim şaşkınlıkla. Nasıl böyle emin konuşabilirdi?

"Gizem Hanım'ı tanıyorum," diye cevapladı. "Sen istemediğin sürece buradan sadece cesedini çıkartabilir o adam. İnan bana, Gizem Hanım dünyanın en ikna edici konuşmalarını yapabilir."

"Nereden biliyorsun?" dedim. "Belki benim için savaşmayacak?"

"Biliyorum işte," diyerek tersledi. Bu tepkisi bende küçük bir şok yaratmıştı. "Uzatma!"

"Kızı ne diye tersliyorsun?" dedi Sıla ben cevap veremeyecek kadar şaşkın bir vaziyetteyken. "Korkuyor işte. Üstüne gitme."

"Korkmasın, Sıla!" diye Sıla'yı da tersledi İrem. "Alamaz diyoruz, korkmasın."

"Ne oluyor sana ya?" dedi Su.

Birdenbire koridorda durmuş, tartışmaya başlamıştık.

"Bir şey olduğu yok," diyerek gözlerini kaçırdı İrem. Sanki... Bir şeyler söylemek istemiyor gibiydi. Sanki bir şeyleri saklamaya çalışır gibiydi.

"Ne saklıyorsun, İrem?" diye sordum. Genelde hislerimde yanılmazdım ve İrem'in bizden bir şeyler sakladığını hissediyordum.

"Ne saklaması?" dedi Su.

"Bir şey mi saklıyorsun, İrem?" diye sordu Elif.

"Bakın, şimdi gidelim ve şu adamın ne istediğini öğrenelim. Sonra tartışırız, olmaz mı?" diye bir öneride bulundu İrem.

Bu işin peşini bırakmayacağımı bağıran bakışlar attım ona.

Sonra sesimizi kesip ilerlemenin en iyi şey olduğuna karar verdik.

Merdivenlerin önünde durup tekrar derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

"Biz burada bekleyelim istersen," dedi Su. "Yanlışlıkla kulak misafiri olmak istemiyorum."

"Yani şeytanın kendisini dürtükleyip kapınızı dinleyeceğinden emin," diyerek Su'yun söylediklerini bizim dilimize çevirmişti Sıla.

"Ben ve kapı dinlemek? Ne kadar da uzak iki kavram," dedi Su gülerek.

Neşem biraz yerine gelmişti. Yanımda olduklarını bildiğim dostlarımın varlığı bile yüzümü güldürmeye yetiyordu.

Derin bir nefes alıp bir şey söylemeden merdivenleri çıkmaya başladım.

"Seni almaya çalışmak gibi bir aptallık yaparsa, o adamın ağzına kürekle vururum," diye arkamdan seslendi Sıla.

İstemsizce gülmekle yetindim.

Boş koridorda ayaklarım geri geri gidiyordu. Bir yandan kendime beni zorla götüremeyeceğini tekrarlarken, diğer yandan da gideceğimi düşünüp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Gizem Hanım'ın odasına geldiğimde terleyen ellerimi birbirine kenetledim gergince. Hafifçe aralanmış olan kapının önünde durup çalmak için elimi kaldırmıştım ki, Gizem Hanım'ın sesini duyunca olduğum yerde kalakaldım.

"Peki, fikrinizi değiştiren ne, Vural Bey?"

"Anlamadım?"

Babamın sesini duymak, mümkünmüş gibi tüylerimin daha da diken diken olmasına neden oldu.

"Daha üç hafta öncesine kadar beni arayıp Defne'yi alacağınızı, ona göz kulak olmamı söylemişken, şimdi neden kızınızın tüm lise hayatını bu okulda geçirmesini istiyorsunuz?"

Ne?

Ne oluyor burada?

"Bu sizi..."

"İlgilendirir, Vural Bey," dedi Gizem Hanım. "Ben bu okulda öğrencilerimin başarısını en yüksek seviyede tutmakla görevliyim. Onları üzecek şeylerden haberdar olup, ona göre tedbir almalıyım."

"Biriyle tanıştım, Gizem Hanım," dedi babam bir süre bekledikten sonra. "Kızım olduğunu biliyor ama benimle daha çok zaman geçirmek istiyor."

"Yani kızınızı evden şutluyor."

Gizem Hanım'ın sözlerini duyduğumda yanaklarım ıslanmaya başlamıştı.

"Bu sizi ilgilendirmez!" dedi babam. "Şimdi olduğu gibi onu sık sık ziyarete gelmeye çalışacağım zaten."

"Sık sık mı?" dedi Gizem Hanım. Konuşurken güldüğünü duymuştum. "Bir aydır ortalarda görünmediniz, Vural Bey. Şimdi gelmenizin tek nedeni ise kızınızın tüm yılı burada geçirmesini istediğinizi söylemek."

"Size hesap verme zorunluluğum olduğunu düşünmüyorum," dedi babam.

"Haklısınız, yok."

Konuşmanın daha fazlasını dinlemeden hızla koridorda koşmaya başladım. Babam... Cidden bir kadın yüzünden benden vaz mı geçmişti? Beni burada bırakmak istiyordu. Tamam, ben buradan gitmek istemiyordum ama... Bir bana saygı duyduğu için burada bırakması vardı, bir de...

Babam bana bu kadar mı değer vermişti yani?

Vücudum beynimi devre dışı bırakmış, tamamen kendi başına hareket ediyordu. Kızlara yakalanmamak için arka merdivenlerden alt kata inmeye başladım. Çantamı yemekhanede bırakmıştım. Aşağıya indiğimde kızların orada olmadığını görmek, yaklaşık on defa şükretmeme neden oldu.

Az önce oturduğumuz masaya gidip çantamı kaptım. Ders başladığından etrafta kimse yoktu. Koridora ulaştığımda hızla çıkış kapısına koştum. Kapıdan çıkar çıkmaz soğuk hava cam kırıkları gibi tenimi acıttı.

Üstümde beyaz okul gömleğim, siyah okul eteğim ve bir polar olduğundan titremeden edememiştim. Ekim ayının ortalarına geldiğimizden montsuz dışarı çıkmak aptallıktan başka bir şey değildi. İçeri girip montumu almak için vakit kaybetmek yerine, hızla bahçe çıkışına doğru koştum. Tek istediğim, bu okuldan olabildiğince çabuk ayrılmaktı.

Soğuktan donmak üzere olan vücudumu sakinleştirmeye çalışarak, koşar adımlarla otobüs durağına yöneldim. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Bir şey düşünemiyordum

zaten. Sadece hissedebiliyordum. İçimde minik bir şey vardı ve iç organlarımı parçalıyordu. Sanırım bu şeyin adı *acıydı.*

Nereye gittiğini umursamadan ilk gelen otobüse bindim. Otobüsün içi dışarıya göre daha sıcak olduğundan biner binmez rahatlamıştım. Otobüs boş sayılırdı, sadece dört veya beş kişi vardı. En arka koltuğa geçip cam kenarına oturdum ve dışarıyı izlemeye başladım.

Bir kadın, kırmızı montuna sarılmış, soğuktan korunmaya çalışarak koşuyordu. Başka bir adam, ellerini cebine yerleştirmiş, havalı görüntüsünü bozmamaya çalışıyordu. Bir çift, el ele tutuşmuştu. Soğuk onları ilgilendirmiyordu sanki. Birbirlerine sarılarak kaldırımda yürüyorlardı. Başka bir adam ise... Elinden tuttuğu küçük kızla birlikte yürüyordu. Sımsıkı tutmuştu kızın elini. Sanki hiç bırakmayacak gibiydi.

Aynı babam gibi...

Babam da elimi böyle tutardı, hiç bırakmayacakmış gibi. Sanki hep yanımda olacakmış gibi. Sanki yürümeyi öğrenmem için elimi bıraksa bile, eline uzanmam için her zaman orada olacakmış gibi...

Ama artık düştüğümde bile beni tutmak için orada değildi. Belki de hiç orada olmamıştı. Belki de ben orada olduğuna kendimi inandırıyordum.

Ne fark ederdi ki? Sonuçta gerçeklerle tanışmıştım. Hem de pek hoş olmayan bir şekilde.

✹

Mete Karahan...

"Allah hepinizin belasını versin," diye mırıldanarak sıraya yattı Bora. Yine ders vaktiydi ve yine herkes bunalıma girmişti. Kırk dakika boyunca buradakilerin bunalımını çekmekten bir gün intihar edecektim sanırım.

"Her ayrılık bir vurgun, değmeyin yaşlarıma. Benden selam söyleyin bütün aşklarıma," diye mırıldandı Çağatay.

"Lan geri zekâlı, sen âşık değilsin ki," dedi Fatih arkasını dönüp.

"Matematik dersindeyiz, Fatih. Bırak aşkı, seninle çocuğumuz bile olabilir."

"Bana mı halleniyorsun sen?" dedi Fatih yüksek sesle. Bu tepkisi hafifçe gülmeme neden oldu.

"Kesin sesinizi!" dedi Bora.

"İlk ders sendromu zor şey," dedi Arda. "Ama sen suyunu çıkartıyorsun, Bora."

"Sen niye suyunu çıkartmıyorsun, Arda? Nasıl liselisin sen? Defol git, köşede utan gel!" diyerek cevap verdi Bora.

"Götüm titriyor," diyerek sırada yayılıp arka cebine uzandı Fatih. Öğretmen tahtadaki yazıları defterimize geçirmemiz için birkaç dakika süre verdiğinden sınıf gürültülüydü. Fatih sırada öne eğilip telefonu kulağına götürdü. "Alo! Kimsin? Ne? Numaramı nereden buldun sen? Ah Elif! Tamam, söyle. Defne mi?"

Defne'nin adını duyduğumda pencereye odakladığım bakışlarımı Fatih'e çevirdim.

"Tamam Su, anlıyorum." Bir anda hepimiz Fatih'e bakıyorduk. "Hayır, buraya gelmedi. Tamam, sakin ol."

"Versene şunu bana," diyerek Fatih'in kulağından telefonu kaptı Çağatay. "Aptal sarışın, ne oldu sakince anlat." Çağatay, Su'yun anlattıklarını dinleyip bize gergin bakışlarını yollarken zil çalmıştı. "Tamam tamam. Sakin ol. Geleceğim birazdan yanına. Kızım, bir sus. Geliyoruz diyorum."

Ardından telefonu kapatıp bize döndü.

"Ne oluyor lan?" dedi Arda. Bu, benim de çok merak ettiğim bir soruydu ama ne konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordum.

"Defne, okuldan kaçmış," dedi Çağatay.

"Hepimiz okuldan kaçıyoruz anasını satayım. Nesini büyütmüşler?" dedi Bora.

"Aynı şey değil sanırım," dedi Fatih. "Kız ağlayarak çıkmış okuldan."

"Ne olmuş ki?" dedi Arda.

Onları daha fazla dinlemeden hızla ayağa kalkıp Arda'nın üstünden atlayarak kapıya doğru koştum. Bizimkilerin peşimden geldiğini ve çantamı da getirdiklerini bildiğimden arkama bakma ihtiyacı hissetmedim. Bir an önce Güney Kız Lisesi'ne gitmeli ve bu aptal kıza ne olduğunu öğrenmeliydim. Sonraki işim ise her taşın altına bakıp onu bulmak olacaktı.

✹

İrem Doğan...

Su, Sıla, Elif, ben ve Defne'nin babası Vural denen adam, Gizem Hanım'ın odasında toplanmıştık. Vural Bey, Gizem Hanım'ın masasının önündeki koltuklardan birinde, tam karşımda oturuyordu. Dirseklerimi dizlerime yaslamış bir şekilde otururken, sol ayağım gerginliğimden dolayı sürekli hareket ediyordu. Sıla pencerenin önündeki düzlükte oturmuş, dizlerine sarılmıştı. Defne'nin yolunu gözlüyor olmalıydı. Su odada bir sağa bir sola yürüyordu. Elif duvara yaslanmış, gözlerini düşünceli bir şekilde tavana dikmişti. Gizem Hanım ise koltuğunda oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Defne'den ses seda çıkmayınca hep birlikte merakımıza yenik düşüp Gizem Hanım'ın odasına gitmiştik. Yanlarına vardığımızda, Defne'nin hiç gelmediğini söylemişlerdi. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde güvenlik kamerasının kayıtlarına baktığımızda, Defne'nin bir süre Gizem Hanım'ın kapısının önünde durduğunu ve sonra da ağlayarak uzaklaştığını görmüştük. İkisini dinlemiş ve duyduğu şey onu acıdan parça parça etmiş olmalıydı. Ne duyduğunu sorduğumuzda ikisi de susmuştu.

Ne yapacağımızı bilememiştik ilk önce. Sonra aklıma Kuzey erkekleri gelmişti. Defne şu anda öfkeliydi ve Mete'nin yanına gidip hıncını ondan çıkarması doğaldı. Şey... Yani ben

olsam öyle yapardım. O yüzden aklıma ilk bu gelmişti. Kızlarla bu düşüncemi paylaştığımda, Su onlarla konuşmak için gönüllü olmuştu. Hemen telefonundan Arda'nın numarasını bulup aramıştı. Fakat telefon kapalıydı. Başka bir Kuzey erkeğini denemeliydik. Elif'ten Fatih'in numarasını almıştık. Telefon açıldığında aptal sarışınım bir süre saçmalamıştı. Ardından telefonu Çağatay alınca biraz daha sakinleşmiş ve mantıklı konuşmayı başarmıştı. Telefonu kapattıktan sonra Kuzey erkeklerinin geleceğini, Defne'nin oraya gitmediğini söylemiş, yine başa dönmemizi sağlamıştı.

"Ne duydu?" diye bir kez daha sorarak sessizliği bozdum.

"Ne?" dedi Gizem Hanım.

Neden bahsettiğimi biliyordu. Sadece zaman kazanmak için soruyordu. Cevap vermek yerine gözlerinin içine bakmayı tercih ettim. Beni anladığını gözlerinden anlamıştım. Gizem Hanım'la önemli bir konu hakkında saatlerce konuşup birbirimizi yormazdık. Genelde birkaç saniye birbirimize bakardık.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda gözlerini kaçırarak. Gözlerini ilk kaçıran o olmuştu. Bu, bir şeyler sakladığını gösteriyordu. Bu kadını iyi tanıyordum.

"Ne oldu, Gizem Hanım? Anlatın Allah aşkına!" diyerek bağırdı Su.

"Ses tonuna dikkat et!" diyerek uyardı Gizem Hanım.

"Neyin dikkati, Gizem Hanım?" dedi Elif. Su'yun aksine gayet sakindi. "Defne'nin nereye gittiği belli değil. Kamerada ağlarken izledim onu. Siz şimdi bizden bir şeyler saklıyorsunuz."

"Siz söyleyin bari," dedim Defne'nin babasına. "Kızınızın ne duyduğunu biliyorsunuz. Bildiğinizi biliyorum."

Adam bir süre gözlerimin içine baktı. Ne diyeceğini kafasında tartıyor olmalıydı.

"Ben sadece biraz süre istemiştim," dedi en sonunda. "Sadece biraz zaman."

"Vural Bey'in bir ilişkisi var," dedi Gizem Hanım. "Fakat hanımefendi Defne'nin varlığından rahatsız. Vural Bey de onun bu yılı ve bir sonraki yılı okulumuzda okumasını..."

"Yeter!" dedim en sonunda.

Bu adam nasıl bir babaydı? Tamam, Defne'yi alıp gitmesini istemiyorduk ama bu... Babası resmen kızını başından atıyordu ve kızı buna şahit oluyordu.

Bu kızın yaşadıkları neydi böyle? Her zaman, en kötü şey hep Defne'yi mi bulmak zorundaydı?

"Nereye gitmiş olabilir?" dedi Vural Bey.

"Cidden soruyor musunuz?" diye tersledi Su.

Vural Bey bir an ne yapacağını şaşırdı. Su, kendisinden yaşça büyük olanlara karşı saygılı davranan bir kızdı ama söz konusu olan sevdikleri olunca kıyameti koparırdı.

"Sakin ol, Su," diye uyardı Sıla.

"Ne sakini ya? Niye herkesin diline dolanmış bu iki kelime? Kız o halde, bu soğukta nereye gidecek, düşündünüz mü? Sadece sakin olmamı söylüyorsunuz." Ardından Vural Bey'e döndü. "Nasıl bir baba kızını bir kadın için terk eder ki?"

Su'yun sözlerini dinlerken gözlerim dolmuştu. Benim de annem... Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Şimdi annemi değil, Defne'yi düşünmeliydim.

"Su!" diye bağırdı Gizem Hanım. "Kendine gel!"

"İstemiyorum! Ben niye kendime geleyim ki? Defne gelsin buraya. Kızı nasıl kaçırttıysanız, öyle getireceksiniz!"

"Ne oluyor, aptal sarışın?"

Çağatay'ın sesini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde arkama, kapıya baktım. Çağatay önde, Bora ve Arda ise arkasındaydı. Fatih ve Mete'yi görememiştim. Su, ıslanmış olan yanağını elinin tersiyle sildi. Bu da Su'ydu

işte. Ne yaşarsa yaşasın, düşmanına asla zayıflığını göstermezdi. Gerçi bu Güney kızlarının genel özelliğiydi ya, neyse.

"Aptal sarışın deme bana!" diye karşılık verdi Su.

Çağatay tamamen odaya girip bir eliyle Su'yun saçlarını karıştırdı. Su bu hareketten nefret ederdi ve bunu Çağatay çok iyi biliyordu. Su, Çağatay'ın elini itti.

"Aptallık yapmasan aptal demezdim," dedi Çağatay. "Biraz sinirlerine hâkim olmayı öğren, Güney kızı."

"Siz nasıl tek parça buraya geldiniz?" dedi Elif.

Sahiden, nasıl geldiklerini merak ediyordum. Hiç mi bir Güney kızının saldırısına uğramamışlardı acaba?

"Şu an derstesiniz," dedi Arda.

Derste miydik? Kaçıncı saatti?

"Kaçıncı saatteyiz?" diye sordum.

"İki," diye yanıtladı Gizem Hanım.

"Nereye gidebilir sizce?" dedi Arda.

"Bilsek size gerek kalır mıydı?" diye tersledim. Aslında burada olduğu için bile ona teşekkür borçluydum. Ama şu anda kimi kırdığım umurumda bile değildi.

"Polise haber verdiniz mi?" dedi Bora.

"Yirmi dört saatin geçmesini beklememiz gerektiğini söylediler," diye yanıtladım.

"Yirmi dört saatten önce geberse ne olacak lan?" dedi Çağatay.

Su onun omzuna bir tane geçirip, "Düzgün konuşsana!" diye cırladı.

"Siz kimdiniz?" diye sordu Bora, Vural Bey'e bakarak. Adamın burada olduğunu bile unutmuştum.

"Kendisi Defne'nin babası olur," diye açıkladı Sıla.

"Farkındaysanız kızınız kayıp," dedi Arda. "Burada nasıl böyle sakince oturabiliyorsunuz?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi Vural Bey. "Kızımı benden iyi tanımıyorsunuz, emin olun."

"Ama sizden daha az yaralıyoruz," diye bir cevap verdim.

"Bakın, kızımı tanıyorum. Yalnız kalmak istediği için uzaklaştı, çünkü beni yanlış anladı."

"Mete ve Fatih nerede?" dedi Gizem Hanım. Bu diyalogdan sıkıldığı belliydi. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. O ikisinin nerede olduğu umurunda bile değildi yoksa.

"Mete etrafı arayacak. Fatih ise hastanelere bakacağını söyledi," diye cevapladı Çağatay.

"Niye bize yardım etmek için kendinizi yırtıyorsunuz ki?" dedim. Bize bu kadar yardım etmeleri cidden şaşırtıcıydı.

"Her şeyin nedenini sormak zorunda mısın, İrem?" dedi Arda. "Bir sefer de sormadan teşekkür etsen olmaz mı?"

"Sence?" diye yanıtladım.

"Elbette olmaz," diye mırıldandı kendi kendine. Ona cevap vermek yerine öfkeli bakışlarımı önüme çevirdim.

"Burada oturacak mıyız?" dedi Su. "Biz de hastanelere bakalım, çıkalım sokakları arayalım. Aranmadık bir taşın altını bile bırakmayalım."

"Hayır," dedi Vural Bey. "Rahat bırakalım yalnız kalsın."

"Siz rahat bırakın," diyerek kalktım. "Bizim gibi arkadaşları varken, o asla rahat yüzü göremez."

Şaşkınca bakışlar atan Vural Bey'i umursamadan hızla Gizem Hanım'ın odasından çıktım. Korkudan ellerimin titrediğini hissediyordum.

Bu kızın yarası derindi, evet. Ama ben, Elif, Su, Sıla... Biz burada onun yarasını tedavi etmek için vardık. Hangimizin hayatı mükemmeldi ki? Ya da hangimizin aile bağları kopamayacak kadar kuvvetliydi? Vural denen adam yoksa ne olmuş? Biz vardık. Defne'nin ailesi bizdik. Onu bulacak ve kafasını demire vurmam gerekse bile bunu ona öğretecektim.

$HCO_3 + CaCl_2$
ON BEŞİNCİ
BÖLÜM
$4+5=?$
$(x \cdot y)^2 + C = ?$

Mete Karahan...

Nerede olabilir? Nerede olabilir?

Kafayı yemek üzereydim. Bir sağa gidiyordum, bir sola. Nereye gittiğimin farkında bile değildim. Aşırı derecede telaşlandığım zamanlarda gözüm bir şeyi görmediği için, Defne'nin boyunda olan tüm dişilere eğilip bakıyordum.

Yine nefesim tıkanmış bir şekilde kaldırımda ilerlerken, Defne'ye benzettiğim birinin bana doğru geldiğini gördüm. Belki de telaştan beynim böyle düşünmemi sağlıyordu.

Eğilip suratına dikkatle baktığımda aslında kırk beş yaşlarında, Defne ile alakası olmayan bir kadın olduğunu görmek kendime şaşırmama neden oldu. Siyah saçlarını topuz yapmış, bol bir pantolon giymişti. Yüzündeki kırışıklıklar yavaş yavaş kendini belli ediyordu.

Defne'yi bulamamış olmanın hayal kırıklığıyla yoluma devam etmek üzereyken, suratıma beş tonluk bir çanta yememle geriye doğru sendeledim.

"Pis sapık!"

Kadının çığlığını duyduğumda beni sapık sandığını ancak anlamıştım. Kendimi anlatmaya çalışıyordum ama kadın sürekli çantasını kafama geçiriyordu. Derdimi anlatmadan gitmek de istemiyordum açıkçası. İnsanların beni yanlış anlaması istemediğim bir durumdu. Bu yüzden, hafifçe eğdiğim başımı kollarımla korumaya alırken, bir yandan da konuşmaya çalışıyordum.

"Ablacım! Bir dur, vurma! Abla, sakin ol!"

En sonunda dayanamayıp kadının çantasını elinden aldım. "Abla, bir dur! Neyine asılayım ben senin? Gencecik adamım, sana niye yürüyeyim?"

Sözlerimin onu sakinleştirmesini beklerken, daha çok sinirlenmesine neden olmuştum sanırım. Bu sefer de kadın yumruk atmaya başlayınca, çantasını yere fırlatıp kaçmak zorunda kaldım. Kadın birkaç dakika beni takip etse de sonunda yorulup vazgeçti.

Ben de *sapık* damgası yemekten kaçınarak, hatunlara uzaktan bakmaya çalıştım.

✹

Sıla Yüksel...

Nereye gittin be Defne? Nerelerdesin be güzelim?

Su ile birlikte etrafı dolaşıyor, her taşın altına bakıyorduk. Aynı şekilde Elif, Arda ve Çağatay da hastaneleri arıyorlardı. İrem ve Bora ise karakolları arayacaklardı. Kim bir şey bulursa, diğerlerine haber verecekti. Kuzey erkekleri Fatih'i arayıp durumu bildirmişti ama Mete'ye ulaşamamışlardı. Aptal çocuk telefonunu sessizde unutmuş olmalıydı.

"Nereye gittin be Defne?" diye mırıldandı Su. O sırada bir çocuk parkına girmiştik. Belki Defne'nin geleceği son yer bile değildi burası ama umut, her zaman umuttu. Değil çocuk parkı, karşıma Night Clup çıksa bile girip talan edecek durumdaydım.

Park hava soğuk olduğundan olsa gerek bomboştu. Gözüme ilk çarpan şey tenha bankların birinde oturan çiftti. Kız çocuğun omzuna başını yaslamıştı ve bir şeyler konuşuyorlardı.

Çifti arkamızda bırakıp parkta ilerlerken, başka bir bankın etrafını sarmış olan bir erkek grubuyla karşılaştık. Görebildiğim kadarıyla üç kişi bankta oturmuş, dört kişi de bankın etrafını sarmıştı. Başımı önüme çevirip işime odaklandım.

"Su Erdem!"

Su'ya seslendiklerini duymamda, şaşkın bakışlarımı yeniden erkek grubuna çevirmem bir oldu. Ayaktakiler dağılarak oturanları daha rahat görebilmemizi sağlamışlardı. Su'ya

seslenen çocuk bize en yakında oturan, yani bankın en solundaki çocuk olmalıydı. Duruşu ve bakışı bana bu fikri vermişti. Şaşırmamı sağlayan asıl olay, bankın ortasında oturan kişinin Burak'ın ta kendisi olmasıydı.

"N'aber?" diye bağırdı Su'ya seslenen çocuk. Siyah saçlara, dikkatli bakılmadığı sürece siyah sanılması muhtemel olan koyu kahverengi gözlere sahipti. Siyah bir tişört ve aynı renkte pantolon giymişti.

"Kim bu?" dedim Su'ya.

"Bilmiyorum ki," diye fısıldayarak yanıtladı.

"İsteğimi kabul etmemişsiniz, yıkıldım. Bilin istedim, hanımefendi."

"Baran?" dedi Su bir süre çocuğa boş boş baktıktan sonra.

"En azından adımı unutmamışsın. O da bir şey be canım."

"Ciddiyetsizleşme!" dedi Su gayet ciddi bir ses tonuyla. Baran, Su'yun bu lafına o kadar şaşırmış ve yüzünde öyle komik bir ifade oluşmuştu ki, neredeyse gülecektim. Ben kendimi tutmuştum ama çocuğun arkadaşları bu zahmete girmemiş, hönkürerek kahkaha atmışlardı.

Aslında didişmelerini ve Baran'ın rezil oluşunu sabaha kadar izleyebilirdim ancak bulmam gereken aptal bir arkadaşım vardı ve bu işte ne kadar çok kişi bize yardım ederse, o kadar çabuk bulurduk onu. Çocuklara doğru ilerledim.

"Ne yapıyorsun?" diyerek kolumu tutmaya çalıştı Su ama hızlı ilerlediğimden dolayı kolumu kurtarmam kolay olmuştu.

"Burak," diye hemen konuya daldım yanlarına gittiğimde. "Defne'yi gördün mü?" Burak'ın yüzündeki alaycı ifade bir anda yerini telaşa bırakmıştı. Gözlerinden okuduğum kadarıyla Defne'ye değer veriyor olmalıydı.

"Hayır," dedi. "Ne oldu ki?"

"Kayıp," diyerek tek kelimeyle açıkladı Su.

Burak bunu duyar duymaz ayağa kalktı. "Nasıl yani?"

"Anlamıyor musun, oğlum? Yok ortalıkta," dedi Su gergince.

"Anladım onu, kızım. O kadar mal değiliz. Demek istediğim... Yani... Ne bileyim, size haber vermeden bir yere gitmiş olamaz mı?"

"Olamaz," dedi Su. "Olay biraz farklı, kurcalama."

"Sarışın ve sinirli hatunlara bayılırım," dedi Baran.

Ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyor gibiydi. Kötü bir çocuk olmadığını hissediyordum ama şu anda şaka kaldıracak durumda değildik.

"Bir tane yapıştıracağım, sahiden bayılacaksın!" dedi Su ciddi bir ifadeyle. Bir yandan da elinin tersini göstermişti.

"Ama senin vurduğun yerde gül biter," diyerek Su'yun gösterdiği elini tuttu Baran.

Bu hareketi çok sinir bozucuydu. Belki iyi belki de kötü amaçla yapıyordu bunu, bir şey söyleyemezdim ama arkadaşımızın... düzeltiyorum, kardeşimizin kayıp olduğunu bildiği halde böyle yavşaklaşması sinirimi çok bozmuştu.

Su öfkeli bakışlar atarak elini çekmeye çalıştı ama Baran bırakacak gibi durmuyordu.

"Abartma, Baran!" diyerek çocuğun omzunu çekiştirdi Burak. Arkadaşı olduğu için bizim yanımızda bir şey söylemek istemiyor ama bu hareketinden rahatsızlık duyuyordu. Yüz ifadesi duygularını saklayamıyordu.

"Tamam be oğlum. Şaka yapıyorum," dedi Baran ama Su'yun elini bırakmamıştı.

"Şaka yapılacak durum var..." dedi yeni bir ses. Yeni sesin sahibi, Su ve Baran'ın ellerini ayırdı. "Yapılmayacak durum var, Baran."

Sarışın düşmanı ve Arda bir anda yanımızda belirmişti. Çağatay, Su ve Baran'ın ellerini ayırarak bize yardım mı etmişti, yoksa Özel Asil Koleji erkekleriyle kişisel sorunları olduğu için onlara gözdağı mı vermek istemişti, anlamamıştım. Gerçi bizim için ne fark ederdi ki? Her türlü işimize gelirdi.

"Bazen ne söylemeniz gerektiğini bilmiyorsunuz," dedi Çağatay. Bir yandan da Su'yu kolundan tutup arkasına çekmişti. Ne olduğunu anlayamadan Çağatay ve Baran burun buruna geldiler. Ortamın bir anda gerildiğini fark etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. "Sen pek annenin dizinden ayrılmazdın. Hayırdır, neden çıktın dışarı?"

İtiraf etmek gerekirse Çağatay ve Arda'nın cesaretine hayran kalmıştım. Sayıca Asil Koleji erkekleri fazlaydı. Bir kavga durumunda dayak yeme ihtimalleri yüksek olsa da, Çağatay sayıyı takmadan atarlanıyor, Arda ise bir an için bile arkadaşını yalnız bırakmıyordu.

"Ulan!" diyerek öne atılacak oldu Baran. Çağatay da karşılık verecek gibiydi. Kendimi birden on aç ayı cesaretinde hissederek öne atıldım ve aralarında bir duvar görevi gördüm.

"Sakin olun!" dedim ikisinin de tek tek suratına bakarak. Ama beni umursamamışlar, aksine birbirlerine keskin bakışlarını yollamaya devam etmişlerdi.

"Bırak, birbirlerini yesin domuzlar!" diye seslendi Su.

Şaşkınca ona bakarken kolumda kalın bir el hissederek arkamı döndüm. Arda hızlı bir hareketle beni Su'yun yanına itti. Ardından bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Çağatay," dedi. "Defne'nin başına ne geldiği belli değil. Önce onu bulalım."

Çağatay bakışlarını Baran'dan ayırıp Arda'ya, sonra da bize çevirdi. Bir an yatıştığını görür gibi oldum ama Çağatay hemen duygularını saklamıştı. Burak, Baran'ın omzundan tutup çekerek bir adım gerilemesini sağladı. Havadaki gerginlik buhar olup uçmuştu sanki. Rahatça bir nefes aldım.

"Biz de arayacağız," dedi Burak. İtiraz kabul edecek gibi durmuyordu.

"Gerek yok," diyerek kestirip attı Çağatay.

"Gerek var," dedi Su. Çağatay sinirli bakışlarını tam arkasında duran Su'ya çevirdi. "Bakma öyle," dedi Su. "Kaybolan

sizin arkadaşınız olmadığı için bu kadar kolay kestirip atıyorsun."

Çağatay ve Su birbirlerine ters ters bakmaya devam ederlerken, "Hadi gidelim," diyerek sessizliği bozdum ve Su'yu çekiştirerek parkın çıkışına ilerledim. Giderken arkama baktığımda Asil Koleji erkeklerinin de dağıldığını gördüm. Çağatay ve Arda neyse ki bizi takip ediyorlardı. "Siz hastanelere bakmayacak mıydınız?" dedim ikisine birden.

"Az önce bir hastaneden çıktık. Sizi parkta bunların yanında görünce bakalım dedik," diye açıklama yaptı Arda.

"Anladım," diyerek önüme döndüm. Acaba saat kaçtı? Ne zamandır Defne'yi aradığımızı merak ediyordum.

"Saat kaç?" dedim Su'ya.

"Sıla, kolunda saat var," diye karşılık verdi.

Doğru ya! Sol kolumdaki saate baktığımda beş olduğunu gördüm. Zaman çok hızlı ve bir o kadar da yavaş geçmişti. Saatlerdir ayaktaydım ama yorulduğumu hissetmiyordum bile.

"Tekrar dağılalım," dedi Su kolumdaki saate bakarak. "Saat beş olmuş, kimseden bir haber yok."

Çağatay bir anda ortamıza girip bizi ayırdı ve Su'yu sağ tarafa doğru çekiştirdi. "Bunlar yalnızken başlarını belaya sokuyorlar," dedi. "Arda, sen de Sıla'ya göz kulak ol."

"Ne gerek..." diyecek oldum ama Arda sözümü kesti.

"Hadi gidelim, Sıla," diyerek beni kolumdan tuttu ve şüphesiz Çağatay'dan daha nazik hareketlerle sol tarafa çekti. "Çağatay haklı, bir de sizinle uğraşmayalım."

Su'yun "Çekiştirmesene ulan! Çağatay, ben yürüyebilirim! Sarışın düşmanı! Aptal herif! Lan, sürükleme!" diye bağırdığını duyabiliyordum.

Bitirim ikili ilerlerken, "Pekâlâ," dedim Arda'ya. "Gidelim bakalım."

Defne Çınar...

Varlık ve yokluk... Aralarında dağlar kadar fark varmış gibi görünen bu iki kelime, nedense şu anda bana o kadar farksız geliyordu ki. Varlığından emin olduğum kişi aslında hiç orada olmamıştı. Kim bilir, belki hayat bir gün bana bir iyilik yapar ve yokluğundan emin olduğum bir kişinin aslında hep yanımda olduğunu gösterirdi.

Her şeyi anlamadığım çocukluk günlerime dönmek isterdim. Tek derdimin parkta salıncak için sıra beklemek olduğu günlere dönmenin bir yolu yok muydu? Zamanı geri almayı geçtim, birkaç saatliğine zaman dursa, biraz dinlensem güzel olmaz mıydı?

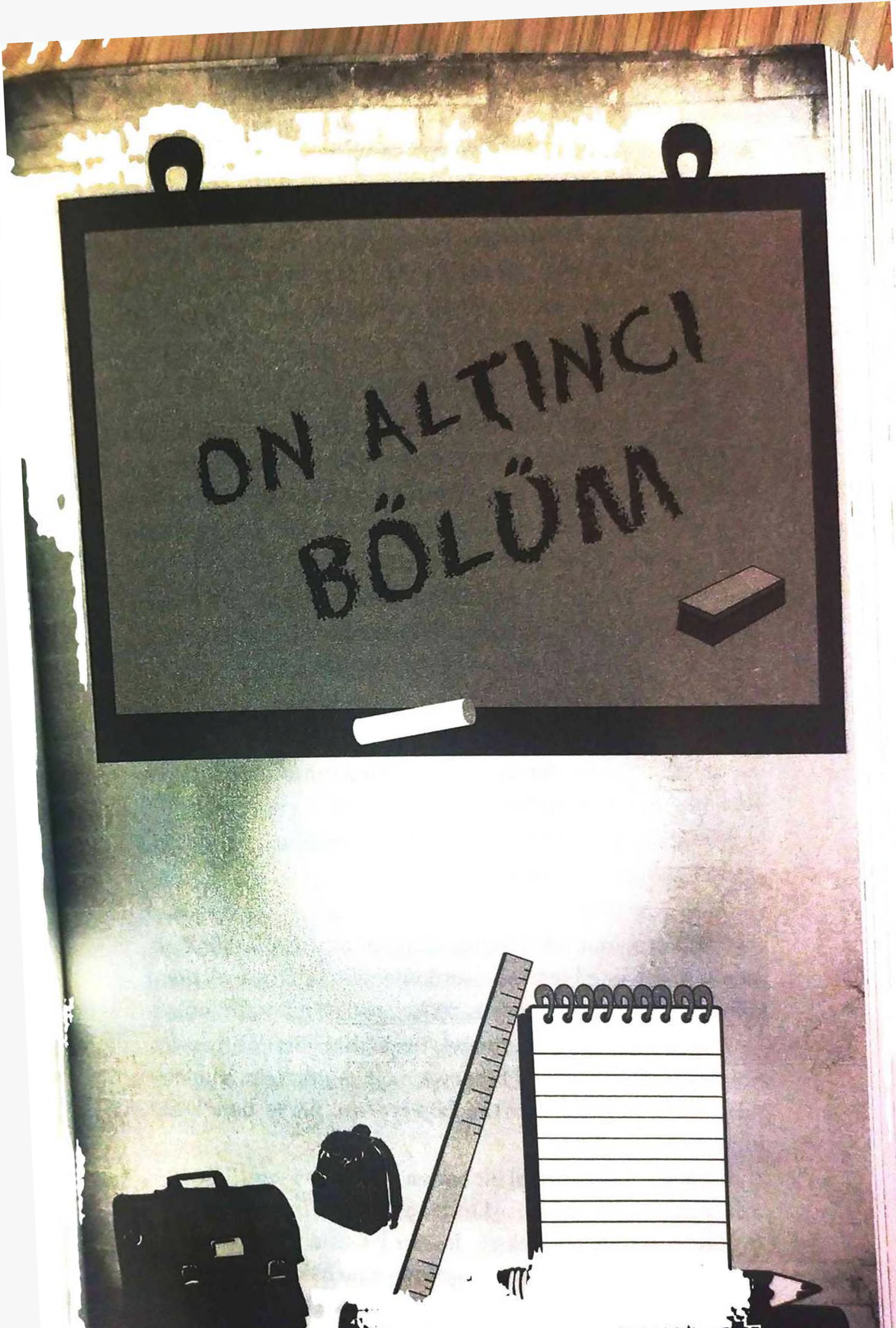
Zaman birkaç saatçik dursa, sonra da kaldığı yerden devam etse olmaz mıydı?

Tabii ki olmazdı.

Yüzüme gelen soğuk rüzgârla tekrar titredim. Kumda oturmuş, dizlerimi kendime doğru çekmiş, kollarımla bacaklarımı sarmıştım. Sanki ne kadar küçülürsem o kadar az üşüyecektim. Bir dalga hızla gelip ayağımın ön tarafını ıslatınca, hafifçe geriye doğru kaydım. Yüzme bilmediğimden deniz beni çoğu zaman ürkütürdü ama ne zaman canım sıkkın olsa denizi izlerdim. Denizin üstümde bir büyüsü ya da buna benzer bir şey olmalıydı.

Hafifçe titreyerek gözlerimi kapattığımda yeni kurumuş olan yanaklarım, iki gözümden düşen birer damla yaş ile tekrar ıslandı. İstemsizce titremeye devam ederken omzumda kalın, sıcak tutan bir ağırlık hissetmemle arkamı döndüğümde, şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne işin var senin burada?"

ON ALTINCI
BÖLÜM

"Sabahtan beri ağzıma lokma girmiyor lan!"

Tamam, belki böyle bir durumda yemeği düşünmem çok saçmaydı ama ben kavgada bile acıkan bir insandım. Yemek aşkı, benim yaradılışımda vardı. İrem beni pek umursamayıp hızlı adımlar atmaya devam etti. Defne için cidden endişeleniyor olmalıydı.

Sahi, neredeydi bu kız? Defne denen hatunu pek tanımıyordum ama bana göre, arkasında kardeşlerini bu durumda bırakıp ortadan kaybolacak bir tip değildi.

"Ne oldu?" dedim saatlerdir aklımda olan soruyu dile getirerek.

İrem bir saniye bile durmamıştı ama bir anlığına da olsa afalladığını fark etmiştim.

"Hiçbir şey," diyerek yoluna devam ettiğinde kolundan çekip kaldırımın ortasında durdurdum.

"İrem, ne oldu?"

"Lütfen sorma," dedi samimi bir ses tonuyla. Üstüne gitmemi istemiyor gibiydi ama sanki bana karşı koyacak gücü kalmamıştı. Sanki kimseye karşı koyacak gücü kalmamıştı.

"Neden gitti o kız?" diyerek üsteledim. Belki bir pislik gibi davranıyordum ama bir şey için çaba gösterip ne olduğunu öğrenememek sinirimi bozuyordu. Neye benziyordum? Aptala mı?

"Sadece... Sadece bencil bir babası var. Ailevi yani." Konuşurken gözleri dolmuştu. Şaşkınca ona bakakalmıştım. İrem'i bir gün bu şekilde göreceksin deseler hayatta inanmazdım. "Babası bencil diye bize bunu yaşatmaya ne hakkı var? Vural denen o adamı gördün, umursamıyor kızını. Defne babasına

değil, bize acı çektiriyor aslında. Ben de acı çekiyorum. Neler hissettiğimi bir Allah biliyor bir ben ama kaçmıyorum, savaşıyorum. Bu savaşı çoğu zaman kendim için değil, sevdiklerim için veriyorum. Ben olmasam Sıla'ya kim diyet listesi yapacak, Su'ya kim katlanacak, Elif'le kim dertleşecek, Defne'nin arkasını kim toplayacak diye düşünüyorum. Ama o bizi bırakıp gidiyor."

Çevremizdeki insanların bize baktıklarını hissetmeme rağmen, karşımda çocuk gibi ağlayan savunmasız kızdan gözlerimi ayırmadım. O, ne olursa olsun, benim için şu anda bir Güney kızı değildi.

"Bunları sana niye anlatıyorum bilmiyorum ama ben çok korkuyorum, Bora. Ya ona bir şey olursa? Ya iğrenç birkaç herife denk gelirse? Neredeyse hava kararacak ama ondan ne bir arama var, ne de başka bir şey. Bu soğukta ne yaptı bilmiyorum." Elinin tersiyle yanağını sildi. "Ben çok korkuyorum, Bora."

"Gel buraya," diyerek İrem'i kendime doğru çektim. Bu hareketimi yanlış anlamadığı için şükrediyordum. O an bir Güney kızına nefretle değil, kız kardeşime şefkatle sarılıyordum sanki. "O kızı bulacağız," dedim. "İnan bana."

Sanki yıllardır dost gibiydik. O an aklıma ateş gibi yayılan bir soru düştü. Güney kızları ve Kuzey erkekleri iyi geçinebilir miydi? Bizden iyi dost olabilir miydi? Aslında zamanında Elif ve Fatih'ten iki âşık olmuştu.

Bizden dost olabilir miydi?

✹

Defne Çınar...

"Gelme peşimden!"

"Defne, bir dur!"

"Rahat bırak!" Hâlâ omzumda olan ceketi hızla kumların arasına attım ve neredeyse koşar adımlarla sahilde

ilerlemeye devam ettim. "O iblis gözlerini çıkarıp denize atmak istiyorum!"

"Bal rengi lan onlar! Bundan güzel renk mi var? İblismiş! Kıçımın kenarı!"

Sinirle arkamı döndüğümde vücutlarımız o kadar sert çarpıştı ki, sağ tarafımdaki denize düşmemem için Mete beni kolumdan tutmak zorunda kaldı. Sinirle onu itmeye çabaladığımda, bu sefer daha sıkı tutup hareket etmemi kısıtlamaya çalıştı ama durmuyor, ona tekmeler ve yumruklar atıyordum. Onun burada ne işi vardı ki? Onu kim çağırmıştı? Acaba kızlar mı haber vermişti?

"Defne, sabrımı çok zorluyorsun!" Sesi sinirli gibiydi ama kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Sanki birazdan kontrolden çıkacakmış gibiydi. Açıkçası pek de umurumda değildi.

"Zorlarsam ne olur? Aptal herif!" diye bağırarak yapıştırdım yanağına bir tane.

Yüzü tokadın etkisiyle sağ tarafa dönmüştü. Dişlerini birbirine bastırdığını fark ettim. Aslında o kadar sert vurmak istememiştim. Yavru kedi bakışlarımı ona sunarken yavaşça kafasını bana çevirdi. Gözlerindeki o ifadeyi gördüğümde, cenazeme kaç kişinin katılacağını düşündüm.

"Peki!" dedi sinirden kurdurduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Günah benden gitti."

Cebinden telefonunu ve cüzdanını çıkartıp kumlara attığında ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Ardından hafifçe eğilip bir kolunu dizlerimin hizasına, diğerini de sırtıma koyarak ayaklarımı yerden kestiğinde dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Mete denize doğru ilerlediğinde çırpınmaya başladım.

"Bırak beni, hayvan! Bırak dedim sana!"

Mete neredeyse beline kadar suya girmişti. Bana olan sinirinden, donsa bile şu anda hissetmiyordu. Tam blöf yaptığını düşünüp kendimi avutacakken, ne olduğunu anlamadan

kendimi buz gibi suda buldum. Belki de *su gibi buz* demeliydim.

Mete beni hayvan gibi attığından, suyun dibindeki kumlara oturmuştum. Islanmayan bir saç telim bile kalmamıştı. Su o kadar soğuktu ki, sanki vücuduma binlerce iğne batırıyorlardı.

Donarak başımı sudan çıkarttığımda, bu sefer de yüzüme esen soğuk havayla afallamıştım. Daha gözlerimi açamadan tepemde bir el hissetmemle, başıma gelecek şeyi tahmin edip hızla nefes aldım. Saliseler sonra tekrar suyun altındaydım. Yaklaşık üç saniye sonra Mete kolumdan tutup sudan çıkarttı ve hızlı hareketlerle beni geriye doğru itti. Sudan çıkıp gözlerimi açtığımda, onun belden yukarısının kuru olduğunu görmek sinirimi bozmuştu. Sağa doğru kaçmaya çalıştım ama su hızımı yavaşlatıyordu. Zaten Mete benden hızlı olduğu için yavaşlatmasa da yakalanırdım. Denize suç atmanın mantığı yoktu.

"Çok soğuk, Mete." Aslında bağırmaya çalışmıştım ama titremem yüzünden konuştuğuma bile şükretmem gerekirdi.

"Değildir!" diyerek beni tekrar suya itti. Bu sefer batmama fırsat vermeden sudan çekti ve kollarımdan tutup hızlı hareketlerle bir ileri bir geri salladı. "Neredesin lan sen? Saatlerdir neredesin, Defne?".

Aptal çocuk soru sormuş, cevabımı veremeden beni tekrar suya itmişti. Şimdi bu bana sinirli miydi, yoksa beni merak mı etmişti, anlamamıştım.

Beni sudan hızla çekip, "Ne yaşıyorum saatlerdir, haberin var mı?" dedi ve yine cevap vermemi beklemeden suya attı.

Biraz alışır gibi olmuştum ama hâlâ donuyordum. Beni kaldırıp karşısına diktiğinde, ondan hızlı davranıp kollarımı boynuna doladım ve kendimi geriye attım. Belki ben de donmuştum ama en azından onun da ısındığı söylenemezdi.

Sudan hızla çıkıp kaçmaya çalıştım ama belimde bir el hissetmemle suya batmam bir oldu. Tekrar su yüzeyine çıktığımızda "Mete, bırak!" diye bağırdım. "Denizden korkarım ben! Bırak beni!"

Aslında bunun onu sakinleştireceğini ve bana acıyacağını ummuştum ama belimi daha sıkı sarıp geriye, denizin daha derinine doğru ilerledi. Ne kadar çığlık atarsam atayım, beni dinlemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden sesimi yormadım. Sonuçta beni boğacak değildi ya? Sadece biraz hastalıktan öldürürdü, o kadar.

Sonunda beni bıraktığında bayağı gittiğimizi anladım. Ayaklarım yere değmiyordu. Korkuyla debelenirken başım bir an suyun içine girdi ama bir saniye geçmeden Mete beni kendine çevirip çıkarttı.

Dişlerim soğuktan birbirine çarparken batma korkusuyla kollarımı Mete'nin boynuna doladım. O da kendimi biraz daha rahat hissetmem için olsa gerek, belime dolamıştı kollarını. O da üşüyor ama çaktırmamaya çalışıyordu.

Delikanlı ya!

"Neredesin kızım sen?"

Öfkeliydi, bunu görebiliyordum ama orada gördüğüm başka şeyler de vardı. Belki de... Korku?

"Donuyorum," diye mırıldandım.

"Ben de," diye itiraf etti. "Niye kayboldun ortalıktan?"

"Sana ne?"

"Kızım, bak harbi boğarım seni."

"Boğmazsın."

"Haklısın."

"Ben sadece..." Titrememden dolayı bir an duraksadım. "Babam... Bir kadınla ilişkisi varmış ve kadın benden rahatsızmış."

"Yani?"

Sanki anlattıklarım çok basitmiş gibi söylemesi beni şaşkına uğratmış, gözlerimi kırpıştırmama sebep olmuştu.

"Babam benden vazgeçti diyorum."

"Tüm bu karmaşıklığın nedeni o mu?"

"Başka ne olacaktı?" Bunu söyler söylemez kendimi tekrar suyun dibinde buldum. Bu aptal Kuzeyli de iyi alışmıştı benimle oyuncak gibi oynamaya.

"Geri zekâlı mısın lan sen?" Sudan çıkar çıkmaz bağırmış, ben kollarımı korkudan boynuna dolayınca yeniden belime sarılmıştı.

"Ne yapıyorsun ya?"

"Lan, salak! Baban kalmış ya da gitmiş, ne fark eder? Seni bir kadın için terk eden adam yüzünden, seni deli gibi seven insanları nasıl korkutursun? Kızlar şu anda ne durumda biliyor musun? Seni aramaktan canları çıkıyor. Korkudan mahvoldular. Burada gerçek bencil kim peki?"

"Sırf vicdanını rahatlatmak için bana bağıramazsın!"

"Ne vicdanmış be! Affetme lan, istemiyorum! Bir daha kaybolma, affetmesen de olur. Hatta affedersen şerefsizin önde gidenisin!"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bu çocuk... Cidden korkmuş muydu? Belki de benim için cidden endişelenmişti. Belki de beni şeyi olarak görüyordu... Şeyi... Arkadaş?

Gözlerim dolmaya başlarken, ne olduğunu anlayamadan Mete beni kendine çekip kollarını daha sıkı doladı belime. Alnını omzuma yaslamıştı. Bir hıçkırık sesi duyduğumda, gözlerim şaşkınlıkla karışık korkuyla aralandı. Gözlerine bakmak için Mete'yi itmeye çalıştım ama daha çok sarılıp "Bakma!" dedi. Onu öyle görmemi istemiyordu.

"Çok bencilce," dedim yanaklarım gözyaşlarımla ıslanırken.

"Ne?"

"Hem beni zorla denize sokup hırpalıyorsun, hem de sana kızmamı imkânsız kılıyorsun."

Hafifçe gülümsediğini duyar gibi oldum.

"Sen hep güçlü ol, Defne," dedi birkaç dakika sonra. "Asla kaçma. Değmeyen bir insan için ağlama. Aslında buna değse bile ağlama. Zaten seni ağlatıyorsa gözyaşlarına değmiyordur."

"Benden olmadığım kadar kuvvetli olmamı nasıl bekleyebilirsin?"

"Güçlüsün. Bana güven."

"Sana niye güveneyim ki?"

"Haklısın, gözünde şerefsizin tekiyim. Ben de olsam, ben de kendime güvenmem."

"Kızlara haber vermeliyiz," dedim tedirginlikle.

Sonunda başını omzumdan çekip bana baktı. "Seni kumsalda tek görünce Arda'ya haber verdim. Seni okula getireceğimi söyledim. Nerede olduğumuzu bilmiyorlar ama."

"Her şeyi düşünmüşsün," dedim dalga geçerek.

"O değil de, benim bacağıma soğuktan ağrı girdi. Hareket ettiremiyorum."

"Benim de az önce koluma İzmir girmişti."

Bana ifadesiz bir şekilde bakarken kendimi anormal gibi hissetim.

"Eğer bir daha yanımda espri yaparsan ağzına kürekle vururum." Söylediği şeyde ciddi değildi. Sanırım. "Nasıl çıkacağız şimdi?"

"Ne yapalım," dedim. "Bulacağız bir yolunu artık."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Farkında mısın bilmiyorum ama ne zaman yanımda sen olsan mutlaka başıma bir iş geliyor. Lanetli olabilme olasılığın yüzde kaç?"

Denizden çıkarken bir yandan da kollarımı kendime dolamış, titrememi bastırmaya çalışıyor ancak başarısız oluyordum. Kesinlikle hasta olacaktım. Soğuk bir rüzgâr yüzüme çarparken mideme tekme yemiş gibi oldum bir an. Sanki soğuktan organlarım tersine dönmüştü.

"Aynı şeyi benim sormam gerekmiyor mu?" dedi Mete.

Göremeyeceğini bildiğim için arkasından dil çıkardım. Aslında deli edici hareketlerimi ondan gizli değil, yüzüne baka baka yapmak istiyordum ama şu anda denize çok yakındık ve güç ondaydı. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyecektik artık.

Mete yerden telefonunu ve cüzdanını aldı. Ardından çantama doğru ilerleyip onu da hızlıca aldıktan sonra yanıma geri döndü.

"Gel," dedi. "Şurada bir dükkân görmüştüm."

Sonunda kumsalı terk ediyor olmak rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Bir an önce yüzmeyi öğrenmem gerekiyordu ama ne yapabilirdim ki? Suya ne zaman dalsam korkuyor, ne yapacağımı şaşırıp kalıyordum. Yüzme işini aklımın bir köşesine attım. Şu anda düşünmem gereken başka sorunlar vardı.

Kaldırıma çıkınca, "Kızlar nasıl?" diye soru sordum Mete'ye.

Cevap vermeden önce bir sağa bir sola baktı. Araba olmadığını görünce kendini yola attı. Ben de onu takip ettim.

"Pek mutlu oldukları söylenemez," dedi yolun yarısına geldiğimizde.

Kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Onları korkutmak istememiştim. Sadece biraz kafa dinlemek istemiştim.

"Dönecektim," dedim. "Biraz yalnız kaldıktan sonra okula dönecektim."

Karşı kaldırıma geçtikten sonra sola döndük. Cevap vermemesi sinirimi bozsa da ses çıkartmadım. Buraları pek bilmiyordum. Böyle bir yere gelmek planımda yoktu. Otobüse binmiş, denizi görünce de inmiştim.

"Saat yedi, Defne," dedi yüzüme bakmadan.

Saat ne ara yedi olmuştu?

Yoldan geçen insanlar bize uzaylıymışız gibi bakıyorlardı. Bu havada sırılsıklam iki insan görmek, her gün başlarına gelen bir şey değildi sanırım.

"Ne zaman dönmeyi..." Mete'nin lafı artık her neyse, arka cebinde çalan telefonu onu susturmuştu. Mete, telefonun ekranında parmağını kaydırdıktan sonra kulağına götürdü.

"Efendim, Çağatay?"

Telefonun ucundan daha ince bir ses geldi. Bu bir erkek sesi değil, kız sesiydi. Yüksek sesle konuştuğu için duyuyordum. Sadece ne söylediğini anlayamıyordum.

Mete'yi kim aramıştı acaba? Ya da daha mantıklı bir soru; kıza neden Çağatay ismiyle seslenmişti? İçimdeki meraklı cimcime uyanırken, ben onun kafasına yumruk atıp uyutmaya çalışıyordum. Beni ne ilgilendirirdi ki?

"Şu an yanımda," dedi Mete. Bana bakmıyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Dindirmeye çalıştığım merakım yangın gibi yayılıyordu resmen. "Pekâlâ," diyerek telefonu bana uzattı. Şaşkınca telefona baktığımda, "Su," deyip kısa bir açıklama yaptı.

Tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi bırakırken, Mete'nin uzattığı telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

"Alo!"

"Alo! Defne? İyi misin, kuzum?"

Su'yun sesi endişeli geliyordu. Kendimi adam öldürmüş gibi suçlu hissettim.

"İyiyim," dedim. "Merak etme."

Mete o sırada sağ tarafımdaki bir dükkânı gösterdi ve hızla içeri daldı. Ben de onu takip ederek dükkâna doğru ilerledim.

"Ah be Defne!" dedi Su. "Bize niye haber vermedin? Telefonlarımıza niye çıkmadın?"

Su konuşurken ben dükkâna ayak basmıştım. Geniş bir yerdi. Aradığım her şeyi burada bulabilirmiş gibiydim.

"Sadece biraz kafa dinlemek istemiştim. Telefonumu da bu yüzden kapattım. Özür dilerim, gerçekten. Sen neredesin?"

Mete dükkân sahibine bir şeyler söyledikten sonra bana dönüp eliyle onu izlememi işaret etti. Dükkân sahibinin peşinden arka tarafa doğru ilerledik.

"Şu an okula doğru ilerliyoruz. Bak yanımda Sıla ve İrem var. Konuşmak istiyorlar seninle," dedi. Ardından Sıla'nın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Ulan, Defne!" dedi Sıla. "Ben seni beş parçaya bölmeyeyim de kimi böleyim?"

"Affedersin," dedim.

"Neyse," diyerek sakin ses tonuna kavuştu. Mete ve satıcı adam raflara bakarken Sıla konuşmaya devam etti. "Mete bulmuş seni. Olanlardan sonra bir şey oldu mu?"

"Ne gibi?"

"Ne bileyim," dedi Sıla. "Arda senin için endişelendiğini söyledi."

Sıla konuşurken, raflardaki battaniyeleri kurcalayan Mete'ye baktım. Kesinlikle donuyor olmalıydı.

"Şu an Kuzey erkeklerinin yanındasın. Bu konuşmayı yapmamız doğru mu?" dedim tedirginlikle. İsteyeceğim son şey, onlara rezil olmaktı.

"Arkalarından yürüyorum," dedi Sıla. O sırada Mete elinde iki tane plastik poşetle bana doğru yürüyordu. Geçebilmesi için geriye doğru iki adım attım. Poşetlerin içinde siyah battaniye vardı. "Belki de affetmelisin."

"Ne?"

Sıla'nın söylediği şey karşısında o kadar afallamıştım ki şaşkınlığımı koruyamamıştım. Aşırı yüksek sesle verdiğim tepki karşısında, Mete arkasına bakıp bana kısa bir bakış attı.

"Affet gitsin. Pişman olmuş işte. Peşinden koşma zorunluluğu var mı?

"Sen bugün yemek mi yemedin? Bu kadar mantıksız konuşmanın başka bir açıklaması olamaz."

"Yemek yemedim ama söylediklerim mantıksız değil." Ardından yaklaşık üç saniye duraksadı. "Bak yine acıktım! Niye yemekten konu açıyorsun, kızım? Bana kastın mı var senin? Neyse, bak eğer pişmansa... Hadi ama Defne! Bizim de pek masum olduğumuz söylenemez."

"Ne demek istiyorsun?"

"O çocuğun ölümüne neden olacaktık."

"Bunu bilemezdim."

"Bu, gerçeği değiştirir mi?"

"Beni suçladığına inanamıyorum!"

"Suçlamıyorum, Defne. Her neyse, gelince konuşalım. Bak yanımda İrem var. İrem, konuşacak mısın Defne'yle?"

"Hayır."

İrem'in buz gibi sesini duyduğumda olduğum yerde kalakaldım. Onu biraz olsun tanıyorsam, duymam için yüksek sesle konuşmuştu.

"Şey..." dedi Sıla. Lafı çevirmeye çalıştığını anlamıştım. Mete o sırada battaniyelerin parasını ödüyordu. "Şu an pek müsait değil canım ya. Gelince konuşursunuz."

"Tamam," dedim Mete'nin yanına vardığımda. "Gelince konuşuruz."

Mete battaniyeleri poşetlerinden çıkarttı. İnce ve siyahlardı.

"Öpüyorum, canım. Çabuk gel," dedi Sıla.

Kulağıma tuttuğum telefonu çekip kapattım.

Mete battaniyelerden birini bana uzattığında, masanın üstüne koyduğu çantamı sırtıma geçirmeye uğraşmakta meşguldüm. Ancak biraz fazla oyalanmıştım.

"Hadisene, kızım!" dedi Mete sabrının tükendiğini yakarır gibi.

"Bana *kızım* deme!" dedim tek kaşımı kaldırarak. Bu lafa zaten gıcık olurdum, şimdi iyice gıcık oluyordum.

"İndir o kaşını, yoksa ben indireceğim."

"İndirmiyorum," diyerek iki kaşımı birden kaldırdım. Bir şey yapamadığından, elindeki battaniyeyi suratıma fırlattı. Refleks olarak battaniyeyi yakaladım tek elimle. Ardından Mete yanıma gelip, çantamı sırtıma geçirmeme yardımcı olma bahanesiyle kolumdan tutup hafifçe ileri geri itti. Ah, aptal çocuk! Canımı yakmıyor, sadece bunun acısını sonra çıkartacağını söyleyen bir mesaj yolluyordu. Bu hareketi de deli gibi ürkmeme (!) neden oluyordu.

Battaniyeyi sırtıma attıktan sonra diğer battaniyeye de kendi sarındı ve "Hadi gidelim," diyerek dükkânın çıkışına yöneldi.

Peşinden giderken dükkân sahibine gülümsemeyi ihmal etmedim. Dışarı çıktığımızda suratıma çarpan rüzgâr titrememe neden oldu. Göz ucuyla baktığımda Mete'nin de hafifçe titrediğini fark ettim. Büyük ihtimalle ikimiz de hasta olacaktık. İçerisinin ne kadar sıcak olduğunu dışarı çıkınca fark etmiştim. Battaniyeye iyice sarındım.

"Otobüs durağı ne tarafta?" dedim titrememi durdurmaya çalışarak.

Bana cevap vermeden sol tarafa doğru ilerledi.

Harika! Az önce ağlayan çocuk gitmiş, yerine sorumu cevaplamaya tenezzül etmeyen manda gelmişti.

"Sana diyorum!"

"Defne, konuşma da ilerle. Donuyorum soğuktan, bir de seninle uğraşamam."

Aslında biraz haklı sayılırdı. Sonuçta ben de şu an onunla pek uğraşmak istemezdim. Tamam, ucundan haklı sayılabilirdi ama umursamaması da beni deli ediyordu.

"Beni görmezlikten gelemezsin," dedim sakince. Sesimi yükseltmiyordum ama kelimelerimde onlarca iğne vardı sanki.

"Şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım. Bir daha benimle konuşurken o ses tonunu kullanma."

"Bende hâlâ fotoğraflarınız var, Mete Bey. Bence benimle konuşurken siz dikkatli olmalısınız." Kelimeler kendiliğinden çıkmıştı dudaklarımdan. Tehdit etmek istememiştim ama onun dikkatini çekebilmeyi başarmıştım.

"Ne dedin?"

"Sutyen denediğin..."

"Biraz daha bağır. Tüm sapıklara duyuramadın."

"Senden büyük sapık mı var?"

"Sil o fotoğrafları."

"Ay canım ya, ne demek? Sen iste yeter ki."

"Sağ salim okula bir gidelim... Sonra soracağım hesabını."

"Ay sormazsan gücenirim!" diyerek dalga geçtim.

"Sen!"

Mete tam bana cevap verecekken, bir kadın sesi duymamızla arkamızı dönmemiz bir oldu. Tahminimce kırk kırk beş yaşlarında bir kadın olmalıydı. Bize, daha doğrusu Mete'ye öldürücü bakışlarını yolluyordu. Mete'ye döndüğümde suratını buruşturmuş bir şekilde kadına baktığını gördüm. Kimdi bu kadın?

"Pis sapık!" diye bağırdı.

İnsanlar bize bakmaya başlarken, ne olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Mete mi sapıktı? Tamam, lafın gelişi ona

öyle demiş olsam da yukarıda Allah vardı, bir sapıklığını görmemiştim. O yüzden bu kadın Mete'yi biriyle karıştırıyor olmalıydı.

"Bu nasıl bir şans lan?" diye fısıldadı Mete. O zaman kadının Mete'yi biriyle karıştırmadığını anladım.

"Ne oluyor?" dedim Mete'ye.

"Kim bu kız?" Ardından kadının gözleri kocaman açıldı. "Yoksa sevgilin mi? Ay bu zavallı kızcağızı tuzağına mı düşürdün yoksa?"

"Hiç sorma! Yer gök böyle bir zavallı görmedi!" diyerek dalga geçti Mete ama kadın onu umursamadan, battaniyenin üstünden kolumu kavradı ve kendine doğru çekti.

"Gel sen, kızım!" dedi beni kendine doğru çekerken "Bu sapık herif gazozuna ilaç falan atar."

"Teyze, Nuri Alço muyum ben?" diye itiraz etti Mete. "Kimsenin ilacına gazoz atmadım çok şükür."

"İlaca gazoz atmanı sağlayacak bir buluş yok zaten," diye mırıldandım ama neyse ki o duymadı.

"Gel buraya Defne, Allah aşkına!" diyerek kolumdan kavrayıp bu sefer de Mete kendine doğru çekti.

"Teyzeymiş!" diye öfkeyle bir ses çıkardı kadın. O sırada çantasını kurcalıyordu. Biz de Mete'yle kadının ne yaptığını anlamak için mal gibi bakıyorduk.

Benim bir günüm, sadece bir günüm sakin geçemez miydi?

Kadın üç saniye içerisinde çantasından küçük sprey şişesine benzeyen bir şey çıkartıp Mete'nin suratına tuttu. Ne yaptığını ancak o zaman anlamıştım.

"Abla, dur!" diye öne atılmam, ne yazık ki olacakları önleyememişti. Kadın elindeki biber gazını Mete'nin gözlerine sıktığında, Mete acıyla inleyerek öne doğru eğildi. Ne olduğunu anlamadan kendimi Mete ve kadının arasında buldum. Kafayı mı yemişti bu kadın?

"Bakın polis çağıracağım!" diye bağırdım ve Mete'yi omuzlarından tutup, kaldırımda koşarak ilerledim.

"Lan, göremiyorum! Defne, sen mi tutuyorsun beni?" diye bağırdı Mete.

"Mal mısın sen ya? Başka kim tutacak?"

"Biber gazını icat edenlerin Allah belasını versin!"

Söylediğine gözlerimi devirerek karşılık verdim. Bu çocuk mu aptaldı, yoksa onun yanında kaldığım için ben mi aptaldım anlamamıştım. Onu kaldırıma oturtup, "Hemen geliyorum," dedim. "Sen burada bekle." Daha sonra koşarak çaprazdaki bakkala doğru ilerledim. İki şişe suyu kaptıktan sonra tekrar Mete'nin yanına döndüm.

"Ellerini uzat."

Mete dediğimi yapıp ellerini birleştirerek öne doğru uzattı. Avucunun içine bol miktarda su döktükten sonra yüzüne çarptı. Orada ne kadar beklediğimizi bilmiyordum. Bir ara alışveriş yapmış bir teyzeden limon aldım. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Bazı akşam haberlerinde izlediğim olaylarda bunları yapıyorlardı. Aklımda ne kaldıysa uyguluyordum.

Sonunda Mete görmeye başlayınca başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun." Ardından sırtından düşen battaniyesini aldı ve tekrar sırtına geçirdi. Ben de düştüğünü yeni fark ettiğim battaniyeyi aldım ve aynı şekilde sırtıma attım. Battaniye sırılsıklam olduğundan çok ısıtmıyordu ama idare ederdi. Bir saniye... Bu davar niye bana teşekkür etmemişti?

"Tamam, şükürler olsun da, bana da teşekkür etsen fena olmaz."

"Sağ ol, Güney Zillisi," dedikten sonra, yoldan geçen taksiyi durdurmak için elini kaldırdı.

Zilli dediği için sinirim bozulmuştu. Hoş, bu Kuzey pisliğinin de amacı buydu ya, neyse. O an sinirime engel

olamayıp bacağına tekme attım. Aslında yine hafif vurmak istemiştim ama o an, sanırım pek öyle olmamıştı. Hafifçe inleyerek öne doğru eğildiğinde taksi tam önümüzde durdu.

"İyi misiniz, çocuklar?" dedi adam taksiden çıkıp.

"İyiyiz, abi," dedi Mete. "Altı üstü dinozor saldırısına uğradım sayılır. Sıkıntı yok."

Adam bize zihinsel engelimiz olup olmadığını sorgular gibi bakış atarken, Mete çoktan ön koltuğun kapısını açmıştı bile. Ben de arka koltuğa oturduktan sonra, Güney Kız Lisesi'ne doğru yola koyulduk. Taksinin içine girer girmez ısındığımı, vücudumu saran buzların çözüldüğünü hissetmiştim. *Allah dışarıda kalanlara yardımcı olsun,* diye geçirdim içimden.

Mete de sessizce ısınma kararı almış olmalıydı ki, yol boyunca hiç konuşmadık.

Okula varınca yapmam gerekenler; sıcak bir duş alıp, sıcak bir şeyler içmek ve sıcacık yatağımda uyumaktı. Ah, bazı şeylerin hayali bile mutlu ediyordu.

✹

Su Erdem...

Çağatay, Bora, Fatih ve Arda...

Şu anda burada, Güney Kız Lisesi'nde, kantinimizde oturuyorlardı. Dört tane sandalyeyi onlar için yan yana dizmiştik. Bu şerefsizlerin huyunu bildiğimiz için hepimiz kantine doluşmuş, gözümüzden kaçırmıyorduk onları. Tamam, Allah razı olsun çok iyilikleri dokunmuştu ama bu devamlı dokunacağı anlamına gelmiyordu sonuçta.

Hem biz hâlâ Düşman Okullar'dık, öyle değil mi?

Ben duvara yaslanmış, kollarımı kavuşturup gözlerimi onlara dikmişken, Sıla masalardan birine oturmuş, İrem ise sandalyede telefonunu kurcalıyor, gayet rahat davranıyordu. Sanırım şu İrem denen dişi Einstein, gereğinden fazla rahattı. Acaba uzaylı falan mıydı?

Kantinde can sıkıcı bir sessizlik oluşmuşken, Kuzey erkeklerinin gerildiğini fark edebiliyordum. Bir kantin dolusu kız onlara tip tip bakıyordu sonuçta. Mutlu olmalarını beklemiyordum.

Mete'den haber alınca hepimiz kendi aramızda haberleşmiştik. Erkekler, Mete'nin Defne'yi okula getireceğini bildiklerinden, buraya gelmek istemişlerdi. Yardımlarından dolayı onları soğuk havada bekletmeye gönlümüz razı olmadı ama yaramazlık yapmayacaklarının da garantisi yoktu sonuçta.

Bora keyifsizce yerinde kıpırdandı. Ardından boğazını temizleyip yanında oturan Çağatay'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bulunduğum yerden ne dediğini tam anlamıyla duyabilmiştim.

"Oğlum, bunlar niye bizi beş dakika sonra kesecek gibi bakıyorlar lan?"

Çağatay gülümsemekle yetindi.

"Su var mı?" dedi Arda herkesin ona bakmasını sağlayarak.

"Suyumuz hiç kalmadı canım ya!" dedi kızlardan biri. Adı Ayşegül'dü.

"Yapma, Ayşegül," dedi İrem yerinden kalkıp tezgâhın arkasına ilerlerken. "Bize çok yardım ettiler. Sadece bugün iyi davranalım."

Yaklaşık on beş saniye sonra, plastik bir bardağın içine su koyup geri döndü. Suyu Arda'ya uzatırken aralarında kısa bir bakışma geçti. Arda'nın sessizce İrem'e teşekkür ettiğini hissettim bir an.

İrem yerine geçip oturdu ve tekrar telefonunu kurcalamaya başladı. O sırada kapının aralandığını duydum. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Elif'in geldiğini gördüm.

Bakışları Kuzey erkeklerinin üstünde gezerken birkaç saniye Fatih'le göz göze geldiler. Ardından içeri girdi.

"Vay be!" dedi şaşırdığını belli ederek. "Kuzey erkeklerinin geldiğini söylediklerinde inanmamıştım."

"Gelsene," dedi Sıla sola kayarak. Yanına oturması için Elif'e yer açmıştı.

Elif bir an tereddüt etse de, ardından gelip Sıla'nın yanına oturdu. Fatih'e baktığımda özellikle Elif'e bakmamaya çalıştığını fark ettim.

"Neden..." diyecek oldu Elif ama polarının cebindeki telefonu çalınca lafı yarım kaldı. "Efendim, kanka?" diyerek telefonu yanıtladı. Biraz durduktan sonra endişeli bir ses tonuyla konuştu. "Niye, ne oldu?" Birkaç saniye bekledikten sonra bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Yok, kanka," dedi. "Seksen yedinci ayrılık nedeniniz ne? Seve seve dinlerim. Ne sıkılması, mal mısın?"

Fatih de dâhil olmak üzere herkes gülmüştü ama Fatih'in gülüşü bir şeyleri hatırlar gibiydi. Belki de Elif'le olan anılarını hatırlamıştı, kim bilir. Acaba ilişkileri nasıldı? Virüs gibi yayılan bu düşünceye yenik düştüm. Onlar neden ayrılmıştı? Ah, doğru! Fatih'in salak kıskançlıklar yaptığı dönemlerde Elif'in Güney kızı, Fatih'in Kuzey erkeği olduğu gerçeğini öğrenmişlerdi. Ama ilişkileri bana göre kurtulabilirdi. Belki de kıskançlık bahaneydi? Belki de Elif bize söylemiyordu ama arkadaşları için ayrılmıştı Fatih'ten.

"Tamam, kanka. Ben tünele giriyorum," dedi Elif genzinden garip bir ses çıkartarak. "Cem, cidden tünele giriyorum." Ardından telefonu tamamen kapattı.

Belki de bir Kuzey erkeği ve bir Güney kızı... Acaba benim başıma gelse ne olurdu? Bir Kuzey erkeğine vurulup, sonra da arkadaşlarım için onu terk etmek biraz üzücü olurdu. Belki de olabilirdi? Belki de bir Kuzey erkeğinin ve Güney kızının arasında duygusal bir bağ...

Çağatay'la göz göze geldik.

Ah be Su! Tam bu şeytani düşünceler zihninden geçerken, bu sarışın düşmanıyla göz göze gelinir mi, kuzum? dedi iç sesim. Haklıydı da.

Bizden dost veya âşık değil, ancak düşman olurdu. Hoş, bazen onu bile beceremiyorduk ya, neyse...

Bakışlarımı Çağatay denen sarışın düşmanı hıyardan kaçırdım.

Bora yerinden kalktığında tüm kızlarda bir gerilme olmuştu. Kimse çocuğa bir şey dememişti ama demekten beter etmişlerdi. O bakışlar karşısında Bora tam doğrulamamış, vücudu L harfine benzer bir şekilde öylece kalakalmıştı.

"Sadece tuvalete gidecektim," diye durumu izah etti. Kızlardan ses gelmeyince tekrar yerine oturdu. "Tamam o zaman. Ben de buraya işerim. Bana her yol mutluluk."

"Of, pis herif!" dedi Sıla yüzünü buruşturarak. Bir yandan da oturduğu masadan kalkmıştı. "Gel, ben sana tuvaletin yerini gösteririm."

Ardından ikisi birlikte kantinden çıktılar. Onlar gözden kaybolurken, bilinçaltıma yerleşen iğrenç düşünceden dolayı ikisini yakıştırmaya başlamıştım. Daha fazla saçmalayabilmem mümkün müydü?

✹

Sıla Yüksel...

"Dikkat et," dedim Bora'ya sert bir dille. "Yerler yeni silinmiş, kaygandır."

"Sağ ol düşündüğün için," dedi Bora.

"Seni ne düşüneceğim be? Başıma bela olmanı istemiyorum."

"Olsun," dedi. "O da güzel."

"Sağ olun bugün çok şey ettiniz," dedim kaymamaya özen göstererek.

"Ne ettik?" diyerek dalga geçti.

"Yardım ulan, yardım." Ne demek istediğimi bal gibi biliyordu. O an sinirimi bozmaya çalışıyordu sadece. Oysa biraz bana yardımcı olsa... İyi olurdu. Her gün bir Kuzey erkeğine teşekkür etmiyordum ki.

"Anladık be Güney kızı," dedi Bora. "Teşekkür etmeyi bile beceremiyorsun."

"Size teşekkür bile edilmiyor," diyerek suratımı buruşturdum.

Bir gün şunlar insan olursa ya da insan gibi davranmaya çalışırlarsa yemek yemeği bırakacağım, diye iddialı bir cümle geçirdim içimden.

"Aslında sizin..." Hakaret etmeyi planladığım cümlem, ayağımın kayması ve kollarımı açarak öne doğru düşmemle bölündü. Tam yerle buluşacakken sağ kolumda beni sıkan bir şey hissettim. Ardından diğer kolumda da aynı şekilde bir baskı hissettim. Bir anda Bora'nın karşısındaydım.

"Bana laf yetiştireceğine biraz önüne bak, Güney kızı," dedi. Göğüs hizasında olan ellerimi yumruk yapıp hafifçe vurdum.

"Beni eleştireceğine, sinirlendirmemeye özen göster, Kuzey erkeği," diye cevap verdim. Sonra ne oldu, bilmiyorum. Bir süre öylece baktı suratıma. *Neye bakıyor bu davar?* diye içimden geçirsem de, içten içe utanmıştım. Kollarımdan tutuyordu ve aramızda yaklaşık bir karış mesafe vardı. Ne kadar Kuzey erkeği olsa da, insan utanmadan edemiyordu.

"Şimdi fark ettim," dedi gözlerini hafifçe kısarak. O kadar hafifti ki sesi, bir an hayal gücümün ürünü olduğunu sandım. "Gözlerin mavi Bonibon şekerine benziyor." Aslında yoldan geçen biri ne demek istediğini anlamayabilirdi ama ben anlamıştım. Bonibon şekerleri çok güzellerdi. Hep onlardan yerdim küçükken. Yani iltifat etmişti.

Birden ben de kendimi onun gözlerine bakarken buldum. Yüz hatlarına da ilk kez bu kadar yakından bakıyordum. Aslında... Allah affetsin ama yakışıklı sayılırdı. Derin bir nefes alana kadar nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Sıcak mı olmuştu burası?

"Aslında," dedim. Kelimeler benden izinsiz dudaklarımdan dökülüyordu. "Senin gözlerin de bademe benziyor." Kaşlarını hafifçe kaldırırken dudaklarında varla yok arasında bir tebessüm belirdi sanki. Artık ciddi bir heyecan söz konusuydu.

"Neyse," dedim bir adım geri atarken.

Aynı şekilde birden ciddileşip bakışlarını kaçırdı. "Aynen," dedi.

"Lavabo şu tarafta," diyerek arkamdaki bir noktayı gösterdim. Zaten görebileceği bir yerdi.

Başını anladığını gösterir gibi salladıktan sonra lavaboya ilerledi. Ben de derin bir nefes aldım.

✺

Defne Çınar...

Okula vardığımızda, yeniden soğukla buluşacağım için biraz moralim bozuk bir şekilde indim taksiden. Arabadan çıkar çıkmaz tekrar donmuştum. Okulun büyük kapısına baktığımda, nedense aklıma buraya ilk geldiğim gün geldi. Ne kadar da yabancıydım buraya o gün? Şimdi ise bir yuvadan farksızdı.

Battaniyeye sarınarak okulun bahçe kapısından içeri girdim. Birkaç saniye sonra da Mete arkamdan geliyordu. Okulun kapısından içeri girdiğimde bir süre etrafa baktım. Büyük ihtimalle akşam yemeği saatini geçmiştik. Genelde Büyük Salon'da veya kantinde toplanırdık bu saatlerde. Kantin giriş katta olduğu için oraya ilerlemeyi tercih ettim.

Kantin kapısını açtığımda karşımda gördüğüm manzara şaşkınlıktan küçük dilimi yutmama sebep oldu. Dört Kuzey erkeği, kantinimizde yan yana dizilmiş dört sandalyede oturuyordu. Sıla ve Elif masalardan birinde otururken, Su kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanıyordu. İrem ise rahat bir şekilde sandalyesinde oturmuş telefonunu kurcalıyordu.

İçeri girer girmez gözler bize çevrildi.

"Cancağızım!" diye koşarak boynuma atladı Su.

Gülümseyerek ben de ona sarıldım. Sevecen sarışınım! Su kollarını boynumdan ayırdıktan sonra, Sıla kemiklerimi kıracak gibi sarıldı.

"Sıla," diye mırıldandım "Nefes alamıyorum."

"Bir daha böyle haber vermeden gidersen gerçekten nefes alamazsın," diye fısıldadıktan sonra bıraktı beni. Hâlâ kırgın olduğunu o zaman anladım. Sadece üstüme gelmek istemiyordu.

Hemen ardından Elif koşup boynuma atladı.

"Bir daha ortadan kaybolma, Güney kızı," diye fısıldadı. "İstemediğimiz insanları misafir etmek zorunda kalıyoruz."

Ona gülümseyerek baktığımda nedense özellikle Fatih'ten bahsettiği hissine kapıldım. Belki de kafamdaki bir kurguydu, bilmiyorum. Gözlerimi Fatih'e çevirdiğimde Elif'e baktığını fark ettim. O an, ona baktığını benden başka fark eden yok gibi görünüyordu. Acaba aralarında... Ah! Saçmalama, Defne!

"Bu haliniz ne?" diye sordu Ezgi.

"Görünmez kaza işte," dedikten sonra yanımdaki Mete'ye baktım.

"Kaza geliyorum demiyor," diyerek sırıttı.

Bakışlarımı önüme çevirdiğimde, İrem'in sandalyesinden kalkmamış olduğunu gördüm. Bana hoş olmayan bakışlarını yolluyordu. Sanırım Su ve Sıla'nın aksine kırgınlığını fazlasıyla belli edecekti. Birkaç saniye bakıştıktan sonra yavaşça kalktı. Ardından bana doğru ilerlemeye başladı. Tam karşımda durduğunda, açıklama yapmak için derin bir nefes aldım.

"Bak, aslında bu kadar merak ettirmek istememiştim. Tek istediğim kafa dinlemek, yalnız kalmaktı. Beni merak..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırarak lafımı yarıda böldü İrem. Ardından bir kolumu sert sayılacak şekilde sıktı.

"Kendine gel," dedi Arda.

Kolumda bir sıkılık hissettiğimde ne olduğunu anlamak için arkamı döndüm. Mete beni kolumdan yakalamış, yanına çekmişti.

"Sakin ol!" diye bağırdı Su. Gözlerim ne ara dolmaya başlamıştı bilmiyordum ama yanmaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Elif ama İrem kimseyi duymuyor gibiydi.

"Ben saatlerdir ne yaşıyorum haberin var mı, aptal?" diye bağırdığında tekrar üstüme yürümeye çalışmıştı ama Arda onu kollarından tuttu. "Neymiş? Hanımefendi çok üzülüyormuş! Lan salak, burada biz neciyiz? Kendi kendine triplere girip, bizi nasıl bu kadar korkutursun?"

O kadar şaşkındım ki, ağzımı açıp kendimi savunamıyordum bile.

"Kes bağırmayı!" diyerek Elif, İrem'in önüne geçti. Elif en az İrem kadar mantıklı olduğundan düşünceleri çoğu zaman birbirine uyardı ve şu an İrem'i sakinleştirebilecek tek kişi belki de Elif'ti.

İrem'in de birden gözleri dolmaya başladı ve Elif'i atlatıp bana doğru hızlı bir adım attı. Bu adımını Arda pek beklemiyor olacak ki elinden kaçırdı İrem'i.

Boynuma sarıldığında hıçkırarak ağlamaya başladı. Ben de istemsizce ona katılırken beline doladım kollarımı. Bana bağırdığı için ona değil, onu korkuttuğum için kendime kızgındım.

"Bir daha," diye fısıldadı. "Bizi böyle korkutursan kafanı otobüs penceresine vururum."

"Tamam," dedim gülerek. "Bu tehdidi dikkate alırım."

"Grup sarılması!" diye bağırdı Su gülerek. Ardından Sıla ve Elif'le birlikte etrafımızı sardılar. Bir ara kemiklerimi kıracaklarını sandım.

Olsun be! dedim içimden. *Kıracaklarsa bu zilliler kırsın.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Koğuş, kalk!"

"Kızım, yürü git şuradan!"

"Saat altı lan!"

İrem'in sesiyle uykum bölünmüşken, diğer kızların bağırışlarıyla tamamen açılmıştı. Yatakta Küçük Emrah gibi kimsesiz hissederek sola döndüm. Ben böyle uyanmaktan bıkmıştım, bu kız böyle uyandırmaktan bıkmamıştı.

"Ulan, beyaz peynirler," diye lafa daldı İrem. "Dün gece *Erken kaldır başkan, sınava çalışacağız!* diyen ebem miydi?"

Kahretsin!

Bugünkü biyoloji sınavını tamamen unutmuştum. Hayatımda ilk kez hazırlıksız bir sınava girecektim.

Korkuyla yatakta doğrulup saçlarımı karıştırdım. Ne yapacaktım lan şimdi?

Bugün günlerden pazartesi, yani bu okuldaki beşinci haftamdı. Kaybolma olayımın üstünden neredeyse bir hafta geçmişti. Babam bu bir hafta içinde beni sürekli aramıştı ama açmamıştım. Telefonu açmam için ısrar eden mesajlara da cevap vermemiştim. Ne yüzle arıyordu, ne demek istiyordu, bilmiyordum. Hoş, umursamıyordum da.

Babam benden cevap alamayınca Gizem Hanım'ı aramış. Ona peşimi asla bırakmayacağını ve onu anlamaya çalışmadığımı söylemiş. Gizem Hanım da bunları İrem'e anlatmayı tercih etmiş. Genç kızlar kendi aralarında halletsinler diye düşünmüş sanırım.

Asıl komik olay, güya peşimi bırakmayacak olan adam iki gündür beni aramıyordu.

Burak'la ise nasıl olduğunu anlamadan arkadaş oluvermiştik. Kızlar benim için endişelendiğini anlatmıştı. Geldiğim gece de beni aramıştı. Ses tonu endişeli geliyordu. Beni

merak ettiği hissine kapılmıştım. O an ona arkadaş olabileceğimizi söylemiştim. Hata mı etmiştim, bilmiyorum. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazdı.

Kızlar yataklarında doğrulmuş etrafa endişeli bakışlar atarlarken, İrem ise *çokbilmiş şerefsiz* sırıtışını sunuyordu bize. İnsanın sinirlerine dokunan bir gülüştü. Kendime gelmek için iki elimle yüzümü ovuşturdum. Ardından hızlı hareketlerle biyoloji kitabımı ve defterimi alıp Sıla'nın yatağına ilerledim. Beni gören Su defter, kitap ve birkaç kalem aldıktan sonra zombi gibi yanıma geldi.

Dişi ayı hâlâ kalkmamıştı.

"Sıla!" diye seslendim. "Bugün biyoloji sınavı var!" Yatağının tepesinden onu dürtüklerken Su da yanımda duruyordu.

"Ben Su'dan kopya çekerim," diye mırıldandı. "Zaten üreme konusunu iki günde bir uygulamalı tekrar ediyor."

Su öfkeyle Sıla'nın üstündeki yorganı çekti. "Flört kızım onun adı!" diye itiraz etti. "Hem iki günde bir de değil!"

"Baran'la flört etmiyor musun lan?" dedi Sıla yatakta doğrularak. Saçları kuş yuvası gibiydi.

"Sadece kavga ediyoruz!"

"O kavganın adı *flört* işte!"

"O zaman Kuzey erkekleriyle de flört ediyoruz. Var mı böyle saçmalık?"

"Aynı şey değil!"

"Aynı şey!"

Bakışlarım bir Su'ya, bir Sıla'ya gidip gelirken, "Ne oluyor ya?" diyerek İrem geldi yanımıza. Onun da üstünde pijama vardı. Kalkar kalkmaz milleti uyandırdığı belliydi. Su ve Sıla aynı anda ağızlarını açınca, İrem bir el işaretiyle onları susturdu. "Tamam," dedi. "Sormadım varsayın. Merakım kaçtı."

"Çalışalım artık," diyerek yatağa oturdum.

Bir anda Zıbarma Yeri 1, birbirinden çalışkan öğrencilerle dolu bir kütüphaneye dönmüştü.

"Su," dedi İrem. Su'yun getirdiği kitap ve deftere bakarken yüzünde *Allah'ım, beni neyle sınıyorsun?* der gibi bir ifade vardı. "Hevesini kırmak istemem ama bu kitap coğrafya, bu defter de İngilizce defteri."

"Öyle mi?" dedi Su doğal bir ifadeyle. "Aralarında ne fark var peki?"

"Ulan!" dedi İrem elindeki defteri yuvarlarken. "Bunu alırım..." Ama cümlesini bitiremeden "Hop!" diye öne atılıp defterini kaptı Su. Ardından deftere çocuğuymuş gibi sarıldı.

"Masum defterimi kötü emellerine alet etme."

"Senin defterin o. Ne kadar masum olabilir ki?" diye takıldım.

Bana dil çıkarıp doğru defteri ve kitabı almak için dolabının yanına gitti. O gelene kadar biz çoktan çalışmaya başlamıştık bile.

"Elif nerede?" dedim.

"O, Sıla ve Su sayesinde pek çalıştığını anlamıyor. Tek başına çalışmak istiyor," dedi İrem. Anladığımı gösterir gibi başımı salladım.

Kahvaltı zamanında da ders çalışma kararı almıştık. Böylece sınava hazırlıklı girecektik.

İrem'imi kaptığımı hatırlayınca biraz daha rahatladım.

Sıralar üç sıra halinde dizilmişti. Biz ortadakinde oturuyorduk. İrem ve ben dördüncü sıradaydık. Sıla ve Su önümüzde, Elif ise arkamızdaydı. Yani hocanın gözüne çok güzel batıyorduk.

Sınıfa geldiğimde kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Sırama oturdum.

"Sınav ilk dersmiş," dedi İrem yanıma otururken. "İkinci ders de sonuçları okuyacakmış."

"Oğlum, ne yapacağız lan?" dedi Su yerine otururken.

"Ne demek ne yapacağız?" dedi Sıla. Arkasını dönüp, "Defne, yavrum, verirsin bir kopya artık!" dedi.

"İyi de birlikte çalıştığımızdan daha fazla bir şey bilmi..."

"O zaman İrem'i bana ver!"

"Hayatta vermem!"

"Tapulu malın mı lan?"

"Tapulu malım!"

"Aynen kanka, tapulu malsın," diyerek araya girdi Su. Sıla ile atışmamızın en heyecanlı yerinde aramıza girmişti bana laf sokarak. Üçümüz de ifadesiz bir şekilde ona bakarken, "İyi espri yaptım ama!" diyerek kendi esprisine kahkahalarla gülüyordu.

"Espri miydi o? Cidden o şeyin adı espri miydi?" dedi İrem.

"Neyse, Defne..." dedi Sıla tekrar bana dönüp. "Kaldığımız yerden devam edelim," diyerek tekrar kaşlarını çatmaya çalıştı. "Nasıl tapulu ma..."

"Aman boş ver," diye lafını böldüm. "Hevesim kaçtı. Ben sana yaptıklarımı söylerim."

"Tamam, hayatımın kadını," diyerek önüne döndü. Ona iğrenir gibi bakmamı görmediği için içimden şükrettim. Yoksa bayağı dalga geçerdi.

Öğretmen içeri elinde kâğıtlarla girince kalbimin daha da hızlı atmaya başladığını hissettim. Öğretmen girer girmez sınıfa sessizlik hâkim oldu. Aslında öğretmenin işini zorlaştırmasını beklerdim bizim kızlardan. Kadın kâğıtları iki gruba ayırırken biz de kalemlerimizi çıkardık.

"Pekâlâ, kızlar. Kopya kesinlikle istemiyorum. Kimin kâğıdını görürsem alırım, ona göre."

"Of ya!" diye mırıldandım.

"Defne, ilk kez kopya çektiğini belli etme. Blöf yapıyor. Rahatlasana biraz, kızım," diye fısıldadı İrem.

"Tamam," dedim. "Sakinim."

"Açelya, yardım et bana, kızım," dedi öğretmen. Açelya kumral, ela gözlü bir kızdı. Hemen kalkıp öğretmenin yanına gitti ve ona uzattığı kâğıtları aldı. "Cam kenarına dağıtacaksın," diye açıkladı öğretmen. Açelya başını onaylar gibi salladı.

Yani sol tarafa dağıtacaktı Açelya. Ben de sol tarafta olduğumdan, gergince kızı beklemeye başladım.

Açelya, "Sınav testmiş, gençler!" diye bağırdığında sınıfta sessizce birkaç kahkaha atıldı. Ben de onların arasındaydım.

"Kaç soru?" diye sordu kızlardan biri.

"Sessizlik!"

"Çıkışta alışverişe çıkacağım," dedi Su fısıldayarak. "Gelmek isteyen?"

"Ben ödev yapacağım, aşkım," diye fısıldadı İrem.

"Benim de yemek yemem gerekiyor," dedi Sıla.

Ben ne bahane bulacaktım? Heh, buldum!

"Benim de oyunumda seviye atlamam gerekiyor kanka ya."

"Elif?" diye sordu Su.

"Benim birkaç yemek tarifi ezberlemem gerekiyor sarışınım ya," dedi Elif. "Evde kalacağım yoksa."

"Ne kadar önemli işleriniz varmış anasını satayım. İki dakika bu işleri bekletseniz ölürsünüz, değil mi?"

"Yemek lan bu!" diye kendini savundu Sıla.

Su, sarı saçlarını savurup üç saniye trip atmakla yetindi. Tüm kâğıtlar dağıtıldığında sınava başlamıştık.

İlk dört soruyu yaptığımda o kadar da zor olmadığını fark ettim. Hem aklımı vererek çalışmam, hem de sınavın test olması işimi kolaylaştırıyordu. Sakince beşinci soruyu da okuyup, 'D' şıkkını işaretledim.

"1-C, 2-A," diye fısıldadım Sıla kendini geriye verdiğinde ama hemen ardından susmak zorunda kaldım, çünkü öğretmen yanımızdan geçiyordu. Kafamı kâğıdıma gömdüm. Öğretmen bizim yanımızdan geçer geçmez Sıla arkasını döndü.

Daha dikkatli bakması için kâğıdımı açtım. İki saniye sonra önüne dönünce tekrar kâğıdıma gömdüm kafamı.

Öğretmen tekrar yanımızdan geçince, İrem ayağıyla dizime vurdu. Başımı kâğıdına çevirdiğimde, "6-B, 9-C" yazıyordu kâğıdında hafifçe. Soruları okumadan işaretledim. Ardından İrem sildi kâğıttakileri.

Kırk dakika bu şekilde geçmişti işte. Öğretmen kâğıtları topladığında kan ter içinde kalmıştım. Hayatımın ilk kopyasını çekmiştim.

Teneffüs zili çaldığında, "Oh be!" diye bağırdım. Çantamdan telefonumu çıkarıp açtım. İki cevapsız arama olduğunu görünce şaşkınlıkla aralandı gözlerim. Kimin aradığını merak ederek cevapsız aramalara baktım.

Arayan Burak'tı. Tam onu arayacaktım ki, telefonum titredi. Tekrar arıyordu. Yeşil tuşu kaydırıp kulağıma götürdüm. Herkes dışarı çıktığı için, sıramda otursam bile pencereden bahçeyi rahatça görebiliyordum. Bana uzak sayılan pencereden dışarıyı izledim.

"Alo!" dedim.

"Artık telefonlara çıkmıyoruz bakıyorum?" Sesi hem dalga geçiyor, hem de bir şeyleri ima ediyor gibiydi.

"Biyoloji sınavından çıktık şimdi," dedim.

"Okulu hep unutuyorum ya," dedi gülerek. "Nasıl geçti sınavın?"

"İyiydi ya," dedim. "Alırım bir 70."

Kafamı önüme çevirdiğimde, kızların bana bakıp *ayaklı gazete* diye tabir ettiğimiz hatunlar gibi sırıttıklarını gördüm.

"Ben şimdi kapatayım ya," dedim. "Sonra ararım seni." Telefonu kapattıktan sonra, "Çok pisliksiniz ya!" dedim kızlara.

Hepsi birden kısa bir kahkaha attı. Ben de onlara katıldım.

"Ne olacak bu Burak?" dedi Su.

"Nasıl ne olacak? Arkadaşız işte," diye açıkladım.

"O sana arkadaş gözüyle bakmıyor," dedi İrem. "Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok."

"Sen de farkındasın zaten," dedi Sıla.

Doğru, farkındaydım ama ona bir daha nasıl güvenebilirdim ki? Bir kere yalan söyleyen, hep yalan söylerdi. Yalan söylemek de uyuşturucu gibi bir şeydi. Bir kere söyleyip karşındakini aptal yerine koyduğunda, her zaman yalan söylüyordun.

"Neyse," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım.

"Ondan hoşlanıyor musun?" dedi Elif.

"Açıkçası bilmiyorum. Bu konu hakkında da düşünmek istemiyorum. Eğer cidden hoşlanıyorsam, zaten ileride anlarım. Ama... Bilmiyorum işte. Bana karşı ne hissettiği konusunda kararsızım." Onlara aklımdan geçen her şeyi anlatmak içimi rahatlatmıştı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı İrem.

"Ben vallahi anlamadım," dedi Su.

"Kızlar, sınav nasıl geçti?" diyerek konuyu değiştirdi Elif rahatsız olduğumu anlayınca.

"İyiydi," dedi Sıla. "Senin?"

"İrem, senin sınavın nasıldı?" dedi Sıla'ya cevap vermeden.

"Çok iyiydi," dedi İrem.

"Çok iyiydi," dedi Elif, Sıla'ya dönüp.

Zil çaldıktan sonra öğretmen sınıfa girdiğinde bir sessizlik çöktü. Güney kızlarındaki bu duyarlılık, gözlerimi yaşartacaktı neredeyse.

"Kızlar, kendi aranızda konuşabilirsiniz," dedi öğretmen. "Ama kâğıtları okurken bana ses gelmesin."

Öğretmen kâğıtlara gömülürken, içimden biraz eğlenmek geçti. Arkamızdaki sırada oturan Elif ve Azra'ya baktım. Ardından bizim kızlara dönüp, "Hadi," dedim. "Şişe çevirmece oynayalım."

"Bana uyar," dedi Su.

"Aynen sıkıntıdan patlıyorum zaten," dedi Sıla.

"Kızlar, hadi gelin," dedi İrem arkasını dönüp. "Şişe çevirmece oynayacağız."

Elif ve Azra'ya oturdukları sırayı biraz daha öne çekmelerine yardım ettim. Bu sırada Su ve Sıla arkasını dönmüştü bile. İrem de Nazlı ve Ada'yı çağırmıştı. Bir dakika sonra bizim sırada bir çember oluşturmuştuk. İrem çantasından plastik şişeyi çıkartıp döndürdü. Soru kısmı Nazlı'ya, cevap kısmi ise Elif'e gelmişti.

"Doğruluk," dedi Elif kız sorusunu sormadan.

Nazlı biraz düşündükten sonra, "Bir erkek olsan, buradaki kızlardan hangisine yürürdün?" diye sordu.

Kendimi tutamadan kısa bir kahkaha attım.

Elif bu soruyu ciddiye alır gibi düşündü. "Ben sarışın seviyorum ya," dedi sonunda Su'ya bakarak. Su ona gözlerini büyüterek baktı. Elif, Su'yun tepkisine dayanamayıp bir kahkaha patlattı. Ardından tekrar şişeyi çevirdi. Bu sefer soru kısmı Sıla'ya, cevap kısmı Ada'ya gelmişti.

"Evet?" dedi Sıla.

"Bana cesaret yakışır," dedi Ada havalanarak. Bu halini görmek tebessüm ettirmişti.

"Bu çok gaza gelmiş ya," dedi Sıla telefonunu çıkarırken. Ne yaptıracağını merak ediyordum açıkçası. "Şimdi rastgele..." Ardından birkaç saniye durdu. "Ya da numarayı niye sallıyoruz ki? Defne kaybolduğunda Kuzey erkeklerinin numarasını almıştık. Arayalım onlardan birini." Telefonunu kurcalamaya başladı. "Özel numaradan arıyorum," dedi. " Saçmalayabildiğin kadar saçmala, kuzum."

Ada gülerek telefonu aldı.

"Alo!" Arda'nın sesini duyduğumda gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Duyduğuma göre Bora'dan hamileymişsin," dedi Ada. O da gülmemek için zorlanıyor gibiydi. Karşı taraftan yaklaşık iki saniye ses gelmedi.

"Evet," dedi Arda. "Biz eşcinseliz, bilmiyor musunuz?"

Ardından telefon kapandı. Anlamamış bir şekilde telefona baktık. Bizden birinin aradığını anlamış mıydı? Büyük ihtimalle. Şişeyi tekrardan çevirdik. Soru kısmı Azra'ya, cevap kısmı bana denk gelmişti.

"Doğruluk," dedim o sormadan.

Biraz düşündü. "Bir Kuzey erkeğiyle çıkacak olsan, bu kim olurdu?" dedi sonunda.

"Yok artık!" diyerek güldüm.

"Hadi ya," dedi küçük bir çocukmuş gibi.

"Hiç düşünmedim ki," dedim dürüst olmaya çalışarak. Onlardan birini yanımda... Ne bileyim, garip geliyordu.

"Bak Samet'in gideri var gibi," dedi Elif gülerek. Arada bir yatakhanede Kuzey erkeklerinin fotoğraflarına bakıp tiplerine küfür ediyorduk. Samet de fena bir şey değildi aslında ama nedense istemsizce yüzümü buruşturdum.

"Aslında Çağatay'la da yakışırsınız," dedi Azra.

"Defne mi yakışır? Hiçbir kız o sarışın düşmanına yakışmaz," diye atladı Su.

"Tamam, şampiyon," dedi Azra. "Sakin ol."

"Sakinim, canım. Niye sakin olmayayım ki? Yakışmazlar yani. Ay onun adını duyunca bile bir fena oldum. Bak bana soldan soldan geliyorlar," dedi Su elini yelpaze gibi yüzünde sallarken.

"Ben oyumu hâlâ Samet'ten yana kullanıyorum," dedi Elif gülerek.

"Aslında Arda'nın da bir gideri var gibi," dedi Nazlı.

"Nazlı, vallahi elimin tersindesin, yapıştıracağım bir tane," dedi İrem. Ona şaşkınca bakmamızı sağlamıştı. "Yani," dedi.

İrem "O kendini zeki sanan aptalın mı gideri var? Deme öyle, Allah çarpar."

"Samet diyordum..." dedi Elif.

"Ay taktın şuna!" diyerek gülümsedim.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Ada. "Bence Kuzey erkeklerinden en çok Mete'yle yakışıyorsunuz." Yaklaşık üç saniye sessiz kaldıktan sonra İrem, Su, Sıla, Elif ve ben o kadar şiddetli gülmüştük ki, öğretmenin uyarıcı bakışlarına maruz kaldık. Gülmekten karnıma ağrılar girerken gözümün kenarındaki yaşı sildim.

"Ben ve Mete mi?" dedim gülmemi kestiğimde.

"Bana garezin ne?" dedi Ada dudaklarını büzerek. "Sabahtan beri kaç Kuzey erkeğiyle yakıştırıldın, ağzını bile açmadın ama Ada konuşunca hadi gülelim. Ada kim ki zaten?"

"Saçmalama, aşk," dedim gülerek." Ama ne bileyim... Diğerleriyle olma fikri o kadar komik gelmiyor."

"Cevap?" dedi Sıla.

"Elif'imi kırmayayım," dedim. "Samet olsun bari."

Elif iki elini kullanarak bana kalp şekli yaptığında ona öpücük attım. Şişeyi tekrar çevirdiğimizde soru kısmı İrem'e, cevap kısmı ise Elif'e denk gelmişti.

"Pekâlâ..." dedi İrem.

"Doğrulukla açılışı yapalım," dedi Elif.

"Cevap vermek zorunda değilsin ama," dedi İrem çekinir gibi. "Fatih'i sevmiş miydin?"

Elif yüzümüze bakarken gülümsemesi gitgide soluyor gibiydi. Fatih'in onun hassas noktası olduğunu hissettim bir an.

"Unut gitsin," dedi İrem. Sanki hissettiklerimi o da hissetmişti.

"Yok," dedi Elif. "Sorun değil. Evet, sevmiştim."

"Peki, şimdi?" dedim birden. Aslında böyle bir soru sormak istememiştim. Bana ne oluyordu?

Elif bir süre yüzüme boş boş baktıktan sonra, "Fatih'i boş versek?" dedi.

Sanırım hepimiz cevabımızı almıştık. Bu küçük kızın kalbi hâlâ Fatih için atıyordu. Bizden başka kimsenin bildiğini sanmıyordum. Zaten bilseler de onu suçlayacaklarını düşünmüyordum. İnsan kimi seveceğini seçemiyordu.

"Peki, sence o?" dedi Su.

"Sanmıyorum," diyerek başını iki yana salladı Elif. "Yani geçti gitti artık. Ayrılalı çok olmadığı için konusu geçince rahatsız oluyorum. Yoksa şey olduğumdan değil..."

"Âşık?" diye tahmin yürüttü Azra.

"Aynen," dedi Elif.

Ona hiç inanasım gelmiyordu. Ama nedense sadece Güney kızı-Kuzey erkeği tarafları yüzünden ayrıldıklarını da sanmıyordum.

Ondan sonraki vakit çok sıradan geçmişti. Birbirimizin özel hayatına daha az burnumuzu sokuyorduk. Sonunda Ada, Azra'ya yaptığı en kötü şeyi sorduğunda hepimiz birden ona döndük.

"Yedi yaşımdayken bir çocuğa ona âşık olduğumu söylememdi sanırım. O zaman pek hoş bir kız değildim. Benimle dalga geçip, özgüven diye bir şey bırakmamıştı."

"Erkek işte," dedim. Aslında hepsinin aynı olmadığını biliyordum ama araya sızan üç beş adamdan biri bana denk gelmezdi. O derece şanssızdım.

Kabullenmiştim, yalnız ve mutsuz ölecektim. Elli tane kedimle birlikte mahalledeki tüm çocukların nefret ettiği bir teyze olacaktım ben.

Şişe tekrar çevrildiğinde bu sefer soru kısmı İrem'e, cevap kısmı Su'ya gelmişti.

"Doğruluk mu..."

"Evet," diyerek sözünü kesti Su.

İrem biraz düşündükten sonra, "En utanç verici anını anlat?" diye bir soru sordu.

Pis pis sırıtarak Su'ya baktık.

"Bir keresinde kulaklık takıp dans etmiştim," dedi Su. "Bir çocuğun dikkatini çekmek içindi."

"Bu da benim arkadaşım işte," dedi Sıla. Su'ya iğneleyici bakışlarını yolluyordu.

Biraz daha takıldıktan sonra, öğretmen "Kızlar," diye seslenince, herkes yerlerine geçti.

Biz de sınav sonucumuzu öğrenmek için meraklı gözlerle öğretmene baktık. Aramızda sevinenler, oh çekenler ve daha yüksek beklediğini söyleyip itiraz edenler olsa da, öğretmen onları pek umursamadan okumaya devam etti.

"Defne Çınar," dedi nihayet. Elimi kaldırdım. "Kaç bekliyorsun?"

"Size kaç lazım?" diye mırıldandım. Şu muhabbetleri hiç sevmezdim. Benim kaç beklediğim o notu değiştirecek miydi? Hayır yani, beni burada heyecandan bekletmenin ne anlamı vardı?

"Efendim?" dedi öğretmen.

"Bilmiyorum ki, hocam," dedim daha yüksek sesle.

"80."

Derin bir nefes alıp sırıttım. Oh be!

Öğretmen birkaç isim daha okuduktan sonra, "İrem Doğan, 90. Aferin, hep böyle ol," dedi. İrem ona inek öğrenci sırıtışını attıktan sonra birkaç isim daha okudu. "Sıla Yüksel, 70."

Sıla hızla arkasını dönüp, "Sen benden ayrı gayrı soru mu çözdün?" dedi gözlerini kısarak.

"Kızım, sen bakamadıysan ben ne yapayım? Bayrak gibi açtım işte."

"Doğru söyle," dedi Sıla.

"Vallahi lan," dedim.

"Elif Kara, 75."

"Tebrikler," dedim arkamı dönüp. Elif bana sıcak bir gülümseme sunmakla yetindi.

"Su Erdem, 65."

"Aranızda en geri zekâlı ben miyim yani?" dedi Su.

"Bunu zaten bilmiyor muydun?" dedi Sıla gülerek.

"Bunu zaten bilmiyor muydun?" Su, Sıla'nın kötü bir taklidini yapmıştı. Onu bu şekilde taklit yaparken görünce kahkahalarıma engel olamadım.

Onun dışında günümüz çok sıradan geçmişti. Arada bir Burak'la konuşmuştuk. Beni görmek istediğini söylüyordu. Ben de ona bir şeyler ayarlamak için çabalayacağımı söyleyip geçiştirdim. Ona karşı ne düşüneceğimi şaşırmıştım.

Dersten sonra hepimiz yatakhaneye çıkıp üstümüzü değiştirdik ve Büyük Salon'a geçtik. Su alışverişe çıkmak için tutturmuştu ama enerjimi son damlasına kadar tüketmiştim. Aslında eli boş dönecekti, biliyordum. İstediğini bulamayacaktı aptal sarışınım.

Büyük Salon'da dördümüz dedikodu yaparken, Su alışverişe gitmek için yanımızdan ayrıldı.

✺

Su Erdem...

Kızlara alışverişe gideceğimi söyleyip çıkmıştım ama dışarı çıkmamdaki asıl neden, biraz nefes almaya ihtiyacım olmasıydı.

Bugünkü biyoloji sınavından hiç beklemediğim bir not almıştım. Belki kötü değildi ama iyi de değildi bana göre. Notumla dalga geçsem de sinirim bozulmuştu. Derslere biraz daha asılmam gerektiğinin farkındaydım.

Otobüse bindikten sonra yaklaşık otuz dakika boyunca ayakta kaldım. Ayaklarım ağrımaya başlamak üzereyken bir çocuk kalktı yerinden. Koşarak yerini kaptım desem yalan söylemiş olmazdım.

Esmer, kirli sakallı çocuk bir süre bana şaşkınca baktıktan sonra indi. Yanımda otuzlu yaşlarında, kumral bir kadın oturuyordu. Otobüs yolculuklarında bundan nefret ediyordum işte. Benim gibi konuşkan bir insan, birinin yanında oturup tek kelime etmeden tutulmaya zorlanıyordu.

Kulaklığımı takıp bakışlarımı boşluğa çevirdim. İnsanların işten çıkış saatine denk geldiğimden dolayı biraz trafik olmasını bekliyordum ama bu kadarı çok fazlaydı. Sağ tarafımdaki camdan kadını rahatsız etmeden bakmaya çalıştım. Arabaların sonu yok gibiydi.

İyi bok yedin, Su. Saatlerini harca burada.

Dudaklarımda bir baskı hissettiğimde yerimden sıçradım. Çağatay hafifçe vurmuştu ürkütmek için.

Yok yani, Allah beni sevmiyordu sanırım. Bu kadar tesadüfün başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne yapıyorsun burada, aptal sarışın?"

Bu sarışın düşmanı ne zaman kafa dinlemeye kalksam, bir karınca yuvası bulacak, oradan çıkacak ve bana huzur vermeyecekti anlaşılan.

Ona burnumu kıvırarak baktım. "Sana ne?" diyerek terslédim.

"Bence de bana ne," diyerek ilk kez bana katıldı. "Defne ne yapıyor?"

"Onu mu merak ediyorsun?" dedim şaşkınca suratına baktıktan sonra.

"Vicdanımdan," dedi Çağatay. Gözlerim daha da şaşkınca aralanmıştı. Bu çocuğun 'vicdan' kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğinden bile şüpheliydim. "Bakma öyle," dedi. "Ben de insanım."

"Buradan hiç öyle görünmüyor," diye mırıldandım.

Yanımdaki kadın kalkmaya hazırlanınca geçmesini kolaylaştırmak için Çağatay'a doğru döndüm. Tam suratına

baktığımda "Benimle konuşurken kurduğun cümlelere dikkat et," diye uyardı.

"Sarışın sevmeyen insan mı olurmuş?" dedim. Ardından bir şey dikkatimi çekmişti. Çağatay da hafif sarıya çalıyordu ve buna rağmen özellikle sarışın olmamdan vuruyordu beni.

"Sen de sarışın gibi bir şeysin," dedim.

"Ben kızlara kılım."

Ah! Mantıklı çocuk!

"Neden acaba?" Önümde döndükten sonra sol kolumdan hayvan gibi itmiş, yana gitmeme sebep olmuştu. Yanıma otururken ona gözlerimi kocaman açıp baktım. "İnsanca kenara kay deseydin..."

"Kaymazdın," diyerek sözümü tamamladı. Aslında doğru söylüyordu. Pencereden dışarı baktığımda önümüzde ve arkamızda arabaların sıralandığını gördüm. Sanırım burada ölecektim.

"Öyle mi?" Arkada, sol tarafta oturan kadın aniden öyle bir bağırmıştı ki, bir şey olduğunu sanıp korkuyla arkamı döndüm. Yirmi beş yaşlarında, karnı burnundaydı. Esmer bir kadındı. Telefondaki her kimse, ona oldukça sinirlenmiş görünüyordu. "Sen zaten hep anneni koru!" diye bağırmaya devam etti. Ona bakan gözleri umursamıyor gibiydi. "Şurada kalmış doğuma iki hafta, sen sadece bende suç bul!" Biraz durduktan sonra, "Bırak ya!" diye bağırdı. "Defol git annenin yanına. Bundan sonra onunla şey edersin artık!"

Gözlerimi hafifçe aralarken, Çağatay'ın güldüğünü gizlemek için önüne dönüp kafasını eğdiğini fark ettim. Kadın telefonu sertçe kapatıp ağlamaya başladı. Bir yanım ona üzülmüştü açıkçası. Yerinde huzursuzca kıpırdanırken, bir yandan da belini tuttu. Kaşlarımı çatıp kadına daha dikkatli baktım. Sonra ne olduğunu anlamadan kadın öne doğru eğilip çığlık attı. Kadının yanındaki adam korkup kalkarken, birçok kişi ne olduğunu anlamamıştı ama ben ne olduğunu

fark etmiştim. Çağatay'ı itip kadının yanına gittim ve kolunu tuttum.

"Geliyor!" diye bağırdı kadın.

Nasıl yani? Şimdi mi?

"Ambulansı arayın!" diye bağırdı biri. Çağatay cebinden telefonunu çıkartıp tuşlarına dokundu.

"Arasalar ne olacak," dedi kadının biri. "Ambulans buraya gelemez ki."

"Niye gelemesin?" dedi Çağatay.

"Evladım, görmüyor musun? Bu trafik Adana'ya kadar uzanıyor," dedi teyzenin biri.

Korku gözlerinden akıyordu. Bir yerde kaza falan olmuş olmalıydı. Başka türlü bunun bir açıklaması olamazdı.

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde, "Çağatay!" diye seslendim. "Arka tarafı boşalt."

Ardından tamamen o anki hislerimle kadının elinden tutup kendime çektim. Kimse itiraz etmeden ön tarafa ilerlemişti.

"Ceketini yere ser," dedim Çağatay'a. Aklımdan geçenleri o zaman anlamıştı.

"Saçmalama, lan!" dedi. "Otobüste doğum mu olur?"

Onu duymazlıktan gelerek kadını kendime doğru çekmeye devam ettim.

Garibim korkudan sadece çığlık atıyor, ne yaptırıyorsam onu yapıyordu. Çağatay bir küfür mırıldanarak ceketini çıkarttı ve yere serdi. Kadını yavaşça cekete oturttum.

"Tamam," dedim kadına. Ben de önüne eğilirken. "Sakin ol."

"Doğuruyorum be!" diye bağırdı kadın. "Ne sakin olması?"

Kadının ağzından bu şekilde duyunca söylediğim şey çok mantıksız gelmişti ama ben de heyecanlıydım.

"Her gün doğum yaptırmıyorum!" diye savundum kendimi. Ardından telefonumu çıkartıp annemin bir arkadaşı olan Seda Abla'nın numarasını tuşladım. Kadın hakkında çok bir şey bilmiyordum. O an tek hatırladığım, bir kadın doğum uzmanı olduğuydu. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Su! Bu ne güzel..."

"Seda Abla, şu an otobüsteyim. Önümde bir kadın uzanmış, doğum yapıyor!"

"Aman Allah'ım! Kızım, öncelikle sakin ol." Ardından Seda Abla bana ne yapmam, ne söylemem gerektiğini anlattı tek tek.

"Korkuyorum!" diye bağırdı kadın.

"Çağatay, elini tut kadının!" diye seslendim.

Çağatay çekinerek kadının baş kısmına oturup elini tuttuğunda, sağlık görevlilerinin gelmesini bekliyorduk. Kadın öyle bir tuttu ki Çağatay'ın elini, bir an koparacağını sandım ama Çağatay pek takmıyor gibiydi. Sanki dokunsam ağlayacağını hissediyordum.

"Sakin ol, abla," dedi kadına. "Hayırlısıyla çıkaracağız!"

"Allah'ım, geliyor!" diye bağırdı kadın.

"Su, geliyor!" diye bağırdı Çağatay.

"Ciddi misin, Çağatay? İnanamıyorum!" dedim. Telefonun ucundan ne olduğunu soran Seda Abla'ya da etrafımda aptalların dolu olduğunu söyleyerek kısa bir cevap verdim. Bebeğin başı görüş alanıma girdiğinde yaklaşık beş dakika geçmişti.

"Bu kadar hızlı olması normal mi, abla?" dedim telaşımı korumaya çalışarak. "Doğumun saatlerce sürdüğünü sanıyordum."

"Her doğumda geçerli değil o, Su," dediğinde neredeyse ağlamak üzereydim.

"Cinsiyeti ne?" dedi Çağatay kadının dikkatini dağıtmak isterken.

"Erkek!" derken kadın inlemeyi sürdürüyordu. Aşırı derecede acı çekiyordu. Seda Abla'nın dediklerini heyecanıma hâkim olmaya çalışarak yaptım. Dudaklarımda tuzlu su tadı hissedinceye kadar ağladığımın farkında değildim.

"Az kaldı," dedim. "Sık dişini."

"Biri bıçak gibi kesici bir şey versin!" diye bağırdı Çağatay arkasındaki kalabalığa. Hepsi telaşlı bir şekilde birbirlerine bakındılar. Ardından on beş on altı yaşlarında bir kız "Bende maket bıçağı var!" diyerek yanımıza geldi.

"İyice temizle," dedi Çağatay. Kız çantasından mendil çıkarttı. Dikkatimi onlardan ayırdım.

"Hadi!" diye bağırdım. Bitmesine çok az kalmıştı. "Son kez, var gücünle!" Kadın kendisini iyice kasarak ıkındı. Boynum, Seda Abla'yla konuşmak için yan tuttuğumdan ağrımıştı. Kafamı dikleştirip telefonun düşmesine izin verdim.

Sonunda çocuk tamamen ellerimin arasında olduğunda ağlamam daha da şiddetlendi.

Kadının gözlerini kapatıp, rahatlamış bir şekilde başını Çağatay'ın dizine yasladığını gördüm. Tamamen kana bulanmış bir halde avuçlarımın içinde duran güzelliğe baktım. Pis olmasına rağmen hayatındaki en temiz ve masum anıydı.

Bir dakika... Bebek ağlamıyordu!

Bakışlarım benden habersiz korku bağırmış olmalı ki, "Ne oluyor?" dedi kadın doğrularak. "Neden ağlamıyor?"

Kadın korkuyla ağlamaya başladığında Çağatay'ın da gözleri dolmuştu. Kadının elini daha çok sıktı.

Tamamen içgüdülerimle bebeği ayaklarından tutup ters çevirdim ve poposuna hafifçe vurdum. İlk vuruşumda bir şey olmamıştı. İkincisinde biraz daha sert vurmak için elimi kaldırdım.

Hadi! Beni bırakma! Yalvarırım beni bırakma!

Bebeğe bir kez daha vurduğumda, ağlama sesi tüm otobüste yankılandı. Bebeğin annesi, sanki ölmüş de, onu

tekrardan diriltmişler gibi hayat dolu baktı etrafına. O artık bir anneydi. Sıradan bir insan değil, anne. Bu duyguyu şimdiden fazlasıyla yaşadığını hissediyordum.

"Doğum yapan kadın nerede?" diye koşarak otobüse bir kadın girdi. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onun sağlık ekibinden olduğunu anlamam beş saniyemi aldı.

"Çok erken geldiniz ya!" diye bağırdım dikkatleri üstüme çekerek.

"Aptal sarışın haklı," dedi Çağatay. Bana aptal demesine kızmalı mıydım, yoksa hak vermesine şaşırmalı mı, karar verememiştim. "Bir yerlerde oturup çay içseydiniz. Aceleye ne gerek vardı?"

Kadın imalarımızı umursamayıp, arkasında iki adamla birlikte bize doğru ilerledi. Anneyle ilgilenmeleri için ben de kalkıp kadının yanından geçmeye çalıştım.

Ellili yaşlarda bir teyze, elinde yeşil bir bebek battaniyesiyle geldi. Gülümseyerek, "Torunuma almıştım," dedi. "Kısmet bu çocuğunmuş."

Çağatay battaniyeyi kapıp sağlık görevlisine uzattı. O sırada kordon kesiliyordu. Çağatay battaniyeyi verirken kadına bakmamaya çabalıyordu. Bebek ağlarken, Çağatay'ın gözlerinin dolduğunu görmek tebessüm etmeme neden oldu.

"Sanırım," dedi. "Bu bir ilk."

"Ne?"

"İlk kez bir Kuzey erkeği ve Güney kızı birlikte doğru bir şey yapıyor olmalı."

Ona gülümseyerek baktıktan sonra otobüsteki herkes gibi, kadının bebeğini kucağına almasını izledik. Herkes bir duygu seline kapılmıştı ve kimseden ses çıkmıyordu. Film gibi onları izlerken uzatılan mendillerle ellerimi temizledim.

Bebek annesinin kucağına gelir gelmez susmuştu. Kadın bebeğine ağlayarak baktı.

"Bana bak, Can," dedi sanki bebek onu anlayabiliyormuş gibi. "Eğer ergenlikte canımı sıkarsan boğazını sıkarım." Ardından bebeğine sanki yıllardır görmüyormuş gibi sarıldı. Ben de onlara gözlerim dolu bir şekilde baktım.

Çağatay çantamı ve telefonumu alırken kadının gözleri beni buldu. Sulu gözleri bana teşekkür ettiğini bağırıyordu adeta.

Biraz hava alsam iyi olacaktı. Nefesimin kesildiğini hissediyordum. Kadına gülümsedikten sonra çantamı kapıp, Çağatay'ı arkamda bırakarak dışarı çıktım.

Soğuk yüzüme vurduğunda kendime gelmek için derin bir nefes aldım. Şoför otobüsü ne ara kenara çekmişti bilmiyordum. Otobüsün arkasında duran ambulansa diktim gözlerimi.

Otobüsten biraz uzaklaşıp kaldırımdaki bir ağaca yaslandım. Ne yaptığımı bir türlü kavrayamıyordum.

Ben... Küçük, çocuksu Su... Ben az önce dünyaya yeni bir can getirmiştim.

"İyi iş çıkarttın."

Arkamı dönüp Çağatay'ın mavi gözleriyle karşılaştığımda gülümsedim. Aslında normalde birbirimizi parçalardık ama ona bile enerjimiz yoktu.

"Sen de yardım ettin sayılır," dedim. Tamam, insanları sakinleştirmiş, yönlendirmiş olabilirdi ama asıl iş bendeydi. Bu konuda alçak gönüllü falan olamazdım. "Yani asıl işi ben yapsam da."

"Aferin lan sana," diyerek ensemden tutup kendine çekti. Göğsüne vurup kurtulmaya çalıştım. Bu çocuk hiç değişmeyecek miydi?

"Bırak be!" diye bağırıp kurtardım kendimi. Bir anda tekrardan didişmeye başladığımızı hissediyordum. "İnşallah yazın en sevdiğin dondurma kabından dolma çıkar!" diye bağırdım.

"Tövbe de," dedi gülerek.

Beni ciddiye bile almıyordu. Tam ona başka bir laf sokacaktım ki, sağlık görevlilerinin kadının yattığı sedyeyi otobüsten indirmeye çalıştıklarını gördüm. İki adam dikkatlice kadını çıkartırken, bebeği de görevli kadın taşıyordu.

Adını bile bilmediğim kadın yattığı yerden bizi görünce gözleri parladı ve "Bir saniye," diye mırıldandı. Görevliler durunca kadına doğru yaklaştık. "İkinize hem kendi canımı, hem bebeğimin canını borçluyum," dedi. Ardından elimi tuttu ve bana minnetle baktı. Çağatay'a baktıktan sonra gülümsedi ve "Bu kızı kaybetme," dedi.

İnkâr etmek yerine şaşkınca kadına baktık. Soğuk havaya rağmen yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Kadın son bir kez daha bize baktı. Ardından sağlık görevlileriyle birlikte ambulansa binişini izledim.

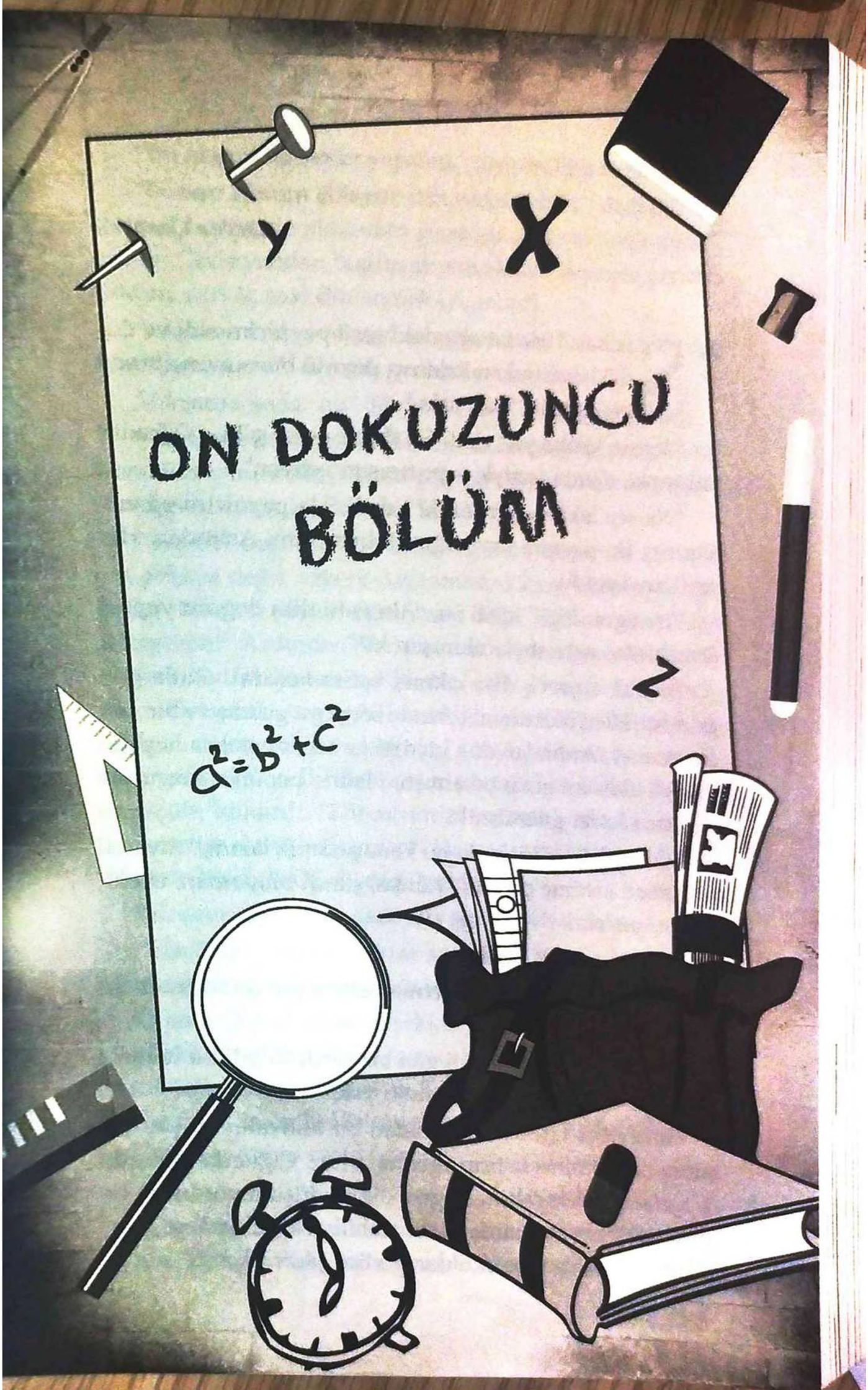
"Neyse," dedim. "Gideyim ben."

"Su," dedi arkamı dönmek üzereyken. "Sanırım sen sandığım kadar aptal değilsin."

Az önce doğru mu duymuştum ben? Şaşkınca gözlerimi ona diktim.

"Ama yine de var ucundan bir aptallık," dedi.

Suratımı büzüştürüp okula giden yolu tuttum. En az yarım saat yürüyecektim. Oldukça yorulacağımı bilmeme rağmen bir süre otobüslere binebileceğimi düşünmüyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Su, bak." Sıla tabağındaki çeçil peynirini aldı ve dudaklarını yukarı kaldırıp, peyniri burnunun altında yerleştirdi. "Çok şirin."

"Sorma kanka ya," dedi Su dalga geçer gibi. "O kadar tatlısın ki, elimin tersiyle yapıştırasım geliyor."

"Ne sendeki bu agresiflik?" dedi Sıla peynirini ağzına atarken. Bu peynire bayıldığını biliyordum. Aslında... Her şeye bayılıyordu.

"Ne agresifliği?" dedi Su. "Altı üstü dün doğum yaptırdım. Neden agresif olacakmışım ki?"

Su dün alışveriş diye çıkmış, sonra koşarak okula geri gelmişti. Elleri montunun cebinde banyoya girmiş ve bir saat çıkmamıştı. Ardından dün giydiği ne var, ne yoksa hepsini bulaşık eldiveni giyip yıkamıştı. Haline hepimiz karnımız ağrıyana kadar gülmüştük.

"O değil de, ciddi bir konu konuşmamız lazım," diyerek dikkatleri üstüme çektim. "Kanka, şimdi biliyorsun, ebelik en zor meslek."

"Ne anlamda?" dedi Su.

"Yani genelde anaya küfretmek istemeyen çocuklar ebeye küfrediyor."

"Çağatay da yardım etti gibi bir şeydi," dedi Su hemen. "Ona yıkarım kanka suçu, sıkıntı yok."

Güney Kız Lisesi'ndeki sıradan bir kahvaltıydı işte. Çatalımı domatesime batırıp ağzıma attım. Çiğnerken bugün ne kadar çok ders çalışmam gerektiğini düşünüyordum. Akşam ise Gizem Hanım'dan izin alabilirsek bir yerlere gidebilirdik. Belki de yine okuldan gizlice çıkardık.

"Bu akşam bir şeyler yapalım," diye bir fikir attım ortaya.

"Gizem Hanım ablamız izin vermeyebilir," dedi Elif. Bu ihtimal benim de aklımdan geçmişti ama vaktimiz daralıyordu. Öbür yandan bugün akşama kadar beynimi patlatacaktım. Birkaç saat dinlenmek iyi gelirdi.

"Akşama kadar ders çalışacağım zaten. Birazcık kafa dağıtmayayım mı?" diyerek savundum kendimi.

"Akşama kadar mı? Tövbe de lan," dedi Su hayretle.

"Kusura bakmayın Su Hanım, siz de çalışacaksınız," dedi İrem. Ses tonu sanki *Yiyorsa çalışma!* diyordu. Alt dudağımı ısırıp gülmemek için tuttum kendimi.

"Tembel değilim ben! Sadece günümüz eğitim sisteminin zekâya değil, ezbere dayanmasına karşı direnen bir bireyim. Bize bir şeyleri öğretmeye değil, zorla ezberletmeye çalışıyorlar!" Ardından elini yumruk yapıp masaya vurdu ve ayağa kalkarak herkesin dikkatini çekti. Konuşurken kendisini milletvekili adayı gibi hissettiğini görebiliyordum. "Kim benimle direnecek, kardeşlerim? Kim bu dayatmacı sisteme karşı gelecek?" Ardından içinde portakal suyu olan plastik bardağını kaldırdı. "Direnişimizi kutlamak için sizi kadeh kaldırmaya davet ediyorum!" Herkes ona boş boş bakınca, "Nerede bu millet?" diyerek bağırdı.

"Kaçamazsın, Su," dedi Sıla ağzına salatalık atarken.

"Hadi ya," diyerek tekrar sandalyesine oturdu Su. Yaptığı numara işine yaramadığı için canı sıkkın gibiydi.

O an nedense tekrar teşekkür ettim Allah'a. Bana böyle güzel dostlar vermişti. Şu yaşıma kadar bana neden arkadaş vermediğini merak ederdim. Sanırım en büyüğünü vermek için beni bu kadar bekletmişti. Biz koyu bir sohbete dalmışken telefonumdan saate baktım.

8:58

"Geç kaldık!" dedikten sonra çantamı hızla sırtıma geçirdim. Tabağımdaki son domatesi de çatalımı kullanmadan

ağzıma attım. Sıla ise ayağa kalkmış, tabağındaki tüm yiyecekleri bitirmeye uğraşıyordu. Girdiği o sıkı diyetler hep kısa sürüyor, gönlünce yemekten vazgeçemiyordu. Yemekhaneden çıkarken arkama baktığımda gördüğüm şey, İrem'in Sıla'yı ensesinden tutup sürüklemesi oldu.

İlk dersi öğretmeni oldukça dikkatli bir şekilde dinleyip anlamaya çalışarak geçirmiştim. Sınavlar başlamıştı artık ve oldukça çalışkan olmamız gerekiyordu. İki haftaya tüm sınavları olacaktık. Neyse ki biyoloji sınavını erkenden olmuştuk. Bir de onun derdi yoktu başımızda.

Teneffüse girdiğimizde başımın ağrıdığını fark ettim ve dirseklerimi sırama koyup şakaklarımı ovuşturdum. Gözlerimi kapatıp ağrının geçmesini bekledim. Bir an önce okulun bitmesini, yazın gelmesini istiyordum.

Gözlerimi kapatıp kendimi kumsalda, kızlarla birlikte kaslı çocukları süzerken hayal ettim. Arada bir tek başıma kumsala kaslı çocuk görme umuduyla gidip, göbekli dayıları görürdüm. Dördüncü seferden sonra pes edip o umutla gitmedim.

Babam... Acaba o ne yapıyordu?

Aklıma birden babamın gelmesi sinirlerimi bozarken, bu düşünceden kurtulmak için gözlerimi açıp başımı iki yana salladım. Büyük ihtimalle bana tercih ettiği kadının yanında, onu ne kadar sevdiğini fısıldıyordu kulağına. Onu arayıp deli gibi sövme isteğiyle doldum bir an. Nasıl bir baba, bir kadın için kızını terk ederdi ki? Eğer birisi, hayatındaki en değerli varlığı istemiyorsa, huysuzluk yapanı bırakırdın.

Birden gülerken buldum kendimi. Demek ki babamın hayatındaki en değerli varlık değildim.

"Kafayı mı yedin?" dedi yanımda oturan İrem gülerek.

"Her zamanki halim işte," diyerek dalga geçtim. "Biraz yorgunum sanırım."

"Ben de öyle. Bir an önce akşam olsun ve dışarı çıkalım diye dua ediyorum. Kaldı ki ben en zeki olanınızım, düşün."

"Ne kadar alçak gönüllüsün," diyerek dalga geçtim. O da gülerek karşılık verdi.

Sıla birden arkasını döndü. Su ise kafasını sıraya koymuş uyuyordu.

"Burak'ı arasana," dedi Sıla.

Burak'la bugün hiç konuşmamıştık. Ne aramış, ne de mesaj atmıştı.

"O arar ya müsait olduğunda," dedim. "Hem nereden çıktı Burak?"

"Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını ancak onunla vakit geçirerek anlayabilirsin," dedi Sıla. Aslında mantıklıydı. Bir insanla konuşmadan, ona karşı bir şeyler hissettiğimi anlamam mümkün değildi. Öte yandan, onunla konuşurken kendimi pek rahat hissetmiyordum. Sevgilisi olduğunu gizlediğini itiraf ettiğinden beri bir türlü eski Burak olamıyordu gözümde. O kıza yalan söylediği gibi, bana da bir gün yalan söylerse ne olacaktı?

Bir yanım böyle düşünürken, diğer yanım onu aramamı haykırıyordu ve o kadar güçlüydü ki mücadeleyi kazandı. Çantamdan telefonumu alıp, tuşlarına dokunarak kalktım kızların yanından ve cam kenarına gittim.

"Bu ne güzel sürpriz?" dedi Burak telefonu açar açmaz. Elimde olmadan gülümsedim. "N'aber?"

"İyidir," dedim. "Aramayınca ben arayayım dedim."

"İyi yapmışsın. Özledim seni. Bugün buluşalım mı?"

Beni cidden özlemiş miydi? Bir süre sorusunu düşündükten sonra akşam kızlarla sözleşmemiz geldi aklıma.

"Aslında bugün kızlarla çıkacaktık," dediğimde bir yanımın onunla da olmak istediğini fark ettim. Duygularımın daha fazla karmaşık olması mümkün müydü?

"Ben de Baran'ı alıp gelebilirim?" diye bir fikir sundu. "Su buna çok sevinir hem."

Elimde olmadan söylediği şeye kahkaha attım. Kafamı çevirdiğimde, Sıla ve İrem'in dizi izliyorlarmış gibi beni izlediklerini görmek biraz utanmama neden oldu. Bakışlarımı onlardan kaçırdım.

"Bilmem ki," dedim. "Su pek bu duruma sevinmeyebilir."

"Baran kötü biri değil," diyerek arkadaşını savunmaya başladı. "Sadece o an yaptığı şakadan dolayı öyle anlaşıldı. İnan Su'yun sandığı kadar yavşak da değil."

"Öyle mi?"

"Tamam, biraz yavşak ama Su'yun sandığı kadar değil."

İstemsizce tekrar güldüm. Burak'la konuşurken kendimi iyi hissediyordum ama ne zaman ondan uzak olsam, beynimde milyonlarca soru işareti kol geziyordu.

"Çok güzel gülüyorsun. Ölü birini gülüşünle tekrar hayata döndürebilirsin," dediğinde yüzümdeki gülücüğün solduğunu hissettim. Nedense bana samimi gelmişti. Gerçek düşünceleri olduğunu hissettim.

Birden aklıma Begüm geldi. Tartıştıklarından bahsetmişti. Daha fazlasını da söyleyecekti ama ben dinlemek istemeyip susturmuştum. Şimdi aralarının nasıl olduğunu çaktırmadan sormanın bir yolunu bulmalıydım.

"Begüm bunları duymasın. Arkadaşlığımızı yanlış anlar sonra." Bu sefer gülen taraf o oldu. Cevap vermesini bekledim ama bir şey söylemedi. "Sahi, aranız nasıl?"

"Birileri beni kıskanıyor sanırım."

"Hayır," diyerek itiraz ettim hemen. "Ne kıskanması? Sadece arkadaşımı düşünüyorum. Sevgilisiyle boşuna arası açılmasın diye."

Ağzından laf almaya çalıştığımı ikimizin de bildiğini fark ettim. Utançla alt dudağımı dişlerimin arasına alıp vereceği cevabı gerginlikle bekledim.

"Sen öyle diyorsan, öyledir."

Sesindeki dalga geçen tınıyı fark etmemek mümkün değildi. Neden soruma cevap vermiyordu? Sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Tartışmıştınız en son. Barıştınız mı?" diyerek direkt konuya daldım.

"Barışmadık. Barışmayı da düşünmüyorum."

"Hmm, anlıyorum," diye mırıldanırken yüzümde bir sırıtış oluştuğunu hissettim.

Ardından kendimi çok kötü hissettim. Sanki ayrılmalarının nedeni benmişim gibi. Belki o kız Burak'ı gerçekten seviyordu ve ben onun üzülmesine neden olmuştum.

"Neyse," dedim. "Şimdi işim var benim."

"Peki, buluşma?" dedi telaşla.

"Ben sana sonra yazarım ya. Öptüm."

Öptüm mü?

Kendimi daha fazla rezil etmeden telefonu kapattım ve kızların yanına gittim.

"Nasıldı?" diye sordu İrem.

"Bilemiyorum. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Benim yüzümden ayrıldıklarını düşündükçe iğrenç biri olduğumu düşünüyorum."

"Öyle hissetmen lazım zaten," dedi Elif. "Dolaylı yoldan senin yüzünden ayrılmış gibi görünüyorlar." Ona gözlerimi büyütüp şaşkınca bakarken ellerini teslim olan suçlular gibi kaldırdı. "Yani sadece öyle durduğu için konuşuyorum."

"Sanmıyorum," diyerek arkasını döndü birdenbire Su. Bu uyumuyor muydu? "Bak tatlım, eğer o Buse denen..."

"Begüm," diyerek düzelttim.

"Begüm denen kızdan cidden hoşlansaydı veya ona karşı daha fazlasını hissetseydi, bırak ayrılmayı, zaten sen olmazdın. Sen sadece buz dağının görünen kısmısın. Görünmeyen kısım daha büyük, unutma."

Kendimi biraz rahatlamış hissettim.

"Evet, haklısın ama şunu da unutma; kimse böyle düşünmez. Yani Begüm ve arkadaşlarının gözünde Defne, Burak'ı ayartan bir kaşardan başka bir şey değil," dedi Elif.

"Özetlemek gerekirse," dedi Su bana dönüp. "Her an okulumuz basılabilir ve birkaç kızı kel bırakmamız gerekebilir."

Ona gülümseyerek karşılık verdim. Her zaman beni rahatlatmayı becerebiliyorlardı.

"Şu Begüm denen kızın haberi var mı senden?" diye sordu İrem.

Sahi, Burak itiraf etmiş miydi acaba?

Başımı iki yana sallarken "Bilmiyorum," dedim. "Ama bugün öğrenebiliriz." Kızlar bana anlamayan bakışlar atarken Su'ya baktım. "Baran'la birlikte bugün bize katılmak istediğini söyledi de."

"Hayır," dedi Su hemen. "O yavşak herifi uzak tut benden!"

"Sakin ol, Su," diye sakinleştirmeye çalıştı İrem. "Alt tarafı birkaç saat dayanmalısın. Arkadaşın için bunu yapamaz mısın?"

Su bana baktığında çocuk gibi dudaklarımı büzdüm.

"Hepinizden iğreniyorum," diyerek mırıldandı Su.

"Helal sana be aslan!" diyerek omzuna bir tane vurdu Sıla. Ancak o kadar hızlı vurdu ki, bir an Su geriye giderek düşecek gibi oldu. Sıla, Su'yun elinden hızla tutup kendine çekti.

"Bu akşam olmadan öldürme beni kanka, olur mu?" dedi Su dalga geçerek.

"Tamam aşkım, yarın öldürürüm," diyerek aynı şekilde dalga geçti Sıla. Su ona dil çıkarmakla yetindi.

"Ben gidip Gizem Hanım'dan izin alacağım," diyerek kalktım birden yerimden. Akşam için şimdiden anlaşmak istiyordum. Gizem Hanım sonradan bir problem çıkartabilirdi. Aslında sorun yapmaya da bilirdi. Bok da çıkabilirdi, güvenemiyordum.

"Daha çok var akşama," dedi İrem. "Birazdan zil çalacak."

"Hemen gelirim," diyerek ayrıldım yanlarından. Genelde tüm işlerimi halledip rahat kafada olmayı tercih eden biriydim. Gizem Hanım'ın odasına giderken zil çaldı ve öğrenciler sınıflarına ilerlemeye başladılar. Ben de adımlarımı biraz daha hızlı bir şekilde atmaya başladım. Kapının önüne gelip hafifçe tıklattım.

Gizem Hanım "Gel," diye seslenince kapıyı açıp içeri girdim. Koltuğunda oturmuş, bana bakıyordu. Karşısına geçip ayakta durdum. "Ne vardı?"

"Bugün dışarı çıkmak için izin istiyordum," dedim biraz da çekinerek.

"Saat kaçta?" diye sordu tek kaşını kaldırıp. Bu hali daha da gerilmeme neden oluyordu. İnsanların bu kadar ciddi olması hep bir anormallik yapmama neden olurdu.

"Yani... Bilemiyorum," diye mırıldandım. Saatleri düşünmediğimi fark ettim. "Sekiz gibi çıkarız."

"Gece yarısı da okulda olursunuz sanırım," dedi tek kaşını kaldırıp. Bu kadından bazen nefret ediyordum. Bizi sahiplenmesi güzel bir şey olabilirdi ama bu kadar boğulmaya alışık değildim.

"Bakın," diyerek lafa girdim. "Akşama kadar ders çalışacağız. Çıkıp biraz hava almak hakkı..." Ancak lafımı bitiremeden Gizem Hanım'ın telefonu çaldı. Gizem Hanım çalan telefona o kadar hızlı uzandı ki, çok önemli bir haber beklediğini anlayıp telaşa kapıldım.

Telefonun ekranına bakarak "Tamam," dedi. "On ikide gelin yeterli." Benden kurtulmak için inadını kırıp bana izin vermesi şaşırmama neden olmuştu. Aynı zamanda meraklanmıştım da. Daha kimlerle çıkacağımı bile sormamıştı ve bu telefonu açmak için inadını kırıyordu. İçimdeki meraklı yaramaz uyanırken Gizem Hanım'a şaşkınca bakıyordum. "Canım ders başladı," dedi beni kırmamaya çalışarak ama

hemen gitmemi istediğinin de farkındaydım. Başımı onaylar gibi sallarken üstümdeki şaşkınlığı atmaya çalışıyordum.

Dışarı çıkarken farkında olmadan kapıyı biraz açık bırakmıştım. Aslında tamamen bilerekti. Kiminle ne konuşacağını deli gibi merak etmiştim. Merakımdan ve her defasında merakıma yenik düşmekten nefret ediyordum. Bir gün bu merakım yüzünden başıma bir iş gelecekti ya, hayırlısı.

Gizem Hanım'a görünmemeye dikkat ederek kapıya yaklaştım.

"Alo!" dedikten sonra karşı tarafı dinledi. "İyiyim, sen? Hayır, bankaların hiçbiri kredi vermiyor." Kredi mi? Ne için? "Yarın konuşuruz, Selim."

Selim de kimdi? Daha önce bu ismi bir kez duymuştum. O da... Ah, saçmalama Defne!

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işin içinden nasıl kurtulacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Pekâlâ, yarın görüşürüz."

Kapının önünden ayrılıp sınıfıma doğru ilerlemek yerine, kızlar tuvaletine girdim. Polarımın cebindeki telefonumu çıkartıp Gizem Hanım'ın arkadaşlarına baktım hemen. Selim adında iki kişi ekliydi ama biri Adana'da, diğeri ise Ankara'da yaşıyordu. Dudağımın altını ısırdım gerildiğimden dolayı.

Beynimdeki her bir hücre birden Selim'in, Kuzey Erkek Lisesi'nin müdürü Selim Taşdemir olduğunu haykırdı. Gözlerimi devirip aptallığıma güldüm ve tuvaletten çıktım.

Her ne kadar kendime aptal olduğumu haykırsam da, o gün boyunca içimdeki ufacık bir parça Selim Taşdemir'le buluşacağını fısıldıyordu.

✹

O günü kendimi derse adamaya çalışarak geçirdim. Çoğu zaman başarılı olmuştum ama bazen öğretmenlerin sesi

ninni gibi geliyordu. Aslında iyi anlatıyorlardı fakat tempoları düştüğü zaman esneyesim geliyordu.

Derslerden kurtulduğumuzda, herkes kıyafetini değiştirmek için yatakhanesine gitmişti. Ardından bir kısmımız bizim gibi ders çalışmak için kütüphaneye, bir kısmımız ise Büyük Salon'a geçmişti. Kütüphaneye gittiğimizde ortalık o kadar sessizdi ki, bir ara nefes almaya çekindim.

Güney kızları olarak gerçekten ilginçtik. Hem serseri, hem çalışkan, hem umursamaz, hem kavgacı olabiliyorduk. İçimden tüm Güney kızlarını tebrik ettim. Bu kadar çok karakteri bir arada bulundurmak zordu doğrusu.

Kızlarla birlikte ilk önce biyoloji tekrarı yaptık kısaca ama zaten sınav olduğumuz için çok vakit kaybetmedik. Biyolojiden sonra coğrafya çalıştık. Yanımıza bir ara Ada geldi. Ders çalışması beni şaşırtmıştı.

"N'aber, kızlar?" dedi Ada sandalye çekerken fısıltıyla.

"Gördüğün gibi," dedim. "Biz de coğrafyaya başladık."

"Çok iyi, çünkü ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi Ada.

"Nereyi anlatayım?" diye sordu İrem.

"Coğrafyanın ne olduğuyla başla," dedi Ada.

Hepimiz ona şaşkın bakışlarımızı attık.

"Zaten ondan önce bir şey yok ki," dedi Elif anlamamış gibi.

"Aynen, kanka," diye onayladı Ada.

İçtenliğine ve sıcak ifadesine istemeden tebessüm ettim.

"Pekâlâ," dedi İrem konuyu anlatmaya hazırlanarak. "O zaman..."

"Ada, bu akşam dışarı çıkacağız," dedi Su, İrem'in sözünü keserek. " Sen de gelsene."

"Ben hiç almayayım ya," dedi Ada. "Zaten karnım ağrıyor."

"Ya da uykun var," dedi Elif. Ardından Su'ya döndü. "Aslında ben de mi gelmesem?" dedi kararsızlıkla. "Sınavlar yaklaşıyor zaten."

"Son kez çıkıyoruz zaten," dedi Sıla.

"Hem içimdeki şeytan diyor ki; bence biz nereye gideceğimizi sosyal ağlar sayesinde Kuzey erkeklerine duyurursak, geceyi bize zehir etmek için orada olurlar," dedi Su.

"Neden gecemi zehir etmeye bu kadar meraklı olayım ki?" diye sordu Elif.

Aslında haklıydı ama Su'yun bir şeyler ima etmeye çalıştığını görebiliyordum. Sadece biz anlayamamıştık.

"Yani geceni zehir etmek değil, belki onu unuttuğunu göstermek istersin," dedi Su.

Elif, Su'yun ne demek istediğini anlayınca yüzü ciddileşti birden. Fatih'ten bahsediyorlardı.

"Bana ne canım ondan?" dedi Elif bakışlarını Su'dan kaçırarak. "Geçmişte olmuş bitmiş bir şey. İstediğini düşünebilir. Beni ne ilgilendirir ki?"

"İlgilendirmediğini ona göster işte," dedi Sıla.

O an fark ettim ki, Elif aslında Fatih'le yüz yüze gelmekten çekiniyordu. Yoksa takındığı *umursamıyorum* ayakları tamamen düzmeceydi. Belki de tamamen değildi, bilmiyorum ama bu gece çıkmamasının asıl nedeni kesinlikle Fatih'le yüz yüze gelmek istememesiydi. Elif bir an arada kalmış gibi baktı etrafına.

"Yani onun da flört ettiği kızlar var," dedi İrem. "Senin ondan bir farkın olmadığını göstermelisin. Onu umursamadığını bilsin."

"Yani ucundan, azıcık umursuyor olabilirsin," dedim bakışlarını görünce.

Hâlâ Fatih'e karşı hisleri olduğunun farkındaydık ama kimse bu konuda ağzını açmıyordu. Herkes, sanki Elif onu unutmuş gibi davranıyordu ama neden yüreğin bildiği gerçeği kelimelere dökmeyecektik ki?

Herkes birden bana çok ayıp bir şey söylemişim gibi bakınca, "Bakmayın öyle," dedim. "Birini sevmek veya ona değer vermek suç mu? Sanki bu tür şeyler elimizdeymiş gibi."

"Elbette değil ama sıkıldım," diye bir itirafta bulundu Elif. "Seni umursamayan birini düşünerek uyumak nasıl bir şey bilmiyorsun. Kendini aptal gibi hissettiriyor, kendinden nefret etmeni sağlıyor. Ben, yaşadığım bu duygudan cidden sıkıldım."

Bu sözler karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde baktık ona. Aynı zamanda kütüphanedeki birkaç kişi bize sessiz olmamızı istediklerini bağıran bakışlar fırlattı.

"Dinle, söylediklerinin hiçbirini anlamıyorum, çünkü henüz birine âşık olmak gibi bir aptallık yapmadım," dedim. "Ama... Yani... Ne bileyim işte! Anlıyorum, Fatih için üzülüyorsun ama bunu onun bilmesine ne gerek var?"

"Özetle, ağzına sıçılsa bile güçlü numarası yap," diyerek özet geçti Sıla. "Kaldı ki, Güney kızlarıyız biz. Ne olursa olsun dimdik dururuz, unutmayın."

"Anlamıyorsunuz," dedi Elif.

Haklıydı.

"O yüzden böyle rahat konuşuyoruz, kızım," dedi Su gülerek. Onun bu hali üstümüzdeki gerginliği bir anlığına da olsa atmıştı. Su tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Kaçmanı istemiyorum sadece. Yoksa hayat senin hayatın."

"Pekâlâ," dedi Elif sonunda gülerek. "Sizin istediğiniz gibi olsun."

✹

Kafamızı derslerle patlattıktan sonra, yaklaşık bir saat hazırlanmamız sürdü. Hava biraz serin olduğu için siyah bir pantolon, üstüne bordo renkli, uzun kollu bir bluz giymiştim. Saçlarımı ise sol tarafımda toplayıp, dağınık bir mısır örgüsü yapmıştım her zamanki gibi. Siyah ceketimi ise

ayağıma geçirdiğim siyah botlar ile tamamlamıştım. Çanta olarak siyah bir sırt çantası seçmiştim.

İrem ise gayet sade takılmıştı. Doğal dalgalı gibi şekillendirdiği saçlarını özgür bırakmış, açık mavi bir gömlek ile lacivert bir kot giymişti. Kahverengi, topuklu botlarını omzuna geçirdiği kahverengi küçük çantayla tamamlamıştı.

Sıla gayet rahat bir kıyafet giymişti. Siyah taytının üstüne gri ve bol bir tişört geçirmişti. Tişörtün üstünde beyaz renkli barış işareti vardı. Üstüne ise siyah, deri bir ceket almıştı. Siyah spor ayakkabıları ve siyah çantasıyla çok şıktı.

Elif koyu yeşil bir pantolon, düz beyaz bir tişört ve kot ceket giymişti. Saçlarını maşa yapmıştı. Ayağındaki spor ayakkabıları ve spor çantasıyla çok hoş bir görünüm kazanmıştı.

Su ise hafif sırt dekolteli siyah bir tişört, altına bordo bir pantolon giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Sırtına siyah bir spor çanta geçirmiş, üstüne de kot ceket almıştı. Sade ama gözlerine dikkat çeken bir makyaj yapmıştı. İlk kez tatlı değil de çekici görünüyordu bana göre.

Büyük Salon'da onları beklerken, Su yaklaşık elli defa durum atmıştı. İrem ise Su'yun zoruyla sayamadığım kadar tweet atmıştı.

"Pekâlâ," dedi Elif. "Kuzey erkekleri şimdi gelmezlerse hiç gelmezler."

Ona tebessüm etmekle yetindik. Tam ne hakkında konuşacağımızı şaşırmış bir şekilde birbirimize bakıyorduk ki, cebimdeki telefonumdan gelen mesaj sesi dikkatleri üstüme çekti.

Burak Acar: *Geldik biz.* :)

"Gelmişler mi?" diye sordu Su.

Ona dönüp başımı onaylar gibi salladım. Birden gerildiğimi hissettim. Burak'la bir süredir yüz yüze konuşmuyorduk. Şimdi ise arkadaş olduğumuz için birbirimize karşı sahte de olsa gülümsemek zorundaydık.

Okuldan çıkarken hepimiz bizi nelerin beklediğini merak ediyorduk.

Dışarı çıktığımızda, bahçe kapısının arkasındaki siyah arabalara kaydı gözlerim. Bir an kendimi yabancı bir gençlik dizisindeki ana karakter gibi hissettim. Şu havalı, kötü çocukları peşinde koşturan hatun olarak düşündüm kendimi. Sanki bütün gece o bar senin, bu bar benim dolaşacak, sonra sahile gidip ateş yakacaktık. Ardından Sıla'nın sesi beni hayallerimden koparıp gerçeğe döndürdü.

"Bu ameleler bu arabaları kimden çalmış lan?"

"Sıla, şurada iki gramlık mutluluğum vardı, onu da sen yedin. Helal olsun!" diyerek sitem ettim dudaklarımı kıvırarak.

"Yalnız arabalar şekilmiş," dedi Elif merdivenleri inip onlara doğru ilerlerken.

Biz de onu izlemeye başladık. Arka arkaya duran iki arabanın önüne geldiğimizde, kapıdan ilk çıkan Burak olmuştu. Beyaz, üstünde kuru kafa deseni olan bir tişörtün altına siyah pantolon giymişti. Ona tam uyan tişörtü o kadar iyi taşıyordu ki, bir an nefesim kesilmiş gibi oldu.

Ardından arkadaki arabaya kaydı gözlerim. Baran da arabadan inmiş, yanımıza gelmişti. Düz beyaz bir tişört giymiş, altına siyah bir pantolon geçirmişti. Hava soğuk olduğu için siyah deri ceket almıştı üstüne. Meşhur Baran'ı görünce gözlerimi bir süre üstüne kitledim. Kızlar fotoğrafını göstermişlerdi ama gerçekteki görüntüsü çok farklıydı. Yapılı bir vücudu var gibiydi. Siyah saçlara ve koyu kahverengi gözlere sahipti. Aslında... Cidden çekiciydi. Burak'tan umudu kesip buna mı yürümeliydim acaba? Gözlerimi tekrar Burak'a çevirdim.

"Selam," diyerek gülümsediğinde, "Selam," diye tekrar ederek karşılık verdim.

"Bir planınız var mı?" diye sordu Baran. "Yoksa bizimkine mi uyacaksınız?"

"Sarmaşık Bar'a gidelim diye düşünüyorduk," dedi Sıla. Attığımız durum ve tweet'lerin hepsi buna göreydi. "Yani orası güzel mekân. Hem Su'yun da tanıdığı var orada."

"Bize uyar," diye kabul etti Burak. Gözlerimi Baran'a çevirdiğimde iki saniye kadar Su'ya bakıp bakışlarını kaçırdığını gördüm. Garip bir şekilde bu çocuğa kanım kaynamıştı.

"Gidelim o zaman," diyerek Burak'ın kullandığı arabanın ön koltuğuna oturdum. İrem ve Elif arka koltuğa hızlıca oturdu. O an ne yapmaya çalıştıklarını fark ettim. Su'yu, Baran'ın arabasına bindirmeye çalışıyorlardı.

Oturduğum yerde tebessüm ettim.

Su kapıyı açınca, "Siz diğer arabaya binin," deyip yeniden kapattı Elif.

Su'yun o halini görünce başımı arkaya yatırıp öyle bir kahkaha attım ki, bir an kahkaha atarak öleceğimi sandım. Gözümün kenarından gelen yaşı silince Burak'la göz göze geldik.

Bana çok garip bakıyordu. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Yanaklarımın yandığını hissederek şaşkın bir şekilde baktım ona.

"Bu akşam yola çıkabilir miyiz?" diye arkadan seslendi İrem.

Burak, İrem sesiyle hafifçe boğazını temizledi. Ben de gergince saçımı arkaya atıp dışarı baktım. Dikiz aynasından Baran'ın arabasını izlemeye başladım. Su, arkaya geçmeye çalışmış ama Sıla ile bir şeyler konuştuktan sonra ön koltuğa oturmuştu gergince. Gülümsedim.

"Kemerler, hanımlar," diyerek gülümsedi Burak. Kemerimi takmadığımı fark edip söylediğini yaptım.

"Barı biliyorsun, değil mi?" diye sordu İrem. Burak'a kaynanalık yapıyordu. Anlamamış bir ifadeyle ona bakarken hafifçe gülümsüyordum. "Yani bilmiyorsa tarif edeyim

diyecektim," diye toparlamaya çalıştı. Başımı sabır dilenir gibi iki yana salladıktan sonra önüme döndüm.

✹

Su Erdem...

Arabada o kadar sinir bozan bir sessizlik vardı ki, konuşmamak için kendimi yiyordum. Kollarımı kavuşturmuş camdan dışarıyı izliyordum. Sıla ise tam bir adilik yapıp kulaklıklarını takmış, sesi sonuna kadar açmıştı. Manga'nın *Cevapsız Sorular* adlı şarkısını dinliyordu. Başını cama yaslayıp gözlerini kapatmıştı.

Arabada yalnız gibi bir şeydik ve bu hoşuma gitmemişti. İstemsizce derin bir nefes aldım.

"O kadar mı kötüyüm yani?"

Baran'ın sorduğu soruyu anlamayarak ona çevirdim bakışlarımı. Dudaklarına bir tebessüm yerleştirmişti. İçten miydi, değil miydi bilmiyordum.

"Anlamadım?"

"Yola çıktığımızdan beri intihar edecek kıvamdasın. Cidden, o kadar çok mu kötüyüm?"

Benimle sesini yükseltmeden konuşuyordu ama öyle bir ses tonu kullanıyordu ki, sesini yükseltmesini tercih edebilirdim..

"Hayır," diye mırıldandım. Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Cevabımdan sonra hafifçe gülümsedi.

"Dinle, Su," dediğinde uzun bir konuşma yapacağını hissettim. Konuşurken yola bakıyordu. "Hoş kızsın ve bunun da farkındasın. Bir erkeğin seninle çıkmak istemesi çok doğal ama sırf ben istiyorum diye seni zorlayacak değilim. Arkadaşının kaybolduğu gün biraz fazla üstüne gittiğimi kabul ediyorum ama sadece kendimce aptal bir şaka yapıyordum. O zamana bakıp beni yargılama." O kadar kendinden emin konuşuyordu ki öylece bakakaldım. "Arkadaş olalım mı?" Elini yumruk yapıp bana uzattı.

Sorusu beni daha çok şaşırtırken dudaklarımda istemeden bir tebessüm belirdi.

Çok tuhaftı.

Sadece saatler öncesine kadar bu çocuk hakkında yavşaktan öte bir halt olamayacağını düşünürken, şimdi birkaç cümlesinden etkileniyordum.

Değişik miydim ben?

Birkaç saniye elimi uzatmayınca bakışlarını yoldan çevirip gözlerime kitledi.

"Pekâlâ," dedim elimi yumruk yaparken. "Olalım bakalım." Ardından yumruklarımızı tokuşturduk.

✺

Defne Çınar...

Sarmaşık Bar'a akşam dokuz gibi gelmiştik. Tam hatırladığım gibi, her yer sarmaşık doluydu. Buraya ilk geldiğimde hayran kalmıştım. Şimdi aynı etkiyi yaratmıyordu ama yine de hoş bir mekândı.

Ortadaki dikdörtgen bar masalarından birine oturduk. Başta kendimi rezil edecek gibiydim. Bar taburesine tırmanmak biraz zamanımı almıştı ama kimseye çaktırmamıştım Allah'tan. Masanın uzun taraflarında üçer, baş tarafta da bir sandalye vardı. Ben ortadaki sandalyede oturuyordum. Burak solumda, Sıla da sağımdaydı. Baran ise karşıda, sol tarafta oturuyordu. Bir ara şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Su hiçbir zorlama olmadan, Baran'ın yanına, ortaya oturmuştu. Ona şaşkınca baktığımı görünce gülümsemekle yetindi. Elif, Su'yun yanına oturunca, başköşe İrem'e kalmıştı.

Oturduktan on dakika sonra Burak ve Baran'ın birkaç arkadaşı geldi yanımıza. Aslında bize katılmak ister gibi görünüyorlardı ama İrem onlara öyle bir baktı ki, Baran'ın davet etmesine rağmen oturamadı çocukcağızlar. Bu gece ona ne olduğunu bilmiyordum. Psikopat gibiydi zilli.

Mekâna geldikten yarım saat sonra muhabbet o kadar sarmıştı ki. Konudan konuya atlıyorduk. İki dakika susmak bilmemiştik. İrem bile anormalliğini atmıştı üstünden.

İçeceklerimizi sipariş etme vakti geldiğinde ben yine meyve suyu istemiştim. Su, Baran'ın önerisini dinleyerek adını hatırlamadığım bir şey içecekti. Elif ve Sıla ise birayla açılış yapmak istemişlerdi. Burak, Bloody Mary gibi bir şey sipariş etti. İrem ise çilekli... Neydi o? Heh! Majito istemişti.

Alkol kullanmadığım için kendimden biraz utandım nedense. Şu isimleri ezberlemeyi aklımın bir kenarına not ettim. Garson içeceklerimizi getirirken İrem Derici ve Emrah Karaduman'ın *Nereden Bilecekmiş* adlı şarkısı çalıyordu.

"Bahse varım senden hızlı içebilirim," dedi Su, Baran'a. Bir yandan da önündeki büyük bardakları gösteriyordu. Bardağın içinde turuncuyu andıran bir sıvı vardı. Su'ya ne olduğunu bilmiyordum ama Baran'la anlaşmalarına mutlu olmuştum.

"Bak sen," dedi Baran dalga geçer gibi. Bir yandan da sırıtıyordu. Önündeki bardağı tutarak "İrem, sen başlat," dedi.

İrem gülerek başını onaylar gibi salladı. Su'yun da eli bardağını kavradığında "Bir..." diye saymaya başladı İrem. "İki... Üç!"

İkisi de bir anda bardakları kafalarına dikince, kimin önce bitirdiğini görmek için hepimiz pürdikkat onları izlemeye başladık. Bir yandan da gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Baran önde gidiyor gibiydi. Zaten bu beklenmedik bir sonuç sayılmazdı ama Su da azimle onu takip ediyordu. Baran önce bitirmişti ancak arada sadece saliseler vardı.

"Ben kazandım!" dedi Su.

"Saçmalama, kızım," dedi Baran gülerek.

"Aynen Su kazandı!" diye çıkıştım.

"Olur mu öyle şey? Baran kazandı, Baran!" diyerek bana karşı çıktı İrem.

Kimin kazandığıyla ilgili öyle bir tartışmaya girmiştik ki, gören devlet meselesini masaya yatırdık sanırdı. Bir ara Baran, Su'yun kazandığını iddia etmiş, Su ona bile karşı çıkmıştı.

Gözlerimden yaş gelirken bakışlarımı Sıla'nın olduğu tarafa çevirdim. Bize doğru gelen beş kişi... Tabiri caizse beşiz dingiller. Yüzümdeki gülümseme solarken bal rengi bir çift gözü üstümde hissettim.

Neden onları bilerek çağırmıştık ki?

Yaptığımız şeyden şimdi pişman olmuştum işte. Hoş, bu kadar eğleneceğimizi bilsem, ölsem attırmazdım o durumları, tweet'leri ya, neyse.

Çaprazımızda, bizden çok da uzakta olmayan masaya kurulurlarken ortama bir sessizlik çökmüştü.

"Neşeniz kaçtıysa başka yere gidelim," diye bir öneride bulundu Baran.

Ona bakarak başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

"Gerek yok," dedi İrem. "Eğer rahatsızlarsa kendileri giderler." Eğlencemiz yavaş yavaş ölürken *Take It Off* şarkısı geldi kulağıma. İnsanın hiç aklında yoksa bile, dans edesi geliyordu.

Ortama düşen yaklaşık on saniyelik can sıkıcı bir sessizlikten sonra "Yeter ya!" dedi Elif. "Sanki onlar bizi çok umursuyormuş gibi davranıyoruz."

"Aynen öyle," dedi Sıla. "Beşinin de gelmişini geçmişini..."

"Hop!" diye bağırdı Burak. "Biraz sakin ol, Sıla."

Sıla önce Burak'a el sallayıp, sonra elini yumruk yaptı ve kalbinin olduğu tarafa yumruk attı yavaşça. Bu hareketi hepimizi güldürmüş, neşemizi yerine getirmişti.

Onlara bakmamaya çalışarak muhabbete devam ettik. Bir saat sonra umurumuzda bile değillerdi.

Ne kadar saçma insanlardık lan biz!

Onlar gelsin diye bir taraflarımızı yırtmıştık. Gelmişlerdi ama şimdi de umursamıyor, laf atmıyorduk.

In Your Eyes şarkısını duyduğumuzda sevinçle el çırptık. Bu şarkıyı severdim. Elif yerinde sallanmaya başlamıştı bile. Bir an sonra Elif öne doğru eğilince, biz de Sıla ile ona daha çok yaklaştık.

"Kızlar, sağ tarafınızdaki çocukla geldiğimizden beri bakışıyoruz. Acaba biraz daha cilve yapsam dansa kaldırır mı?"

Sıla'yla aynı anda, Elif'e hayvan gibi bakan çocuğa çevirdik bakışlarımızı. Sarışın, yeşil gözlü bir şeydi. Bayağı yakışıklıydı doğrusu. Tekrar Elif'e baktık.

"Kanka, çocuğa ne yaptıysan hayvan gibi bakıyor zaten," diye fısıldadım.

"Aynen öyle," diye onayladı Sıla. "Bence okula kötü yollara girmeden dönsek Gizem Hanım daha mutlu olur."

"Kız haklı," diyerek Sıla'ya onay verdim.

"Ben de Bursalıyım," dedi Elif gülerek.

"Kızım, sen bir daha espri yaparsan kolunla bacağının yerini değiştiririm," diyerek tehdit ettim ama bir türlü ciddi olamıyordum. Hep birlikte güldük.

"Siz ne iş çeviriyorsunuz?" diye araya girdi İrem.

"Hadi Sıla," dedi Elif. "Ona gerçeği söyle."

Sıla, acı bir şey söyleyecekmiş gibi hüzünle baktı İrem'e. "Seni kaçırıp kötü yola sokmanın planını yapıyorduk, İrem," dedi ardından ciddi bir ifadeyle. Ortamda bir süre sessizlik oluştu. Ardından öyle bir kahkaha atmaya başladık ki, mekânı yıkabilirdik.

"Şu çocuk kim?" dedi Su.

Baktığı yöne döndüğümüzde, az önceki çocuğun yanımıza doğru geldiğini gördük. Sıla'yla birlikte gözlerimizi Elif'e çevirip, *Helal olsun lan!* bakışımızı fırlattık.

"Burak, yakışıklı çocuk," diye mırıldandı Baran. Ardından kolunu Su'yun omzuna attı.

Su ona şaşkınca bakarken, "Arkadaşımı koruyorum," dedi Baran. Su bir süre daha baktıktan sonra başını iki yana sallayarak gülümsedi.

Çocuk yanımıza gelip Elif'e "Selam!" dediğinde, gözlerim Fatih'in tepkisini görmek için Kuzey erkeklerinin masasına kaydı. Fatih'in sinirlendiğini görebiliyordum. Belki kıskanmıştı, belki de Elif'in onu unuttuğunu kabullenmek istemiyordu. Çağatay'ın da öfkeli bakışlar attığını fark ettim. O kadar delici bakıyordu ki, okula gidip yatağımın altında saklanmak istiyordum.

Aniden öyle bir şey oldu ki, neye uğradığımı şaşırdım. Burak yan dönmüş, kafamı göğsüne bastırarak sıkmıştı. Kendimi kurtarmak için debelenmeye başladım.

"Anladım, o senin," dedi yabancı bir ses. Az önce gelen çocuk konuşuyor olmalıydı. "Bu kadar sahiplenmene gerek yok."

"Hakikaten bokunu çıkarttın be kardeşim," dedi Baran.

Sadece sesleri duyabiliyordum, çünkü Burak gözlerimi kapatmıştı. Bir an sonra beni serbest bırakınca ona şaşkınca baktım.

"Ben de arkadaşımı korudum," derken teslim olan suçlular gibi ellerini iki yana kaldırmıştı. Eline hafifçe vurdum gülerek.

"Dans edelim mi?" diye sordu yeni çocuk.

Elif başını onaylar gibi salladıktan sonra, çocuğun uzattığı elini tutup yerinden kalktı. Görüş alanımızdaki dans pistine geçtikten birkaç saniye sonra şarkı değişmiş, *Everytime We Touch* çalmaya başlamıştı. O an ikisi de ne yapacağını bilemedi. Sonunda çocuk çekinerek ellerini Elif'in beline doladı. Elif de çocuğun boynuna sardı kollarını. Bir şeyler konuşuyorlardı ama ne olduğunu buradan duyamıyordum. Herkes birbirine sarılmış, romantik bir şekilde dans ediyordu.

Başımı önüme çevirdiğimde, Su ve Baran'ın bakıştıklarını gördüm. Baran, Su'ya yavru kedi gibi bakıyordu.

Su sonunda gülüp "Pekâlâ," dedi. Ardından el ele dans pistine ilerlediler. Su, Baran'ın boynuna kollarını doladı. Baran ise Su'yun beline sarılıp, başını onun boynuna gömdü. Çok tatlı görünüyorlardı.

"Şey..." dedi Burak ona dönmemi sağlayarak. "Belki..."

"Aslında pek dans edebilen biri değilim," dedim çekinerek. Başını anladığını ifade eder gibi salladı ama siniri bozulmuştu. Bu haline dayanamayıp, "Ama bir deneyebilirim," diyerek gülümsedim.

Dudaklarında samimi bir tebessüm belirdi o an. Sonra birlikte ayağa kalktık ve dans pistine ilerledik. Kollarını belime doladığında, kollarımı boynuna doladım. Yavaşça hareket etmeye başladığımızda heyecanlanmıştım. Bu bizim ilk dansımızdı.

✺

Mete Karahan...

Güney kızları, Asil Koleji'nden iki veletle aynı masada oturup kahkahalar atarken, biz de oturduğumuz masadan onları izliyorduk.

Burak'ın Defne'ye yavşaması ve Defne'nin ona yüz vermesi garip bir şekilde sinirimi bozuyordu. Çok sinirimi bozuyordu.

Başta bu yersiz duyguya bir anlam veremesem de, sonradan Burak'a kıl olduğumdandır diye düşündüm. Kafamı dağıtmak için başka kızlarla bakıştığım bile olmuştu ama birinci dakikadan sonra kendimi yine o masaya bakarken buluyordum. Çağatay sürekli Su'yun aptal olduğunu dile getiriyordu ama o zilli bile Defne'den daha akıllıydı bana göre.

Anlamıyorum, sen bir dişisin. Senin altıncı hissinin benden kuvvetli olması lazım. Nasıl bu çocuğun yavşak olduğunu göremiyorsun?

Bir çocuk kızların masasına yaklaşıp Elif'e selam verdiğinde, Baran bir elini Su'yun omzuna attı. Su bir süre ona baktıktan sonra Baran bir şey söyledi ve ikisi gülüştüler.

"Orospu çocuğu!" Çağatay elini yumruk yapmış, işaret parmağını dudaklarına bastırıyordu. Dizini hızlıca bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiğini görebiliyordum. Sadece gergin olduğunda bu hareketi yapardı.

Kaşlarım hafifçe çatılmış bir şekilde dik dik ona bakarken, Çağatay masaya odaklanmıştı.

"Aynen öyle," dedi Fatih. "Ulan Elif! Ulan Elif! Ben şimdi senin e-okul fotoğrafını millete yaymayayım da ne yapayım?"

Ona cevap vermek yerine masaya bakmaya devam ettim. Çocuk tam anlamıyla Elif'in yanına geldiğinde Burak, Defne'nin kafasını göğsüne yaslamış, sıkı sıkı sarılmıştı.

O an içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Dünyayı kasıp kavurmak, Burak'ı bir sağa bir sola fırlatmak istedim. Hislerimi Burak'a olan nefretime yıkmıştım ama şu an hissettiğimin, çocuğa kıl olmamla kesinlikle bir alakası yoktu. Neyle alakası vardı ben bile bilmiyordum ve bu bilinmezlik daha da sinirlenmeme neden oluyordu.

"Kıskandın mı lan yoksa?"

Arda'nın sesini duyduğumda, bakışlarımı kızlardan çekip Arda'ya sabitledim.

"Ne kıskanması lan?" derken, Çağatay'ın da benimle aynı anda "Niye kıskanayım?" dediğini duyunca, gözlerimi kısıp Çağatay'a baktım. O da anlamamış bir şekilde bana bakıyordu.

"Beyler, ben Fatih'e sormuştum yalnız," dedi Arda kaşlarını hafifçe kaldırıp.

"He ben şey sandım," diye kendimi savunmaya geçerken, Çağatay da "He anladım anladım," demişti.

Fatih bizi umursamıyor gibiydi. Ya Elif'e karşı olan hisleri sandığımdan da güçlüydü, ya da kendine yediremiyordu.

Elif, yeni çocukla birlikte dans pistine ilerledikten birkaç dakika sonra Su ve Baran da kalktı.

"Lan, bu sarışınlardaki özgüveni bir türlü anlayamayacağım," dedi Çağatay. "Senin neyine barlarda yavşak heriflerle fingirdemek?"

"Kıskanmak nasıl bir şeydi ki?" dedi Fatih bizi duymayarak. "Unutmuşum."

"Ağzına kadar öfkeyle dolup, bir o kadar da kırgın olmak ve bir şey yapamamak," dedim Defne ve Burak'ın dans pistine ilerlemelerini seyrederken.

"Mete, hayırdır lan?" dedi Bora gülerek. "Âşık mı oldun? Ne bu isyanlar?"

"Ne aşkı abi ya?" diye mırıldandım.

"Gencecik adamsın. Niye olmayasın, yavrum?" dedi bu sefer de çokbilmiş teyze taklidi yaparak.

"Âşık olup da birilerine beni mahvetme yetkisi vermek pek mantıklı gelmiyor," diyerek gülümsemeye çalıştım. Bu konunun açılmasından nedensizce rahatsız olmuştum.

"Mantıklı gelmediği için ona aşk deniliyor," diye yanıtladı Çağatay. Bakışlarını masadan çekmiş, dans pistine yöneltmişti.

"Neyse, boş verin artık," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "Bu kızlara cidden üzülmeye başladım. Nasıl insanlara bulaştıklarının farkında bile değiller."

"Sana ne, oğlum?" dedi Arda. "Seni ne ilgilendiriyor?"

"Zerre kadar ilgilendirmiyor," diyerek onayladım. "Sadece vicdanım rahat değil, o kadar."

"Bu kızların uyarılması gerek," dedi Çağatay.

"Ne zamandan beri Defne ve Su sizin için bu kadar önemli oldu?" dedi Bora. Dalga geçiyordu ama söylediği şey, daha doğrusu Defne'ye değer verme düşüncesi, hiç hoşuma gitmemişti.

"Buna insanlık deniliyor," dedim yanlarına gitmek için yerimden kalkarken.

"Nasıl lan, ciddi mi?" dedi Arda şaşkınlığını koruyamayarak. Ona ciddi olduğumu göstermek için bir bakış attım.

"Tamam," dedi kabullenerek yerinden kalkarken. "Siz sesinizi çıkartmayın ama."

Başımı onaylar gibi salladıktan sonra, İrem ve Sıla'nın yanına ilerlemeye başladık.

✺

İrem Doğan...

"Ne düşünüyorsun?" Sıla'nın sesini duyduğumda bakışlarımı pistte dans eden arkadaşlarımdan ayırdım.

"Ne hakkında?" diye sordum ama bu soru gereksizdi. Burak ve Baran'dan bahsediyordu.

"Şu çocukları diyorum."

"Bilemiyorum," diye mırıldandım. "En zekiniz benim ama ben bile şaştım kaldım."

"Sen ne alçak gönüllü bir şeysin!" diyerek gülümsedi Sıla. Ona aynı şekilde gülümseyerek cevap verdim ve bakışlarımı dans pistindeki kızlara çevirdim.

Baran, sanki saklanmak ister gibi başını Su'yun omzuna gömmüştü. Tabii, her erkek başta böyle olurdu. Defne'nin zaten ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Masadaki boş bardakların arasından kendi bardağıma uzanıp bir yudum aldım içkimden.

"Peki, sen?" diye sordum bardağındaki son yudumu içen Sıla'ya.

"Sanırım şimdi konuşmak için erken," diyerek mırıldandı.

"O zaman bana niye soruyorsun lan?" diyerek gülümsedim.

"Ne bileyim, kızım. Dışarıdan zeki gibi duruyorsun."

Birlikte kahkahalarla gülmeye başladık. Fakat birden Sıla'nın gülümsemesi yüzünde soldu. Başımı baktığı yöne

çevirdiğimde, Kuzey erkeklerinin bize doğru geldiklerini gördüm. Onlar yanımıza gelmeden hemen önce şarkı bitmişti. Yerine *When You're Gone* parçası çalmaya başlamıştı.

"Selam," dedi Arda solumdaki boş yere otururken. Ardından önümdeki bitmek üzere olan bardağı aldı ve kafasına dikip bitirdi.

"Sana da selam," dedim. Mete sağıma geçerken Fatih de onun yanına oturuyordu. "Ne vardı?"

"Biz de tam onu soracaktık," diye atladı Çağatay. Arda'nın arkasındaydı ve gergin görünüyordu.

"Anlamadım?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Elif'in dans ettiği çocuk kim?" dedi Fatih. Öfkeden kuduruyordu sabahtan beri. Bunu fark etmiştim ama ses tonunu duymak daha iyi hissettirmişti.

"Acaba sana ne?" dedi Sıla, Fatih'in yüzüne biraz daha yaklaşarak.

"Sen sus lan, dişi ayı!" diye atıldı Bora.

"Hoşt be!" diye karşılık vardı Sıla kaşlarını çatarak. Ardından tekrar dik oturdu.

"Burada tanıştılar," diyerek Fatih'in sorusuna cevap verdim. "Başka soru varsa..."

"Burak'la çıkıyorlar bakıyorum," dedi Mete.

"Ne?" diyerek tekrar kaşlarımı çattım. Salağa yatıp her şeyi anlamaya bayılıyordum.

"Defne ve Burak diyorum," dedi Mete. "Çıkıyorlar mı?"

"Acaba bu seni niye ilgilendiriyor?" diyerek ters bir cevap verdim. "Elif, Fatih'in eski sevgilisi olduğundan onun sormasını anlarım ama seninkine anlam veremiyorum."

"Burak iyi biri değil," diyerek cevap verdi Mete. "Henüz onu tanımıyorsunuz."

Söyledikleri ayrı, yalan söylediğini hissedememem ayrı sinirimi bozmuştu.

"Sen de iyi birisi değilsin," diyerek karşılık verdi Sıla. Ardından Mete ona döndü.

"Doğru," dedi. "İyi birisi değilim ama o benden de kötü."

"Baran gibi," dedi Çağatay. "Arkadaşınızı korusanız iyi olur. O çocuk hayatımda tanıdığım en yavşak çocuk."

"İnsanlar değişir," dedim.

"Bazıları değişmez," diyerek hızlıca cevap verdi Arda. Sabrımın sonuna geliyordu artık.

"Pardon ama size ne?" dedi Sıla. Sabrı benden önce tükenmiş olmalıydı. "Yıllardır okulca bizimle geçmediğiniz dalga konusu kalmamışken, birden iyilik meleği mi oldunuz yani?"

"En azından Defne'yi uyarmama izin verin," dedi Mete.

"Ben de kendimce sarışına akıl vermek istiyorum," diyerek elini kaldırdı Çağatay.

"Biz uyarırız," dedim. Bu kadar ilgili olmaları... Garipti. Çok garipti.

"Bizim dilimizden anlarlar," dedi Çağatay yanıma gelirken. "Baran'ı oyalar mısın?" Ardından bana elini uzatıp dans pistini gösterdiğinde ne yapmaya çalıştığını fark ettim. Partner değişikliği yapılacaktı.

Mete ayağa kalkıp Sıla'nın yanına gitti ve elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diyerek sahte bir kibarlık yaptı. Sıla bir an ne yapacağını bilemedi. "Sadece uyarmak istiyorum," dedi Mete.

Sıla bana baktığında başımı onaylar gibi salladım. Bu çocuklar o kadar iddialı konuşuyorlardı ki, bir bildikleri olmalıydı.

Sıla, Mete'nin elini tuttuğunda, ben de Çağatay'ın elini tuttum ve birlikte dans pistine ilerledik.

✹

Defne Çınar...

Gözlerimi kapatıp kendimi şarkıya bıraktım. Mabel Matiz'in *Gel* adlı şarkısı çalıyordu. Bu şarkı beni nedense çok etkiliyordu. Gözlerimi araladığımda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım bir an.

Sıla ve Mete... Şu an dans mı ediyorlardı?

İkisi hızla bize yaklaşırken Sıla, "Partner değişikliği!" diye bağırarak Burak'ın üstüne atladı neredeyse. Ne olduğunu anlamadan Mete beni kollarına aldı ve Burak'tan uzağa, kalabalığın arasına sürükledi.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim sonunda durduğunda. Kollarını belime dolamıştı. Ben ise onu itmek için ellerimi göğsüne koymuştum.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" dedi sinirliymiş gibi. "Flörtleşecek başka birini bulamadın mı?"

"İstediğimle flört ederim," diyerek kendimi korumaya çalıştım.

"Kiminle flört ettiğini bilmeden istediğin kişi olup olmadığını nereden bileceksin ki?" Anlamamış gibi gözlerimi kıstığımda, "Yani onu tanımıyorsun," dedi.

"Seni de tanımıyorum," dedim. "Niye sana inanayım ki?"

"Çünkü inanman gerekiyor."

"Ondan nefret ediyorsunuz. Sırf benden hoşlandığını düşündüğünüz için ona zarar vermeye çabalamadığın ne malum?"

"Ben ruhsal değil, fiziksel zarardan yanayım," dedi. "Eğer ona illa bir zarar vereceksem, yanına gidip bir yumruk atarım, olur biter."

"Çok normalsin!"

"Kızım, sen aptal mısın?" dedi sonunda. "O çocuğun bir kızla bir haftadan fazla takıldığını görmedim. Sadece Begüm var, hepsi bu. Başkası olamaz. "

"Bunları bana niye söylüyorsun ki?"

"Çünkü bu çocuk kalbini kırmaktan başka bir şey yapmaz."

"Sanki sen kalbimi kırmaktan başka bir şey yaptın!" dedim biraz daha yaklaşıp.

"O senin sevgilin," diyerek gözlerini kaçırdı. "Aynı kefede değiliz."

"Değil."

"Ne?"

"Sevgilim falan değil."

Başını yukarı kaldırıp "Oh be!" dediğinde kaşlarımı çattım. Tekrar yüzüme baktı. "Belki bu söylediklerimi umursamayacaksın ama inan bana Defne, o çocukla çıkarsan, seni en geç iki hafta sonra aldatır. Zaten sana mutlaka şimdiye kadar bir yalan söylemiştir."

Suratına düz bir şekilde baktım. Söylemişti. Belki de birden fazla söylemişti.

"Söylemiş," dedi gözlerimin içine baktıktan sonra.

"Belki de değişmiştir," dedim.

"Bir kerelik beni dinle," dedi Mete. "Lütfen, sadece bir kereliğine uzak dur."

"Şimdi ben yeni sevgili mi arayacağım kendime?" diyerek dalga geçtim.

"Lan, araman şart mı?" diyerek kaşlarını çattı. "Tek takıl. Zirve tek kişiliktir."

"İnternetteki sözleri bana satmasan," diyerek gülümsedim ama o mimik bile oynatmadı.

"Ciddiyim, Defne. O çocukla çıkacaksan, aldatılacağın gerçeğini bile bile çıkman gerekiyor." Ardından belime doladığı kollarını biraz serbest bıraktı ve ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi. Kulağıma doğru eğildiğinde, kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oldu bir an. "İyiliğin için konuşuyorum. Beni dinle, zararlı çıkmazsın," dedi fısıldayarak. Başını yan çevirdiğini hissettiğimde biraz geri çekilip bal rengi

gözlerine baktım. "Fikrini değiştirirsen, seni okula bırakmak için burada bekliyor olacağım."

Ardından bir şey söylememe izin vermeden dans pistinden uzaklaştı. Çevremdeki insanlara baktığımda artık birbirlerine sarılmadıklarını, hareketli bir şekilde dans ettiklerini gördüm. Ne ara *Günah Sevap* şarkısının çalmaya başladığının farkında bile değildim.

İnsanlar deli gibi dans ederken, ben aptal gibi onlara bakarken buldum kendimi.

✺

Su Erdem...

Gözlerim kapalı bir şekilde kendimi Baran'ın kollarına bırakmışken, birden benden ayrılmasıyla şaşkınca araladım gözlerimi. Beni bırakmış, daha doğrusu bırakmak zorunda kalmıştı. Gözlerimi tamamen açtığımda İrem'in Baran'a sımsıkı sarıldığını fark ettim. Tam neler olduğunu soracakken, kolumdaki hayvan gibi bir el tarafından çekildim.

Kolumu tutan kişinin Çağatay adlı davar olduğunu gördüğümde daha da öfkelendim.

"Ne yapıyorsun sen ya?" diyerek çıkıştım.

"Sana, sandığım kadar aptal olmadığını söylemiştim, hatırlıyor musun?" dedi sinirle. Kollarını belime dolamıştı. "Düzeltiyorum, sandığımdan daha da aptalsın, Su! Hatta dünyadaki en aptal sarışınsın!"

"Amacın ne senin?"

"Beni boş ver ama söyleyeyim, o Baran'ın amacı çok karanlık, haberin olsun."

"Çirkinleşme!" dedim sesimi biraz yükselterek.

"Ben değil, gerçekler çirkin."

"Senin benimle derdin ne ya?" dedim kaşlarımı çatarak. Bu insan görünümlü yaratığın ikide bir işime çomak sokmasından bunalmıştım artık. "Rahat bıraksana beni."

"Rahat bıraktık, gittin en yavşak herifi sevgili seçtin kendine."

"Seninle ne ara çıkmaya başladık?" dedim şaşırmış gibi yaparak. Bu anı bir yerlere not etmeliydim. Yüzyılın kapağı buydu sanırım.

"Su, yemin ederim suratına bir tekme atasım geliyor bazen," dedi iğrenmiş gibi yaparak. "Ben senin iyiliğin için konuşuyorum, sen bana laf sokuyorsun. Ayıp lan! Cennette yerin yok kızım senin."

"Birlikte yanarız artık," diye mırıldandım.

"Bak, beni iyi dinle," diyerek bir elini belimden çekip çenemin altını sıktı. Sinirle kaşlarımı çattım. "O çocuk var ya, kollarında gözlerini kapattığın hani. İşte onun tek hobisi kızlara yavşamak. Seninle bir ay bile çıkacağına ihtimal vermiyorum."

"Niye sana inanayım?"

"Çünkü ne kadar yavşak olduğunu kendin de gördün ve inan, gördüğün hiçbir şeydi."

Evet, görmüştüm ama bu konuyu zaten Baran'la halletmiştik. Onu yargılamamak için kendime söz verdim.

"Niye beni uyarıyorsun ki?" dedim aklımda hiç olmayan bir soruyu sorarak. "Neden hislerimi umursayasın?"

"Hislerini umursamıyorum," dedi. "Kafandan saçma şeyler uydurma. Sadece bu piçin birini daha üzmesini istemiyorum, o kadar." Ardından kendi kendine güldü. "Hah! Umursuyormuşum! Çok komiksin! Salak bu kız, yemin ediyorum salak."

"Düzgün konuş!" diyerek omzuna bir tane yapıştırdım.

"Su," dedi gözlerimin içine bakarak. Adımı söylerken, sabrı tükenmiş de susmamı istermiş gibi biraz daha çekti beni kendine. "Beni dinlemeyeceğini görüyorum. O zaman, dikkatli ol ve sakın onu başka biriyle gördüğünde üzülme."

Ardından beni dans pistinde bırakıp uzaklaştı.

Defne Çınar...

Hep beraber masaya oturduğumuzda, Burak ve Baran'a bir şey çaktırmamaya çalıştık. Onlara Kuzey erkekleriyle aramızın artık o kadar kötü olmadığı yalanını uydurduğumuz için bir şey dememişlerdi. Elif ise yeni çocuğu başından atmış, yanımıza gelmişti. Muhabbet yine sarmış gibi yapıyor, kahkahalar atıyorduk.

Açıkçası Sıla'ya gerçekten kırılmıştım. Gelmiş ve Mete'nin kafamı karıştırmaya çalışmasına izin vermişti. Deli olmamak elde değildi. Aynı şekilde Su'yun da İrem'e kırgın olduğunu görebiliyordum.

Bir ara bakışlarım kapıya kaydığında, kızıl saçları ve mavi gözleriyle dikkat çeken bir hatunun içeri girdiğini gördüm. Yüzümdeki gülümseme solmaya başladı. Lacivert dar kot ve beyaz tişört giymiş, üstüne de kot ceket geçirmişti.

Begüm...

Bu kıza Burak'ın arkadaş listesinden ulaşmış, tüm sosyal medya hesaplarını incelemiştim. Karşımdaki kız, fotoğraftakinden kat kat daha güzeldi. Fakat mavi gözleri çok donuk ve ruhsuzdu.

Gülümsemem yüzümde solarken gözlerimiz buluştu. O an bana öyle bir bakış attı ki, her şeyi bildiğinden emin oldum. Bundan bu kadar nasıl emin olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de kadınlar birbirine sihirli bir bağ ile bağlıydı ve bu bağ sayesinde birbirimizi hemen anlayabiliyorduk.

Yanındaki kızlarla birlikte, Kuzey erkeklerinin oturduğu masanın yanına oturmuşlardı. Hepimizin şu anda aynı mekânda olması, bu şehrin sonunu getirmeye yetecekmiş gibi hissediyordum.

Burak sonunda baktığım yere bakınca başını önüne eğdi.

"Hiçbir işim rast gitmeyecek mi yani? Hiç mi? Peki, tamam, teşekkürler!" diye mırıldandığını duydum.

"Sorun yok ya," diyerek gülümsedim. Aslında büyük, çok büyük bir sorun vardı. "Biliyor mu?" diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladıktan sonra, "Ona olan hislerimin bittiğini ve başkasından hoşlanmaya başladığımı bilmesi gerekiyordu," dedi sakince.

"Gerilmeyin ya," dedi Elif. Hafiften kıvama gelmişti. "En fazla döveriz, olur biter."

"Aman Elif ya," diyerek gülümsedim. Ardından ayağa kalktım ortamın gerginliğini üstümden atmak için. "Ben bir su alayım kendime."

Oradan uzaklaşıp içeceklerin olduğu dolaba yöneldim. Dolabın önünde gereğinden fazla oyalandım. Biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Begüm de nereden çıkmıştı böyle? Birazdan kalksak iyi olacaktı, yoksa bir kavga çıkma ihtimali yüksekti.

Dolabı açıp soğuk bir kola aldım. Tam kapatacakken, dolabın kapağı suratıma doğru hızla ilerledi. Öyle ki az daha yüzüme çarpacaktı.

Kafamı kaldırdığımda Begüm'ün elinin dolabın kapağında olduğunu gördüm. Gözleri kavga istediğini haykırıyordu resmen.

"N'aber, Defne?" diye sorduğunda içimden ona kadar saymaya başlamıştım. Yüze kadar saysam da sinirimin geçmeyeceğini biliyordum ya, neyse.

Adımı bilmesi gözümden kaçmamıştı. Bana attığı ruhsuz ve samimiyetsiz gülümsemeyi aynen takınarak, "İyidir, Begüm," dedim. "Senden n'aber?"

"Çok iyiyim. Bakıyorum sevgilimle gezmeye gelmişsin." *Sevgilim* kelimesini özellikle vurgulamıştı.

"Kızım, sen beynini doğarken ananın karnında mı bıraktın? Böyle lafların canımı sıkacağına mı inanıyorsun?"

Öfkeyle gülümsediğinde onun da en az benim kadar kudurduğunu gördüm. Gözleri bir noktaya kayınca,

arkadaşlarının bu tarafa geldiğini fark ettim. Onların geldiğini bizim kızlar da görmüş ve bize doğru yaklaşmaya başlamışlardı. Bu kız için kendimi suçlu hissediyordum ama artık ondan o kadar iğreniyordum ki.

Begüm hafifçe öne eğildi. "Bana bak, kızım!" dedi. "Dünkü çocuksun, seni parçalara ayırmam beş saniyemi almaz."

"Siktir lan oradan, Migros kevaşesi!" diyerek suratına bir tane tokat attım.

O kadar afallamıştı ki, üstüne çullandığımın farkına bile varamamıştı. Yere düştüğünde bir elimi saçlarına geçirdim ve diğer elimi yumruk yapıp suratına indirdim. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Hayatımda ilk kez kavga etmeme rağmen iyi iş çıkarıyor gibiydim.

Ne olduğunu anlamadan saçlarımı birinin çektiğini hissettim. Sadece birkaç saniye sürmüştü. Ne olduğunu anlamak için baktığımda, İrem'in dibimde bir kızı saçlarından yakaladığını görebiliyordum.

İrem'e bakmak da benim hatam oldu.

Begüm afallamışlığımı fark ederek üstüme çıktı birden. Suratıma bir yumruk indirecekti ama elini havada kavrayıp var gücümle yuvarlanarak üstüne çıktım. İki elimle saçlarını kavrayıp yukarı kaldırdım ve hızla zemine vurdum. Fakat kafası olduğu için tüm gücümü kullanmıyordum. Ona bir şey olacağından değil, bu pislik yüzünden başımın belaya girmesinden korkuyordum. Suratına bir yumruk atmaya çalıştım ama elimi havada yakaladı benim onu yakaladığım gibi.

Ben onunla boğuşurken farklı bir yerden tokat yedim bu sefer.

Bardakilerin bu sırada tezahürat yaptığını duyabiliyordum.

Sarışın bir kızdan tokat yediğimi görünce, karnına bir tekme atmaya çalıştım ama çevik bir hareketle kaçmıştı. Bu yüzden tekmemden çok etkilenmemişti.

Birden Su'yun, sarışın kızın sırtına atlayıp onu yere serdiğini gördüm. Sarışın kapışmasını zevkle izleyenleri görebiliyordum.

Elif ise karşısındaki kişiyle zar zor baş ediyordu. Kafası o kadar güzel olmuştu ki. Kapıştığı kıza bir yumruk atıp şartları eşitledim. Bana gülümsedikten sonra kıza tekme atmaya başladı.

Boynumda beni sıkan bir kol hissettiğimde geriledim. Nefes alamıyordum. Yüzümü kızıl saçlar örttüğünde tırnaklarımı Begüm'ün suratına geçirdim. Tiz bir çığlık duyduğumda boynumdaki kolun tutuşu gevşedi. Kolaylıkla ondan kurtuldum. Begüm'ü saçından tutup yere attıktan sonra tekrar üstüne çıktım.

"Öldüreceğim kızım seni! Bittin lan sen!" diye bağırıyordu.

"Kes lan, tipine sıçtığımın iguanası!" diyerek bir tane tokat yapıştırdım. "Sen mi bitireceksin beni?" diye bağırırken tokatlarımı yüzünden eksik etmiyordum.

Sonra ne olduğunu anlamadan ayaklarım yerden kesildi. Ayaklarımı boşlukta Begüm'e vurmak için sallarken, "Kızım, sakin ol!" diye bir ses işittim.

Mete?

"Mete, bırak beni, öldüreyim şunu!" diyerek bağırdım ama o beni uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadı. Bir an Bora'nın da Sıla'yı omuzlarına aldığını gördüm. Sıla, Bora'ya yumruk atıyordu. Ne olduğunu anlamadan Kuzey erkekleri tarafından bir kenara çekilmiştik.

"Bırak ulan beni!" diye bağıran Su'yu da yanımıza sürüklüyordu Çağatay. "Siz kimin kardeşine atar yapıyorsunuz?"

"Kızım, bir sus!" dedi Çağatay. Su, sinirden ağlamaya başladı.

"Bırak! Allah aşkına bırak! Ne olur öldüreyim şunları!"

Onu o halde görünce, Mete'nin kucağında debelenmeyi kesip bir an durdum. Onu böyle sinirden delirttiklerini görmek

içimde dayanılmaz bir öfke oluşturmuştu. Mete bir an kollarını serbest bırakacak gibi oldu ama ben yeniden kızlara saldırınca yine ayaklarımı yerden kesti.

"Sende de ne güç varmış anasını satayım!" diye bağırarak İrem'i yanımıza getiriyordu Arda. "Kızım, ben seni akıllı, uslu bir şey sanırdım!"

"Lan bırak!" diye bağırdı İrem.

Yaklaşık beş dakika sonra hepimiz sakinleşmiştik. Oraya gelen mekân sahipleri Su'yu tanıdığından bizi kovmamışlardı. Burak ve Baran, yanımıza gelmek istediklerini bağıran bakışlar atmalarına rağmen, Begüm hayvan gibi ağladığı için oradan ayrılamıyorlardı. Sanki dakikalar önce beni tehdit eden kız gitmiş, yerine masum kedi gelmişti.

Burak sonunda Begüm'ün ısrarlarına rağmen yanımıza geldi. Masamızda oturmuş, kendimizi sakinleştirmeye çalışıyorduk. Kuzey erkekleri ve Güney kızları garip bir şekilde aynı masada kavga etmiyordu. Burak yanıma geldiğinde bir eliyle saçlarımı kulağımın arkasına itti.

"İyi misin sen?" Bakışlarım nedense beni yakın bir tarihte Burak hakkında uyaran Mete'ye kaydı. Bana öfkelendiğini görüyordum. Şey... Sanırım sözünü dinlemediğimdendi.

"İyiyim," dedim. "Sen Begüm'le ilgilensen iyi olacak."

"Hayır, yanında olmak istiyorum," diye mırıldandı.

"Git," dedim. "İyiyim ben." Her ne kadar kıza küfretsem de, iyi dayak yemişti. Bundan sonra ne olacağına takıldı aklım.

Burak bana bakmaya devam ederken, "Gidince ararım seni," diye fısıldadım.

"Defne, gerçekten içim rahat olmayacak," diye fısıldadı kimsenin duyamayacağı bir sesle.

"Sorun yok," dedim ikna edici ses tonumu kullanarak. "Kızların yanındayım, hem çocuklar da var. Sen onun yanında kal. Cidden, sana ihtiyacı var."

"Mutlaka ara," diye mırıldandığında başımı onaylar gibi salladım. Alnıma bir öpücük kondurduğunda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse.

Burak yanımızdan uzaklaştıktan sonra, "Sevgilisi falan değil, abisi!" diyerek lafını esirgemedi Mete. "Arkadaş o, arkadaş!"

Ona *çok biliyorsun sen* bakışımı attıktan sonra bir yudum su içtim.

"Yalnız ne geceydi be!" diye mırıldandı Elif. Başını ayakta duran Fatih'in omzuna yaslamıştı.

"Ayakta duramayan kızsın sen, ne işin var kavgada?" diyerek gülümsedi Fatih. Elif ona cevap vermek yerine gözlerini kapattı.

"Ben bu sarışına çok şaşırdım," diyerek dalga geçti Çağatay. Ardından Su'yun arkasına geçip omuzlarını ovalarken "Aferin aslanıma!" dedi. "Seni dövüşlere sokarsam köşeyi dönerim." Su bir kahkaha patlattı. Hep birlikte Çağatay'a gülerken şuraya bir yastık koysalar uyuyacak gibi yorgun olduğumu fark ettim.

"Bir ayı olduğunu kanıtladığın için," dedi Bora, Sıla'ya. Elinde su şişesi vardı ve altındanmış gibi Sıla'ya uzatmıştı. "Bu plastik şişeyi kabul et." Sıla ayağa kalkıp bize selam verirken hep birlikte alkışlıyorduk. Sıla ve Bora tokalaştılar.

"Çok teşekkürler, efendim," dedi Sıla. "Bu gurura layık olmaya çalışacağım." Hepimiz gülerken Sıla birden ciddileşip şişenin ağzını açtı ve içinde kalan az miktarda suyu Bora'nın üstüne boşalttı. "Ayıymış!" dedi öfkeyle. "Ağzına bir tane yapıştıracaksın bunların!"

"Ya susun da uyuyalım!" diye bağırdı Elif.

Okula dönme vaktimizin geldiğini anlamıştım.

Gözlerimi Mete'ye çevirip, "Okula bırakmak için teklifte bulunmuştun," dedim. "Eğer hâlâ geçerliyse..."

"Yürü, Güney Zillisi!" dedi gülümserken.

Ardından hep birlikte kalktık masadan. Mete'nin arkasından giderken, kolumdan tutup önüne itti. "Sağın solun belli olmuyor. Sen önümden yürü," dediğinde gülümsemeden edemedim.

Hayatımın ilk kavgasını alnımın akıyla atlatmış olmamın da etkisiyle sırıta sırıta ilerledim.

Böylece hep birlikte Sarmaşık Bar'dan gülüşerek ayrıldık.

YİRMİNCİ
BÖLÜM

Defne Çınar...

O gece yaklaşık yarım saat geç kalmıştık ama ses çıkartan olmamıştı. Yani Gizem Hanım affetmişti. Kuzey erkekleri bizi okulumuza bıraktıktan sonra, kendi aralarında sohbet ede ede uzaklaşmışlardı.

Yatakhane çıktığımızda kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek pijamalarımızı giymiş, dişlerimizi fırçalamıştık.

Kızlar mışıl mışıl uyurken, ben bir sağa dönüyordum bir sola. Gizem Hanım yarın Selim diye biriyle buluşacaktı. Kafayı yemek üzereydim. Gece çok yorucu olduğu için pek bu durumu düşünme fırsatım olmamıştı ama başımı yastığa koyduğumda ne kadar kaçtığım düşünce varsa beni köşeye sıkıştırıyordu.

Gizem Hanım'ın kiminle buluştuğunu öğrenmeliydim. Ama nasıl?

Kafamda şeytani düşünceler kol gezerken, ne olduğunu anlamadan uykuya daldım.

✹

Mete Karahan...

"Yorgunluktan bittim anasını satayım," diye söylendi Arda okula giderken.

Hafifçe aşağı doğru eğimi olan yolda ilerliyorduk. Ben de çok yorulmuştum. Hareketli bir gündü.

"Güney Zillileri de az değilmiş," diyerek gülümsedim ve aklıma o an gelince bir kahkaha patlattım. Defne'yi belinden tutup kaldırdığımda attığı boşa tekmeler ve ettiği küfürler aklımdan çıkacak gibi görünmüyordu. Begüm'ün üstünde ona saldıran halini unutmak pek mümkün değildi.

"Defne de bir erkek için kavga edecek kız gibi değildi," dedi Çağatay. Bakışlarımı ona çevirirken yüzümdeki gülümseme silinmeye başlamıştı. "Gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Burak'la ne alakası var? Kızın o atarlarından sonra başka seçeneği mi vardı sanki?" diyerek atıldım.

Çağatay bana kısa bir süre kaşlarını hafifçe çatarak baktı. Ardından bakışlarını önüne çevirdi.

"Size ne oğlum ya?" dedi Bora. "Neyse... Beyler, yolumuzun üstünde bir dönerci var da."

"Bu saatte yemek mi yenir lan?" dedi Arda. "Edebinle git okuluna uyu."

"Yemek yemenin saati mi olurmuş? Allah çarpar lan, tövbe de."

Aslında benim de midem kazınmaya başlamıştı. Bir şeyler yesek fena olmazdı.

"Ben de acıkmaya başladım," dedim. "Bir şeyler yesek fena olmaz."

Böylece dönerciye gideceğimizden tamamen emin olan Bora, üç saniyelik bir sevinç dansı yaptı.

✹

Defne Çınar...

Dün gece dayanamayıp milletten otlandığım içkiler yetmiyormuş gibi, bir de doğru düzgün uyuyamamıştım. Başım cidden çok ağrıyordu.

Saat yedi gibi uyandım. Bir süre sağa sola dönüp tekrar uyumaya çalıştıktan sonra, başarısız olacağımı anlayıp yüzümü buruşturarak kalktım.

Yatağımın yanına koyduğum plastik şişeden bir yudum su içtim. Onun bile tadını beğenmemiştim.

Henüz kimse uyanmamıştı.

Saate baktım.

07:18

Yataktan kalkıp, diş fırçamla birlikte banyoya ilerledim. Aynadaki yansımama baktığımda bir anlığına korkmamak elde değildi. Saçlarım dağılmış, göz altlarım şişmişti. Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarptım. Kendime gelsem iyi olacaktı. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yüzümü kuruladım.

Dışarı çıkmak için kapıyı açıp karşımda İrem'i görmem, ikimizin de kısa süreli bir kalp krizi geçirmesine neden oldu sanırım. Korkuyla gözlerimizi aralayıp bir adım geri gittik.

"Defne?" dedi bir elini göğsüne koyup. "Ne işin var senin burada?"

"Pek uyuyamadım," diyerek gülümserken derin bir nefes verdim. Başını anlar gibi salladı.

"Anlıyorum." Ardından İrem'in geçmesi için tuvaletten çıktım. O da içeri girip kapıyı kapattı.

Ben de yapacak bir iş bulamadığımdan hazırlanmaya başladım. Siyah okul eteğimin üstüne beyaz gömleği geçirdim hızlıca. Ardından saçlarımı taradım. Hava soğuk olduğundan bordo rengindeki polarımı geçirdim üstüme. Bana biraz bol geliyordu ama hafif bol şeyleri seviyordum. Nedense hoşuma gidiyordu.

Ben hazırlanırken İrem çoktan banyodan çıkmıştı ve o da hızlı bir şekilde hazırlanıyordu.

Sınıftaki dolaba sığmayan birkaç defteri siyah sırt çantamın içine tıkıştırdım. Birden aklıma babamın gelmesiyle gözlerim doldu. Beni hâlâ aramamıştı. Yani aramayı bırakmıştı.

Hah! Neden umursuyorsam?

Bende de aptallık vardı sanırım. O, yeni manitasıyla gönül eğlendiriyordu. Bense burada onu düşünüyordum. Adalet neredeydi, nereye saklanmıştı acaba?

Yatağıma otururken bacağımı hafifçe yatağa çarpmıştım. Hafif çarpmama rağmen canım cidden çok acımıştı. Acıyan tarafa baktım. Sağ bacağımda, diz kapağımın biraz

aşağısında, sağ tarafta bir morluk vardı. Dün geceki kavgada tekme yemiş olmalıydım.

Yüzümü buruşturup yatakta biraz geriye gittim. Acaba babam Gizem Hanım'ı aramış mıydı?

Niye arayacaktı ki? Ondan vazgeçerek ona istediğini vermemiş miydim?

Gizem Hanım...

Telefonda konuştuğu kişiye kredi işinden bahsetmişti. Niye kredi için banka kovalıyordu ki? Bir de şu Selim vardı tabii. Acıktığımı hissederek guruldayan karnımı ovuşturdum. Belki de gidip Gizem Hanım'a sormalıydım. Yataktan kalkıp yatakhaneden çıkmak için kapıya ilerledim.

"Nereye?" dedi İrem gittiğimi görünce.

"İşim var," dedim. "Gelirim şimdi."

Bana anlamayan bakışlar atarken yatakhaneden çıktım. Aslında yaptığımın aptallık olduğunun farkındaydım ama delirmek üzereydim. Büyük ihtimalle Gizem Hanım, beni ilgilendirmediğini söyleyip kapıyı suratıma çarpacaktı. Hatta böyle olacağından emindim. Böyle bir diyalog söz konusu olursa kırılacağımı da biliyordum ama insanoğlu, kırılacağını bildiği bir işi yine de yapıyor, üzülünce de dert yanıyordu.

Gizem Hanım'ın odasına gidip kapıyı tıklattım ve içeri girmemi söylemesini bekledim. Gizem Hanım'dan ses yoktu ama içeriden tıkırtılar geliyordu. Ne olduğunu tahmin edemiyordum fakat odada biri olduğu kesindi. Tekrar tıklattım kapıyı. Aynı sesler gelmeye devam edince dayanamayıp kapıyı açtım.

Gizem Hanım, masasının arkasındaki koltuğun yanında durmuş çekmeceleri kurcalıyordu. Oldukça sinirli görünüyordu. Bir şeyler aradığını fark etmiştim. Onu bu halde görünce, onu dinlediğimi itiraf etmek pek cazip bir fikir gibi görünmemişti. Tabiri caizse bir an için korkudan altıma sıçabilirdim.

"Ne oldu?" dedi kafasını kaldırmadan. Hâlâ çekmeceleri kurcalıyordu. Bir an ne diyeceğimi şaşırdım.

"Şey... Ben Defne."

"Kim olduğunu sormadım, ne olduğunu sordum," diyerek tersledi. Ses tonu çok asabiydi. Ne olduğunu merak ediyordum. Bir cevap veremeden "Heh! Buldum sonunda!" diyerek doğruldu. Elinde bir telefon vardı. Ben telefonumu yanımdan ayırmazken, bu kadın nereye koyduğunu unutuyordu.

"Ben..." diyecek oldum ama, "Daha sonra, Defne," diyerek sözümü kesti ve dışarı çıktı.

Arkasından boş boş bakarken ne yapacağımı şaşırmıştım.

Gizem Hanım hızlı adımlarla merdivenlerden inerken, vücudum benden bağımsız hareket edip koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. Yatakhaneye girdiğimde herkes yeni yeni kalkıyordu. Bizimkilerin geldiğimi fark ettiğini gördüm ama onlara açıklama yapacak durumda değildim. Üstümde hissettiğim birkaç gözü umursamadan yatağımın yanına gidip çantamı ve montumu aldım.

"Nereye?"

Geri dönmek için arkamı döndüğümde Su birden karşımda belirmişti.

"İşim var," diyerek sağ tarafa bir adım attım ama Su önüme geçti.

"Neyin var?" dedi şüpheyle.

"İşim," diyerek tekrarladıktan sonra, onu kolumla hafifçe iterek kapıya yöneldim.

Diğer öğretmenlere görünmemeye çalışarak koşar adımlarla okulun çıkış kapısına ilerledim. Bir yandan da hızlıca montumu giyiyordum.

Dışarı çıktıktan sonra, hızlı adımlarla yürüyen Gizem Hanım'ı takip ettim. Bahçe kapısından çıkınca ben de çıktım. İlk önce sola dönüp ilerledi. Ona kendimi fark ettirmemek için arkasından, karşı kaldırımdan ilerliyordum. İlk kez

birini takip ediyordum. İnsan kendini kiralık katil gibi hissediyordu. Ya da ben anormaldim.

Gizem Hanım karşı kaldırımdan ilerlerken, ben de arabaların arkasında saklanarak onu takip ediyordum. İçimden bir ses, böyle mal gibi davranarak daha çok dikkat çektiğimi söylüyordu ama her gün birilerini takip etmiyordum. Biraz saçmalamam hoş görülebilirdi.

Gizem Hanım ikinci soldan dönünce hızlıca karşı kaldırıma geçtim. Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra nereye gittiği hakkında kafamda oluşan tüm fikirler silindi. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Bu kadın ne haltlar karıştırıyordu?

Dünden kalma yorgunluğumun üstüne uykusuzluk binmişti. Yetmezmiş gibi bir de yirmi dakikadır neredeyse koşarak yürüyordum. Gizem Hanım tabakhaneye bok yetiştiriyordu sanırım. Öyle bir koşuyordu ki... Yorgunluktan ölmek üzereydim.

Bir süre daha ilerledikten sonra Gizem Hanım bir kafeye girdi. Kapısının sağında ve solunda kırmızı pencereler vardı. Pencerelerin önündeki saksılarda çiçekler ekiliydi. Ev gibi görünüyordu. Burayı daha önce nasıl fark etmediğime şaşırmıştım. Gizem Hanım kapıyı hafifçe ittiğinde ben de kaldırımdaki arabanın arkasına saklandım. Boş boş kafeyi keserken gözüm sol taraftaki pencereye kaydı. Beyaz, örgülü kazağı, kumral saçları, yeşil gözleri ile tıpkı hatırladığım gibiydi. Hatta biraz kilo bile aldığı söylenebilirdi. Menü olduğunu tahmin ettiğim kâğıt parçasını inceliyordu.

Selim Taşdemir. Kuzey Erkek Lisesi'nin müdürü.

Daha sonra Gizem Hanım girdi görüş alanıma. Titrek ve derin bir nefes alırken şaşkınlıkla biraz daha dikleştirdim dizlerimi. Gizem Hanım'ı gören Selim Bey ayağa kalktı. Kadının tokalaşmak için uzattığı elini yavaşça sıktı.

Biraz daha dik bir pozisyona gelmiştim farkında olmadan. O an başımın üstünde, beni aşağı doğru iten bir el hissettim.

"Kızım, kendini mi yakalatacaksın?"

Tanıdık sese doğru baktığımda gözlerimi şaşkınlıkla araladım. Arda sol tarafımda benimle birlikte saklanıyordu.

"Arda? Ne işin var senin burada?"

"Ben de aynı şeyi sana soracaktım," dedi Gizem ve Selim'e bakarken.

"Gizem Hanım'ın davranışlarından şüphelendim işte," diyerek geçiştirdim ve tekrar bakışlarımı kafeye çevirdim. Ciddi bir konu konuştukları belliydi. Gizem Hanım yanaklarını şişirip saçlarını karıştırdı. Ah, bir de ne konuştuklarını duyabilseydim! "Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

"Gizem Hanım'ın kredi işinden bahsettiğini duymuştum."

Aslında ona anlatmam doğru muydu, yanlış mı bilmiyordum. Tek bildiğim, Arda'nın bir fikri olabileceğiydi. Ne kadar hatırlamak istemesem de, sonuçta İrem'i satrançta yenebilecek kadar hızlı düşünüyordu.

"Kredi mi?" diye sorduğunda bana dönmüş, kaşları çatılmıştı. O an onun da fikri olmadığını anladım. Gizem Hanım ve Selim Bey'in ne iş çevirdiğini anlayamamıştık.

Bıkkın bir ifadeyle tekrar kafeye baktığımda, ikisinin çok sıkı bir muhabbete girdiğini gördüm.

"Daha ne kadar beklememiz gerekiyor acaba?" diye söylendim kendi kendime. Neredeyse daha yeni gelmişlerdi ama şimdiden sıkılmıştım.

"Sabırlı ol biraz," diyerek uyardı Arda. "Belli ki önemli bir şeyi tartışıyorlar."

Söylediğine cevap vermeyip onlara bakmaya devam ettim. Selim Bey elini kaldırmış, garsonu yanına çağırmıştı. Selim Bey bir şeyler söylerken adam elindeki kâğıdı karalıyordu.

Ardından gülümseyerek oradan uzaklaştı. Garson gider gitmez Gizem Hanım tekrar bir şeyler anlatmaya başladı. Ortam ciddi ve sessizken Arda'nın birden kahkahalarla gülmeye başlaması beni şaşırttı.

"Ne oldu?" dedim kaşlarımı çatıp. Bir şey mi kaçırmıştım?

"Hiç," diye mırıldanırken bile kahkahalarla gülüyordu.

"Arda!" derken sondaki harfi uzatmıştım.

"Dün geceki haliniz geldi aklıma," diye itiraf ettiğinde gülmeden edemedim. Hâlâ o kavganın yorgunluğunu üstümde taşıyordum.

"Manitanı korumak adına kavga edecek bir hatun gibi görünmüyordun. Beni şaşırttın, Güney kızı."

Söylediğini birkaç saniye düşündükten sonra cevap vermeyi tercih ettim.

"Aslında tam olarak Burak yüzünden kavga ettiğim söylenemez," dedim. "Yani kız beni parçalara böleceğini söyleyince, kolay lokma olmadığımı göstermek istedim."

"Biraz abartılı bir şekilde gösterdin," dedi kaşlarını kaldırıp. "Yine de bu kavgada Burak'ın da etkisi vardır sanırım."

"Az da olsa," derken elimle minicik işareti yapıyordum.

"Bir şerefsizin ettiğin kavgada payı olması utanç verici değil mi?" Söylediği sözü idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Burak mı şerefsiz yani?" dedim cümleme dalga katarak. Aslında yapısında şerefsizliğin olmadığını söyleyemezdim ama gerçek düşüncelerimi bilmesine gerek yoktu. "Sanki sizin arkadaşlarınız sütten çıkma ak kaşık."

"Mete'yi kastediyorsan," dediğinde onu kastettiğimi yeni fark ettim. "Sana yaptığını hiç birimiz desteklemedik ama şu olayı aş artık. Mete, arkadaşımızı kaybetme riskini yaşadığımız için öfke doluydu ve ne yaptığını bilmiyordu. Düşünmeden hareket etti, kabul ama siz de düşünmeden hareket ettiniz. Ayrıca hatırlatırım, Mete cidden pişman. Hem

dün gece, koruduğun Burak değil, şu an gömdüğün Mete yanındaydı."

Arda ile ilgili yeni bir şey keşfetmiştim; bu çocuk konuşmaya başladığında karşısındakini çok fena yere seriyordu. Öte yandan, dün gece onu Begüm'ün yanına gönderen kişi ben olsam da, bir yanımın ona kırgın olduğunu fark ettim.

"Ama onu Begüm'ün yanına gönderen kişi bendim," diyerek mırıldandım.

"Komik olma, Defne!" dedi. "Sevdiğim hatun kavga edecek ve ben onun yanında olmayacağım? Kız beni defalarca kovsa bile ayrılmazdım oradan. Burak'ın da dün gece yanından ayrılmaması gerektiğini sen de biliyorsun."

Biliyordum. Kuzey erkekleri bile o kızların nasıl olduklarını umursamayıp bizim yanımızda kalmışlardı. Bizi ayırmak için kalabalığı yarıp yanımıza ilk onlar yetişmişti ama Burak, eski sevgilisinin yanında kalmayı tercih etmişti. Onu gönderen kişi ben olsam da, kırılmıştım.

Yanaklarımı şişirip tekrar kafeye baktığımda Gizem Hanım ve Selim Bey'in dışarı çıktığını gördüm.

"Arda," diyerek hafifçe kolunu tuttuğumda o da kafeye baktı.

"Nereye gidiyorlar?"

Selim Bey yoldan geçen bir taksiyi durdurmuştu. Gizem Hanım'ın binmesi için kapıyı açtı. Öğrencilerine bakınca, bu müdürün kibarlık yapmasına şaşırmıştım.

"Öğrenmenin tek yolu var," dedi Arda. Saklandığımız yerden çıkıp yola fırladığında bizimkilerin bindiği taksi hareket etmişti. Bir an onu göreceklerini sanıp korkudan küçük dilimi yutacaktım ama korkmam mantıksızdı. Arda işini bilirdi.

"Gelsene!" diye seslendiğinde karşı kaldırıma geçip bir taksi durdurduğunu ve ön koltuğa oturduğunu gördüm.

Koşarak karşıya geçtikten sonra arka kapıyı açıp arabaya kuruldum.

"Öndeki taksiyi takip edeceğiz!" dedim heyecanla. "Hep bunu yapmak istemiştim!" derken mutlu olduğum gözlerimden okunabilirdi. Adam bana kafamı duvara vurmuşum gibi bakıp arabayı hareket ettirmek üzereyken, sağ tarafımdaki kapının açılması ve içeri birinin girmesi bir an korkmama neden oldu.

İti an, çomağı hazırla...

"Ne işin var oğlum senin burada?" dedi Arda yanımda oturan Mete'ye bakmak için arkasını dönerken.

"Abi, sen öndeki taksiyi takip etsene," dedim sola doğru kayarken. Mete de Arda ile konuşmak için sola kaymıştı.

"Asıl senin burada ne işin var?" dedi Mete. Araba sonunda hareket etmeye başlamıştı. "Ne zamandan beri Güney kızlarıyla gizli iş çevirir oldun?"

"Gizli iş çevirdiğim falan yok, anneciğim," dedi Arda sinir bozan bir ses tonuyla. "Sadece Selim'in davranışlarından şüphelenip bu kızla karşılaştım, o kadar."

Mete şüpheyle ikimize baktı.

"Gizem Hanım ve Selim Bey öndeki takside ilerliyorlar," dediğimde gözlerindeki şüphe toz olup uçtu ve yerini şaşkınlık aldı. Arda'nın bir işler çevirdiğini nasıl düşünür, anlamamıştım.

"Sen nasıl görmedin ki?" dedi Arda, Mete'ye.

"Ben sizi izlemek için kafeden biraz daha uzakta durdum. O yüzden görememiş olabilirim."

Ardından ortama rahatsız edici bir sessizlik düştü. Arabanın içi sıcak olduğundan, ensemin terlediğini hissettim. Saçlarımı sol tarafıma yatırdıktan birkaç saniye sonra Mete enseme yapıştırdı. Aslında çok sert vurmamıştı ama bu darbeyi beklemediğimden öne doğru eğildim istemsizce.

"Oha! Allah'ın davarı!" dedi Arda arkasını dönüp.

"Kanka, ensesi tam vurmalıktı ama," diyerek gülünce, sinirime yenik düştüm ve yanağına vurup cama yapışmasını sağladım.

Sanırım... Bu onun vurduğundan biraz daha sert olmuştu.

"Ben sana öyle mi vurdum lan?" dedi bir eli yanağındayken.

Biri sana kötü bir şey yaptığında daha kötüsünü yap ki, tekrarlamaya cesareti olmasın.

Mete bir süre gözlerimin içine baktı. O an aynı şeyi düşündüğümüzü fark ettim. Sadece şakalaşmaktan bahsetmiyordum. Ona ne yapacağımı merak ediyordu. Ona bir söz vermiştim. O geceyi ona ödetecektim.

"Haklısın," diyerek bakışlarını kaçırdı. Kalan son keyif kırıntılarımız da halının altına süpürülmüştü. Bakışlarımı yola çevirdiğimde, taksinin bir alışveriş merkezinin önünde durduğunu gördüm.

"Şu sol tarafta indirin bizi," dedi Arda.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp indim arabadan.

Benden sonra hızla Arda'nın indiğini görünce istemeden de olsa gülümsedim. Taksicinin parasını Mete'ye takmıştı. Mete de arabadan indikten sonra üçümüz birlikte Gizem Hanım ve Selim Bey'in alışveriş merkezine girişini izledik. Burası, o olaydan sonra Mete ile karşılaşıp ona çamaşır denettirdiğim yerdi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Oğlum, bunlar işi pişiriyor olmasın?" dedi Mete.

"Gizem Hanım asla Selim Bey'e yüz vermez," diyerek karşı çıktım.

"Ayrıntılı olarak görebiliyorum," diye imalı bir şekilde konuştu Mete.

Tam ona bir şey söyleyecektim ki, Arda "Sonra tartışırsınız," diyerek alışveriş merkezine doğru ilerledi. Biz de çenemizi tutup arkasından gittik.

Alışveriş merkezine girdiğimizde onları bulmam birkaç saniye sürdü. Bir ara Selim Bey'in Gizem Hanım'ın sırtına dokunduğunu gördüm.

"Bak," dedim Mete'ye. "Senin müdürün Gizem Hanım'a yürüyor."

"Müdire hanımın da hoşuna gidiyor ki yürütüyor."

"Mete, keşke sen benim çocuğum olsaydın," diyerek baktım suratına. "Zevk için döverdim seni yemin ediyorum."

"Kızım, senin benimle derdin ne?"

"Nefes alıyorsun. Alma."

"Beni takip edin," diyerek bu sabah gerçekleşen ikinci tartışmamıza da son verdi Arda. Tekrar onu takip etmeye başladık. Yürüyen merdivenleri kullanarak üst kata doğru ilerlemişler, ardından terasa çıkıp bir adamın oturduğu masaya kurulmuşlardı.

Terasa açılan kapının önünde eğilmiş, onları izliyorduk. Adam kırk beş yaşlarında gibi duruyordu. Saçlarına beyazlar düşmüştü. Takım elbisesi ve çantasıyla çok ciddi görünüyordu. Gizem Hanım ve Selim Bey'i görünce ayağa kalkıp ikisiyle de tokalaştı.

"Bu adam kim?" diye fısıldadım.

"Tanımıyorum," dedi Mete.

"Bir yerde görmüş gibiyim," dedi Arda. İkimiz de ona baktık. Zihnini zorluyor gibiydi.

"Ben bu oyundan cidden sıkılmaya başladım," diyerek saklandığımız yerden hızla çıktım. Mete, "Defne, dur!" diyerek bileğimi yakalamaya çalışsa da, bu hareketim onu şaşırttığı için yakalayamamıştı.

Gizem Hanım'ın oturduğu masaya ilerlerken içimdeki ses son duamı etmemi söylüyordu. Ne söyleyeceğim ve nasıl davranacağım hakkında en ufak bir fikrimin olmamasına rağmen, adımlarımı yavaşlatmıyor, hızla masaya doğru ilerliyordum.

Beni fark eden ilk kişi Selim Bey olmuştu.

Tam karşılarında durduğumda, Gizem Hanım'ın gözlerindeki şaşkınlıkla karışık öfkeye şahit olmuştum.

Açıkçası bir şeyler oluyordu. Beni ilgilendirmiyor olabilirdi ama yardımımın dokunabileceği bir şey de olabilirdi.

"Defne?" dedi Gizem Hanım şaşkınlıkla. "Ne işin var burada?" Bir sandalye çekip otururak onu cevapsız bıraktım bir süre.

"Aslında..." diyecek oldum ama Selim Bey'in arkamdaki bir noktaya bakması durmama neden oldu. Mete önde, Arda arkada, bize doğru geliyorlardı. Yanımıza geldiklerinde benim gibi sandalye çektiler. Mete soluma, Arda ise sağıma oturmuştu.

"Sizde bir şeyler vardı," dedi Arda, Selim Bey'in şaşkın bakışlarına cevap olarak. "Bu yüzden şüphelenip sizi takip ettim. Defne de Gizem Hanım'dan şüphelenince, o da onu takip etmiş. Tesadüf eseri karşılaştık."

Selim Bey, Mete'ye anlamamış gözlerle bakınca, "Vallahi Mete yırtık çoraptan çıkar gibi aniden karşımızda belirdi," dedi Arda. Tebessüm etmemek elimde değildi.

"Defne, sana işlerime karışma yetkisini kim veriyor?" dedi Gizem Hanım iğneleyici bir ses tonuyla.

"Bence kesinlikle bir cezayı hak ediyor," dedi Mete. "Öğretmenini takip etmek ne demek?"

"Sanki sen farklı bir şey yaptın!" diyerek karşı çıktım.

"Ben en azından Arda'yı takip ettim," diyerek kendini savundu yapmacık bir sakinlikle. "Müdürümü değil."

"Buraya kadar gelen kim acaba?" diye sordum.

"Soruma cevap alamadım!"

Gizem Hanım'ın sesini duymamla, tartışmamız yarıda kalmıştı. Tekrar dikkatimi Gizem Hanım'a odakladım.

"Dün telefon konuşmanıza şahit oldum istemeden ve merak ettim. Yardımımın olabileceği bir konu var mı yok

mu, bilmek istedim. Sonuçta Güney kızları sizi sadece öğretmen olarak değil, ailelerinden bir parça olarak görüyorlar. İnanır mısınız bilmiyorum ama ben de size değer veriyorum," dedim.

Vay be! Düşündüğümden daha kolay olmuştu. Gizem Hanım ne söyleyeceğini bilemedi bir an. Ellerini ensesine götürüp derin bir nefes verdi.

"Borcum var," dedi sonunda. "Senet imzalamıştım ve ödemem gerekiyor."

"Kime?" dedi Arda.

"Berna'ya," dedi Gizem Hanım. Bunu söylemek sanki onun için işkence gibiydi.

"O kim?" diye mırıldandım.

"Her şeyi anlatacağım ama okula gidince," dedi Gizem Hanım.

"Berna kim, onu söyleyin bari?" dedim kalbim göğüs kafesimi kıracakmış gibi atarken. Hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum.

"Başka soru yok ama?" dediğinde başımı onaylar gibi salladım. Bir süre düşündü. Sanki bana söylemenin doğru olup olmadığını kafasında sorguluyor gibiydi. Sonunda ikilemden kurtulup bana bir cevap verdi.

"İrem'in annesi."

$Na_2SO_4 + H_2O = ?$
XYZ
2+2=4
YİRMİ BİRİNCİ
BÖLÜM

Ne? Nasıl? Neden?

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek bir süre boş boş baktım. Tamam, Gizem Hanım'ın öğrencisinin annesinden borç alması bir yerde anlaşılabilirdi ama İrem neden bize bundan hiç bahsetmemişti? Peki, Gizem Hanım neden Berna denen kadından borç almıştı?

"İyi ama sizin bununla alakanız ne?' dedi Mete, Selim Bey'e.

Adam biraz düşündükten sonra bakışlarını önce Gizem Hanım'a, ardından tekrar bize çevirdi.

"Bankalar bana kredi vermiyor," dedi Gizem Hanım. "Bu bey Selim'in bir tanıdığı."

Bakışlarım Gizem Hanım'ın gösterdiğini adama kaydığında, adam gülümseyerek bize selam verdi. Ben de başımı hafifçe eğmeye çalıştım ama vücudumu bile oynatamıyordum. Peki ya Selim Bey'e ne demeliydi? Neden Gizem Hanım'a yardım ediyordu? Burada neler dönüyordu?

"Çocuklar, siz biraz gezin," dedi Selim Bey. "Bizim konuşmamız gereken şeyler var."

Bir süre Selim Bey'in kibarca bizi kovduğunu anlayamadım şaşkınlıktan. Mete ve Arda ayaklandığında ben hâlâ sap gibi Gizem Hanım'a bakıyordum. Sol kolumdan birinin çekiştirdiğini hissettiğimde ayağa kalktım. Arda beni kolumdan tutmuştu. Zoraki bir şekilde ilerlemeye başladım.

"Pekâlâ," dedi Arda terastan çıkarken. "Ne düşünüyorsunuz bakalım?"

"Beynim durdu," dedim şaşkınlığımı üzerimden atamamış bir şekilde.

"Var mıydı?" diyerek gülümsedi ortada havalı bir yürüyüş yapan Mete. Böyle bir durumda bile laf sokmaya çalışıyordu.

"Seninkinin iki katı," diyerek cevap verdim.

"Bunu kenara bir yere not edelim. Tarih böyle kapak görmedi sanırım," diyerek güldü Arda.

Ben de Arda'ya katılarak gülerken, Mete onun korkunç bir şekilde taklidini yaptı.

"Yalnız o değil de, içime Bora kaçtı sanırım," dedi Arda gülmeyi kestiğinde. "Şurada İskender mi yazıyor?"

Mete cevap vermek yerine Arda'nın gösterdiği yere doğru ilerledi. Onların yanında daha fazla durmak istemiyordum ama acıkmıştım ve İskender iyi bir fikir gibi geliyordu. Gerçi böyle şeyleri tek olsam da yerdim. Bazen Sıla kadar olmasa da, ben de dişi ayıya dönüşebiliyordum.

"Benim anlamadığım," dedim masalardan birine oturup sipariş verdikten sonra. "Sizin müdürünüz olacak kem gözlü, Gizem Hanım'dan nefret etmiyor mu? Niye ona yardım etmeye çalışıyor?" Duvar kenarındaki masalardan birine oturmuştuk. Tam karşımda Mete vardı. Arda da onun yanındaydı ama bizimle alakasız gibi görünüyordu.

"Kızım, sen ne meraklı bir şeysin?" dedi Mete. "Bırak. Bir bildikleri vardır."

"Asıl sen nasıl merak etmeden durabiliyorsun?" dedim. Bu merakım bir gün başıma çok fena iş açacaktı ama ne yapabilirdim? Yaradılışımda olan bir özelliği değiştiremezdim ki.

"Gizem Hanım sana bilmen gerekenleri anlatır," dedi Mete.

Cevap vermek yerine, oflayarak çantamdan telefonumu çıkardım ve bir türlü seviye atlayamadığım, yine atlayamayacağımı bildiğim oyuna odaklandım.

İkinci başarısızlığımdan sonra daha da odaklanmıştım oyuna. Birden yüzüme gelen bir ışık dikkatimi dağıttı. Gözlerimi kırpıştırarak kafamı kaldırdığımda, Mete'nin telefonunu bana tuttuğunu, ekrana bakarak sırıttığını gördüm.

Pislik herif!

"Ver şunu!" diyerek masada öne doğru uzandım ama o da en az benim kadar hızlıydı. Telefonu kendine doğru çekip almamı engelledi.

"Fotoğrafını silmemi istiyorsan, fotoğrafımı sil," dedi sakince. Ona çamaşır denettiğim fotoğraftan bahsediyordu. O fotoğrafı asla silmezdim.

Ah!

Böyle bir durumla karşılaşacağımı tahmin etsem fotoğrafın bir kopyasını alır, telefonumda olanı rahatlıkla silerdim. Aptal kafam!

"Ne fotoğrafı?" dedi Arda kaşlarını hafifçe çatarak. Dikkatini çekmeyi başarmıştık.

"Boş ver sen," diye geçiştirdi Mete. Ardından tekrar bana dönüp, telefonundaki resmimi gösterdi uzaktan. Kaşlarım çatılmış, dudaklarım hafifçe büzülmüştü. Sanki oyunda seviye atlamaya çalışmıyor, savaşa hazırlanıyor gibiydim. "Karşılıklı silelim işte, Defne."

"Bana ne!" derken istemeyerek biraz sesimi yükseltmiştim. Bu da dikkat çekmemize neden olmuştu.

"Biraz daha bağır, Defne!" dedi Arda azarlar gibi. Birden sanki abisi tarafından azarlanan küçük bir kız çocuğu gibi yerime sindim. Arda ciddi görünüşüyle bazen insanları ürpertebiliyordu.

"Tamam ya," dedim normal ses tonumla. "Senin kankan da çok üstüme geliyor ama."

"Tamam, kapatın konuyu," diyerek kestirip attı Arda. Kendimi aptal gibi hissetmemi sağlamıştı. Konuyu kapatmak değil, Mete'nin fotoğrafımı silmesini istiyordum ama Arda'nın bu hali beni biraz ürpertmişti.

Mete bana pislik pislik sırıtırken yemeklerimiz geldi. Önümüzdeki tabakları bitirirken sessizdik. Sessizliği bölen, masanın üstündeki çalan telefonum oldu. Arayan kişi İrem'di.

Şaşkınlıkla etrafıma bakarken, Mete'nin telefonuma baktığını gördüm. Ardından göz göze geldik.

Telefonu açmalı mıydım? Açsam ne diyecektim ki? Panik tüm vücudumu sarmıştı. En iyisi açmamaktı.

Ama nereye kadar kaçacaktım?

"Aç," dedi Mete.

Ona kısa bir bakış attıktan sonra, dediğini yaparak telefona yanıt verdim.

"Alo."

"Defne? Neredesin sen?" Sesi telaşlı ve öfkeliydi.

"Şey..."

"Neredesin dedim?" Bu sefer sesi daha kırgın çıkmıştı sanki. "Sabahtan beri belki bir sorunun vardır diye aramıyorum ama insan bir haber verir."

"Geçen Kuzey erkekleriyle karşılaştığımız alışveriş merkezindeyim."

"Bekle, geliyorum."

"Ama İrem..."

"Bekle dedim!"

Hattın öteki ucundan telefonun kapandığına dair bir ses duyunca kulağımdan çekip mal mal ekrana baktım. "Kapattı," diye mırıldandım.

"Geliyor mu?" diye sordu Arda.

Başımı onaylar gibi salladım.

Şimdi ona ne diyecektim? Hesap mı soracaktım, hesap mı verecektim? Bu borç meselesini bize niye anlatmamıştı ki? Gerginlikle alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Acaba onun bu durumdan haberi var mıydı?

"Sakin ol biraz," dedi Mete ona bakmamı sağlayarak. Tuttuğum nefesimi verdikten sonra yemeğime döndüm. Kafamı dağıtmak için yiyordum şu an. Onlara bakmadan, tabağımdakileri yemeye çalıştım.

"İrem gelince biz kalkarız," dedi Mete.

"Biraz daha duralım bence," dedi Arda. "Yani... Sakinleştirmek için. Defne tek başına yapamayabilir."

Başımı kaldırıp Arda'ya baktığımda, Mete'ye bakan gözlerini bana çevirdi. Onların bir süre daha yanımda olması fikri garip bir şekilde beni rahatlatmıştı. Kendimi huzursuz hissettim birden.

"Aslında gerek yok," dedim. "Biz kendi aramızda halledelim."

"Sakin ol, atarlı," dedi Mete dalgayla karışık bir gülümseme sunarken. "Kimse kötülüğün için konuşmuyor."

Gözlerimi kırpıştırıp ikisine baktım bir süre. Sert çıktığımın farkında bile değildim. Arda'nın kötülüğüm için konuşmadığının farkındaydım ama... sadece... içimde onlarla dost olmaktan korkan biri vardı.

"Anladım," diye mırıldandıktan sonra birkaç dakika bir şey konuşmadık.

Ardından Arda ve Mete yeni transferlerden söz etmeye başlayınca yanaklarımı şişirip, yakışıklı bir çocuk bulma umuduyla etrafıma bakındım. İstediğim gibi birini göremeyince tekrar telefonumu elime aldım. İnternete bağlandığımda bir mesaj geldiğini görüp merakla kaşlarımı kaldırdım.

Burak Acar: *Günaydın.*

Mesaj geleli yaklaşık iki saat olmuştu. Sanırım cevap vermediğim için bana biraz kırılacaktı.

"İrem'den mi?"

Mete'nin sesini duyduğumda bakışlarımı telefondan çekip suratına baktım. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Başımı hayır anlamında sallayınca, "Hım," dedi şüpheyle. "Burak'tan mı?" Bu sefer başımı onaylarcasına salladım.

"Akıllanmıyor arkadaş," dedi gülerek başını başka yöne çevirirken. "Vallahi akıllanmıyor!"

"Defne, bu çocuk senin kalbini seksen yedi parçaya böldüğü zaman gülmek için orada olacağım," dedi Arda bilmişlikle. "Saf kızım benim."

Onları umursamadan Burak'a cevap yazmak için telefonumun tuşlarına dokundu parmaklarım.

Defne Çınar: *Sana da :)*

Ardından Burak'tan gelen, biraz öfkeli ve biraz kırgın bir mesajla kaşlarımı kaldırdım tekrar.

Burak Acar: *Neredesin sen? Nasıl merak ettim, haberin var mı? Dünkü olaydan sonra da konuşamadık zaten.*

Defne Çınar: *İşlerim vardı.*

Arda'nın söylediği şeyler aklıma gelince, ona kırgınlığımı belli etmeye, tabiri caizse trip atmaya başladım.

Defne Çınar: *Hem sen de meşgulsündür sanmıştım.*

Burak Acar: *Ne anlamda?*

Defne Çınar: *Yani ne bileyim. Begüm iyi değildir belki.*

Burak Acar: *Defne, yapma Allah aşkına. Hem beni sen yollamıştın. Böyle saçma konuları gündeme getirip ikimizi de kırmanı sevmiyorum. Aramız açılıyor ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor. Değer verdiğim bir insanın benden adım adım uzaklaşması düşüncesine deliriyorum.*

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirirken, kırgınlığımı yavaş yavaş unutmaya başlamıştım. Bir insana birkaç dakikadan fazla kırgın kalamıyordum nedense.

Tam cevap yazacakken, telefonum elimden çekilip alınınca korkuyla karışık bir şok yaşadım. Kafamı kaldırdığımda, telefonumu Mete'nin elinde görmek öfkelenmeme neden oldu. Mesajlarımı okuduğunu anlamam bir saniyemi almıştı.

Hızla kalkıp onun yanına gittim. Özel hayata duyulmayan saygı en nefret ettiğim şeylerden biriydi. Arkasına geçip telefona uzanmaya çalışırken o da ayağa kalktı. Bir koluyla beni iterken, telefonu tuttuğu elini benden uzaklaştırmıştı.

"Ver şunu!" diye bağırdım. "Sen ne sanıyorsun kendini?"

"Bu çocuğun bana yavşaklık dersi falan vermesi lazım," dedi Mete söylediklerimi umursamayıp mesajları okumaya devam ederken. "Ne güzel de kardeş ayağına götürüyor seni."

"Düzgün konuşsana sen!" diyerek bir tane yumruk attım omzuna. Benimle bu şekilde konuşması hoşuma gitmemişti.

"Mete, kızın telefonunu ver," diyerek araya girdi Arda.

Mete ona baktıktan sonra telefonumu uzattı. Öfkeyle telefonumu çekip aldım.

O benim neyim oluyordu ki? Ne hakla böyle özelime karışırdı? Beni öfkelendirmek için yaptığını tahmin etmek zor değildi ama sınırlarını çok aşıyordu.

"Defne?" Mete'ye bağırmak ve küfretmek için dudaklarımı araladığımda İrem'in sesini duymam, lafımın ağzımda tıkılı kalmasına neden oldu. Bir an ne diyeceğimi şaşırmış vaziyette dik dik Mete'nin gözlerine baktım. Arkamdaki bir noktaya bakıyordu. "Ne işi var bunların burada?"

Gergin bir şekilde arkama dönerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Sesin geldiği yere baktığımda bir an şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Su, Elif ve Sıla'yı görmeyi beklemiyordum.

Sonra düşününce, onların burada olması değil de, benim onları beklememem saçma geldi. Okuldan kaçar gibi çıkmıştım, elbette merak edeceklerdi. Şimdi ise, iki Kuzey erkeğiyle ne halt yediğimi merak ediyor olmalıydılar.

"Hoş geldiniz," diye mırıldandım.

"Şahsen hiç hoş bulmadım," dedi Su. "Bunların burada ne işi var?"

"Arda," dedi Mete, Su'yu umursamadan. "Biz en iyisi gidelim, kızlar kendi aralarında halletsinler."

Arda başını onaylar gibi salladı. Diğer kızların da geldiğini görünce, İrem'i sakinleştirebileceğimizi düşünmüştü sanırım.

Onlar uzaklaştıktan sonra masaya yerleştik. Ben tekrar eski yerime, duvar kenarına oturmuştum. İrem karşımda, Sıla onun yanındaydı. Elif de sol tarafıma oturmuştu ve onun yanına Su için sandalye çekmiştik.

Hepsi meraklı gözlerle beni süzüyordu.

"Anlat hadi," dedi İrem otuz saniye sonra.

Anlat demesi kolaydı tabii. Neler düşündüğümü ve neler hissettiğimi çok iyi biliyordum ama bir türlü sözlere dökemiyordum bunları.

Sonunda daha fazla düşünmenin bana bir yararı olmadığını anlayarak, doğaçlama konuya daldım. "Gizem Hanım'da bir şeyler fark ettim," dedim. "Garip davranıyordu. Takip etmeye karar verdim."

"Kızım, vallahi izlediğin diziler sana çok dokunmuş. Müdürünü takip etmek nedir lan?" diyerek lafımı böldü Sıla.

"Bir sus da kız anlatsın," dedi Elif. İrem ise sessizce gözlerimin içine bakıyordu.

"Daha sonra bir kafeye gidip biriyle buluştu," diyerek anlatmaya devam ettim.

"Kim kim?" dedi Su saf bir heyecanla. "Yemin ediyorum kitap okurken bu kadar heyecanlanmıyorum."

"Selim Bey. Kuzey Erkek Lisesi'nin müdürü."

"Ya senin şakana tükürürüm, çocuk!" dedi Sıla inanamıyormuş gibi. Ona ciddi olduğumu gösteren bir bakış attım. Ardından *Essah mı?* der gibi tek kaşını kaldırdı.

"Daha sonra birlikte kafeden ayrıldılar ve buraya geldiler," diye sözlerime devam edince herkes ciddi olduğumu sonunda kavramıştı.

"Defne," dedi Elif. "Şu an şaka yaptığına inanmak istiyorum."

Şaka yapmadığıma ikna edecek bakışlar attıktan sonra anlatmaya kaldığım yerden devam ettim. "Onları takip ederken Arda ve Mete ile karşılaştım. Onlar da Selim Bey'de bir

şeyler hissetmiş ve takip etmeye karar vermişler. Aslında Mete, Arda'yı takip etmiş ama her neyse... Selim Bey'in bir tanıdığıyla buluşmak için buraya gelmişler."

"Gizem Hanım niye o adamın bir tanıdığıyla buluşmak istesin ki?" dedi Su.

Sıla ve Elif gibi o da bir şey anlamamıştı. İrem ise hissettiklerini gizleyerek, tek kelime etmeden dinliyordu beni.

"Kredi çekmek için," dedim kalbim boğazımda atarken. O an İrem'i süpürge dolabında yakaladığım an geldi aklıma. Tam İrem'in gözlerinin içine baktım. O an, bildiğimi bildiğini fark ettim ve gözlerimi ayırmadan konuşmaya devam ettim. "Gizem Hanım birinden borç almış."

"Kimden?" diye sordu Su.

"Annemden."

İrem ilk kez konuşmuş, kızların şok olmasına neden olmuştu. Birkaç saat öncesine kadar yüzümün aldığı şekli şimdi başkasında görmek eğlenceliydi.

"Pardon, bacım?" dedi Sıla anlamamış gibi İrem'e bakarken.

İrem her şeyi biliyordu demek. İçimde küçük bir nokta onun haberi olmaması ihtimali üstünde duruyordu ama Gizem Hanım bunu bana bile söylediyse, onun haberinin olmaması çok zordu.

Madem İrem her şeyi biliyordu, o zaman neden bize söylememişti? Ben hayatımın en ince ayrıntısını bile anlatmışken, o neden anlatmamıştı? Kırıldığımı hissetmiştim.

"Gizem Hanım ve annem eski dostlar," diye anlatmaya başladı nihayet. "Bu okula başlarda istemeyerek gelmiştim, tıpkı Defne gibi. Liseye başladığım ilk yıl biraz çekingendim. Sonra Su, Sıla, Elif, Ada gibi kızlarla tanıştım. Güney Kız Lisesi'ni cidden sevdim. Orada bir yuvanın sıcaklığı vardı ama annem nereden aklına geldiyse, bu yılın başında beni bu okuldan almak istediğini söyledi. Gizem Hanım da

zaten bu okulda oldukça başarılı olduğumu, artık bir çocuk olmadığımı ve beni istediği gibi sürükleyemeyeceğini hatırlattı anneme. İkisi benim yüzümden derin bir tartışmaya girdiler. En sonunda annem, Gizem Hanım'ın ona olan borcunu hatırlattı."

İrem konuşmayı bitirdikten sonra aramızda birkaç dakika öldürücü bir sessizlik oluştu. Söylediklerini hazmetmek, kendimi onun yerine koymak... biraz zordu.

"Annenden neden borç almıştı ki?" dedi Sıla sonunda sessizliği bozarak.

"Nedenini bilmiyorum. İkisi de anlatmadı ama annem Gizem Hanım'a senet imzalatmıştı."

Birkaç dakika daha kaçınılmaz bir sessizlik oluştu.

"Annen polise gitse haklı olmaz mıydı?" diye bir soru sordu Su. "Sonuçta daha reşit olmadın. Annen Gizem Hanım'ın hayatını kanuni yoldan kolayca mahvedebilir."

"Öyle bir şey yaparsa onu asla affetmem, biliyor," diye cevap verdi. "Ama bir yandan da sıkıştırıyor işte."

"Güçlü bir dostluğun parçaları olduğumuzu sanıyordum," dedi Elif. "Bunu bizden niye sakladın? Niye bize söylemedin?"

"İstedim," dedi İrem tüm samimiyetiyle. "Yemin ederim istedim."

"Kendi kendine işkence etmene ne gerek vardı ki?" dedi Sıla.

"Nasıl söyleyebilirdim ki?" diyerek savundu kendini İrem. " *Hey, kızlar! Benim annem dostuna bile senet imzalatıp, onu kafese tıkacak kadar kötü biri!* demek ne kadar zor, haberiniz var mı?" İçimden bir parça ona hak verdi. Aile sorunları kolay kolay söylenebilen bir şey değildi.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye mırıldandım.

"Bilmiyorum," dedi. Bu kelime onun dudaklarından çıkınca o kadar garip gelmişti ki.

İrem Doğan... Bilmiyor!

Bir an içimden gülmek geldi ama bunu yaparsam kızların üstüme çullanacaklarını düşündüm.

"Tek bildiğim şey, bir şekilde Gizem Hanım'ın bu borcu ödemek zorunda olduğu," diye sözlerine devam etti İrem aklımdan geçenlerden habersiz olarak.

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Su.

Haklıydı. Gizem Hanım bu belayı İrem yüzünden başına almıştı. Yani bu artık hepimizin meselesiydi.

"Ne yapabiliriz?" dedi Sıla umutla.

"Kızlar, bahsedilen para biraz fazla. Pek bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi İrem umutsuzlukla.

"Her zaman bir yol vardır," dedim kendimden emin bir şekilde. "Aramayı bilirsen, her zaman bir çıkış yolu bulursun. Neyse, bu konuyu okulda tartışalım."

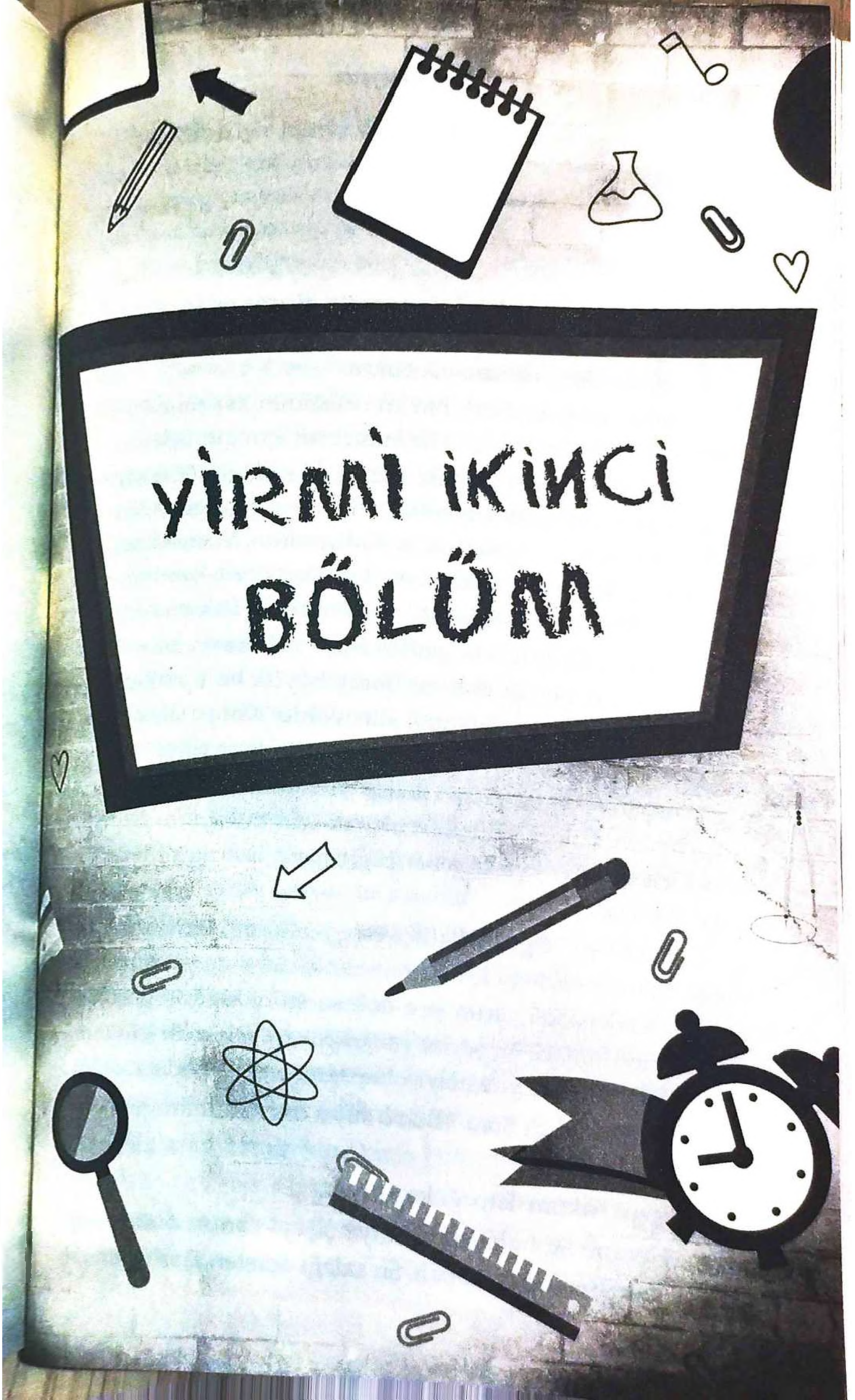
"Ve İrem," dedi Elif. "İşler ne kadar berbat giderse gitsin, biz her zaman senin yanında olacağız, bunu sakın unutma ve bir daha tüm yükü kendi omuzlarında taşımaya kalkma."

"Ay, duygusallaştım şimdi," dedi aptal sarışınım. "Gelin grup sarılması yapalım." Ardından kalkıp İrem'in arkasına geçti ve kollarını onun boynuna doladı. Sıla da bu hallerini görünce, yan tarafından yapıştı İrem'e.

İrem'in gözlerinin dolduğunu görmek, dudaklarımda bir tebessüm oluşmasına neden oldu.

İrem'in gözleri Elif'le beni bulduğunda, ona sarılmamızı istediğini hissettim. Elif'le kısa bir süre göz göze geldikten sonra yavaşça yanına gidip, dördüne de sarılabildiğim kadar sıkı sarıldım. Onlara ne kadar sıkı sarılırsam, bizi yıkmaları o kadar güçleşecekmiş gibi hissettim birden.

Gün sarılma günüydü! Kızların kemiklerini kırmak ister gibi daha sıkı sarıldım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hava şaşırtıcı derecede güneşliydi ama ne yazık ki güneş insanları aldatıyordu. Hava hâlâ insanın götünü donduracak kadar soğuktu.

Mete ve Arda sabah birden ortalıktan kaybolmuşlardı. Büyük ihtimalle birkaç kızla buluşmak için gitmişlerdi.

Kendimi Oğuz'u elinden alınmış Leyla gibi hissediyordum. Öyle yalnız, öyle çaresiz... Onlar kızlarla eğlenirlerken, ben burada kıllı heriflerle ders dinliyordum. Manitasızlıktan yakında Bora'yı elleyebilirdim. Bora'yı geçtim, kendimi bile götürmeye kalkışabilirdim. Kimse tehlikenin farkında değildi.

Mete ve Arda olmadığından Fatih ve Bora en arka sıraya kurulmuştu. Ben de önde oturarak büyük bir aptallık yapmıştım. Güneş tam suratıma vuruyordu. Kimya dersi zaten yeterince çekilmezdi. Bir de güneşle uğraşıyordum.

Çantamdan bir kitap çıkarıp yüzümün sol tarafına yapıştırdım. Güneş şiddetle vurmak için buraya oturmamı beklemişti. Evren bile geberip gitmemi istediğini haykırıyordu resmen.

Uyku bastırdığında hafifçe esneyerek camdan dışarı baktım. Son ders olduğu için zaman sanki daha da yavaşlamıştı. Camın arkasında yarım şişe dolusu su olduğunu görünce, öğretmen tahtaya bir şeyler yazarken şişeyi almak için camı açtım. Ortasından yuvarlayıp, kapağını açarak patlatacaktım.

"Kanka," dedi Bora. "Ben o suyu oraya buharlaşsın diye koydum, dokunma."

Şişeye baktım, kapağı kapalıydı.

"Hocam! Su buharlaşsın diye şişeyi camın önüne koymuş ama şişenin ağzı kapalı. Şu salağı dersten atar mısınız?"

"An itibariyle kimya dersine karşı tüm ilgim bitti," dedi zaten dersle ilgisi olmayan Mert. En arka sırada, kollarını sıraya yaymış uyuklarken birden kafasını kaldırdı. "Bunun hesabını kim verecek, hocam?"

"Ders başladığından beri uyuyorsun lan, Allah'sız!" dedi Bora.

"Beyler!" diyerek disiplini tekrar sağladı kimya öğretmeni. "Şunun şurasında birkaç dakikamız kalmış zaten. Öğrenmek isteyenlere engel olmayın bari!"

"Hocam, tek öğrenmek isteyen Bora gibi görünüyor ama yine de siz bilirsiniz," dedi sınıftan bir ses.

"Zaten üç dakika kalmış, bırakıverin hocam ya," dedi başka bir ses.

Öğretmen kolundaki saate baktıktan sonra başını onaylar gibi salladı. Bir kısmımız kendi arasında muhabbete dalarken, bir kısmımız telefonunu kurcalıyor, bir kısmımız ise uyuyordu. Ben uyuyan tarafta olmayı seçtim. Dersin bitmesine az bir vakit olduğundan, gözlerimi kapatmamla açmam bir olmuştu sanki.

Zil çaldıktan sonra sanki birisi beni öldürmüş, ardından hayata döndürmüş gibi sırıtarak kaldırdım başımı.

Okul denilen şey ne kadar da gereksizdi. Okul bizden zekâ değil, ezber istiyordu ama ne yazık ki ne kadar hayalim varsa hepsi için para gerekiyordu. Para kazandıran bir iş de okul yoluyla bulunuyordu. Haksızlıktı ama yapacak bir şey yoktu.

Çantalarımızı kapıp sınıftan çıktıktan sonra, Arda ve Mete'nin sap gibi kapının önünde beklediklerini gördük.

"Neredesiniz lan siz?" dedi Bora sınıftan çıkar çıkmaz.

"Siz anca bizsiz karı kızla buluşun," diyerek atar yaptı Fatih.

"Ne karısı kızı oğlum ya?" dedi Mete. "Defne'nin yanındaydık."

"Defne? Güney kızı olan Defne?" dedim hafifçe şaşırarak. Arda başını onaylar gibi salladı. Onunla ne işleri olabilirdi ki?

"Ne bok yemeye onun yanındaydınız?" dedi Fatih lafı ağzımdan alarak.

"Yatakhaneye gidelim, anlatırız," dedi Mete ilerlerken. "Şu formalardan bir kurtulalım."

Hep birlikte onu takip ederek yatakhaneye gittik. Dikdörtgen şeklinde bir odaydı. Yataklar duvar kenarına yerleştirilmiş, yanlarına küçük birer dolap konulmuştu. Hiç saymamıştım ama yirmi beş otuz kişi kalıyorduk sanırım burada.

Bizimkileri bırakıp kendi yatağıma doğru ilerledim. Çantamı yatağımın kenarına fırlatıp, kollarımı iki yana açarak kendimi yatağa attım. Okul insanı sadece fiziksel olarak değil, psikolojik olarak da yoruyordu. Bir an önce okuldan kurtulup çalışmak istiyordum.

Cebimden telefonumu çıkarıp biraz kurcaladım. Bir günü daha yara bere olmadan atlatmış sayılırdık.

Birkaç dakika sonra sıkılıp telefonumu yatağın üstüne fırlattım ve dolabımın karşısına geçtim. Dolaptan siyah bir eşofman ve aynı renk tişört çıkardım. Okul formasından kurtulup rahatladıktan sonra telefonumu tekrar elime aldım. Birkaç istek onaylayıp, Twitter'a göz gezdirdim ama nedense can sıkıntımı bir türlü gideremiyordum.

Yataktan kalkıp telefonumu cebime attım ve Mete'nin yanına doğru ilerledim. Geldiğimi fark etmemişti bile. Yatakta oturmuş, dirseklerini bacaklarına dayamıştı. Telefonuna bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Neye baktığını görmek için etrafından dolanıp, arkasından yaklaştım. Omzunun üstünden telefonun ekranına baktım.

Bu... Defne miydi? Elindeki telefona öyle bir odaklanmıştı ki, sanki dünya meselesi çözüyor gibiydi. Kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüştü. Cidden buradan bakıldığında tatlı çıkmıştı. Peki, bu çocuk bu kızın fotoğrafını ne yapıyordu?

Yoksa?

"Ne ayaksın lan sen?" dememle korkuyla yerinde zıplaması bir oldu.

"Oğlum, haber versene gelirken!" dedi. Telefonunu çaktırmadan cebine sokmaya çalışmıştı ama gözümden kaçmamıştı.

"Ne bok yemeye bakıyordun o fotoğrafa?" dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak. Aklımda garip garip soru işaretleri oluşuyordu ve hiçbirinin doğru olmamasını diliyordum.

"Salak mısın oğlum sen? Ne bakacağım? Mal gibi çıkmış, onunla biraz dalga geçiyordum işte."

Bir süre gözlerinin içine baktım. Gözbebekleri büyümüş, ne tepki vereceğini bilememişti. Hareketleri ve tavrı aniden değişmişti. Karşımda arkadaşım olan Mete'den eser yoktu. Sonra düşünmeden söylediğim, ikimizi de şaşırtacak bir soru döküldü dudaklarımdan.

"Sen bu kızdan hoşlanıyor musun?"

✺

Defne Çınar...

Okula doğru giderken, Gizem Hanım'ın bize ceza vermemesi için dua ediyordum.

Kuzey erkeklerinin hesabı bize kitlediğiyle ilgili söylene söylene kasaya gittiğimizde, kasadaki kadının hesabımızın ödendiğini söylemesi biraz utanmama neden olmuştu. Ardından Gizem Hanım'ı beklemeden okula geri dönmeye karar vermiştik. Zaten yüz yüze geldiğimizde yeterince azarını işitecektim, kaçış yoktu. Canım sıkkın bir şekilde ilerlerken kimse bu konu hakkında konuşmuyordu. Gizem Hanım'a yardım etmenin bir yolu mutlaka olmalıydı. Aklımdan bu konuyu kısa süreliğine silmeye karar verdim. Bu konu elbet düşünülüp, tartışılacaktı ama şimdi hiç içimden gelmiyordu. Diğer kızlar da benimle aynı fikirdeydi belli ki.

"Ee?" diyerek sessizliği bozan isim elbette Su olmuştu. Aptal sarışınım yine gerginliğe dayanamamıştı.

"Ee'si cidden çok acıktım," dedi Sıla.

Başımı ona katılır gibi salladım.

Yemek ne güzel şeydi yahu! İnsan strese girdiğinde bile hemen yemek yiyerek kafasını dağıtabilir, mutlu olabilirdi. Eğer mutlu olmanın tek yolu yemek yemekse, sanırım benim sonsuza dek yemem gerekecekti.

"Ben de," diyerek onayladı Su.

Ona cevap vermek yerine yürümeye devam ettik. Aslında bir şeyler söylemek istiyordum ama hiç içimden gelmiyordu. Aynı şey hepimiz için geçerli olacak ki, kimse ona bir cevap vermedi.

"Hadi ama biraz neşelenin!" diye bağırdı Su sonunda bu sessizliğe dayanamayıp. Bağırırken kollarını iki yana açmış, kocaman sırıtmıştı.

"Neşelenin ya, neşelenin!"

Erkek sesi olduğunu tahmin ettiğim bir ses duyduğumda kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. İki tane acınılası tiple aramızda yaklaşık iki metre vardı. Soldaki kirli sakallı, kahverengi saçlara ve aynı renk gözlere sahipti. Açık renk bir kot giymiş, siyah bir tişörtü üstüne geçirmişti. Tamam, hava güneşliydi ama hâlâ soğuktu bana göre. Bu maldaki Tarzan havaları neydi?

Sağdaki ise siyah bir pantolon ve aynı renk ceket giymişti. Sarı saçları var gibi duruyordu ama açtırıcı kullandığını anlamak zor değildi. Kahverengi gözlerini oyasım gelmişti. İkisinin de ince yapısı vardı.

"Pardon," dedi Elif kaşlarını çatarak. "Bir sorun mu vardı?"

"Hiç," dedi sağdaki. "Biraz takılır mıyız, kızlar? Arkadaş arıyorduk biz de."

"Hayır," dedi İrem. "Teşekkür ederiz."

"Ama niye?" dedi soldaki tam biz gidecekken.

"İrem, bunlara karşı kibar olamazsın. Ne oluyor lan, ırzını siktiklerim? diyerek dalman lazım," diye fısıldadım çocukların duyamayacağı şekilde.

"İşinize gidin, kardeşim," diyerek tersledi Sıla.

"Altı üstü takılalım diyoruz be güzelim," dedi sağdaki gevşekçe. "Ne kızıyorsun?"

"Bana bakın," dedim kendimi daha fazla tutamayarak. "Üç saniye içinde toz olmazsanız, gitmek için şansınız olmaz. Aynısı ananıza, bacınıza yapılsa, ortalığı kasıp kavurursunuz ama siz istediğiniz kıza, istediğiniz gibi davranabilirsiniz, değil mi?"

Çocukların tehdit etmemden rahatsız olduklarını görebiliyordum. Sanki saldırmamak için kendilerini zor tutuyorlardı ama o kadar öfkelenmiştim ki, kendime engel olamıyordum.

"Bana bak! Kızsın dedik, kibar konuşalım dedik ama sendeki bu tavırlar ne?" dedi sağdaki.

"Bırak lan!" diye atıldı Su. "Sen kibarlığı yavşaklıkla mı karıştırıyorsun?"

Sağdaki daha fazla dayanamayıp Su'yun kolunu kavradı. Tam elini kaldırmış, Su'ya bir darbe indirecekti ki, Su adamın bacak arasına bir tekme savurdu. Adam iki büklüm olurken, tamamen içgüdülerimle kafasına çantamı geçirdim. Su'yla birlikte çakma sarışına tekme yumruk dalarken, diğer şerefsizin de arkadaşını kurtarmak için bize doğru yaklaştığını gördüm. Korkuyla bir an gerilmişken, İrem çocuğun sırtına çıkıp kafasına yumruk atmaya başladı. Tam o sırada Sıla'nın, adamın midesine sert bir tekme atarak geriye doğru ittiğini gördüm. Elif ise hemen çantasından biber gazını çıkarıp adamın gözlerine sıkmıştı.

İki günde iki kavga...

Vallahi kendimizi aştık!

Önüme dönüp çantamı adamın kafasına vurmaya devam ettim. Su, adama art arda sert tekmeler savururken

yüzümü ekşitmeden edemedim. Hak edenlere bile acı çektirildiğinde üzülecek kadar vicdanlı biri olsam, belki adama vurmayı kesebilirdim.

İçimden ince yapılı oldukları için şükrettim. Kaslı bir şey olsalardı ne halt yiyecektik?

Adamın kafasına çantayla vurmaya devam ederken, "Gergedan çükü!" diye saydırmaya başladım. "Ağzına işediğimin şerefsizi!"

Telefonumun çalmasıyla Su'yu bir an yalnız bırakmak zorunda kaldım. Ekrana baktığımda çocukluğumdan beri tek arkadaşımın, yani Çetin'in aradığını gördüm. Elimi yeşil ekranda kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim, Çetin."

"Defne, iyi misin? Sesin bir garip geliyor."

Gözüm İrem ve Sıla'nın yere yatırdığı herife kaydığında, Sıla'nın iki elini birbirine kenetlemiş bir şekilde adamın tepesinde dikildiğini gördüm. Sıla, "This is Sparta!" diye bağırarak adamın üstüne atlayıp, kenetlediği ellerini sertçe karnına vururken gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Defne?" dedi Çetin telaşla. "Ne oluyor orada?"

"Şerefsiz ağaçkakan!"

Su'yun sesini duymamla ona bakmam bir oldu. Adam yüzünü duvar kenarına dönmüş korunmaya çalışırken, Su kafasına avuç içleriyle vuruyordu.

"Çetin, kanka, biz şimdi adam dövüyoruz. Seni sonra ararım," dedikten sonra telefonu kapatıp tekrar çantama koydum ve "At götü!" diye bağırarak Su'ya yardım etmeye başladım.

✺

"Ay vallahi çok yoruldum!" diyerek kendimi Büyük Salon'daki koltuklardan birine, Sıla'nın yanına attım.

Etraf kalabalık olmaya başlayıp birkaç kişi "Polis çağırın!" diye ortalıkta dolanınca, oradan uzaklaşmak zorunda kalmıştık. Zaten beş dakika ya durmuştuk, ya durmamıştık

ama tüm enerjimiz tükenmiş gibiydi. Bir de ayaklarımız popolarımıza vura vura okula kaçmıştık.

"Vallahi iyi stres attım, özüme döndüm," dedi İrem sırıtarak.

Sıla ile ikili koltuğu kapladığımızdan, İrem tek kişilik koltuğa yayılmıştı. Su iki tane büyük yastığı yerde birleştirip üstüne uzanmış, adını Haydar koyduğu pelüş ayısına sarılmıştı. Elif ise tekli koltukta, gözlerini kapatmıştı.

Keyfimiz gayet yerindeydi. Birkaç saat önceki *'lohusa dönemindeki kadın duygusallığı'* durumunu atlatmış, eski halimize dönmüştük.

"Çok uykum geldi," diye mırıldandı Su.

"Sence bu benim umurumda mı? Hayır yani, bir bak bakayım umurumda mı?" diyerek dalga geçti Sıla.

Su arkasını dönüp elindeki ayıcığı Sıla'ya atınca, İrem'le gülmeden edemedik. Bu ikisinin atışmalarını seviyordum.

"Geri ver Haydar'ımı!" diye bağırdı Su.

"Nasıl bir anormal oyuncak ayısına *Haydar* ismini koyar?" dedi Elif. Uyku modundan sıyrılmıştı kısa bir süreliğine. Ardından başını arkaya yatırıp, "Allah'ım!" dedi. "Güney kızları farkını yine ortaya koyuyor!"

"Yemek yesek mi artık?" dedi Sıla. "Karnım zil çalmayı bıraktı, artık horon tepiyor."

"Ben de acıktım ya," dedim yerimden kalkarken. "Zaten bugün bayağı kilo kaybettik. Biraz yemek yiyelim bence.

✺

Arda Akkaya...

Yemekhanede oturup önüme karnıyarık konulana kadar ne kadar acıktığımı fark etmemiştim bile. Bora, karnıyarığı gördüğü zaman kollarını iki yana açmış ve "Yüce Zeus!" diyerek sevincini belli etmişti.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Bora karnıyarığın üstüne konulan domatesi ağzına atarken. "Resmen karnıyarık bu.

Sanki bu bir hayalmiş ve birazdan ıspanağa dönüşecekmiş gibi geliyor."

Ardından oturduğu sandalyede hafifçe yana eğilip cebinden telefonunu çıkarttı. Ekranın birkaç tuşuna bastıktan sonra başını masanın üstünde eğdi ve telefonu kaldırdı.

Karnıyarıkla selfie çekilen bir kardeşe sahiptim.

Allah'ım, merhamet!

"Cidden," dedim etrafa boş boş bakarken. "Tek zeki insan olmaktan yoruldum. Sizden zeki olmanızı beklemiyorum ama aptal olmamaya çalışın bari."

"Bu çocuk matematikten 100 aldığından beri çok değişti," dedi yanımda oturan Çağatay bir elini saçlarıma götürürken. "Yoksa bu kadar egoist değildi bu çocuk."

Sırıtarak eline bir tane yapıştırdım.

"Şimdi gençler," dedi Fatih ciddi bir konu konuşacağını belli eden ses tonuyla. "Neler olduğunu anlatmadınız? Neden Defne'nin yanına gittiniz?"

"Geleceğin Einstein'ını yormak istemiyorum, ben anlatırım," dedi Mete hafif bir tebessümle. "Arda'da bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Kafasını karıştıran bir şeyler var gibiydi. Bu sabah kimseye açıklama yapmadan okuldan çıkınca, onu takip etme gereği duydum."

"Biraz daha dikkatli baksa, benim Selim Bey'i takip ettiğimi görebilirdi zeki arkadaş," diyerek araya girdim.

"Niye Selim'i takip ediyorsunuz, oğlum?" dedi Bora. "Siz ergenliği niye bu kadar ağır yaşıyorsunuz? Kendinize gelin."

"Defne ile orada karşılaştılar," diyerek duymazlıktan geldi Mete. "Bir süre ne yaptıklarını izledikten sonra ben de onlara katıldım. Selim Bey, Gizem Hanım'la buluşmuş."

"Niye?" dedi Çağatay kaşlarını anında çatıp ciddileşerek. "Ciddi söylüyorum, *Arka Sokaklar* dizisinde bu kadar heyecanı bulamazsın."

"Aslında başta manitacılık durumları olduğunu bile düşündüm ama meğer Gizem Hanım'ın borcu varmış ve kredi çekmesi gerekiyormuş. Selim Bey bir tanıdığından yardım isteyerek Gizem Hanım'a destek olmaya çalışmış."

"Amaç?" dedi Fatih.

"Gizem Hanım'a yardım ediyor işte," dedim. "Amaç bu."

"Kaptan Bora konuşuyor! Kaptan Bora konuşuyor!" dedi Bora dikkatleri üstüne çekerek. "Çıkarın beni bu kaptan!"

Ardından sanki yüzyılın en komik esprisini yapmış gibi yüzünü Fatih'in suratına tutup, genzinden garip bir ses çıkartarak güldü ama gülüşü saliseler kadar kısa sürmüştü. Fatih'in Bora'ya tokadı yapıştırması kahkaha atmamıza sebep olmuştu. Bora şoku atlattıktan sonra Fatih'in kafasını kolunun altına aldığında, ikisi birlikte debelenmeye başladılar.

"Durun be oğlum!" dedim. "Çocuk musunuz siz?" Ancak beni dinlemeyeceklerinden emindim. Kalkamayacak kadar da kendimi üşengeç hissediyordum şu an.

"Tamam abi, sakin ol."

Kafamı çevirdiğimde, Batuhan'ın sol tarafımdaki masaya oturduğunu gördüm. Telefonla konuşuyor, abisi olduğunu sandığım kişiyi nedense sakinleştirmeye çalışıyordu. Yapılı, psikopat bir çocuktu. Psikopat dediysem, kesinlikle kızlara el kaldırmışlığı yoktu. Sevgilisine kızar, sağa sola yumruk atarak hıncını çıkartmaya çalışırdı. Hemen hemen benim boylarımda, siyah saçlara ve aynı renk gözlere sahipti.

"Abi, anlıyorum," diyerek devam etti. Artık Fatih ve Bora'ya değil, Batuhan'a bakıyordum. "Ama sakin olmalısın. A-alo? Orada mısın?" Telefonu kulağından çekip ekrana baktı. Telefon suratına kapanmış olmalıydı ki bıkkınlıkla bir *of* çekti.

"Kim ölmüş lan?" dedi Bora etrafa aptal bir çocuk gibi bakarken.

"Eben ölmüş, Bora," diyerek karşılık verdi Batuhan.

"Hop!" diyerek araya girdi Çağatay. "Ebelere laf yok. Ben de az çok ebe sayılırım. Ebelere sahip çıkalım. Ebeler canımızdır. Pankart hazırlayıp Taksim'e mi gitsem?"

"Su ile doğurttuğunuz çocuğu bulup en değişik ebe küfürlerimi ona sunasım geliyor," diyerek dalga geçti Bora.

Mete "Abinin nesi var?" diye sorunca, Batuhan tepsisini alıp bizim masaya geldi.

"Karısı evleniyor."

"Pardon kardeş?" dedi Fatih şaşkınlığını koruyamayarak. Benim bile aklım karışmıştı.

Karısı...

Evleniyor?

Karısı!

"Olay biraz karışık," diyerek anlatmaya başladı. "Demir dediğimiz aptal abim bundan yaklaşık bir yıl önce bir kızla gizli gizli evlendi. Kızın ailesinden onay çıkmayınca başka seçeneklerinin kalmadığını düşünmüşler. Her neyse... Şimdi de ailesi, kızı zorla biriyle evlendirmek istiyor. Kız zaten evli olduğu anlaşılmasın diye ailesini bir şekilde kandırmış. Önce imam nikâhı kıymak istediğini söylemiş. Özetle, kız bu cuma evleniyor."

"Oha!" diyerek şaşkınlığını belli etti Mete. "Oğlum, şimdi ne olacak?"

"Kız zaten evli olduğunu saklamayıp söylese ya?" diye bir öneride bulunduğumda, "Evde zorla tutarlar," diyerek bir cevap aldım.

"Nasıl yani? Kolay mı bir insanı zorla tutsak etmek? Polise gidin," diyerek lafı ağzımdan aldı Çağatay.

"Kız fazla Pollyanna. Ailesi kızını zorla biriyle evlendirmeye çalışıyor ama kız hâlâ onları düşünüyor," diye cevap verdi Batuhan.

"O zaman ne yapacaklar?" dedim. Aklımdaki tüm çözüm yollarına bir cevabı vardı.

"Bilmiyorum," dedi Batuhan. "Bu cuma abimin yanına gideceğim. Bana ihtiyacı var."

"Kanka," dedi Bora. "Kulağa çok aptalca gelecek, çünkü bana bile aptalca geliyor ama... Abinin karısını kaçıralım?"

Önerdiği şeyi ben bile birkaç saniye idrak edemedim

✺

Defne Çınar...

"Eski sevgilim fotoğrafımı beğenmiş," dedi Su, Büyük Salon'daki tekli koltukta bilmiş bilmiş gerilirken.

"Sen de kendini beğenmişsin," dedi Sıla arkamdaki ikili koltukta otururken. "Biz bir şey diyor muyuz?"

"Sıla, bak bu iki oluyor. Yemin ediyorum en sonunda abur cubur deponu patlatır, tüm kızlara dağıtırım, görürsün," diyerek tehdit etti Su.

Sıla inanamıyormuş gibi dudaklarını aralarken, şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı. Su ise dil çıkartmakla yetindi.

"Siz böyle dalga geçip gülüyorsunuz ama haftaya sınavlar ikili ikili girecek haberiniz yok, kızlar," dedi İrem.

Sınavlar için endişelendiğim ilk yılımdı. Bir türlü o atlayamadığım seviyeye sahip oyunu açtım. Üçüncü denemeden sonra kaşlarımın çatıldığını hissettim. Yedinci denememde Allah tarafından bir güç geldi sanki. Oyuna iyice odaklandım. Tam o lanet seviyeyi geçecekken telefonumun titremesi neredeyse deliye dönmeme neden olacaktı. Her kim arıyorsa sövmeyi düşünüyordum ki, arayan kişinin annem olduğunu gördüm.

Uzandığım yerden kalkıp kızların yanından uzaklaştım.

"Alo," dedim yeterince uzaklaştığıma karar verip telefonu açtığımda.

"Bir tanem! Nasılsın?" dedi annem neşeyle.

"Sana ne?"

Aslında annemle böyle konuşan biri olmadığım gibi, ailesindeki bireyleri bu şekilde tersleyenleri de ayıplayan

biriydim. Ama bunca zamandır hiç aramaması, merak etmemesi beni öylesine üzmüştü ki, istemeyerek de olsa onu kırmıştım.

"Kırgın mısın?" dedi artık üzüntünün hâkim olduğu ses tonuyla. Açıkçası moralinin bozulduğunu görmek beni çok da huzursuz etmemişti, çünkü biraz da onun üzülmesini istiyordum. Üzülen ve yıpranan tek kişi olmaktan yorulmuştum.

"Hayır canım, saçmalama. Neden üzüleyim ki? Alt tarafı annemin umurunda değilim. Neden mutsuz olacakmışım?"

"Öyle düşünme," diyerek karşı çıktı. "Ben hep babandan haberini alıyordum, can tanem."

"Benim senin sesini duymaya ihtiyacım vardı, anne. Sadece *'Kızım, ben yanındayım,'* demene ihtiyacım vardı ama sen günde beş dakikanı bile ayırmadın."

"Baban başka bir kadınla evlenecek, Defne. Bunu öğrendiğimden beri sinirlerim çok bozuk. Hayatına bu kadar hızlı devam etmesi... Şaşırtıcı. Kendi mantıksız üzüntümü bastırmadan seninle konuşmak istemedim. Biraz yalnız kalsam iyi gelecek diye düşündüm. Uzun bir süre yalnız kaldım, yine iyi gelmedi. Sana ihtiyacım olduğunu anladım, güzel kızım. Yalnızlık her zaman iyi bir şey değilmiş, bunu anladım. Bir annenin kızıyla bunları konuşması doğru değil ama babana karşı hissettiğim duyguları bastıramadım. Belki eskisi kadar güçlü değil ama kalbimde söz dinlemeyen bir yerler var. Ah, ne diyorum ben? Uzun lafın kısası, seni kırdığımı biliyorum ama senden çok kendimi kırdım, inan."

"Babamın bir ilişkisi olduğunu biliyordum ama evleneceklerini bilmiyordum," diye mırıldandım. Demek bana tercih ettiği o kadınla evlenme hayalleri kuruyordu. Beni bu kadar kolay yok sayıyor ve yeni bir hayat kuruyordu, öyle mi?

"Nasıl?" dedi annem şaşkınca. "Nereden biliyordun?"

"Demek ki babam sana her şeyi anlatmamış," diyerek gülümsedim. Ortadan kaybolduğumdan haberi bile yoktu. "Ne zaman evleniyorlar?"

"On gün falan var sanırım," dedi keyfi kaçmış bir şekilde.

"Olsun be anne," dedim. "Olmadı suratlarına kezzap döker, mutluluklar dileriz." Bu söylediğime kahkahalarla gülmesi beni mutlu etmişti.

"Barıştık mı, kızım?" dedi umut dolu ses tonuyla. Öyle bir konuşmuştu ki, yine kıyamamıştım ona.

Zaten hep böyle olmuyor muydu? Değer verdiğimiz insanlar kalbimizi yerinden söküp alsalar da, onların umut dolu seslerini duymamız bile olan biteni silmemize yetiyordu.

"Barıştık, anne," diyerek gülümsedim. "Şimdi kapatıyorum ben."

"İyi geceler, bir tanem."

"İyi geceler."

Telefonu sevecenlikle ve sanki sorun yokmuş gibi kapatmıştım ama aslında sorun vardı. Hem de büyük bir sorun vardı. *Baba* dediğim, beni hiç bırakmayacağından emin olduğum adam, beni istemeyen bir kadınla evleniyordu, öyle mi?

İçimdeki öfke kazanı çoktan fokur fokur kaynamaya başlamışken telefonumun ekranındaki tuşlara dokundum. Babamı arıyordum. Neden yaptığımı bilmiyordum. Sadece ona olan öfkemi kusasım gelmişti.

"Alo!"

Telefon üçüncü çalışta açıldığında, içimde hızla büyüyen öfkeye yeni duygular da eklenmişti. Acı, hayal kırıklığı...

"Hayırlı olsun," dedim. Sakin bir ses tonu kullanarak kendimi bile şaşırtmıştım. "Evleniyormuşsun."

Gizem Hanım'la konuşmalarını duyduğumdan beri ilk kez konuşuyorduk. Bu biraz... garip hissettiriyordu.

"Bak Defne, beni anlamanı beklemiyorum. Henüz gençsin ve her şey senin için çocuk oyuncağı gi..."

"Bana masal anlatma, o yaşı çoktan geçtim," diyerek sözünü kestim. "Nasıl bir baba kızını istemeyen bir kadınla evlenir? Nasıl bir baba kızını hayatından bu kadar kolay atar? O kadınla evlenirsen beni görmene bile izin vermeyecek belki de. Neden olmasın ki? Sonuçta beni evimden kovdurtmayı başardı. Bunu niye yapmasın?"

Konuşurken istemeden sesim çatallaşmış, gözlerim dolmuştu. Benim güvendiğim, her zaman arkamda olacağını sandığım adam bu muydu?

"Anlamanı beklemiyorum," dedi sanki her şey ortada değilmiş gibi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Sonraki cümlelerimde sesim gitgide yükseldi. "Duydun mu beni? Senden nefret ediyorum. Hem de kimseden nefret etmediğim kadar. Bundan sonra ne olursa olsun, ne beni ara, ne de görmeye gel!"

Ardından telefonu suratına kapatıp, koşarak yatakhaneye gittim. Başımı öne eğmiş, saçlarımın önüme düşmesine izin vermiştim.

Saat henüz erken olduğundan yatakhanede kimse yoktu. Kulaklığı telefonuma taktıktan sonra yatağa uzanıp yorganı kafama kadar çektim ve bir şarkı açtım. İçeride kimsenin olmamasına rağmen, ağlarken bir elimi ağzıma götürüp sessiz olmaya çalışıyordum.

Bugün annemi geri kazanmış olabilirdim ama babamı tamamen kaybetmiştim.

Birkaç dakika sonra telefonum titremeye başladığında kaşlarımı çattım. Babamın arıyor olabileceğini düşündüğüm için kalbim göğüs kafesimi delecek kadar hızlı atmış ve öfkelenmiştim ama arayan... Mete mi?

"Alo," dedim cızırdayan sesimle.

"İrem'le bu kadar mı kötüydü?" dedi.

Nedense hafifçe dudaklarının kenara kıvrıldığını düşündüm birden. Bu beni niye aramıştı ki? Cevap vermeden önce başımı kaldırıp etrafa baktım. Kimse yoktu.

"İrem değil," dedim. "Sen niye aramıştın?"

"Ben mi? Imm... Arda nasıl olduğunu merak etmiş de. Sorun İrem değilse ne?"

Bir yanım ona anlatmamın saçmalık olduğunu söylerken, diğer yanım deli gibi anlatmak istiyordu. Birilerine bir şeyler anlatmanın iyi geleceğini düşünüyordum. Oysa Mete'ye derdimi anlatmak ne kadar iyi gelebilirdi ki? Ben de aptallaşmaya başlamıştım!

"Babam," dedim sonunda. "O kadın var ya, onunla evlenecekmiş işte."

"Bu sefer de bir yerlere kaçma. Cidden bak, yine biber gazı yemek istemiyorum." Söylediği söz küçük bir kahkaha atmama sebep olmuştu. "Gülme, ciddiyim. Kadın resmen sapık yerine koydu beni."

"Sen kaşınmışsındır," dedim fısıldayarak.

"Lan kadına sen misin diye bakmıştım," dedi hemen karşı çıkarak. "Sanki çok meraklıyım Allah'ın buruşuk muşambasına."

"O kadar yaşlı mıydı?" dedim kaşlarımı çatarak. Hatırladığım kadarıyla öyle kırış kırış olan biri değildi.

"Ne bileyim ya," dedi Mete. "Aklıma başka hakaret gelmedi. Her neyse, şu an ne hissediyorsun peki?"

"Babama karşı çok öfkeliyim," dedim dürüst olarak. "Ama sadece öfkeli değilim. Aynı zamanda kırgınım. Beni cidden hayal kırıklığına uğrattı. Neden beni mahvetmekten bu kadar zevk alıyor ki? Ben ona ne yaptım?"

"Değer verdin, Defne. Bir insana değer verirsen, karşılığında canın yanar."

"Öyle deme bence. O söz herkes için geçerli değil. Verilen değerin kıymetini bilen insanlar da var," dedim onunla zıt düşerek.

"Sen yine de dikkatli ol. Sürekli bildiğini okuma. Büyük sözü dinle biraz." Kendini bir halt sanarak konuşması gülümsememe neden olmuştu. "Dur bir dakika," diyerek sözlerine devam etti. "Kız, Güney Zillisi, bak radyoda en sevdiğim şarkı çalıyor. Hattan ayrılma. Ardından kulağımı bir müzik sesi doldurdu. Bir yerden tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştım.

Bir süre yumuşak müzik ruhumu okşadı. Sonra Fikri Karayel'in sesi kulaklarımı doldurdu. *Morg* şarkısı çalıyordu.

Sendin be kadın elimi uzattığımda kapıp giden, hep başka yerlere...

Döndüm dolaştım hangi yola saptıysam düşünmeden, çıktı ayrı yerlere...

Aynı yer tekrar söylenirken kalbimin garip bir şekilde attığını hissettim. Şarkının sözleri sanki ruhuma iğneyle dikiliyor gibiydi. Gözlerim dolmuştu ama bunun babamla alakası yoktu. Yüreğim o kadar garip bir heyecana kapıldı ki, kendimi hastalıklı bir varlıkmış gibi hissettim.

Mete... Birkaç dakika öncesine kadar onunla konuşmanın iyi gelmeyeceğinden o kadar emindim ki. Şimdi ise en az arkadaşlarım kadar iyi geldiğini hissediyordum.

Şarkının geri kalanında gözlerimi kapatıp hayal etmeye başladım.

Okula geldiğim ilk gün, zihnimde canlanan ilk şey oldu. Babamın beni buraya sürüklemesi, benim direnişlerim, onun sahte gülümseyişleri... Ardından Su ve o şakaları geldi aklıma. Benim ondan aldığım o komik intikam... İrem'in olgunluğu, Sıla'nın Su'yu korkuttuğum gece attığı o tip tip bakışlar... Elif'in beni koruması...

Ardından Kuzey erkekleriyle karşılaştığımız ilk geceyi hayal ettim. O bal rengi gözlerin beni buluşunu. Sonra aklıma beni deniz kıyısında bulduğu gün geldi. Beni denize fırlattığı, ardından bana sarılması ve ağlaması...

Zihnimdeki düşünceler bu kez yaşanmamış olaylara kayarken, Fikri Karayel tekrar nakarat kısmını söylemeye başlamıştı.

Hayalimde de kumsaldaydım ve yanımda yine Mete vardı ama bu sefer farklıydı. Gülüyorduk ve yaz günü olduğu çok açıktı. Bir şort ve beyaz bir gömlek giymiştim. Mete de aynı şekilde dizlerine uzanan bir şort ve mavi bir tişört giymişti. Etraf renkli ampuller yardımıyla renklendirilmişti. Arka planda yine bu şarkı çalıyordu ve biz... Dans ediyorduk. Daha sonra hayal ettiğim şeye ben bile şaşırdım. Kollarımı Mete'nin boynuna dolamış, sımsıkı sarılmıştım.

Hemen açtım gözlerimi. Zaten şarkının sonuna gelinmişti. Kalbim o kadar hızlı atmıştı ki. Bu hayaller... Yanlıştı.

Beynin sana oyun oynuyor işte. Mete bir arkadaş gibi yaklaştığından böyle düşünüyorsun, sakın takma.

"Güzeldi, değil mi?" dedi Mete. Sesinden gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Çok güzeldi," dedim artık bu şarkıyı sürekli dinleyeceğimi hissederek. "Mete," dedim ardından.

"Efendim."

"Bir tanesin sen!"

"Ha? Ben? Harbi mi? Sağ ol," diye mırıldandı.

Bu iltifatım onu şaşırtmıştı sanırım ama içimden söylemek gelmişti ve kendimi tutamamıştım.

Sonuçta yarın uyandığımızda yine düşman olacaktık ama şu an iyi bir... arkadaş olduğumuz söylenebilirdi. Karmakarışık bir şeydik işte. Pek bilmiyordum ama benim için bu bal rengi gözlerin altında şımarık bir çocuktan fazlası vardı artık. Yani, en azından bu gece için daha fazlası vardı.

"Uykum geldi benim," dedim. Cidden göz kapaklarım bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum.

"İyi uykular."

"Sana da."

Ardından telefonu kapatıp yanımdaki sandalyenin üstüne koydum ve zihnimi o saçma hayallerden uzak tutmaya çalıştım. Sonra ne olduğunu anlamadan, uyku bana kollarını açıp sımsıkı sardı.

✺

Mete Karahan...

Yaklaşık bir saattir yatağın içinde dönüp duruyordum. Nedense uyku bir türlü beni bulmuyordu ve bu durum sinirimi bozmaya başlamıştı. Herkes uyumuştu, uyumayan bir mal bendim.

Sonunda sol kolumun üstünde uzanmış tam uykuya dalacakken, yumuşak bir ses beni rüya âleminden sürükleyip gerçek dünyaya döndürdü.

"Mete?" Tanıdık, yumuşak ses kulağımı doldururken ben inatla uyumayı sürdürmek istedim. "Mete?" Yatağımın kenarında bir çökelme oluştuğunda birinin yatağıma oturduğunu anladım. Arkamı öfkeli bir şekilde döndüğümde...

Ne?

"Defne?" diye mırıldandım. "Ne işin var burada?"

Okul forması üstünde, dalgalı saçları sol tarafında toplanmış bir şekilde, kocaman sırıtışıyla karşımdaydı. Buraya nasıl gelmişti? Yatağımda doğrulup bir cevap bekler gibi suratına baktım.

"Seni özledim."

Söylediği cümle karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve şaşkınlıktan birkaç saniye cevap veremedim.

"Ne diyorsun kızım sen?"

"Anlamadın mı, Mete?" diyerek gülümsedi. Bir elini yanağıma yerleştirirken başparmağıyla yanağımı okşamaya başladı. "Ben senden..."

"Bismillahirrahmanirrahim," diye fısıldadım nefesimin kesilmek üzere olduğunu hissederek. "Defne, iyi misin sen?"

"Sen sanki bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun," diyerek kendini savundu küçük bir çocuk gibi. O kadar tatlı bir görüntüsü vardı ki, kalbimin sıcakta çok kalan dondurma gibi eridiğini hissettim. "Kaybolduğum gün ne kadar korktuğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"O hareketi yanlış anlamışsın sen," diyerek kendimi savundum.

"Pekâlâ. O zaman Sarmaşık Bar'da kıskançlıktan kuduran kimdi? Beni Burak'ın yanında gördükçe deliye döndüğünü de yalanla hadi." Bana biraz daha yaklaşırken gözlerimi araladım. "Neden benden kaçıyorsun ki?" O kadar yaklaşmıştı ki, nefesini dudaklarımda hissediyordum. "Uzansam elini tutacağım işte. Anlasana artık. Ellerinden kayıp gidip, Burak'ın yanında olmamı mı istiyorsun yani?"

"Hayır!" dedim hemen. "Ona gitmeni istemiyorum."

"O zaman sana gelmem için çaba göster."

"Benden nefret ediyorsun ama. Sen asla benimle olmazsın."

"Çaba göstermeden bilebilir misin?"

Gözlerini kapatıp dudaklarımızı birleştirmek için yaklaştı. Ona karşılık vermek için gözlerimi kapatıp öne eğildim.

Ne olduğunu anlamadan, yatakta uzanırken bulmuştum kendimi. Hızla yatakta doğrulup sağa sola bakarak Defne'yi aradım. Daha az önce burada... Ah!

Üstümdeki yorganı ayaklarımla ittikten sonra bağdaş kurdum. Dirseklerimi bacağıma yaslayıp saçlarımı karıştırdım.

Bu da neydi böyle?

Beynim mantıklı düşünemezken, aklıma Çağatay'ın bugünkü sorduğu soru geldi. Sert bir dille suçlamasını reddetmiş ve kestirip atmıştım ama bu rüya...

Bir anlam veremiyordum.

Hayır, dedim içimden. *Böyle saçmalık olamaz. Olmaz. Olmamalı!*

✺

İki gün sonra,
Defne Çınar...

"Koğuş, kalk!"

"Kızım, sen cuma günümü bile zehir etmeyi nasıl başarıyorsun? Böyle uyandırmak zorunda mısın?" diye bağırdı Su.

"Sen sus, sarı çıyan!" diye cevap verdi İrem.

Dün gece erken yattığım için ilk kez İrem'e direnmeden yatağımdan kalktım. Diş fırçamı ve tarağımı alıp banyoya gittim. İşimi yaklaşık on dakikada hallettikten sonra dışarı çıktım. Kızların bir kısmı kapının önünde sıra olmuştu. Bugün cumaydı. Dün kızlarla konuşup, okul çıkışı bir yerlere gitmeye karar vermiştik. Üstümde onun da biraz neşesi vardı sanırım.

Babamı bir türlü unutamıyordum ama en azından artık yok saymayı başarmaya başlamıştım.

Haftaya cumartesi evlenecekti. O kadınla evlenmesini istemiyordum. O kadını elime bir geçirsem... O saçlarını bir yolsam...

Ama bunlar sadece hayalde kalıyordu. Okul eteğimi ve gömleğimi giydikten sonra saçlarımı dağınık topuz yaptım.

"Aferin lan, Defne," dedi İrem hazırlanmam bittiğinde. Yatağımda yanıma oturdu. "Takdir ettim vallahi. Helal olsun."

"Bugünleri görebildiğime göre artık huzur içinde ölebilirim," diyerek dalga geçtim.

"Sen iyi misin, kardeşçik?" derken bir elini omzuma attı. Gülümseyerek başımı onaylar gibi salladım. Ah, benim

fedakâr arkadaşım! Annesiyle sorunları olmasına rağmen hâlâ beni merak ediyordu.

"İyiyim," dedim "Ya sen?"

"İyi gibiyim ya," diyerek karşılık verdi. "Sonuçta her kâbusun bir bitişi var. Elbet bu kâbustan da uyanacağız," diyerek gülümsedi.

Haklıydı. Her kötü şeyin mutlaka bir sonu olmalıydı.

"Kahvaltıya insek mi?" Sıla'nın sesini duyduğumda gülümseyerek arkamı döndüm. Dişi ayı iki dakika dayanamamıştı.

"Obur deyince kızıyor," dedi İrem, Sıla'nın duyamayacağı şekilde.

Ona cevap vermek yerine tebessüm edip yerimden kalktım.

"Su kalkmadı mı hâlâ?" diye sordu Elif yanımıza gelirken. Etrafıma bakındığımda onu ayakta olanların arasında görememek, uyuduğunu düşünmeme yetti.

Hep birlikte Su'yun yatağına doğru ilerledik. Üstünde forması olmasına rağmen yatağında uzanmış, uyukluyordu.

"Su, kalkar mısın?" diye seslendi İrem.

"Hayır," diyerek cevap verdi Su. Gözlerini bile açmamıştı. Dördümüz de birbirimize baktıktan sonra aynı şeyi düşündüğümüzü fark ettik.

İrem dudaklarını oynatarak ses çıkarmadan, "Bir," diye saymaya başladı. "İki, üç!"

Aynı anda üçümüzün de Su'yun üstüne atlaması, Su'yun çığlıklarıyla yatakhaneyi doldurmasına neden oldu. Bir süre yatakta debelendik. Kızın tabiri caizse pekmezini çıkartmıştık. Su'yun kafasındaki yastığı alıp birkaç kere yavaşça vurdum. Canını yakmamıştık ama sonunda durduğumuzda, Su yüzünü yatağa gömerek genzinden garip sesler çıkarıyordu.

"Su, iyi misin?" dedi Elif gülmemek için dudağını ısırırken.

Dizlerimin üstünde doğrulup Su'ya ne olduğuna baktım. Canını yakmadığımızdan emindim ama bu hali beni ürkütmüştü.

"Hayvan gibi şey yapıyorsunuz yav!" dedi Su doğrulurken. Bir yandan da oyuncak ayısı Haydar'ı kafama atmıştı.

Bir elimi gülmemek için ağzıma götürdüm, çünkü şakaya vursa da biraz kırgın olduğunu anlamıştım. Haydar'ı Su'yun ayaklarının dibine attım. Su, oyuncağını alıp bu sefer Sıla'nın kafasına attı.

"Ayı gibi giriyorsun, Sıla. Kimi ağza giriyor, kimi burna giriyor."

Konuşurken internetteki o adam gibi şiveyle konuşması kendimi tutamayıp kahkahalara boğulmama neden oldu. Sadece ben değil, İrem, Elif ve Sıla da kendilerini tutamamışlardı. Ardından Su da kahkaha atmaya başladı.

Olayı tatlıya bağladığımızda hep birlikte yemek yemeğe gittik.

✺

Bora Kızılay...

"Oğlum, ciddi ciddi bugün kız mı kaçıracağız lan?"

Demir Abi bizi görmeye gelmiş fakat yabancıların okula girmesi yasak olduğundan, bizimle kapıdan konuşmak zorunda kalmıştı. Aramızda parmaklıklar olduğu için hapishanedeki mahkûm havalarına girmiştim nedense.

"Aynen öyle, Çağatay," dedi Mete. "Ağzım kurudu heyecandan."

"İyi de, bir planımız yok ki?" dedi Batuhan.

Sahi... Biz bunu hiç düşünmemiştik. Düğüne gidip *Selam! İşte biz de gelini kaçırmaya gelmiştik!* diyecek halimiz yoktu ya!

"Ben ayarladım her şeyi," dedi Demir. "Güzel bir araç buldum, Ceyda'ma ulaştım. Bugün bizi bekliyor zaten."

Derin bir nefes verdim. Yorucu bir gün olacaktı.

"Bunlar peşimize düşmesinler lan? Hani töre dizilerinde olur ya, namusumuz kirlendi falan diye?" diyerek endişemi dile getirdim. Dünya denen gezegende imkânsız diye bir şey yoktu sonuçta. Böyle bir olayın olma ihtimali de yüksekti.

"Kız zaten benimle evli," dedi Demir. "Sadece bunu ailesine söylerse, zorla boşandırmaya çalışırlar, eve falan tıkarlar diye korkuyoruz ama ben kızı kaçırırsam ellerinden bir şey gelmez."

"Desene olay Aşk-ı Memnu'ya dönmüş," diye mırıldandım.

"Öyle oldu, Bora. Neyse siz şimdi gidin, hocalarınızdan azar işitmeyin. Okul çıkışında ben gelir, sizi alırım."

Başımızı onaylar gibi salladıktan sonra hep birlikte okula ilerledik.

✹

Sıla Yüksel...

Geçen gün karşımıza çıkan sapıklar hakkında konuşup kahkaha atıyorduk. Keşke dünyadaki her *delikanlıyım* diye geçinenleri haklayabilseydik. Okul çıkışı kafeye geldiğimizde şans eseri Ada ve Azra ile karşılaşmıştık.

Olayları anlattığımızda Azra, "Tüh be! Keşke orada olsaydım!" demişti.

"Orada 'Daha sert vur!' diyen teyze bir türlü aklımdan çıkmıyor," dedi Defne gülerek.

"Helal olsun vallahi," dedi Ada.

"Ee?" dedim. "Ada, sen hep böyle tek mi takılacaksın?"

"Geldiğinden beri kafede üç tane garsonun numarasını aldı," dedi Elif gülerek. "Millet bunun yüzünden birbirine girecek."

"Bırak kanka ya," dedi Ada. "Hepsinin ne mal olduğu belli. Adımı bilmeden numaramı istediler. Müdürlerine şikâyet etsem işlerinden olacaklar, o yüzden yapmıyorum. Ben de biraz dalga geçiyorum. Onu bari mazur gör."

"Kız haklı," dedi İrem.

"Ben de..." diyecek oldu Elif ama Ada iğrenç bir esprinin yolda olduğunu anlayıp, işaret parmağını kızın yüzüne tuttu ve "Sus, yoksa olacaklardan ben sorumlu olmam!" diyerek

tehdit etti. Bu halleri gülmeme neden olmuştu. Ardından eğlenceli bir şekilde sohbet etmeye devam ettik.

✹

Bora Kızılay...

Okul merdivenlerinden aşağı inerken içimdeki heyecanı bastıramıyordum. Sonuçta her gün kız kaçırmıyordum. Doğaldı. Bizimle birlikte birkaç kişi daha çıkarken gözlerim bizi bekleyen araca kaydı ve...

O ne lan?

"Batuhan," dedi Mete. "Kardeşim, bu ne?"

"Çocuk minibüs getirmiş lan," dedi Çağatay hayretle.

Getirdiği aracı inceledim. Volkswagen marka bir minibüstü. Alt tarafı kırmızı, üst tarafı beyazdı.

"Abi, sen ne yapıyorsun kurbanın olayım?" dedi Batuhan hep birlikte minibüse doluşurken.

"Yemin ediyorum," dedi Çağatay arka koltuğa otururken. "Bizden bir bok olmaz, arkadaşlar."

"Lan bir sus!" dedim önündeki koltuğa otururken. "Zaten stres bastı. Stres basınca acıkıyorum ben. Ay Mete, bana soldan soldan geliyorlar ayol!"

Ortalığı neşelendirmek, yine bana düşmüştü. Ben olmasam bu salakları kim neşelendirecek, kim güldürecekti acaba?

Demir motoru çalıştırıp gaza bastığında içimdeki heyecan yedi katına falan çıkmıştı sanırım.

Yaklaşık on dakika ilerledikten sonra araba yavaşlamaya başladı. Tamamen duracağını hisseden Demir Abi de sağ tarafa çekti.

Arda her zamanki gibi ne olduğunu anlayıp, "Sıçtık!" derken, Fatih "Ne oldu lan?" diye sormuştu.

"Gençler," dedi Demir arkasını dönerek. Bakışları bir sorun olduğunu söyler gibiydi. "Benimki arada böyle yapar. Siz dışarı çıkıp bir itseniz?"

"Oradan oraya koş Bora koş!" dedim minibüsten inerken. "Ben bittim, saçlarım ne yapsın?"

✹

Defne Çınar...

Kızlarla koyu bir sohbete dalmışken, Elif arkamdaki bir noktaya kaşlarını çatıp öyle bir baktı ki, arkamı dönme gereği duydum. Kuzey erkekleri bir minibüsün içinden iniyorlardı. Canları bir şeye sıkılmış gibiydi. Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Kaşlarım çatıldı.

"Ne olmuş bunlara?" dedi Su merakla.

Ben de anlamamıştım.

"Gidip öğrenelim," diyerek kalktı Elif. Çantamdan cüzdanımı çıkarıp masaya biraz para koydum. Kızlar da biraz koymuştu. Çantamı kapıp, montumu da aldıktan sonra hızla Elif'i takip ettim. Dışarı çıktığımda, henüz montumu giymediğimden dolayı irkilmiştim.

Bir anda tüm Kuzey erkekleri bize dönmüştü. Mete bana göz ucuyla bakmış, ardından bakışlarını kaçırmıştı. Suratıma bile bakmamıştı. İki gün önce arayıp, nasıl olduğumu soran çocuk gitmişti sanki.

Ama neden?

"Ne oldu?" dedim Arda'ya.

"Sana ne?" Mete'den bu tepkiyi almak biraz kalbimi kırmıştı. Ben sadece onları merak etmiştim. *Bir şeye kızgın olmalı,* diye düşündüm. Yoksa niye böyle davranacaktı ki?

"Fazla atar malum yerlere batar, Meteciğim," dedi Su. "Adam akıllı konuş istersen."

"Fazla atar yapılmasını istemeyip, herkese atar yapan birisine zeki dememi beklemeyin," diyerek dalga geçti Çağatay.

Su, karşılık olarak ona ters ters bakıp dil çıkarttı.

"Ne oldu?" dedi İrem. "Kötü bir şeyse..."

"Yok kız, gelin kaçırıyoruz," dedi adını bilmediğim çocuk dalga geçerek. Niye bizimle böyle dalga geçerek konuştuklarını

anlamamıştım. Siyah saçlara ve aynı renk gözlere sahipti. Yapılı ve cidden yakışıklı bir çocuktu.

Bir dakika... Gelin mi? Şaka mı bu?

İrem gözlerini kocaman açarken, "Uzun hikâye," dedi Arda. "Özetle, bir tanıdığımızı istemeden evlendiriyorlar."

"Ne zorbalar var ya," diye mırıldandı Sıla.

Ona katılıyordum. Nasıl bir insan, başkasının hayatını geçireceği kişiyi seçebilirdi ki?

"Polise gitsenize," dedi İrem.

"Maalesef mümkün değil," dedi Bora. "Nedenini sormayın, açıklayacak vakit yok ama gidemiyoruz."

"İçeri nasıl gireceksiniz?" dedi Elif.

"Bilmiyoruz," diyerek hemen cevapladı Fatih. "Orada bir yolunu buluruz."

"Yardım edelim," dedim Arda'ya.

"Gerekmez," diyerek tersledi Mete.

"Seninle muhatap olan kim? Ben Arda'yla konuşuyorum," diye cevap verdim. Bu tavırları hiç hoşuma gitmemişti.

"Kızlar," diyecek oldu Arda reddedeceğini belli ederek.

"İçeri nasıl gireceksiniz bakalım?" dedi Su ellerini beline koyarak. "En azından biz *Arkadaşıyız, hazırlanmasına yardım edeceğiz,* diye zırvalayarak odasına girebiliriz. Siz ne diye gireceksiniz?"

Su'yun bu sorusundan sonra Kuzey erkekleri mal mal birbirlerine baktılar. Bir cevapları yoktu.

"Gençler," dedi Çağatay. "Kız doğru söylüyor."

"Duyamadım?" dedi Su hafifçe sesini yükselterek. Sonuçta Çağatay ona her zaman haklı olduğunu söylemediğinden, bu anın tadını çıkartmak istiyor gibiydi.

"Aynı şeyi tekrar söyletemezsin, aptal sarışın," dedi Çağatay.

"İşleri berbat etmeyeceğinizi nasıl bileceğiz?" dedi Arda temkinli bir şekilde.

"Benim olduğum bir iş asla berbat olmaz," diyerek cevap verdi İrem. Arda'nın dudaklarında varla yok arası bir tebessüm belirdi. İrem'in kendinden bu kadar emin oluşu hemen hemen herkesi etkilerdi.

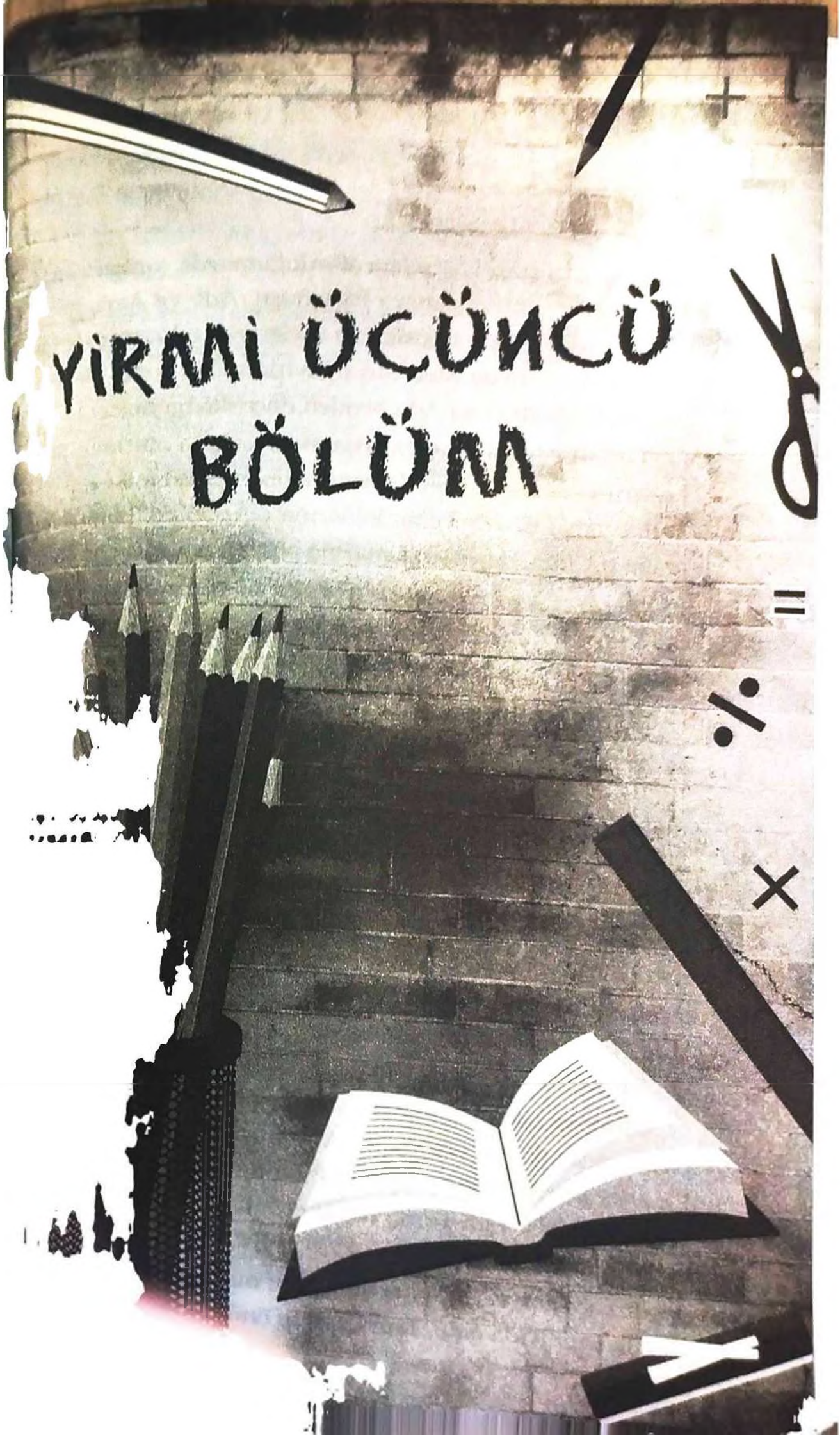
"Pekâlâ," dedi Arda. "Ama söz dinlemezlik yapmak yok."

"Yok yok," dedim hevesle. Neden bu kadar istekli olduğumu anlamamıştım. Sanırım iyilik yapmayı seviyordum.

"Tamam," dedi Bora. "Siz elinizin hamuruyla erkek işine karışmayın, binin minibüse. Biz şunu itelim."

Başımı onaylar gibi salladım. Ardından saçımı düzeltmek için başımı yana yatırdığımda Mete ile göz göze geldik ama saliseler kadar kısa sürmüştü. Hemen bakışlarını kaçırınca ben de somurtarak minibüse bindim. Kızlar da beni takip edip minibüse bindiler.

Allah sonumuzu hayır etsin.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

Otobüsteki koltuklara oturduğumuzda, şahsen içimde heyecan oluşmaya başlamıştı. Ada ve Azra, minibüse sığamayacağımızı söyleyerek gelmemeyi tercih etmişlerdi. Aslında Mete'nin o tavırlarından sonra bu fikri ben sunacaktım ama Ada benden önce davranmıştı.

Otobüse biner binmez koşarak en arkaya oturmuş, cam kenarını kapmıştım. Su da benim gibi hızlı adımlar atıp çakallık yaparak diğer cam kenarına oturmuştu. İkimizi de araba tuttuğundan cam kenarına oturmayı tercih etmiştik.

Sıla tam Su'yun yanına oturacaktı ama Su ayaklarını yandaki koltuğa uzatarak her yeri kapladı ve "Kanka, çok rahatım şu an," dedi. "Çok rica ediyorum başka bir yere oturur musun?"

Sıla ona kötü kötü baktıktan sonra İrem'in yanına gitti. İrem, "Sıla, ben Arda ile bir şey konuşacağım ya," diyerek mahcup mahcup gülümseyince, ihanete uğramış gibi gözlerini kısıp yanına oturması için ısrar eden Elif'e aldırmadan cam kenarına kuruldu.

Sıla trip atarken, bense İrem'in Arda ile ne konuşacağını merak ediyordum.

Azra otobüsün önünden bize gülümseyerek bakarken, Ada "Bol şanslar," diye seslendi.

Şansa ihtiyacımız olacaktı.

Minibüs birkaç saniye sonra yavaşça ileri doğru gitmeye başlayınca arkama yaslandım. Minibüs yavaşça ilerliyordu. En arka koltukta oturmuştum. Başımı cama yaslayıp daha farklı bir yerde olduğumu hayal ettim. Ardından minibüs hızlanmaya başladı.

Birkaç saniye sonra hareket eden minibüsün içine atlayan ilk isim Arda oldu. Tam kapının önünde oturan Su'yun

yanına oturacaktı ki, bir önde oturan İrem "Arda, gelsene," diyerek onu yanına çağırdı.

Arda, İrem'in onu yanına çağırmasına gözlerini kısarak cevap verdi.

İki zeki pislik oturup bir şeyler hakkında konuşurken Fatih içeri dalmış, düşünmeden Elif'in yanına oturmuştu. Elif onun yanına oturmasıyla bir an afallasa da, şaşkın şaşkın bakmak dışında tepki vermedi. Fatih'in söyleyecekleri olduğunu hissetmiştim.

Adını bilmediğim Kuzey erkeğinin arabaya dalmasıyla dikkatim tekrar kapıya çevrildi. Çocuk sallana sallana giden minibüsün içinde ilerleyip, şoför koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu.

Hemen ardından Çağatay daldı içeri. Alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu. Gözleri bir an Su'yu buldu. Su ayaklarını uzatıp iki koltuğu da kapladığından, sırf kızın keyfini bozmak için ayaklarını itti. Su tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, Çağatay "Kız kaçırmaya gidiyoruz lan," diyerek lafı ağzına tıktı. "Azıcık endişeli olsana. Bıraksak kış uykusuna yatacaksın." Su ona ölümcül bakışlar atsa da, Çağatay aldırmadan yanındaki koltuğa oturdu. Su da sinirli bir şekilde dışarıyı izlemeye başladı.

Otobüse atlayan sıradaki isim Mete oldu. Bir saniye sonra da Bora dalmıştı içeri. Mete tam önümde oturan Sıla'nın yanına yerleşecekti ki, Bora hızlı bir hareketle Mete'den önce davranarak oturdu o koltuğa.

Tek boş yerin yanımdaki koltuk olduğunu gören Mete, ayakta yolculuk yapmayı tercih ettiğini belirterek koltuklara tutununca, kendimi ciddi anlamda hastalıklı hissettim. Daha iki gün önce beni arayan, bana dost gibi davranan çocuk nerelerdeydi?

Biraz öfke ve biraz kırgınlıkla yerimden kalkarken minibüsü kullanan adam, "Başka gelecek olan var mı?" diye seslendi.

"Sen geç," dedim Mete'ye mesafeli bakışlar atarak. Arabayı iten oydu, yorulan oydu ve otobüs onun arkadaşına aitti. Oturmak onun hakkıydı. Alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu ve yüzündeki ifadeden yorulduğu görülüyordu.

"Gerek yok, Defne, " dedi ama onu umursamadan sağa doğru bir adım attım. Minibüs aniden hareket edince bir an dengemi kaybedecek gibi olmuştum ama Mete bir kolumdan tutarak bana destek vermişti. "Otur oturduğun yerde!" diyerek beni pek nazik olmayan hareketlerle oturttu koltuğa. Bir süre ona boş boş baktıktan sonra, sinirlerim bozulmuş bir şekilde camdan dışarıyı izlemeye başladım.

✺

Su Erdem...

"İlk kez kız kaçırıyorum," diye mırıldandım. Ardından Çağatay'a dönüp, "Eğlenceli bir şey midir acaba?" diye saçma bir soru sordum. Aslında saçmalamak istemiyordum ama heyecanlı olduğumda ne yaptığımı bilmiyordum.

"Su, öyle bir şey söylüyorsun ki, duyan her gün kız kaçırdığımı zanneder. Ben nereden bilebilirim nasıl bir şey olduğunu?" diye karşılık verdi.

"Cidden, hiç iyi bir yol arkadaşı değilsin. Bir daha yanıma oturma sen."

"Ama ben yanına oturmazsam ölürüm," diyerek dalga geçti. Bu hareketi sinirimi bozsa da, cevap vermeye gerek duymadım ve camdan dışarı bakıp insanları izlemeye başladım. Kim bilir ne dertleri vardı.

"Hayırlı olsun bu arada."

Çağatay'ın sesini duymamla başımı ona çevirmem bir oldu. Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatmıştım. Gözleri ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Sanki

duygularını saklamak için özel bir çaba harcıyordu. Ya da ben deliriyordum.

"Pardon?" dedim bir kaşımı kaldırıp.

"Anlasan şaşardım zaten," diye mırıldandıktan sonra, "Baran diyorum, Baran," dedi.

"Baran mı?" dedim şaşırarak. "Saçmalama. O dediğin şeyle alakamız bile yok."

"O sana o gözle bakmıyor ama," diye cevap verirken kaşları hafifçe çatıldı. Bu konuyu nereden çıkardığını ve neden sorduğunu anlamamıştım.

"Olabilir," dedim aynı şekilde kaşlarımı çatıp. Konuyu nereye getirmeye çalıştığını çözememiştim.

"Ondan uzak dursan iyi olur."

"Pardon?" dedim gülmeme engel olamayarak ama o gayet ciddi görünüyordu.

"Ben ciddiyim, Su. O iyi bir insan değil. Bunu daha önce de söyledim. Seni üzer ve üzecek de. Ondan uzak dur."

"Bak Çağatay," diyerek lafa başladım. Bana bu şekilde abi gibi davranmasına sinir olmuştum. "Baran, benim istediğim kadar var. İstersem onu en uzağımda tutar, istersem ona en yakınımda yer açarım. Bu sadece Baran için değil, herkes için geçerli. İnsanlarla aramda koymam gereken mesafeyi iyi bilirim. Kimsenin bana bilmişlik yapmasına ihtiyacım yok. İlişkilerde oldukça iyiyimdir, merak etme."

Beni dinlerken ara ara gülmüş, bakışlarını kaçırmıştı ama son cümlemi söyledikten sonra üç veya dört saniye suratıma baktı. Bana daha önce böyle baktığını hatırlamıyordum. O an fark ettim ki, gözleri derin bir deniz gibiydi. Sanki insanı içine çağırıyor, sonra da zalimce boğmaktan zevk alıyordu. Bu düşünce hoşuma gitmediğinden hemen aklımdan çıkarttım ve tekrar gözlerimi kaçırarak pencereden dışarı baktım.

"Kaç kişiyle çıktın?" Çağatay tekrar beni şok eden bir soru sorarak gözlerimi aralamamı sağladı. Bu çocuğun nesi vardı?

"Allah aşkına..." diyecek oldum ama öyle bir bakış attı ki, lafımın gerisini getirmek yerine sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bir soru sordum," dedi sonunda.

"Dört, Çağatay. Oldu mu?" dedim. Tamam, sohbet etmeyi yol daha hızlı geçsin diye istemiş olabilirdim ama böyle özel konuları açmasından hoşlanmamıştım.

"Dört mü? En az yedi sekiz vardır diyordum," diyerek gülümsedi.

"Ben genelde flört etmeyi seviyorum," dedim. "Sevgili işleri sanki pek bana göre değil."

Ardından düşündüm; o bana soruyorsa ben de sorabilirdim. "Peki, sen?"

"Ay sana ne, sapık?" diye çığlık atmasıyla herkesin dikkatini çekti ve dudaklarımda kocaman bir sırıtış yerleşmesine neden oldu. Aptal çocuk!

"Ne oluyor lan?" diyerek güldü ayakta yolculuk yapmayı tercih eden Mete. Çağatay ona eğlendiğini gösteren bir bakış attı.

"Bu tepkiyi alacağımı bilseydim, hiç sormazdım. Sormadım say," diyerek hafifçe gülümsedim.

"Kaç kişiyle çıktığımı boş ver. Sadece bir kız bende iz bırakabildi."

"Kim o?" diye sordum farkında olmadan. Nedense Çağatay'ı bir kıza vurulmuş olarak hayal edemedim. Ya da hayal etmek istemedim nedense.

"Özge," diye cevap verdi.

"Neden ayrıldınız?"

"Aldattı." Ardından durup gözlerimin içine baktı. "O da sarışındı."

"Her sarışın aynı mı oluyor yani?" dedim hemen.

"Öyle sanıyordum ama olmuyormuş. Ya da sen bayağı farklısın."

Ondan bunu duymak garip bir şekilde gururumu okşamıştı. Dudaklarından hafif bir gülümsemenin geçip gittiğini gördüm. Bu o kadar hafif bir gülümsemeydi ki, bir an hayal ürünüm olup olmadığını merak ettim.

✺

Sıla Yüksel...

Minibüs yolculuğu iyiydi, hoştu, güzeldi ama yanında konuşacak biri olmayınca çok boktandı be!

"Bora," dedim başımı sağa çevirip. Can sıkıntısından bulaşacak insan arıyordum. "Sen kız olsan çok fingirdek olurdun ha."

"Sen de kız olsan çok fingirdek olurdun," diye cevapladı. "Şimdi beni boşuna ezme ."

"Pislik!" diyerek kaşlarımı çatarken, o sırıtarak yana doğru eğilmişti.

Bora'ya bulaşmamam gerektiğini anlayarak çantamdan bir çikolatalı gofret çıkardım. Heyecanlandığımda bir şeyler yiyen biriydim. Mutlu olduğumda da yerdim, üzüldüğümde de... Aslında ben her şekilde yemeyi severdim.

Elimdeki gofret küçük bir şeydi ama şimdilik idare ederdi. Paketi açtıktan sonra tam bir ısırık alacaktım ki, bakışlarım yavru ayı gibi masum masum bakan Bora'ya kaydı.

"Tamam, al ya!" diyerek gofreti Bora'ya uzattım. "Vicdanlı ayı, aç ayıya kıyamadı."

Gözleri parlayarak eli gofrete uzandı ve gofretin bir kısmını kopardı.

Ama... ama... ama!

Gofretin yarısından fazlasını koparmış, bana çok az bir şey bırakmıştı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, bir yandan da üzüntüyle Bora'nın gofretimi yemesini izliyordum. Gofretin bir kısmını ısırmıştı. Ardından bana dönüp, elindeki gofreti aralık olan dudaklarımdan içeri attı.

"Şaşırınca baklava gibi oluyorsun," demesiyle daha çok şaşırdım. Bu ayı bana ikinci kez iltifat mı etmişti? "Bonibon gözlerin kocaman açılıyor."

"Nereden buluyorsun bu lafları ya?" diyerek gülümsedim.

Omuzlarını yukarı kaldırıp dudaklarını *bilmem* der gibi hafifçe büzdü. "Senin tabirine göre, aç ayı olmak bunu gerektiriyor sanırım."

"Keşke bir Kuzey erkeği olmasaydın," dedim gözlerinin içine bakarak. Bunu nereden çıkardığımı anlamamıştım. "Belki o zaman arkadaş olabilirdik."

Söylediğim şeye ikimiz de şaşırmıştık. Belki kulağa saçma geliyordu ama bir an cidden öyle düşündüm. Cidden bir Kuzeyli olmamasını istedim.

Ama öyleydi.

Düşüncelerini saklayarak, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Neyse," dedim. "Söylemedim say."

✺

İrem Doğan...

"Şimdi kulağa fazla paragöz gelebilirim ama ben sadece mantıklıyım. Öncelikle bunu anla," dedim söze başlamadan önce. Konuşurken sesimi olabildiğince alçak tutuyordum. "Şimdi bunlar evlenmiş ama nasıl geçinecekler?"

"Kız da çalışıyor bildiğim kadarıyla," diyerek cevap verdi.

"Bir düğünleri bile olmamış," dedim onlar için üzülürken.

"Belki ileride olur," diye karşılık verdi. Ardından aramızda kısa ve rahatsız edici bir ses oluştu.

"Geçinmek çok zor iş, Arda," dedim aynı ses tonuyla. "Hele bugünlerde... Gidip kızın ailesiyle konuşmak daha mantıklı geliyor bana. Hem bu çocuk da belini doğrultmak için biraz süre kazanmış olur."

"Öyle insanlar olsalardı konuşmaz mıydık?" dedi Arda. "Ama maalesef öyle değiller."

Buna bir cevabım yoktu ve bundan nefret ediyordum. Bir çıkış yolu bulamamaktan nefret ediyordum. Bu hayatta en nefret ettiğim şey, ne yapacağımı bilememekti ve ben bu sıralar sürekli bir bilinmezlik denizine itiliyordum.

"Nasılsın?" dedi sonunda sessizliği bozarak.

"İyiyim," diye cevap verirken zor da olsa gülümsemeye çalıştım. Başarılı olduğuma da inanıyordum.

"Sahte gülümserken çok çirkin oluyorsun," dedi Arda. Bu söylediği hoşuma gitmemişti. Ben kendini sadece arkadaşlarına açan biriydim. Bir yabancının beni çözmeye başlaması, beni korkutur ve sinirlerimi bozardı.

"Ben iyiyim," dedim daha ikna edici olmaya çalışarak ama o hâlâ ikna olmuş gibi durmuyordu. "Bakmasana bana öyle!" dedim sonunda bakışlarından rahatsız olunca. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Her zaman güçlü görünmek zorundasın, değil mi? Acı çeksen bile kendini mutlu göstermek zorundasın."

"Acı çektiğimi kim söyledi? Gayet iyiyim ben."

"Dedi kalbi parça parça olan kız."

"Sinirlerime dokunmaya başladın sen ya."

"Çünkü doğru," dedi bilmiş bilmiş. "Bak, her şeyi halledebileceğini sanıyorsun ama bazen akışına bırakmak en iyisi. Bir şeyleri toparlamaya çalışıp üzülmek hiçbir şeyin çözümü değil. Sen oluruna bırak, kader her şeyi halleder."

"Öyle olmuyor işte. Ne kadar istersem isteyeyim boş veremiyorum."

"Bazen, bazı şeyleri oluruna bırakman gerekiyor. Ne kadar çabalarsan çabala, bazı şeyler olacağı varsa mutlaka oluyor. Senin olayın da böyle bir durum işte. Ne kadar düşünürsen düşün, kendini ne kadar yorarsan yor, bir şeylerin önüne geçemezsin. Bu yüzden oluruna bırak."

Ona yarım bir gülümsemeyle baktım. Garip bir şekilde, içimden bir ses haklı olduğunu söylüyordu. Düşünmekten

o kadar çok yorulmuştum ki... Biraz oluruna bırakmak en iyisi olacaktı.

"Sağ ol," dedim gülümseyerek.

"Rica ettim."

Birkaç saniye gözlerinin içine baktım. İçimde garip bir rahatlama hissettim. Arda ile konuşmak iyi gelmişti.

✹

Elif Kara...

"Elif, bir baksana."

Cama yasladığım başımı Fatih'e çevirirken bir kulağıma takmış olduğum kulaklığı çıkarttım.

"Ne var?" dedim mesafeli bir şekilde.

"Bak, ayrıldık anlıyorum ama bu kadar da rahat olma Allah aşkına. Senin neyine sarhoş olup, tanımadığın bir çocukla sarmaş dolaş dans etmek?"

"Aslında benim buna çok güzel bir cevabım var. Sana ne? Senin peşinde köpek olduğun kızlar nasıl beni ilgilendirmiyorsa, benim de tanıştığım erkekler seni ilgilendirmez."

"Öyle bir dünya yok işte," diyerek daha da öfkelenmeme neden oldu.

O kim oluyordu ki? Önceden çıkmış olmamız veya benim hâlâ ona karşı bir şeyler hissetmem neyi değiştirirdi? Haddini aşması hoşuma gitmemişti.

"Fatih, adam olsaydın da elinde tutsaydın beni o zaman. Ne bu hem bırakıp, hem *ya benimsin ya kara toprağın* ayakları? İstersem gider o çocuğun evinde kalırım, sana ne?"

Her bir kelimem gözlerindeki öfke alevini kuvvetlendirirken, onun bu halini zevkle izledim.

Ah be deli çocuk... Bir bilsen hâlâ gözlerinin içine baktığımda kalbimin deli gibi attığını. Ah bir bilsen!

"Hayatına başka insanlar girecek," dedi gözlerini kaçırarak. O an belki de umut beslediğimden saçmalıyordum ama bir an için bunu istemediğini hissettim. Hayatımda

başkasının olmasını istemediğini düşündüm. "Ama bu şekilde değil. Bir barda, tek düşüncesi bel altı olan çocuklarla senin işin olmamalı. Sen böyle bir kız değilsin."

"Belki de hep öyleydim," diyerek cevap verdim.

"Öyle bir kız olsan seni sevmezdim."

"Beni sevdin mi?" diye sordum şaşırarak. Bunu bana ilk kez söylüyordu.

Yüreğimde renkli bir kelebek kanatlarını açtı sanki. Küçük dünyam birbirinden güzel renklere boyandı kelebek kanatlarını çırpınca. Bu o kadar garip bir mutluluktu ki. Sanki gerçek değil gibiydi. Fatih gözlerimin içine bakıp, yüreğimi ağzıma getiren o sıcak gülümsemesini sundu. Bu bakışı o kadar çok özlemiştim ki.

"Sevdim," dedi. "Cidden çok sevdim."

"Peki, beni sevmeyi ne zaman bıraktın?" dedim kalbim hafifçe kırılarak. Bu hislerim... Yanlıştı. Kardeş dediğim insanların nefret ettiği birini sevmem yanlıştı.

Bana inanmayan birini sevmem yanlıştı.

Ama engel de olamazdım.

"Çok soru soruyorsun," dedi gülümseyerek.

Konuyu kapatmak istiyordu. Benim için hava hoştu. Bir kulağıma tekrar kulaklığı geçirip başımı cama yasladım.

Terslemesi karşısında, sadece geçmişimiz olduğu için beni uyardığı düşüncesine kapıldım istemsizce. Konuyu uzatabilirdim ama henüz hazır olmadığım bir şeyi onun dudaklarından duymaya hazır değildim.

Beni sevmediğini duymaya hazır değildim.

✹

Defne Çınar...

Mete yaklaşık beş dakika sonra yanımdaki koltuğa oturunca, şaşkınlıkla bakışlarımı ona çevirdim.

"Ayakta yoruldum," dedi suratıma bakmadan.

Ona cevap vermek yerine başımı pencereye çevirerek dışarıyı izledim.

Yanımda oturmasına dayanıp, ses çıkarmamak çok zordu. Bana karşı olan davranışları birden değişmişti ve bu ani değişiklik sinirlerimi bozuyordu. Sanki ona zarar vermişim gibi davranıyordu bana.

"Neden bana böyle davranıyorsun?" dedim sonunda dayanamayıp.

Sorumu bir süre cevapsız bırakıp, yüzüme bakmak yerine gözlerini çevirdi.

"*Canım benim!* diyerek, bir Güney kızının boynuna atlamamı mı bekliyorsun?" dedi ezer gibi. Benimle konuşurken yüzüme bile bakmamıştı. Elbette iki dost gibi geçinmemiz kulağa çok saçma geliyordu ama onda bir şeyler vardı.

"Demek istediğim o değil. Farklısın. Bir şey olmuş sana."

Sonunda gözlerimin içine baktığında duygularını öyle bir saklamıştı ki, ne hissettiğini anlamamıştım.

"Farklı falan değilim," dedi. "Bu gördüğün, benim. Beni tanımadan farklı olup olmadığımı söyleyemezsin."

"Bak, bir şeyler olduğunu anlamak için illa dâhi olmam veya seni yıllardır tanımam gerekmiyor. Çok garip bir örnek olacak ama birisi evimde bir saksının yerini değiştirirse, bu değişikliği anlamam için saksıyı tanımama gerek yok. Bir şeylerin değiştiğine kendi gözlerimle şahit olurum zaten."

"Aptal olduğunu biliyordum ama beni bile şaşırttın, Güney Zillisi. Cidden alakasız bir örnek oldu."

"Sen burada vermek istediğim mesaja bakar mısın?" Verdiğim örneğin mantıksız olduğunun farkındaydım ama benim demek istediğim şey çok farklıydı.

"Defne, biz zaten birbirimizden nefret ediyorduk. Burada seni rahatsız eden şeyi anlamış değilim!" dedi ters bir şekilde.

Ben bile anlamadım ki!

Ona cevap vermek yerine bakışlarımı cama çevirdim. Daha fazla konuşmaya gerek var mıydı? Benden nefret etmesi oldukça doğaldı. Aramızda neler yaşanmış, neler konuşulmuştu sonuçta. Birbirinden iğrenen iki insan olmamız gayet doğruydu. Yanlış bir şey aramayı kesmem gerekiyordu.

Yol boyunca konuşmadım. Onun için de hava hoştu. Tek kelime dahi etmemişti.

✹

"Arda, çok heyecanlıyım. Elimi tutar mısın, sevgilim?" dedi Bora minibüs durduğunda.

"Siktir git!" diyerek çok kibar bir cevap verdi Arda.

Hep birlikte minibüsten inerken kalbim boğazımda atıyordu.

"Ben burada kalıyorum," dedi minibüsü kullanan çocuk. "Mutlaka beni tanıyan birileri çıkar."

"Ceyda birkaç saate kollarında, merak etme," dedi Fatih gülerek. Adam da ona güldü aynı şekilde.

İki katlı evin bahçesinden içeri girdiğimizde etrafı inceledim. Hava kararmaya başladığından, etraf renkli renkli ampullerle ışıklandırılmıştı. Yerlere aynı şekilde renkli balonlar bırakılmıştı. Etraf koşan küçük çocuklarla doluydu. Hava belki biraz ısınmıştı ama bahçede dolaşmak için bana göre hâlâ serindi. Bahçenin tam ortasında U şeklinde, herkesin sığabileceği büyük bir masa vardı.

"Defne," dedi adını bilmediğim, diğer erkeklerle yaşıt görünen çocuk. Adımı nereden bildiğini anlamamıştım. Bana seslenerek diğer kızların da dikkatini çekmişti. "Siz direkt eve dalın. Biz arka bahçeden bir kaçış yolu bulalım." Hepimiz ona başımızı sallayarak karşılık verdik.

Kızlar arkasını dönmüş eve ilerlerken, "Adın neydi?" diye sordum çocuğa.

"Batuhan."

"Adımı nereden biliyordun?"

"Adın Mustafa olduğu için mi sana 'Defne' diye seslendiler?"

O kadar aşağılayıcı bir şekilde konuşmuştu ki, yüzümün kızardığından emin olarak arkamı dönüp kızlara yetişmek için koştum.

Evin cidden hoş bir havası vardı. İnsana huzur veren cinstendi ama ne garip ki bu ev, zorla evlenen bir kızın üzüntüsünü barındırıyordu. Duvarlar açık yeşile boyanmış, üstüne aile fotoğrafları asılmıştı. Kapıdan içeri girer girmez karşıma çıkan merdivenin üstünde beyaz halı serilmişti.

"Buyurun?"

Kafamı sola çevirdiğimde ellili yaşlarında bir kadınla karşılaştım. Siyah saçlarını alttan topuz yapmıştı. Siyah, yere kadar uzanan bir elbise giymişti.

"Biz Ceyda'nın arkadaşlarıyız da," diye hemen atladı İrem. İşi berbat etmemizi istemiyordu sanırım. "Hazırlanması için yardım etmeye gelmiştik."

"Ceyda'nın bu kadar küçük arkadaşları olduğunu bilmiyordum," dedi kadın şüpheyle.

"Zaten Ceyda aslında ablamın arkadaşı diye İrem hemen kıvırdı. "Ablam gelemeyebilir. Geline yardımcı olmak için bizi gönderdi."

İçimden kadının inanması için dua ederken, kadın şüpheyle bakmaya devam ediyordu. "Ceyda'ya da sorabilirsiniz. Ablamın adı Selin."

"Selin'i tanırım," dedi kadın. Şüphesi bir anda yok olmuştu. "Gelemiyor muymuş? Tüh!"

Kadına çaktırmadan tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Gelmeye çalışacak," dedi İrem gülümseyerek.

"Anlıyorum," dedi kadın. "Umarım gelir. Her neyse, soldan ikinci oda," dedi merdivenleri göstererek.

Kadına gülümserken bir yandan da hızlı hızlı çıkıyordum basamakları. Göz ucuyla aptal sarışınımın alnında biriken boncuk boncuk terleri sildiğini gördüm.

"Allah Allah!" diye söylendi kadın biz yukarı çıkarken. "Bu Selin tek çocuk değil miydi?"

Sonunda merdivenleri çıkıp koşarak gelinin odasına geldiğimizde Sıla kapıyı tıklattı.

İçeriden "Gel," diyen sesi duymamızla odaya öyle hızlı dalmıştık ki, Su ve Elif yere yapışmıştı. Odaya değil de savaşa dalmıştık sanki anasını satayım.

Kızcağız korkudan oturduğu yerden hızla kalkmıştı. Kahverengi saçları beline kadar uzanıyordu. Kahverengi gözleri ağlamaktan olsa gerek, kızarmıştı. Yanakları ve burnu da aynı şekilde kıpkırmızı olmuştu. Yüzünde makyajdan eser yoktu. Bugün güzel olmak istemediğini görebiliyordum ama hâlâ güzel görünüyordu. Düz, beyaz elbisesine göğsündeki hafif dekolte hoş bir hava veriyordu. Elbisenin eteği yere kadar uzanıyordu.

"Ulan, öyle bir daldık ki odaya," dedi Sıla kapıyı kapatırken. Su ve Elif de yerden kalkmıştı. "Kız bizi gerdeğe gireceği adam sandı herhalde."

"Siz kimsiniz?" dedi Ceyda.

"Seni kaçırmaya geldik," dedi Elif. "Bizi Batuhan gönderdi."

"Demir iyi mi?" dedi Ceyda hemen.

"İyi iyi," diye cevap verdi İrem.

Ben de o sırada odadaki pencerenin yanına ilerledim. Camı açıp etrafa baktım. Su da yanıma gelmişti. Camın önünde kocaman bir ağaç vardı. Buradan atlayabilirdik.

"Ne diyorsun?" diye sordum Su'ya. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. "Sence buradan atlayabilir miyiz?"

"Artık mecbur atlayacağız. Başka yol mu var?"

Haklıydı. Başka yol yok gibi görünüyordu.

"Kurtul şundan," dedi İrem. Bakmasam da elbiseyi kastettiğini anlamıştım. Çantalarımızı minibüste bırakmıştık. Yanımıza sadece telefonlarımızı almıştık. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarttım. Rehberimde Çağatay'ı bulup üstüne tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo!" Çağatay'ın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Çağatay, evin arka tarafında, kızın camının önünde büyük bir ağaç var. Buradan kaçabiliriz." Arkamı döndüğümde Ceyda'nın siyah, dar bir pantolonun üstüne yeşil bir kazak giydiğini gördüm. Gözleri umut ve mutluluk dolu olmuştu birden.

"Tamam, Defne," dedi.

Ardından kapı sert bir şekilde vurulunca gözlerimi korkuyla araladım.

"Kapattım ben, " dedikten sonra telefonu kapatıp cebime koydum. Elif, gayet kontrollü bir şekilde kızı kolundan tutup tahta kapının arkasına çekti ve ardından kapıyı açtı.

"Ceyda nerede?" dedi kadın. Bu kadın az önce karşımıza çıkan kadındı.

"Abla, sen delirdin mi?" dedi Elif. "Düğünden önce gelini sadece onu hazırlayanlar görebilir."

"Kız, o damat değil miydi?" dedi kadın. Ses tonundan biraz da olsa inandığını anlamıştım.

"Yok abla, yanlış bilgiymiş o. Bizim eski mahallede Esin Abla vardı. Vallahi düğününde anasına, teyzesine falan gösterdi kendini. Allah seni inandırsın ikinci aylarında boşandılar ayol!" Öyle inandırıcı konuşuyordu ki, gülmemek için dudağımı ısırmam gerekti.

"Ay deme!" dedi kadın. "Ben gideyim o zaman ama çabuk olun. Damatla otursunlar biraz. Sonra nikâh kıyılacak."

"Tamam, ablam," dedi Elif kapıyı kadının suratına kapatırken. "Sen hiç merak etme." Kapı kapanınca gözlerimi yumarak derin bir nefes verdim.

"Çok bir vaktimiz yok," dedi Elif. "Bir an önce çantanı hazırlayalım."

Ceyda hemen büyük bir spor çanta alıp, içine kıyafetlerini doldurmaya başladı. Biz de ona yardımcı oluyorduk elimizden geldiğince. Altı kişi bir çantaya odaklandığımız için işimiz çabuk bitmişti.

Çantayı hallettikten sonra erkekleri beklerken yatağa oturdum. Ortam birden garip bir şekilde sessizleşmişti. İrem de yanıma oturdu.

"Damadı tanıyor musun?" dedi İrem.

Ceyda başını hayır der gibi salladı. "Babamın bir arkadaşının oğlu sanırım," diye mırıldandı.

Kiminle evleneceğini bile bilmiyordu. Üzülmeden edemedim.

"Bazen ailelerden cidden nefret ediyorum," diye mırıldandı İrem.

"Keşke hiç babam olmasaydı," diye katıldım ona.

"Benim de babam bir keresinde annemi aldatmıştı. Onu annemle kavga ederken duymuştum. Henüz sekiz veya dokuz yaşındaydım. Annemin çaresiz sesi hâlâ kulaklarımda. O günden sonra babamı eskisi gibi sevemedim. Hatta hiç sevemedim," Su'yun konuşurken gözleri dolmuştu. Bense bunları ilk kez duymanın verdiği şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Hiçbir erkeğe de güvenemedim. Sevgililerim oldu elbette ama ben hiç âşık olmadım. Sanırım hiç olamayacağım da. Babam sadece annemi değil, beni de yaraladı. Onun yüzünden sahte gülümsemeyi öğrendim." Onu ilk kez böyle görüyordum. Bir an rüyada olup olmadığımı düşündüm. "Ben artık birisine âşık olmak, gözlerinin içine bakıp huzuru bulmak istiyorum. Sonu ayrılık olsa bile6, artık birini sevebilmeyi istiyorum." Kızlara baktığımda onlar da en az benim kadar şaşkındı. Bunları ilk kez duyuyor olmalıydılar. Aptal

ve kalbi kırık sarışının omuz silkerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Her şey söylenmiyor."

"Aşk, acıdan başka bir şey vermiyor," dedi Sıla. Yerde oturmuş, bağdaş kurmuştu. "Bir kere âşık olmuştum, oradan biliyorum."

"Peki, bu aşk nasıl bir şey?" diye sordum gözlerim dolarken.

"Varla yokluk arası bir şey," diye cevap verdi Sıla. "Bazen bir bakışıyla bulutların üstüne çıkarıyor, bazense o bakışla yere indiriyor."

"Çok sevdik, neye yaradı?" diye bir soru sordu Elif. "Her zaman seven kaybediyor. Ben bu aşk denilen şeyi hiç sevmiyorum."

"Ama o seni asla bırakmaz," dedi Ceyda. "Aşktan boşuna kaçmayın veya onu aramaya çalışmayın. Siz değil, o sizi bulacak. Siz sadece gözünüzü dört açın. Belki de çoktan birilerine tutulmuşsunuzdur. Aşk kendini hemen belli etmez. Damdan düşer gibi sizi gerçeklerle yüzleştirir."

Bunun üzerine kimse bir şey söylemedi.

Belki de çoktan birilerine tutulmuşsunuzdur. Aşk kendini hemen belli etmez...

Camdaki bir tık sesi, kafamızı o tarafa çevirmemize neden oldu. Sonunda gelmişlerdi. Hep birlikte cama ilerledik. Pencereyi açtığımda Çağatay'ın ağaca tırmandığını gördüm.

"Geri çekilin," diye fısıldadı. Söylediğini yapıp birkaç adım geriledik. Çağatay ileri doğru bir hamle yapıp, vücudunun yarısını pencereden içeri soktu. Elif ve Sıla hemen atılıp, düşmesin diye çocuğu çektiler. İnsan gibi gelmek yerine atlamayı tercih ederek kendince Tarzancılık oynamıştı.

Çağatay içeri girdiğinde etrafa kısaca göz gezdirdi. O sırada Ceyda yatağın önüne koyduğumuz çantayı aldı. Çantayı omzuna geçirirken heyecanlı görünüyordu.

Çağatay'ın gözleri Su'da takılı kaldı birden. "Gözlerin kızarmış, sarışın. İyi misin sen?"

"İyiyim," dedi Su.

Çağatay ona inanmadığını gösteren bir bakış attıktan sonra, Su'yun burnunu, işaret parmağıyla başparmağının arasına aldı. "Sen bile ağlıyorsan biz nerelere gidelim?" diyerek dalga geçti.

Su onun eline vurup kurtuldu. Çağatay bu hareketi pek fazla umursamayıp arkasını döndü ve eğildi.

Çağatay "Atla bakalım, Ceyda Hanım," derken ben de camdan dışarı bakmıştım. Bütün Kuzey erkekleri oradaydı. Bizi bekliyorlardı.

Ceyda, Çağatay'ın sırtına çıktı. Ardından Çağatay dikkatli olmaya çalışarak ağaca tırmandı. Az önce Tarzancılık oynayan Çağatay'dan eser yoktu. Sırtında Ceyda olduğundan olsa gerek, daha dikkatliydi ve yavaşça ağaca tutunmuşlardı.

Fakat bir şeyler ters gitti.

Çağatay'ın bastığı dal kırılmıştı ve Ceyda ile birlikte yere doğru düşüşe geçmişlerdi. Şaşkınlıkla bir elimi dudaklarıma götürürken, Ceyda'nın yana kaymaya çalıştığını gördüm. Çağatay'ın üstündeki baskıyı azaltmak istediğinden olmalıydı. Yere düştüklerinde ikisinin de dudaklarından bir inleme koptu. En azından çimenlere düşmüşlerdi. Kuzey erkekleri ikisinin başına toplandı hemen.

"İyiyim," diye inledi Çağatay. Bir yandan da ses çıkarmamaya çalışmıştı.

"Ben de," dedi Ceyda.

Ulan, siz iyisiniz de, biz burada kaldık!

"Biz burada kaldık lan!" diye seslendi Sıla fısıltıyla.

"Sakin ol, dişi ayı. Bir yolunu bulacağız," dedi Bora hemen. Tam o sırada kapının tekrar çalınmasıyla bir panik dalgası sardı vücudumu.

"Ceyda! Hadi kızım!"

"Neredeyse bitti, abla!" diye seslendi İrem.

Şimdi sıçmıştık. Tam anlamıyla hem de.

O sırada panikten ne yapacağımı şaşırmışken Ceyda'ya baktım. Boyu benden bir veya iki santim kısaydı ama fiziklerimiz oldukça benziyordu.

Camda öne doğru eğildim ve bana bile çılgınca gelen fikrimi söyledim. "Ceyda'nın elbisesini giyeceğim!"

"Ne?" dedi Mete. Sinirlendiğini buradan bile hissedebiliyorum. "Salak salak konuşma!"

"Ceyda, yanlış anlama ama bu gece çocukla baş başa kalacak mıydın?" diye sordu Fatih.

Ceyda üzgün bir şekilde başını salladı. "Bizim aileye göre imam nikâhı varsa gerisinin önemi yoktur."

Harika!

"Defne, başka bir yolu mutlaka vardır," diye fısıldadı İrem ama kapının önündeki kadın konuşmalarımızı duymuş ve umudumuzu kesmemizi istermiş gibi, "Ceyda! Kızım, hadi artık!" diye seslendi.

Su kadınla konuşurken ben tekrar camdan eğildim. "Şimdilik başka seçenek yok gibi."

"Defne, saçmalama!" diye karşı çıktı Mete tekrar. "Çocukla gecenin sonunda yalnız kalacaksın."

"O zaman beni gecenin sonu olmadan kurtarsan iyi olur," diye cevap verdim.

Gözlerimin içine bakarken, karanlık olmasına rağmen öfkesini görebiliyordum. Başını onaylar gibi salladıktan sonra camı kapattım.

Kaybedecek vakit yoktu.

Hemen üstümdekilerden kurtulup beyaz elbiseyi giydim. Tahmin ettiğim gibi tam olmuştu. Su saçlarımı hızla bir şekle soktu. Kızın yatağında bir duvak vardı. Yüzü çok göstermeyen bir şeydi. Sıla'yla birlikte başıma yerleştirip yüzümü örttüler.

O kadar korkuyordum ki, neredeyse ağlayacaktım. İrem kıyafetlerimi alıp camdan dışarı atarken, Elif de telefonumu almıştı.

Sakin ol, dedim kendi kendime. *Sakin ol, Mete seni kurtaracak.*

Kapıyı açıp çıkarken kadının bana gülümsediğini gördüm.

"Aman diyeyim, Ceyda," dedi Su. "Ne biriyle konuş, ne de duvağını aç. Vallahi yuvan yıkılır."

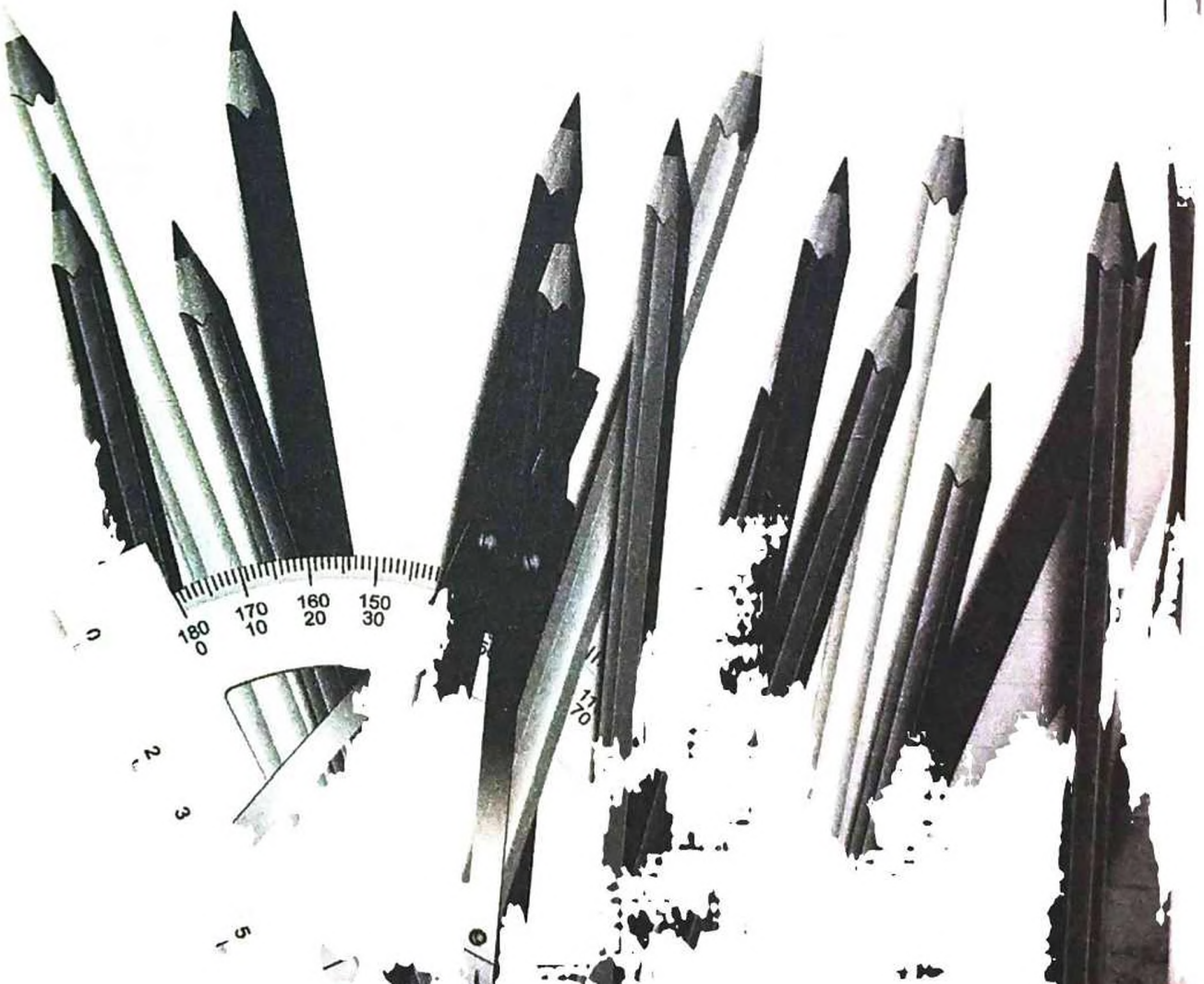
"Cidden mi, kızlar?" dedi kadın. O an bu kadından da nefret ettim. Nasıl bir anne kızını zorla evlendirip üstüne mutlu olabilirdi? Ceyda kaçıp gitmekle en iyisini yapmıştı.

"Tabii, abla," dedi Elif. "Hiç duymadım deme şimdi bana!"

"Ay duymamıştım ama söylediğiniz iyi oldu. Neyse, güzeller güzeli kızım büyümüş de yuva kuruyor... Neyse, gel bak Mehmet çok özlemiş seni. "

Böylece hep birlikte sevgili kocamın yanına gitmek için bahçeye doğru ilerledik.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Siz beş kişi değil miydiniz?" dedi kadın merdivenlerden inerken. Kalbim birden boğazımda attıysa da sesimi çıkartmadım. "Evet evet," dedi ardından. "Beş olduğunuza eminim."

"Arkadaşımız lavaboya gitti de," dedi Su. Aklına gelen ilk şeyi söylemişti sanırım. "Birazdan gelir."

"Anladım," dedi kadın. Duvak tülden değildi. Biraz daha kalın bir kumaştandı. Bu, önümü görmemi zorlaştırıyordu ama şikâyet edemezdim. Sonuçta beni görmelerini engelleyen tek şey bu duvaktı.

Görünmediğimi bilmeme rağmen, beni deli eden heyecanıma bir çözüm bulamıyordum. Ceyda'nın annesi, merdivenleri sabırsızca daha hızlı inmeye başladı.

"Sakinleş," diye fısıldadı Sıla kulağıma. "Çok hızlı nefes alıp veriyorsun. Dikkat çekeceksin." Fakat bu sözler, daha da heyecanlanmamı sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Kendine gel, koca aptal! En yakın arkadaşların yanında, Kuzey erkekleri kapıda. Biraz sakin ol. Kimseyle evlenmeyeceksin. Bir yolunu mutlaka bulurlar. Bak hâlâ korkuyor! Bu kadar aptal olmak zorunda mısın? Başkasının iç sesi olmak için nereye başvuru yapmak gerekiyor?

İç sesim beni öyle bir aşağılamıştı ki, dudaklarımı buruşturmuştum. Nefes alış verişlerimin normalleştiğini hissettim.

Neden endişeleniyordum ki? Beni kurtaracaklardı, kurtarmak zorundaydılar. Duruşumu dikleştirip kendimden emin adımlar attım.

Bahçeye çıktığımızı, görmeden önce vücuduma çarpan rüzgârdan anlamıştım. Başımı hafifçe kaldırıp etrafı görmeye çalıştım.

"Gel, kızım," diyerek kadın elimden tuttu. Nasıl böyle sıntabildiğini anlamıyordum. Ceyda'nın bu kadına bir şeyler söylediğini düşünüyordum. Sonuçta evlenmek istemediğini sert bir şekilde olmasa da dile getirmeliydi. "Mehmet tam karşıda."

Sadece merakımdan, şu çocuğu görmek için başımı hafifçe kaldırdım. Fakat kalın duvak, sadece kahverengi saçlarını ve yapılı sayılacak vücudunu görmeme izin vermişti. Başımı hemen yere sabitledim.

"Ne kadar güzel olmuş benim kızım," dedi kalın bir ses. Erkek sesiydi. Ceyda'nın babası olmalıydı. Kollarımın iki yanında kalın eller hissettiğimde başımı mümkünmüş gibi daha da eğdim. Birinin bana bu kadar yaklaşması işi tehlikeye sokabilirdi.

"Biraz eğlenceye başlasak mı?" dedi Elif. Hemen ardından adama elini uzatıp dikkatini üstümden çekti. "Ben Elif, efendim. Ceyda'nın arkadaşı bizim bir ablamız olur da. Yardıma geldik. Bunlar da İrem, Su ve Sıla."

"Memnun oldum, kızlar," dedi adam. Başımı biraz daha kaldırıp ne olduğuna bakmaya çalıştım. "Ceyda'nın sizin gibi terbiyeli arkadaşları olması beni çok mutlu etti."

Adamın bu sözünün ardından, Su'yun gülmemek için dudağını ısırdığını gördüm.

'Terbiyeli' pek bizi anlatan bir kelime değildi sanırım.

"Her neyse... Sanırım dediğiniz gibi başlasak iyi olur," dedikten sonra bahçenin ortasındaki büyük U şeklindeki masaya doğru ilerledi.

Tam ben de bir adım atacaktım ki, birinin sağ elimden tutmasıyla arkamı döndüm.

"Böyle soğuk mu olacağız yani?" dedi Mehmet. Ardından elimi tutup, dudaklarına götürdü ve minik bir öpücük kondurdu. Daha büyük jestleri görmeden önce beni kurtarmalarını diledim.

"Hadi, gelin artık!" diye bir ses duydum. Bu da erkek sesiydi ama Ceyda'nın babası olduğunu sanmıyordum. Görebildiğim kadarıyla Mehmet gülümsedi. Yüzünü tam olarak görebilmeyi isterdim. Cidden merak etmiştim.

Mehmet parmaklarımızı kenetleyip beni sürüklerken etrafa bakıp Kuzey erkeklerini aradım ama bu duvak, beni koruduğu kadar görmemi de zorlaştırıyordu. Başımı tekrar öne eğip, Mehmet'i takip ettim.

U şeklindeki masanın ortasına doğru ilerleyip, oturmam için sandalyeyi çekmişti. Ben oturduktan sonra o da yanıma oturdu.

Bahçenin kenarında, sahne gibi bir yer vardı. Yerden yaklaşık on beş santim yukarıdaydı. Sayabildiğim kadarıyla yedi kişilik bir çalgı ekibi, önde bir mikrofon ve mikrofonun önünde de şarkı söylemeye hazırlanan bir kadın vardı. Ceyda'nın babası kadına bakıp başını salladığında, kadın da aynı şekilde karşılık verip konuşmaya başladı.

"Sevgili büyüklerim, sevgili yaşıtlarım, sevgili küçüklerim... Öncelikle hepiniz hoş geldiniz!" Öyle neşeli konuşmuştu ki, bir alkış tufanı koptu. "Bugün burada toplanmamızın nedenini hepimiz biliyoruz. İki güzel insan, kaderlerini birleştirmek için birbirlerine söz verdiler. Bizler de mutlu günlerinde sevgili dostlarımızın yanında olmak için toplandık. Kafanızı yeterince şişirdiğime göre, artık biraz eğlenmeye ne dersiniz?"

Bir alkış daha koptuktan sonra çalgı ekibi işe koyuldu ve kulağımı eğlenceli müzik doldurdu. Duyar duymaz tanımıştım, *Kara Gözlü Çingene'm* parçasını söyleyeceklerdi. Roman havası nasıl oynanır, hiçbir bilgim yoktu. Birkaç kişi yerinden kalkıp bahçenin ortasında dans etmeye başlamıştı.

Yaklaşık bir dakika sonra şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bora ve Su karşılıklı roman havası oynuyorlardı. Gülmemek için dudağımın kenarını ısırmam gerekse de, *Ulan, ben elden gidiyorum, bunlar oynuyorlar!* diye düşünmeden

edemedim. Yaklaşık otuz saniye sonra Bora yere oturup kıvırmaya başlayınca, bu hallerini çekemediğim için şansıma küfrettim.

✺

İrem Doğan...

Birkaç gözün üstümüze değdiğini görünce Bora ve Su'ya çıkıp oynamalarını söyledim. Onların zaten canına minnet görünüyordu. Bizim ekibe de biraz daha neşeli olmaları konusunda sert bir uyarı yaptım. Bu şekilde gerçekten çok dikkat çekiyorlardı. Ben de çok gergindim ve gergin olmamız doğaldı ama bunu belli edemezdik. Bora ve Su'ya bakınca dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

"Bizi beklediklerinden eminsin, değil mi?" diye fısıldadım Arda'ya. Başını onaylar gibi salladı. Arda'nın söylediğine göre, dışarıda bizi bekliyorlardı. Şu saçma yerden, arkadaşımı alıp bir an önce çıkmak istiyordum. "Bu gece kafayı yemezsem, bir daha asla yemem," diye mırıldandım. Bir yandan da dikkat çekmemek için sırıtıyordum.

"Korkma," dedi Fatih. "Bu gece de, başka gece de yiyeceğini sanmıyorum." Kendince espri yapıyordu. Ne kadar da kaliteli espri yapabilen bir erkek!

"Defne'nin yanına gitsen iyi olur," dedi Mete. Bir yandan da duvara yaslanmıştı. "Biraz gergin görünüyor."

"Ah evet, zeki çocuk! Bunu ben de fark edebiliyorum fakat sevgili kocası ve tüm sülalesi yanındayken, onlara duyurmadan ne gibi bir teselli verebilirim?"

"Sen aslansın, İrem," dedi Sıla. "Bulursun bir yolunu."

"Hem ona benden bir mesaj götürmeni istiyorum. Bundan sonra çıkacak olan herhangi bir hareketli müzikte dans edip, bahçe kapısına ilerlemeye çalışsın."

"Bir planımız mı var?" dedi Çağatay tek kaşını kaldırarak. Ben de Mete'nin aklından geçenleri anlamamıştım.

"Var gibi sanırım," diyerek geçiştirdi.

Bu, benim için pek yeterli bir cevap değildi ama sanırım yetinmem gerekecekti. Bu kalabalık yerden Defne'yi nasıl çıkaracağımız hakkında pek bir fikrim yoktu.

"Hiç yoktan iyidir sanırım," dedi Elif.

Mete yaslandığı duvardan doğrulup, "Benim bir işim var, beş dakikaya gelirim," diyerek uzaklaştı.

"Bu nereye gitti şimdi?" dedi Batuhan.

Bıkkınlıkla nefesimi verirken bakışlarımı Defne'ye çevirdim. Sağ yanında Mehmet, sol yanında ise orta yaşlarda bir kadın oturuyordu. Kadın, yanındaki yaşlı kadınla gülüşürken, damat da yaşlı bir adamla konuşuyordu. Bu adam, Ceyda'nın babasıydı. Hazır dikkatleri başka yöndeyken, hızlı adımlarla masaya ilerledim.

✺

Defne Çınar...

"Ceyda."

Sol tarafımda İrem'in sesini duymamla, rahatlamayla karışık bir umut geçti gitti yüreğimden. Sol tarafımdaki kadına baktım, oralı değildi. İrem arkamda bir noktaya baktıktan sonra kulağıma eğildi. "Önce sakin olmalısın," dedi fısıltıyla. "Fazla kalamayacağım, o yüzden direkt konuya geçiyorum. Mete, bir sonraki hareketli müzikte dans edip bahçe kapısına ilerlemen gerektiğini söyledi. Bir planı var sanırım."

"Ben dans edemem ki," diye fısıldadım.

"Ay bu kötü oldu kız. Ne yapalım, sen de evlenirsin artık," diyerek dalga geçti. Yüzümü göremediğini bilsem de göz devirdim. "Unutma, ne olursa olsun sakin ol ve hareketli bir şey çıkınca dans et." Başımı onaylar gibi salladıktan sonra uzaklaşmasını izledim. Bana *sakin ol* diyeli saniyeler oluyordu ama yine gerilmiştim.

"İyi misin sen?" Mehmet'in sesini duymamla başımı sağ tarafa çevirdim.

Sesimi çıkartmadan, başımı onaylar gibi salladım. Bir elini dizime koyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Dizlerin titriyor. Bu kadar korkmana gerek yok."

Başta neden bahsettiğini anlamasam da, sonradan dudaklarında oluşan şeytani gülümseme donup kalmama neden oldu. Dizlerimi biraz uzağa çektim. O da mesajı anlayıp elini çekti. Yanaklarımın kızardığına emindim.

✺

Sıla Yüksel...

Mete Bey sonunda aramıza teşrif ettiğinde –aslında bunu söylemem mantıksızdı, çünkü altı dakikalığına kaybolmuştu– o kadar stresliydim ki, kendimi tüm dünyayı yiyebilecek güçte hissediyordum.

"Neredeydin?" dedim onu görür görmez.

Bu tepkime şaşırmış olmalıydı ki, kaşlarını hafifçe çattı.

"İşim vardı, anneciğim," dedi dalgayla. Çok abartılı olmayan bir şekilde gözlerimi devirerek karşılık verdim.

"Biz burada korkudan ölelim, sen dalga geç!" dedi Su.

Kara Gözlü Çingene'm bitip yavaş bir şeyler çalmaya başlayınca, Bora'yla yanımıza gelmişlerdi. Duvarın yanında toplanmıştık.

"Merak etmeyin," dedi Mete kendinden emin olmaya çalışarak. "Bir şeyler düşündüm, işe yarayacak. Yani öyle sanıyorum. Şimdi biriniz gidip şu çalgı ekibine eğlenceli bir şeyler çalmasını söylesin. Ardından kızlar minibüse gidin."

"Nedenmiş o?" diyerek itiraz etti Su.

"Sadece susun," diyerek karşılık verdi Mete. "İnanın, sadece ayak bağı olursunuz."

"Ne demek ayak bağı?" dedim. Bu söylediğine öfkelenmiştim. "Oradaki bizim arkadaşımız. Siz ona yardım ederken biz götümüzü yaymış oturacak mıyız?"

"Gerçekten biraz saçmalıyorsun, umarım farkındasındır," dedi Elif. Su ve bana göre daha sakin konuşmuştu.

"Kızlar, sakin olun," dedi İrem. "Bakın, olaya duygusal açıdan bakmanın anlamı yok. Belli ki Mete'nin aklında bir şeyler var. Ben gidip çalgı ekibiyle konuşacağım. Siz minibüse binin."

İtiraz edecek gibi oldum ama İrem'in bakışları kararlı gibi görünüyordu. Ona kızgın bakışlar attıktan sonra minibüse binmek için bahçe kapısına yöneldim.

✺

Defne Çınar...

Sanırım yaşadığım heyecandan dolayı ağır halüsinasyon falan görüyor olmalıydım. Yani heyecandan görülüp görülmediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama aklıma başka bir açıklama gelmedi.

Su, Elif ve Sıla şu an gidiyor olamazlardı, değil mi?

Gözlerim İrem'i bulduğunda, sahneye doğru yürüyordu. Çalgı ekibiyle şarkıcı kadına bir şeyler söylediğinde, kadın ona gülerek karşılık verdi. Sonra İrem de kızlar gibi bahçeden çıktı.

Korkuyla Kuzey erkeklerini aradım etrafta. Sonunda bulduğumda Mete ve Arda'nın bana baktıklarını gördüm. Mete başımı onlara doğru çevirdiğimi görünce başını hafifçe eğdi. Sanki her şeyin yolunda olduğunu söylemek ister gibiydi. Ardından çalgı ekibi hareketli bir şeyler çalmaya başladı. İlk başta tam hatırlayamasam da, on saniye sonra *Osman Ağa* parçasını çaldıklarını anladım.

Hareketli bir şeyler çıkarsa oyna ve bahçe kapısına ilerle.

Hızlı bir şekilde yerimden kalktığımda, "Sen de mi oynamak istiyorsun?" dedi Mehmet. Başımı onaylar gibi salladım. Gülümseyerek başını salladıktan sonra kalkıp yanıma geldi. "Annem şu batıl inançlar hakkında bir şeyler söylemişti. Buna inanmanız çok can sıkıyor. Bir kerecik sesini duysam?"

Ardından biraz daha yaklaşınca, duvağın altını görmemesi için başımı *olmaz* der gibi iki yana salladım ve bahçenin ortasına, diğer dans edenlerin yanına gittim. Ne yazık ki Mehmet de peşimden geliyordu.

Bizi görenler alkışladıktan sonra Mehmet'le karşılıklı oynamaya başladık. Şu işten cidden çok sıkılmaya başlamıştım. Başımı bahçe kapısına çevirdiğimde, Mete'nin kapıda beklediğini gördüm. Diğerleri neredeydi? Onlar da mı gitmişti?

Bizim kızların ve Kuzey erkeklerinin nereye gittiğinden daha büyük bir sorunum olduğu aşikârdı. Bu damat olacak salak çocuk benden başka kimseye bakmıyordu ki! Ben nasıl dikkatini çekmeden bahçe kapısına gidecektim?

"Hayırlı olsun, kardeşim!"

Batuhan'ın sesini duyduğumda o kadar mutlu oldum ki, neredeyse bir kahkaha patlatacaktım. Ardından Kuzey erkekleri damadın etrafını sardılar. Arda adamın arkasından başıyla *git* işareti yaptı bana. Ben de dikkat çekmemek için oynuyor gibi yapıp –tabii koşarak oynayan biri ne kadar az dikkat çeker bilmiyorum– Mete'nin yanına ilerledim. O da bana doğru ilerlemişti.

Aramızda yaklaşık üç metre kala, "Ceyda!" diye bir ses duymamla yerimde donup kaldım. Bu Mehmet'in sesiydi. Derin bir nefes alıp korkuyla arkamı döndüm. Mehmet hızlı adımlarla bana doğru yaklaşırken, tek planımız suya düşmüş gibi hissediyordum.

Ama sağ elimi birinin sıkmasıyla Mehmet bir an duraksadı.

Mete beni arkasına çekince, köpekten kaçan yavru kedi gibi sindim yerime. Mehmet'in bakışlarından öfke akarken, müzik durmuş, tüm gözler bize çevrilmişti. Kuzey erkekleri ise hızlı adımlarla çoktan yanımıza gelmişti. Mehmet'in etrafına Ceyda'nın anne babası ve tanımadığım bir yaşlı çift daha geldi. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydiler.

"Ne oluyor lan burada?" dedi Mehmet. Akrabalarına küçük düştüğünden, delirdiğini görebiliyordum.

Mete elimi biraz daha sıktı. Hafifçe acısa da ses çıkarmadım.

"Ay, gelini kaçırıyorlar!" diye bağırdı kalabalığın arasından bir ses.

"Şimdi buradan gideceğiz," dedi Mete. Sesini yükseltmemişti ama bir o kadar da ürkütücü bir ton kullanmıştı. "Sizi uyarıyorum, bizi engellemeye çalışmayın."

"Siz kimin düğününden kız kaçırıyorsunuz?" dedi Mehmet öfkeyle.

Bu öfkesi beni daha da ürküttüğünden, biraz daha sağa kayıp iyice Mete'nin arkasına geçtim ama hâlâ ne olduğunu görebiliyordum.

"Senin düğününden kız kaçırıyoruz, kanka," diyerek dalga geçti Bora. Gülümsemeden edemedim.

"Bir daha bir kızla evlenme kararı alırsan," dedi Çağatay. "Bunu kızın kendisine sor, ailesine değil. Sonradan böyle durumlar yaşamazsın."

"Bu kız kimseyle evlenemez," dedi Mete. Nedense içimde dalga geçeceğine dair bir his vardı. "Çünkü kendisi hamile. Benden."

Kuzey erkeklerinin bile bunu beklemedikleri, şaşkınca bakışlarından belliydi. Misafirlerden şaşkınca sesler çıkarken, Ceyda'nın anne ve babası yerin dibine girmiş gibi görünüyorlardı. Bu çocuğun amacı neydi?

Daha fazla kendimi tutamayıp Mete'nin elini bıraktım ve ellerimi saçlarıma götürdüm. Ellerim saçımda çok kısa bir süre oyalandıktan sonra duvağı çıkarıp yere attım. Misafirlerden ikinci kez şaşkınca sesler duyulurken, Mete bana aptalmışım gibi bakıyordu.

"Şunun şurasında iki dakika eğlenelim, iki ders verelim diye uğraşıyorum. Bok mu vardı attın duvağı?"

Bu açıdan düşünmemiştim. Mete ardından tekrar kalabalığa çevirdi bakışlarını. Arkamızdaki bahçe kapısına baktım.

"Ceyda nerede?" dedi Mehmet.

"Kocasının yanında," dedi Batuhan iğneleyici bir ses tonuyla.

Mehmet kaşlarını çatıp, anlamadığını belli eden bakışlar attı. Duvağı çıkarınca suratını daha net bir şekilde görmüştüm. Kahverengi saçlara, aynı renk gözlere sahipti. Sert bir yüz ifadesi vardı. Vücudu yapılı sayılır mı, sayılmaz mı karar verememiştim.

"Ceyda bir yıldır evli," dedi Arda. "Şu an da kocasının yanında. Şimdi sorularınıza cevap bulduysanız, biz gi..."

"Ceyda'nın yerini söyleyeceksiniz!" diye bağırdı Mehmet. "Böyle istediğiniz gibi çekip gidemezsiniz. O kadar kolay değil!"

"İstediğimiz gibi çekip gideriz ve o kadar kolay," diyerek karşılık verdi Mete. Mehmet öfkeyle bir adım atınca Mete'nin eli beline gitti ve siyah bir şey çıkardı.

Bu bir... Hadi canım! Silah mı?

Mete'nin silahı çıkarmasıyla Mehmet gerilemiş, misafirler çığlık atmaya başlamışlardı.

"Son kez uyarıyorum!" dedi asabi bir ses tonuyla. "Şimdi gideceğiz ve siz izin vereceksiniz."

Geri geri giderken Mehmet'in yüzündeki yenilmişlik ifadesini görebiliyordum. Bahçe kapısından çıkınca sağa döndük ve koşmaya başladık.

"Delirdin mi?" diye bağırdım koşarken.

Minibüs görüş alanıma girmişti. Hepimiz birden minibüse daldığımızda kızlardan bir sevinç çığlığı yükseldi. Su hemen boynuma atladı fakat Demir kaybedecek zamanı olmadığı için hızla gaza bastı ve bir an dengemizi kaybedecek gibi olduk.

"Senin için endişelenmediğimizi düşünme sakın," dedi İrem hemen. "Mete bir planı olduğunu ve bizim ayak bağı olabileceğimizi söyledi."

Başımı anladığımı gösteren bir ifadeyle salladım. Minibüsün ilk iki koltuğunda Su ve Elif oturmuştu. Hemen arkasında İrem ve Sıla, onların arkasında da Batuhan tek başına oturuyordu. Onun yanına oturdum.

"Sanırım size çok şey borçluyum," dedi Ceyda. Şoför koltuğunun yanına oturmuştu. "Hatta sanmıyorum, kesinlikle öyle. Sonunda Demir'le rahat bir nefes alabileceğiz."

Ona cevap vermek yerine bakışlarımı arkamdaki koltuğa oturan Mete'ye çevirdim.

"Sen yanında silah mı taşıyorsun?"

Sorduğum soru karşısında herkes bir an donup kaldı.

"Ne silahı?" dedi Elif.

"Harbiden Mete, o silahın sende ne işi vardı?" dedi Çağatay.

Mete hafifçe gülümsedikten sonra koltukta biraz dik durup belindeki silahı aldı. "Benim çok psikopat bir yanım vardır, Defne," diye fısıldadığında sertçe yutkundum.

"Kaldır şunu," dedi Su. Sesinden aptal sarışınımın bile ürktüğünü anlayabiliyordum. "Şeytan doldurur."

Mete silahı suratıma doğrulttuğunda, bana aptalca bir şaka yaptığını bilsem de kalbimin atışının değişmesine engel olamamıştım. Mete'nin gözlerine baktığımda gayet sakin görünüyordu. Anılarım istemeden de olsa filizlendi beynimde.

"Mete, mal mal iş yapma," dedi Arda. Mete'nin yanında oturan Bora da ne yapacağını şaşırdı.

"Korkmayın be," dedi Mete. Ardından tekrar bana bakıp tetiği çekti.

Yüzüme gelen soğuk su ile hafifçe titredim. Bir süre ne olduğunu anlamadan etrafa baksam da, ardından gülme seslerini işittim. Mete de kahkahalarla gülüyordu.

Su tabancası mı?

"Aptal!" diyerek bir tane koluna vurdum ama aptallığıma gülmeden edememiştim. Beni vurmasını falan mı bekliyordum yani? Ah bu aptal kafam!

"Şimdi ilk nereye gidiyoruz, gençler?" dedi Demir.

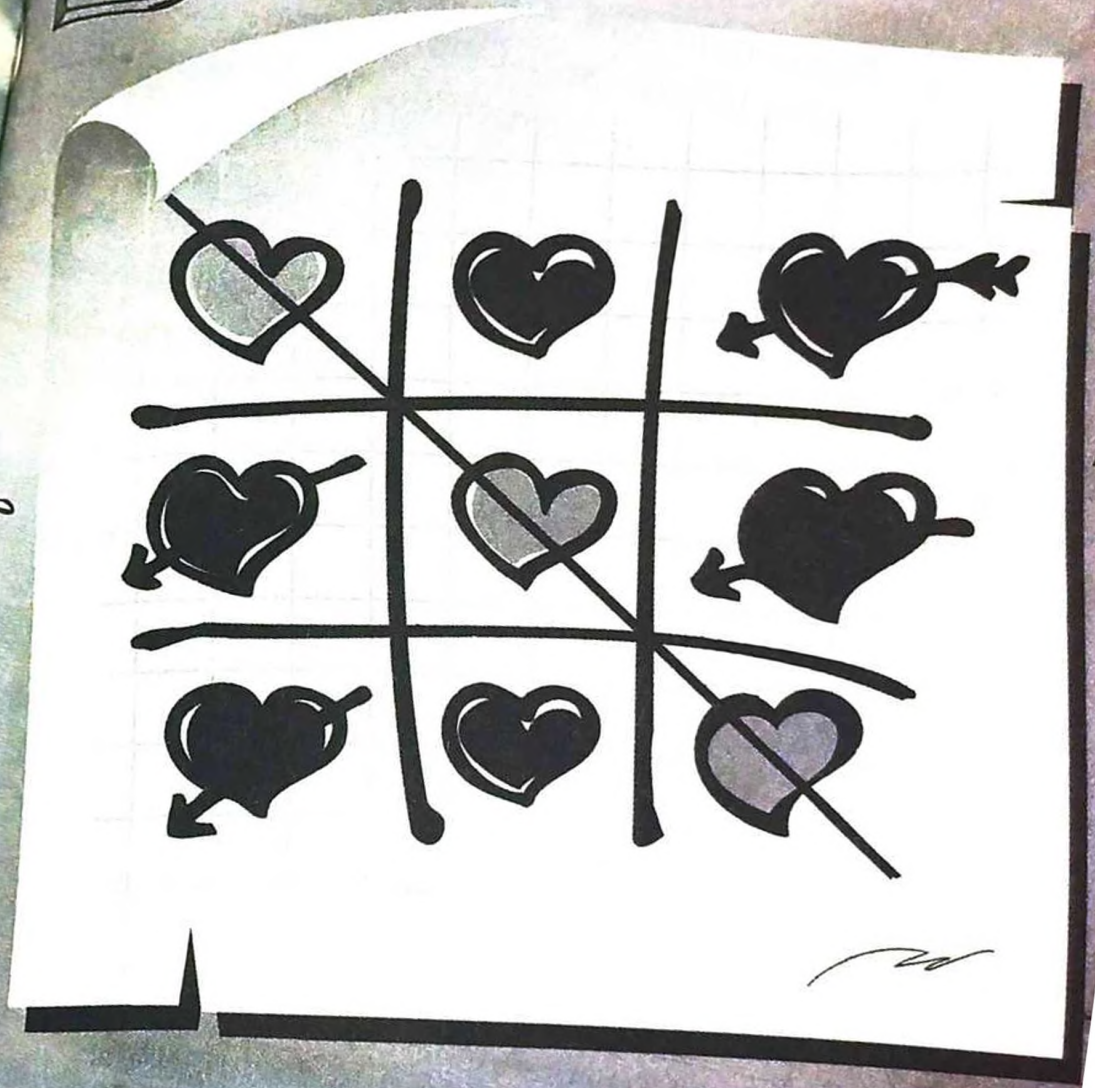
"Önce kızları okula bırakalım," dedi Bora. "Sonra siz bizi okula bırakırsınız. Sonra minibüs Ceyda ile sana kalır. Sonra siz burada..."

"Öhöm öhöm!" diye yalandan öksürerek Bora'nın lafını kesti Fatih. Kızlarla birlikte gülmeden edememiştim. Hatta Demir ve Ceyda bile hafifçe gülmüştü. Tabii Ceyda birazcık da kızarmıştı.

"Dünya barışı hakkında konuşursunuz diyecektim kankalar ya," dedi Bora masum bir çocuk gibi. "Niye hepiniz birden böyle tepki gösterdiniz ki?"

"Özetle, sen Güney Kız Lisesi'ne git, Demir," dedi Mete. "Kızların uykuya ihtiyacı var."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mete Karahan...

Çok farklı bir yerdeydim. Okul veya daha önce gördüğüm bir yer değildi ama kesinlikle birinin eviydi. Büyük ihtimalle evin salonundaydım. Mavi L koltuğun önüne bir sehpa konulmuştu. Koltuğun hemen sol yanında mor, tek kişilik bir koltuk vardı. Onun yanında ise orta büyüklükte bir yemek masası duruyordu. Yerde ise renkli bir halı vardı.

Neredeydim ben?

"Hoş bir ev, değil mi?"

Tanıdık sesi duyunca bakışlarımı arkama çevirdim. Defne açık renk kotunun üstüne açık mavi bir gömlek giymiş, kollarını kıvırmıştı.

"Senin evin mi?" diye sordum.

"Bizim evimiz," diyerek düzeltti. Anlamamış bir şekilde ona bakarken kaşlarımın çatıldığından emindim. *Bizim mi?*

"Siz?"

"Burak, ben ve miniğimiz," diyerek açıkladı.

Burak'la evlenmişler miydi? Evlendikleri yetmemiş, bir de çocuk mu yapmışlardı?

"Neden evlendin onunla, aptal?" dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Beni değil, kendini suçla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benden iğrenen bir pislik gibi davranmasan, ben onunla evlenmezdim ki. Sen benden kaçarken, o benim için çabaladı, benim için savaştı. Senin bana karşı ne hissettiğini hiç öğrenemedim."

"Ama ben korktum," diyerek kendimi açıklamaya çalıştım. "Ben sadece korktum. Hissettirdiklerin çok garipti. Ben seni önemsemek istemedim, bundan kaçtım."

"Peki, ne oldu biliyor musun?" Başımı hayır der gibi iki yana salladım. "Sen bana karşı olan hislerini hiç açıklamayınca, senden ümidi kesip Burak'ın evlenme teklifini kabul ettim. Belki de sana bir şans verebilirdim ama sen bana bir fırsat vermedin. Hepsi senin suçun!"

"Hayır hayır, özür dilerim. Ben kötü bir şey yapmak istemedim."

Ama o, bana cevap vermek yerine arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Defne, nereye?" diye seslensem de duymamış gibi uzaklaştı.

Peşinden gitmek için bir adım attım ama sanki zaman çok yavaş gibiydi. Bir adımı bile otuz saniyede atıyordum sanki. Sonunda Defne'ye yetiştiğimde onun dışındaki her şey simsiyahtı.

Önünde ona bakan küçük bebeğe bakıyordu. Sevecenlikle gülümsedi bebeğe. Ardından bana iğrenir gibi baktı. Sonra yüzüstü ona bakan bebeği kucağına almak için eğildi. Birkaç saniye bebeğin suratını göremedim. Defne, bebeği kucağına alıp ona gülümsedikten sonra bebek bana çevirdi başını.

Burak'ın aynı yüz hatlarına sahipti. Tamamen aynısıydı. Sadece kafası biraz daha küçüktü. Bebek dudaklarını oynatmaya başladığında, çok kalın bir ses çıktı.

"Senin suçun!"

✺

Defne Çınar...

"Koğuş, kalk!"

"Bir kere," dedi bir ses. "Yalvarıyorum, sadece bir kez normal insanlar gibi uyanmak istiyorum."

"Bir kere," dedi İrem kızı taklit ederek. "Sadece bir kez normal insanlar gibi davran."

Ellerimi önce başıma götürüp kendime ayılmak için biraz süre verdim. Günlerden çarşambaydı ve babamın düğün günü yaklaştıkça daraldığımı hissediyordum. Bu olayın sürekli umurumda olmadığını söylüyordum kendime ama gece

başımı yastığa koyduğumda, kaçmaya çalıştığım ne varsa bir zincir gibi beni hapsediyordu.

Geçen süre içinde bir kere Burak'la buluşmuştuk ve birkaç kere telefonda konuşmuştuk. Buluştuğumuzda biraz yaklaşmak istemişti ama ne zaman bir adım atsa on adım uzaklaşmıştım. Bazen ona haksızlık ettiğimi düşünüyordum ama sonra bu düşünce aklımdan hemen siliniyordu.

Ben onunla arkadaş olmayı kabul etmiştim, sevgili değil.

Onun dışında annem de birkaç kere aramıştı ve beni görmek istediğini söylemişti. Sınav haftasına girdiğimiz için mümkün olmayacağını söyledim. Bugün kimya dersinden sınavımız vardı. Pazartesi ve salı ikişer tane sınav olmuştuk. Neyse ki bugün sadece bir sınav olacaktık.

Çetin ise beni ne zaman arasa Cansel'i anlatıyor, yaşamadığım aşkın acısını çekmeme, dakikalarca onunla telefonda ağlamama neden oluyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Mutlu olmasını istiyorum ama başkasıyla mutlu olduğunu gördükçe içim acıyor. Başkası olmadan da mutlu olmayacağını biliyorum. En acısı da bu işte," demişti bana.

Yerimden kalkıp diş fırçasını ve tarağı alıp banyoya gittim. İçerisi dolu olduğundan, kapının önünde beklemeye başladım. Hayat enerjim emilmiş gibi hissediyordum.

"Sınav ilk dersmiş." Başımı arkama çevirdiğimde Büşra'nın bana gülümsediğini gördüm.

"Sen ne ara öğrendin ya? Daha yeni uyandık kızım, insan mısın sen?"

Hafifçe tebessüm etti ve "Dün öğretmene sordum," diyerek bir açıklama yaptı.

Başımı anlar gibi salladım. Ardından tuvaletin kapısı açıldı. Ben de beklemeden içeri daldım.

Aynadaki yansımama baktığımda çığlık atabilirdim. Günlerdir ders çalışmaktan beynim uyuşmuş gibiydi. Onun dışında reglimin getirdiği sinir de vardı. Öğretmenlerin hepsi, sırf benim için bu haftayı beklemiş olmalıydılar. Hepsi ölmemi

istiyordu. Hepsi benden nefret ediyordu. Onlar beni öldürmeden ben onları öldürmeliydim.

Kafamdaki saçma düşüncelere gülerken yüzümü yıkamak için musluğu açtım. Alnımda boncuk boncuk terler birikmişti.

Lavaboda işimi hallettikten sonra okul formamı giydim. Kendimi cidden yorgun hissediyordum.

"İyi misin?"

Su'yun sesini duyduğumda başımı çevirip yatağıma oturmasını izledim. "Aslında bu soruyu sormam çok saçma, çünkü iyi olmadığının farkındayım."

"Dişi olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım başımı öne eğip saçlarımı karıştırarak.

"Aslında ağrının biraz geçmiş olması gerekmiyor mu?"

"Normalde geçerdi ama üşütmüş olabilirim," dedim. Aklıma buz gibi havada montsuz saatlerce beklediğim ve yine buz gibi havada buz gibi suya girmem –daha doğrusu buna mecbur edilmem– geldi. Her şeyden etkilenen bir vücudum olduğunu hesaba katarsak, o günün acısını çekiyordum tahminimce.

"Ya şu Bora denen pisliği öldürmek isteyen sadece ben miyim?" diyerek yanımıza geldi Sıla. Elindeki telefondan gözlerini ayırmayarak sağ tarafıma oturdu. "Biz bunlara yardım edelim, Bora Bey'in attığı tweet'e bak!"

"Ay içim şişti," dedi Su elini yelpaze gibi sallayıp saçlarını hafifçe uçurarak.

"Ama kanka, hemen bunalma. Yüzde bir milyon haklıyım bu sefer."

"Ne demiş ki?" dedim suratımı buruşturarak.

" 'Bence Sıla kesinlikle bana özeniyor!', 'Dişi ayı dedik diye kendini bir şey sanıyor!', 'Sen kim, benimle yemek yemede kapışmak kim?' Ah, tam bir aptal!"

"Bana bir şeylere karşılık vermiş gibi geldi," dedi Su gülerek.

"Kışkırtıcı birkaç tweet atmış olabilirim," dedi Sıla küçük bir çocuk gibi. Ardından eski haline dönüp, "Aman canım!

Size ne bundan? Siz sadece benimle birlikte küfredeceksiniz o kadar."

Su cebinden telefonunu çıkarırken, "Şu sosyal ağlar amacından sapıyor," diyordu. Ardından ekrana bakarak konuşmaya devam etti. "Yani size ne, kim ne demiş, ne yapmış, kiminle çıkmış, nereye gi... Oha!"

"Ne oldu?" dedi Sıla bir anlık panikle. Öyle bir ses tonu kullanmıştı ki, heyecanlanmama neden olmuştu.

"Kanka, eskim yeni manita yapmış," dedi hüzünle.

Kafasına yavaşça bir tane geçirdim. Salakça şeylere büyük tepkiler vererek insanları korkutuyordu.

"Su, her gördüğün çocuğa *eskim* dediğin için, sana kaç kişiyle çıktığını sormaya korkuyorum. Bil istedim."

"Aslında dört," dediğinde Sıla'yla inanmayan bakışlar attık.

Su ve dört? Dört ve Su? Kulağa pek mantıklı gelmiyordu.

Ona attığımız bakışları görünce "Vallahi ya!" dedi. "Ben genelde flört edip, sevgili gibi olmayı seviyorum. Sevgili olunca işler biraz sıkıcı bir hal alıyor. Yani çıkmayınca karşı taraf da sen de yerinizi biliyorsunuz ama çıkınca kısıtlamalar başlıyor. Sanırsın karşısındaki çıktığı kız değil de karısı. Öyle bir karışıyorlar. Sevmiyorum bunu. Sonuçta ben insanım. Neyi, ne şekilde yapacağımı biliyorum. Onlardan önce de bir hayatım vardı ve kendimi koruyabiliyordum. Ne yani, birisiyle çıkıyorum diye kedi yavrusu mu olacağım? Boş işler bunlar ya."

"Bu bağımsız ruhunu seviyorum," diyerek gülümsedim. Su Erdem, her şekilde farkını belli ediyordu.

"Neyse kankalar, siz bir kıza baksanıza," diyerek telefonunu uzattı.

Fotoğrafta bir kız vardı. Buğday tenli, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü bir şeydi. Tipi aslında çok sıradan geliyor gibiydi ama cidden çok güzel bir kızdı. Bu dünyaya erkek olarak gelseydim, kapısında köle olacağım kız bu olabilirdi. O derece şirin bir kızdı.

"Bu ne ya?" dedim. "Götüme kaş göz çizsem daha güzel olur."

"Vallahi ya. Bu ne böyle? Kocaman burnu var," dedi Sıla.

"Kanka, aslında burnu küçücük," dedi Su.

"Yüzü o burna göre daha küçüktür o zaman. Kızım, sen bunu yerlerde süründürürsün. Tipe baksana Allah aşkına. Temel Reis gibi bir şey. Bundan ne hayır gelir?" diyerek Sıla'ya destek çıktım.

"Hem bunda beyaz peynir tipi de var, " dedi Sıla.

Tamam, abartıyorduk ve bunun farkındaydım ama Su'yun kendini iyi hissetmesi için böyle konuşmamız gerekiyordu.

"O tip nasıl oluyor ki?"

"Ya kanka, kızın gözlerinde gördüm ben o ışığı. Sen çok kurcalama," diyerek karşılık verdi Sıla.

Su telefona bakıp "Aynen ya," dedi. "Aman! Kıçımın kenarları! Neyse... Defne, sen bugün uzan. Ben sınav olacağımız zaman haber veririm."

"Sınav ilk ders olacakmış zaten. Sınavı olur giderim," diyerek cevap verdim.

"Neyse," dedi Sıla. "En azından ilk ders tüm korkularımız son bulacak.

"Akşam ders çalışmamız gerekecek,"dedim. Yarın ve cuma günü de sınavlar var."

"Neden hepsini bir haftaya sokmak zorundalar ki?" dedi Su. "Sanki kalmamızı istiyor gibi davranıyorlar. Bir güne neden iki sınav koyarlar? Ben hangi sınava çalışayım? Resmen beynimizin ölmesini istiyorlar. Onun için uğraşıyorlar. Sanki sadece ders çalışmalıymışız gibi! On yedi yaşındayım diye sorunlarım olmayacak mı? Bu sorunlarla uğraşırken sınava hazırlandığım için teşekkür etmeleri gerekirken, bir güne iki sınav koyuyorlar."

Su'yun düşüncesine katılıyordum. Hemen hemen herkes, sırf genç olduğumuz için mutlu olduğumuza inanıyor, sadece ders çalışmamız gerektiğini düşünüyordu. Nasıl sorunlarla uğraştığımızı bilmeden.

"Haklı olabilirsin ama biraz daha konuşursan içimdeki isyankâr hatun uyanıp okulu yakacak. Bu yüzden sus," dedi Sıla.

"Kızlar, hadi artık," dedi İrem bıkkın bir ses tonuyla. Sanki iki saat çağırmış da onu takmamışız gibi davranıyordu.

Ayağa kalkıp çantamdan kalem kutumu çıkardım ve ilerlemeye başladım. Kahvaltı bile edesim yoktu. Keyfimin kaçık olduğunu hissediyordum ve bu moral bozukluğu babamın düğününe yaklaştığımız her geçen gün artıyordu.

✺

Mete Karahan...

"Bak Arda, iki saattir domatesin o tabakta duruyor ve bu canımı sıkmaya başladı. Şunu ya ye, ya da bana ver."

"Yok Bora, yiyeceğim," diye cevap verdi Arda.

"Gerçekten mi? Yani sana hiç mi fazla gelmedi? Pekâlâ, yiyemezsen ben buradayım."

Arda, Bora'nın gözlerine bakarak inat yapar gibi domatesleri ağzına attı. Bora ona gözlerini kısıp tip tip bakarak karşılık verdi.

"Neden hiç düzgün bir şekilde sohbet edemiyoruz ki?" dedi Fatih. "Neden normal ergenler gibi bir hayatım yok?"

"Çünkü biz normal değiliz," diye açıkladım.

"Çok güzel bir açıklamaydı ama kendi adına konuş, " dedi Fatih.

"Şimdi bana normal olduğunu mu söylüyorsun?" diyerek gülümsedim.

"Ne anormalliğimi gördün ki?"

Fatih bu lafı söylediğinde, Çağatay içtiği meyve suyunu suratımıza püskürtmemek için yana eğilmek zorunda kaldı.

"Efendim, kanka?" dedi Çağatay gülerek.

"Ben Arda'ya tabağından bir şeyler vermesi için psikolojik baskı yaparken olayı kaçırdım sanırım. Ne oluyor?" dedi Bora.

"Kanka, *normalim* diye dolanıyorsun ama lisenin ilk yılında her önüne gelen çocuğa bulaşıp, onların çıkışına giden ve yanında bizi sürükleyen sendin," diyerek hafifçe gülümsedim.

"Bora'nın cipslerini çalmaya cüret edip, onun üstünde tepinmesine neden olan da sendin. Nasıl bir insan Bora'nın yiyeceklerine dokunur?" dedi Çağatay hâlâ anlam veremiyormuş gibi.

"Biyoloji ödevimin fotokopisini çekip, hocaya ben yaptım diye yutturmaya çalışan da sendin," dedi Arda.

"Tamam tamam," dedi Fatih teslim olmuş suçlular gibi ellerini kaldırırken. "Konu buraya ne ara geldi?"

Fatih'e cevap vermek yerine telefonunu kurcalayan Bora'ya diktim gözlerimi. "Bora, bir sorun mu var?"

"Yok, kanka," dedi bakışlarını telefondan çekmeden. "Sıla'yla atışıyoruz, önemli bir şey yok. Beni yemek yemede geçebileceğini düşünüyor. Özürlü bir nesil yetişiyor."

"Çok garip," dedi Çağatay. "Mete'ye her baktığımda ben de aynısını düşünüyorum." Ona sinirle tabağımdaki salatalığı fırlattım ama Bora hemen öne çıkıp salatalığı havada kaptı. Cidden, ağzıyla ayı gibi kapmıştı hıyarı.

"Bunlar insan olmayacak," dedi Arda masadan kalkarken. Bir yandan da çantasını omzuna atıyordu. "Ben sınıfa çıkıyorum."

Ardından yavaş yavaş sınıfa çıkmaya başlayan öğrencilerle birlikte biz de sınıfa doğru ilerlemeye başladık.

✺

Defne Çınar...

Sınav kâğıdı önüme geldiği zaman tuttuğum nefesimi verdim.

Öğretmen "Kâğıdı alan hemen başlamasın," derken çaktırmadan kâğıda baktım. Sorular zor görünüyordu.

"Açabilirsiniz," dedi öğretmen sonunda. Kâğıdı hemen açıp, ilk iş olarak adımı, soyadımı ve numaramı yazdım. Sınav kâğıdına bir göz gezdirdim. Boşluk doldurma, test, doğru-yanlış sorularıydı. Birkaç soruyu yapmaya başladım. İnanması zor ama cidden sınavlara çok çalışmıştık. Öyle ki, Sıla kopya istemek için tüm sınavlarda sadece üç kere arkasını dönmüştü.

Son üç dakika kala sınavımı bitirmiş, kâğıdımı öğretmene teslim etmiştim. Yine aynı düzeni uygulayacaktık. İlk ders sınav, ikinci ders sonuçlar.

Sınav bittiğinde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Belki de stresten karnım ağrıyordu.

Zil çaldıktan sonra Sıla hemen arkasını döndü ve "İlk soruyu ne yaptın?" dedi. Testlerden bahsediyordu.

"C,"diyerek cevap verdim. Sevinçle ellerini çırptı.

"İyi misin?" dedi İrem. "Sabah iyi değil gibiydin de."

"Şu an iyiyim," dedim. Ardından ayağa kalkıp sınıfın içindeki küçük dolaplarımızın olduğu yere doğru ilerledim. Buraya çok fazla şey sığmadığından, genelde çanta kullanırdım ama şans eseri bugünkü derslerin defterleri dolaptaydı. Genel olarak kitap kullanmazdık. Bir sonraki ders de kimya olacaktı. Yani sonuçlar açıklanacaktı. Ben de ondan sonraki dersin defterini alıp sırama ilerledim ve defteri alta koydum.

"Çıkışta bir şeyler yapalım mı?" dedi İrem. "Akşam da yine ders çalışırız."

"Aslında kalıp tüm gün çalışmak daha faydalı," dedim. "Çünkü cuma olacak sınavın konularına da göz atabiliriz."

"Pek iyi bir fikir olmayabilir," dedi Su. "Kafamız karışabilir. Yani benim kafam kesin karışır. Siz insanüstü bir varlık değilseniz karışmaz tabii."

"Kendini biraz zorlamalısın," dedi Elif, Su'ya bakarak. Su da pek mümkün olmadığını belli etmek ister gibi omuz silkmekle yetindi.

"O zaman sadece yarınki sınava çalışalım," dedim. Ciddi den sınav haftasında dışarıda olmak pek mantıklı gelmiyordu. Hatta hiç mantıklı gelmiyordu.

"Az önce Bora ile randevulaştık." Sıla telefonundan başını kaldırıp konuşmaya başladığında şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırdım.

"Pardon?" dedi İrem. "Doğru mu duydum?"

"İddia iddiayı doğurdu, biz de bu akşam için sözleştik," diyerek açıkladı. Yüz ifadesinden, onun da bu işin nasıl olduğunu anlamadığını düşündüm.

"Ne iddiası?" diye sordu Su.

✹

Çağatay Er...

"Ne demek yemek yarışı?" diyerek tepkisini gösterdi Arda.

Sınıfta yerlerimizde oturmuş, Bora'yı dinliyorduk.

Arda, "Çocuk musunuz oğlum siz?" diyerek azarlamasına devam etti.

"Kanka," dedi Mete. "Tamam, ikiniz de ayı gibi yiyorsunuz, ikiniz de hayvansınız, ikiniz de ülkeyi batıracaksınız, Allah ikinizin de belasını versin ama bu yemek yarışı nereden çıktı? Arda doğru söylüyor, çocuklaşmayın."

"Tamam, sen de abartma," dedi Bora.

"Cidden hiç işimiz yokmuş gibi bir de saçmalıklara vakit mi ayırıyorsunuz?" dedim. İddialaşmak saçma geliyordu.

"Lan, nasıl olduğunu ben de anlamadım," dedi Bora samimiyetle. "Bir anda sözleştik."

"Tamam kanka, sen gidersin o zaman," dedim hemen. Bakışlarından anladığım kadarıyla bizi de yanında sürüklemek istiyordu çünkü.

"Şimdi siz kardeşinizi tek mi gönderiyorsunuz?"

"Evet," diyerek cevap verdi Fatih.

"Sayısı üçten fazla olan dişilerin arasına girersen seni parça pinçik ederler," dedi Mete. "Hem sonucu cidden merak ettim. Ben gideceğim."

Aslında cidden düşününce eğlenceli olabilirdi. Canım da sıkılmıştı zaten. Sınavlar üst üste geliyordu. Ne kadar çalışırsam çalışayım, aldığım en yüksek not 80 oluyordu. Yarın da iki sınav vardı. Günlük tekrarlarımı yapıyordum zaten. Biraz çıkıp dolaşmak iyi gelebilirdi.

"Ben de gelirim," dedim.

"En zekiniz olarak tek bırakmayayım bari," dedi Arda kendini beğenmiş bir şekilde. Şu çocuğa bir gün aptal olduğunu

söylemek istiyordum ama o gün hiç gelmeyecekmiş gibiydi. Ben yine de pusuda bekleyecektim.

"Ben de geleyim bari," dedi Fatih. "Mal gibi oturmaktan iyidir."

"Peki, nerede buluşacaksınız?" diye sordu Arda, Bora'ya.

✺

Defne Çınar...

"Daha önce hiç Athena Cafe diye bir yer duymamıştım," dedim Sıla'ya. "Buralarda olduğundan emin misin?"

"Ben bir kere gitmiştim," dedi Elif. "Çok kötü bir mekân sayılmaz ama çok iyi de değil."

"Ne kadar açıklayıcı konuşan bir bayan," diyerek dalga geçti İrem. Elif ona tip tip bakmakla yetindi.

"Cidden gitmek zorunda mıyız?" diye yalvarmaya hazırlandım. Sağlıkla ilgili bir sorunum yoktu ama açıkçası pek gitmek istediğim söylenemezdi. Hele ki sınavlar varken dışarı çıkmak çok mantıksız olurdu.

"Yani kanka," dedi Sıla küçük bir çocuk gibi bakışlarını birleştirdiği ellerine çevirirken. "Beni yalnız bırakmaya gönlün razı oluyorsa, o kadar kalleşsen gelme."

"Ana avrat sövseydin!" dedi Su gülerek.

Bense gitmezsem Sıla'nın darılacağını hissediyordum. Onu kırmak istemiyordum. Zaten sınavlar için çalışmıştık ve dün, yarın olacak sınava yarım saat göz gezdirmiştim.

"Pekâlâ," dedim sonunda. Sıla sevinçle ellerini çırparken dudaklarımda bir tebessüm oluştu.

"O zaman sen daha bir şey yeme," dedi İrem. "Akşama daha hayvan olabilmen için yani."

"Şaka mı bu?" dedi Sıla dehşete düşmüş gibi.

"Gayet ciddiyim," dedi İrem. "Hayvan olabilirsin ama unutma, Bora da senin kadar hayvan."

"İşin kafa karıştırıcı yanı ne, biliyor musun?" dedi Sıla kaşlarını hafifçe çatarak. "Şu an bana hakaret etmene rağmen

öyle bir ses tonuyla konuşuyorsun ki, neredeyse teşekkür edeceğim."

"İyi bir şey dedi canım," dedi Elif. "Sen merak etme."

"Bugün yemek yemek yok, konuyu değiştirmeyin," dedi İrem.

"Hangi konu?" diyerek şansını denedi Sıla. İrem ise ciddi bakışlarını atmaya devam ediyordu. "Tamam be!" dedi Sıla sonunda. "Hem ne kadar zor olabilir ki?

✺

"Defne, sana daha önce pizzaya benzediğini söyleyen oldu mu?" dedi Sıla yatakhaneye vardığımızda.

"Pardon, kanka?" diyerek kaşlarımı çattım.

"Kolların da sosis gibi. Maşallah buzdolabı gibi karısın mübarek."

"Sen kafayı yedin, Sıla. Farkında mısın?" diyerek güldüm. "Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum veya senden kaçıyorum, her neyse. Bir önemi yok bence," diyerek uzaklaştım. Arkamdan Sıla'nın güldüğünü duyabiliyordum.

Yatağımın yanındaki küçük dolaba gidip kapağını açtım. İçinden siyah bir pantolon, aynı renkte örgü kazak çıkartıp hızlıca giyindim. Saçlarımı tarayıp sol tarafımda mısır örgüsü yaptım. Çok rahat ve hoş bir görüntüsü olduğunu düşündüğümden sık sık bu şekilde toplardım saçlarımı.

Saçımı toplama işi biraz uzun sürmüştü, çünkü pek yetenekli değildim. Saçını iki dakikada çok güzel şekle sokabilenlere şaşırıyordum. Büyük ihtimalle insanüstü güçlere sahiplerdi.

Ardından çantama birkaç şey koydum. Çoğu gereksiz gibi geliyordu ama insanın başına ne geleceği belli olmuyordu. Hazırlı olmaktan zarar gelmezdi.

"Artık hazır mısın?" dedi Su yanıma gelip. "Yüce indirim aşkına artık hazır ol, yalvarıyorum!"

"Tamam, kanka," dedim siyah montumu üstüme geçirirken. "Hazırım." Sonra çantamı kapıp koşa koşa kızların yanına gittim.

Çıkışta bir şeyler yapmak için Gizem Hanım'dan izin isteyen kişi İrem olmuştu. Gizem Hanım başta izin vermemiş ama İrem biraz ısrar etmiş. Tabii söz konusu İrem olunca pek reddedilmiyordu. Hem okul başkanıydı, hem de okulun en zeki kızlarındandı.

Durağa gidene kadar sessiz bir şekilde ilerledik. Otobüse binince nedense birden heyecan basmıştı. Öğrenci kartımızı adını asla bilmediğim, muhtemelen de asla bilemeyeceğim cihaza okuttuk. Otobüs henüz çok kalabalık değildi. En arka koltuğa doğru ilerleyen Sıla'yı takip ettim.

"Sen geç," dedi cam kenarını gösterip. "Senin miden güçsüzdür şimdi."

"Herkesin midesi senin gibi çöplük değil ki," diyerek cam kenarına oturdum. O da tam karşıma oturdu. Yanıma Su yerleşti, İrem de sağına ve Sıla'nın yanına da Elif oturdu. Üç kişi sıkışmıştık.

"Heyecan var mı bakalım?" diyerek gülümsedi Su.

"Yeneceğim için mi? Gayet iyiyim, aşkım. Heyecan yok," dedi Sıla kendini beğenerek.

"Çok egoistsiniz hanımefendi. Sizinle bir çay içebilir miyim?" diyerek dalga geçti İrem.

Sıla ona dil çıkarttı.

"Kanka, siz yemek yarışı derken ne gibi bir şey yapacaksınız?" diye sordum. Bu konuyu detaylıca konuşmadığımızı fark ettim. "Yani bir şeyler söyleyip en önce kim bitirirse..."

"Yok ya, biz yemekleri söyleyip en çok kim yerse diye iddiaya girdik. Birimizden biri doyana kadar yiyeceğiz," diye cevap verdi.

"Sıçtık!" dedi Su. "Vallahi sıçtık. Allah'ım donumuza kadar tüm paramızı alacaklar. Annemin yolladığı tüm para bu ayının boğazına gidecek." Su elini fenalaşmış gibi kendine

yelpaze yapmak için kullandı. "Vallahi bana bir şey oluyor. Defne, İnternet'te varsa bak, oradaki yiyeceklerin fiyatı ne kadarmış?"

"Bora oranın sahibinin tanıdığı olduğunu söyledi. Bir akrabasının kafesi, yani para ödemeyeceğiz."

"He öyle mi?" dedi Su birden mucize eseri baygınlıktan kurtularak. "Tamam tamam, o zaman sorun yok."

"Burak'la nasıl gidiyor?" diye sordu Elif. Bu sorunun gelmesiyle biraz şaşırmıştım.

"İyi gidiyor gibi," diye mırıldandım. Kararsızlığım canını sıkmış olacak ki gözlerini devirdi ve ardından bana sıkılmış gibi bir bakış attı. "Bakma öyle," dedim çocuk gibi. "Sadece biraz kararsızım, o kadar. İlişki işleri aceleye gelmiyor ki."

"Defne, bir karar ver ama," dedi İrem. "Bir yakınsın, bir uzak. Ya Burak'ı hatasından dolayı affet ya da bir daha arama. Arkadaşız diyerek de kendini kandırma. Eskilerden arkadaş falan olmaz."

"Düşünsene *'Kardeşim, seninle ne öpüşürdük, hiç beceremezdin, iyi ki ayrılmışız!'* diye muhabbet mi edeceksin?" dedi Su. "Artık cidden bir karar ver."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedim. Karışık olan kafam, biraz üstüme gelinince hepten çorbaya dönmüştü.

"Belki de bir şans daha vermenin zararı olmaz. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Sonuçta o zaman yeni yeni tanışıyordunuz. Belki de sevgilisinden ayrılmaya deyip değmeyeceğini merak etmiştir," diye bir tahmin yürüttü Su.

"Sevgilisi varken niye umut verici sözler söylüyor o zaman?" diye cevap verdi Sıla. "Hem ikinci bir şans her zaman verilmeli mi sence?"

"Evet," dedi Su. "Her zaman verilmeli. Çünkü bazı insanlar yaptıkları hataları düzeltip, daha dikkatli olabiliyorlar."

"Ya yine aynısını yaparsa?" diye sordum. "Ya bu sefer de *'Aslında benim bir haremim var,'* derse?"

"O zaman da ne kaybettiğini anlamış olursun. En azından içinde *Acaba hak ediyor muydu?* şüphesi kalmaz. Belki de ileride bu şansı vermediğin için pişman olursun."

Cevap vermek yerine omuzlarımı silkip camdan dışarı baktım. Hava hafiften bozuyor gibiydi. Kara bulutlar gökyüzünü yavaş yavaş sararken, benim yüreğimi nedense çoktan kara bulutlar basmıştı. Aklıma Su'yun söyledikleri takılmıştı. Bazı insanlar hatalarından ders alıp ikinci şansı iyi kullanıyorlardı, evet ama o bazı insanlar grubuna Burak da giriyor muydu?

Düşünmeyi sonraya bıraksam iyi olacaktı. Bıkkınlıkla nefesimi dışarı verdim.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra ineceğimiz durağa varmıştık. Otobüsten indiğimizde Sıla bir ara düşecek gibi oldu ama İrem hemen kolundan tutup çekti.

"Açlıktan beynim sulandı," dedi Sıla. "Çabuk girelim şuraya."

Yaklaşık beş on dakika yürüdükten sonra bulduk Athena Kafe'yi. İtiraf etmeliydim ki, etkileyici bir mekândı. Kahverengi duvarda değişik semboller vardı ve bu semboller siyah renkle çizilmişti. Bunlardan bir tanesinin Yunancaya ait olduğunu fark etmiştim. Muhtemelen diğerleri de öyleydi. Tabii, kafenin adı Athena'ydı sonuçta.

Üst kata çıkan merdivenleri takip ettik. Burası hoşuma gitmişti. Belki de ara ara gelirdim. Merdivenleri çıkıp sağ tarafa döndüğümüzde gözlerim bizimkileri aramaya başladı. Parmak ucumda yükselmeme rağmen görememiştim.

"Gelin," dedi İrem. "Bu taraftalar." Zeki olması dışında inanılmaz görüş özelliği de vardı demek. Hayatımın kadını!

Kuzey erkeklerini göremediğim için İrem'i takip ettim birkaç saniye. Onları görmem çok uzun sürmemişti. Allah'ın ameleleri kendilerini her yerde belli ediyordu.

Büyük sayılacak, dikdörtgen şeklinde bir masaya kurulmuşlardı. Ortalarına Bora'yı almışlardı.

Aklıma sevgilisinden ayrılan kızı saran arkadaş topluluğu geldi onları öyle görünce. Hani olur ya, onlar da kızın etrafını sarar. 'Boş ver kendi kaybetti!' der. Sonra dertleşip, saatlerce ağlarlar ve birden vur patlasın çal oynasın moduna girerler. Yani tuvalette gördüklerim bunlardı.

Sıla, Bora'nın tam karşısına oturdu. Bizler de onun etrafını sardık. Aklıma İrem ve Arda'nın oynadığı satranç geldi.

"Kolay buldunuz mu?" dedi Arda.

"İnternet yardım etti," diyerek gülümsedim.

"Pekâlâ," dedi Bora. "Nasılsın, yavru ayıcık?" Sıla'nın canını sıkmaya çalıştığı belliydi.

"Bu soruyu işim bittiğinde tekrar sor," dedi Sıla hakarete aldırmadan. "Çünkü kazanmanın verdiği mutlulukla daha iyi olacağım."

"Rüyalarına girebilir miyim bilemiyorum," diyerek cevap verdi Bora. Ağzı iyi laf yapıyordu bu çocuğun.

"Bak, çok iddialı oldu bu," diyerek dalga geçti Sıla. Yeneceğinden çok emin görünüyordu.

"Bence artık boş laf yapmayalım," diyerek araya girdi Çağatay. "Maraş dondurmacıları gibi kıl kıl davranmayın."

İki garson ellerinde tepsilerle bize doğru yaklaşırken, Sıla'nın gözlerinin parladığını görebiliyordum. Masaya getirilen hamburgerlerden birini alıp Sıla'nın önüne koydum. Fatih de aynı şekilde, Bora'nın önüne bir hamburger koymuştu.

"Hazır mısınız?" diyerek oyunu başlatmaya hazırlandı Arda. İkisi de cevap vermek yerine tabağa baktılar. Arda bunu olumlu cevap olarak kabul edip "Başla!" diyerek küçük iddianın başlangıcını yaptı.

✺

Ne kadar sürenin geçtiğini hesaplamamıştım ama... Vay be!

Bir orduya yetecek kadar yemek yemişlerdi Allah'ın ayıları. İddia biri pes edinceye kadardı ve ikisi de yavaşlamaya başlamıştı. Bir an hiç doymayacaklarmış gibi hissetsem de, doymaya başlamışlardı.

"Biriniz pes etse de okula gitsek," dedi Mete masaya yatarken. Canı sıkılmış olmalıydı.

"Kanka, hadi dayan," dedi Elif. "Tüm gün açtın unutma."

Sıla sonunda elindeki pizzayi masanın üstüne koyup nefes almaya çalıştı. Bora'ya baktığımda o da odaklanmaya çalışıyordu. Cidden kendilerini çok zorluyorlardı. Gözlerimi bir anlığına pencereye çevirdiğimde, yağmur tanelerinin cama değdiğini gördüm. Yağmuru cidden çok severdim. Bugün biraz ıslanacak gibiydik.

Fakat birden sağ tarafımda bir şeyin hareket etmesiyle bakışlarımı o yöne çevirdim. Sıla birden öne doğru eğilmiş, elini ağzına götürmüştü. Kusacak gibi görünüyordu.

"Sıla?" dedim telaşla. "İyi misin?"

Bana cevap vermek yerine, masanın üstünden birkaç peçete alıp dudaklarına götürdü. Ağzındaki yiyeceği peçeteye tükürecek olmalıydı.

Sıla başını öne eğdikten sonra dayanamayıp ağzındakileri peçeteye aktardı. Ardından peçeteyi iyice sarmalayıp tepsinin üstüne koydu.

Biz onunla ilgilenirken, Kuzey erkeklerinden bir sevinç çığlığı yükseldi. Fakat Sıla cidden kötü görünüyordu.

"İyi misin, Sıla?" dedi İrem iyice Sıla'ya yaklaşıp. Erkeklere baktığımda, Bora'nın yüzündeki gülümsemenin yavaşça solduğunu gördüm. Sıla iki eliyle yüzünü kapatmıştı. Bora onun yanına yaklaşınca diğerlerinin de dikkatini çekmişti.

"Sıla?" dedi Bora kızın ellerini tutup kendine doğru çekerken. Yüzünü açmaya çalışıyor olmalıydı. "İyi misin?"

"Bora," dedi Sıla zorlukla konuşur gibi. "Aklın varsa uzak dur!" Neden bahsettiğini anlamamıştım. Neden uzak duracaktı ki?

"Sıla, ne demek uzak dur? Ne oldu?" Bora, biraz daha yaklaştı Sıla'ya.

"Bak, şimdi gitmezseniz olacaklardan sorumlu değilim," dedi Sıla canı yanar gibi.

"Lan, ne olu..."

Fakat Bora sözünü tamamlayamadan, Sıla çocuğun kazağını çekip, başını öne doğru eğdi. Ağzını Bora'nın kazağı ve boğazının arasına sokarken bir öğürme sesi duydum.

Cidden bunu yapmış olabilir misin? Cidden mi, Sıla?

Bora dişlerini sıkıp, dayanma gücü ister gibi gözlerini tavana sabitledi. Hepimiz şaşkına dönmüş bir şekilde birbirimize baktık. Bu biraz... İğrençti!

"Hâlâ bitmedi mi, Sıla?" dedi Bora yalvarır gibi. Bakışları hâlâ tavandaydı. Sıla cevap vermek yerine öğürmeye devam edince Bora, Sıla'nın sırtına vurdu hafifçe. "Tamam, kolay gelsin sana."

Sıla sonunda kafasını kaldırıp hemen çenesinin altından Bora'ya baktığında, "İyi yanından bakalım," dedi. "En azından midem rahatladı."

"Benim için iyi yanı ne?" diye sordu Bora, Sıla'ya bakarak. Sıla küçük bir çocuk gibi omuzlarını kaldırdı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, Bora kafenin sahibi olan akrabasından başka bir kazak bulup geldi. Sıla da daha iyiydi fakat biraz kendini kötü hissetmişti. Sonuçta midesinde ne var ne yoksa çocuğun üstüne kusmuştu.

"Kusura şey etme, Bora," dedi Sıla, Bora masaya oturunca.

"Ne yapalım, canın sağ olsun." diye cevap verdi Bora.

"Biz biraz dinlenelim, öyle kalkarız," dedi İrem. Başımı onaylar gibi salladım.

"Birine kustuktan sonra bir şey vermek gerekiyor mu?" diye sordu Bora, Arda'ya.

"Bir süre midesi dinlensin," diye cevap verdi Arda. Bora'nın düşünceli olması hoşuma gitmişti. En azından bu hıyarlardan birkaçı insandı.

Telefonumu çıkartıp kurcalamaya başladım. O sırada bizimkiler çok koyu olmasa da bir muhabbete girmişlerdi. Birkaç dakika sonra bir türlü seviye atlayamadığım oyunu açtım.

Yine üçüncü denemeden sonra hafif bir sinirlenme başlamıştı ama eskisi kadar güçlü değildi. İnsan alışıyor be!

Sonunda daha fazla delirmemek için oyunu kapatmak zorunda kaldım. Tam ekranı da kapatacaktım ki, telefon birden titremeye başladı. Burak arıyordu. Elimi yeşil ekranda kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo!" dedi Burak. Ses tonundan canının oldukça sıkkın olduğu anlaşılıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim kaşlarımı istemeden çatıp.

"Sınavlar işte," diyerek açıkladı.

Hepimiz aynı derdi paylaşıyorduk. Onu çok iyi anlıyordum.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Başımı yana çevirdiğimde Mete'yle göz göze geldik ama bu çok kısa sürmüştü. Hemen başını geri çevirdi. Ben de pencereden dışarı bakıp yağmuru izlemeye başladım.

"Sen neredesin?" diye sordu. "Arkadan sesler geliyor da."

"Kızlarla kafedeyiz," dedim. "Yanımızda da arkadaşlar var işte."

Ona Kuzey erkekleriyle olduğumuzu söylemek istemiyordum, çünkü birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı.

"Dikkat et de seni elimden almaya çalışan olmasın," dedi.

"Elinde olduğumdan emin değilim," diyerek kıkırdadım.

"Bence ikimizin de bildiği şeyleri söylemenin sakıncası yok."

"Sen sınavına çalışsana," diyerek güldüm.

"Tamam tamam," dedi. Ses tonundan gülümsediğini anlamıştım. "Görüşürüz. Of! Bu sınavlardan nefret ediyorum."

"Ben de," diyerek gülümsedim. "Görüşürüz." Ardından telefonu kapatıp bakışlarımı masaya çevirdim. Kızların hepsi bana bakıyordu.

"Ben de mi?" dedi Su gülerek. "Cevabı *'ben de'* olan kaç soru biliyorsunuz?" diyerek kızlara döndü. Tam ağzımı açıp inkâr edecektim ki, "Beni dinlemen iyi olmuş, tatlım," dedi Su.

Ulan, ben seni dinlemedim ki!

"Kanka, aslında..." diyecek oldum ama Mete'nin hızlı bir şekilde ayağa kalkıp sandalyesinin üstündeki ceketi alması ve hızla dışarı çıkması lafı ağzıma tıktı.

Bir şeylere durduk yere bu kadar tepki göstermesi canımı sıkmaya başlamıştı. Cidden kızmıştım. Ceyda'yı kaçırdığımız gün de bana hayvan gibi davranmıştı zaten.

"Siz bekleyin," diyerek hızla yerimden kalktım. Montumu giyip dışarıya çıktım.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden montuma iyice sarıldım. Bir çift yağmurdan kaçıyordu. Başımı sola çevirip karanlıkta Mete'yi aradım ama yağmur çok dikkatimi dağıtıyordu. Bir şey göremedim. Başımı sağa çevirdiğimde ileride bir karaltı gördüm. Arkası bana dönüktü. Bu kişi Mete olmalıydı. Hızlı adımlarla karanlık şekle doğru ilerledim.

Yaklaştıkça daha da emin olmuştum, o Mete'ydi. Sokak lambasının altında öylece dikilmiş, başını gökyüzüne kaldırmıştı. Sanki her bir damlayı hissetmek ister gibiydi.

"Baksana sen!" diye seslendim arkasından ama oralı olmadı. Bu sefer öfkeyle önüne geçtim. Gözleri kapalıydı. "Ne oluyor sana ya? Ne bu ani atarlar?"

Yukarı çevirdiği başını, beni görmek için aşağı indirdi. Gözlerinde o kadar farklı bir bakış vardı ki... Bu bakışı onda ilk kez gördüğüme yemin edebilirdim.

"Anlamıyorsun, değil mi? Anlasan da anlamamış gibi yapıyorsun."

"Ne diyor..." Lafımı tamamlayamadan sağ elimi alıp sol göğsüne götürdü. Kalbi cidden hızlı atıyordu.

"Bak," dedi. "Çok acıyor. Bu, fiziksel acıdan daha boktan bir acı ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Mete..."

"Kaçmaya çalışıyorum. Bu aptal histen kurtulmak istiyorum ama olmuyor! Bu şey sanki içten içe kemiriyor!"

"Sakin ol," dedim. Birisi böyle konuştuğunda belki söylenebilecek mantıklı bir söz değildi ama aklıma bir şey gelmemişti.

"Niye beni görmüyorsun, Defne? Niye görmemekte ısrar ediyorsun? Hayatın boyunca taşıyacağın bir yara açtım, biliyorum ama öfke bana istemediğim şeyleri yaptırdı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken, elini saçlarına götürdü ve başka yere baktı. Sanki ne diyeceğini bilmiyordu.

"Beni anlamıyorsun, değil mi?" dedi bana dönüp. O sırada bir kadın montuna sarılmış bir şekilde koşuyordu. "Bu mal beni anlamıyor!" diye bağırdı. "Bu nasıl bir şey, biliyor musun? Bir yanım seni hayatımdan atmak isterken, diğer yanım dünyamın merkezine koymak istiyor. Ne yapayım şimdi?"

Bir süre birbirimize boş boş baktık. Bir şeyler söylemek istiyordum ama ne söyleyebilirdim, bilmiyordum.

Ardından Mete bakışlarını boşluğa çevirdi. Kaşları hafifçe çatıldı. Sanki bir şey düşünür veya bir şey hatırlamaya çalışır gibiydi. Sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde, sanki olan bitenden hiçbir şey anlamamış gibiydi.

"Uzansam elimi tutar mısın, Defne?"

Bu cümlesinin ne anlama geldiğini düşünürken gözlerimi hafifçe kıstım.

Az önce ondan duyduklarım... Hazmedilmesi zor şeylerdi. Mete'nin benden... Düşüncesi bile komikti!

Bir cevap vermek için dudaklarımı araladım ama birden öne doğru gelmesi, refleks olarak bir adım gerilememe neden oldu.

Belki gelmesinden korkmuştum ama o, beni daha da çok şaşırtacak, aklımı daha çok karıştıracak ve kalbimi daha çok attıracak bir şey yaptı.

Alt dudağımı iki dudağının arasına alıp, dudaklarımızı birleştirdi.

Ben bu gece ölmezsem, bir daha ölmezdim.

Devam Edecek...

OKUMADAN GEÇMEYİNİZ, ÇOK ÖNEMLİ!

Burası, herkesin okumadan geçtiği 'Teşekkür' kısmı. Böyle meraklandırdığım için üzgünüm ama bu yolda benimle birlikte yürüyen isimleri hepinizin bilmesini istiyorum. Sayfaları geçmek istediğinizi hisseder gibiyim lakin lütfen... Biraz zaman ayırın. :)

Doğrumda, yanlışımda, iyi zamanımda, kötü zamanımda, her daim yanımda olan aileme teşekkür ederek başlamak istiyorum. Onlara çok şey borçluyum. Dünyaya tekrar gelsem, yine aynı ailenin kızı olmak isterdim.

Dost kelimesinin anlamını benim için varlığından daha üst seviyeye taşıyan sevgili kardeşlerim İlayda, Şeyma, Eda, Ersan ve çok sevgili dinozorum Rabia'ya sonsuz teşekkürler... En zor zamanımda yanımda oldunuz, içinden çıkamadığım dert havuzundan çekip kurtardınız beni. Sizin gibi dostlara sahip olduğum için şanslıyım.

Ve... Sizi unuttuğumu sanmayın. Bu yolda, yürüyeceğim bacaklarım olduğunuz için, yazamadığım zamanlarda kalem kâğıt olduğunuz için, aramızdaki kilometrelerce mesafeye rağmen, yüreğinizin sıcaklığını sanki yanımdaymış gibi hissettirdiğiniz için teşekkürlerin en büyüğü size. Benden asla vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim sevgili okurlarım, sevgili ailem. Siz benim hayattaki en büyük şansımsınız. Beni yarı yolda bırakanlar çok... Lakin siz her zaman orada olun. Orada olun ki, yüreğinizin güzelliği kalemime umut olsun. Beraber aşalım sınırları. Beraber gezelim tüm

dünyayı. Kötü kalpli cadılarla birlikte savaşıp, prensesi birlikte kurtaralım. Hayallerimiz dünyayı sarıp sarmalasın. Herkesin siyah beyaz gördüğü şeyi biz rengârenk görelim.

Siz hep orada olun, hep yanımda olun sevgili ailem, sevgili okurlarım. Kucak dolusu sevgiler, kucak dolusu öpücükler gönderiyorum.

Sizden ufak bir ricam var; asla ama asla pes etmeyin! Ne olursa olsun, işler ne kadar kötü giderse gitsin, her şeyinizi koyun ortaya. Kırılmış kalbinizi insanlara açmayın, hep dik başlı olun. İnsanlar içinizdeki zayıf çocuğu bilmesin. O çocuk, size özel. Doğru bildiğiniz şeyleri yapmaktan asla çekinmeyin. Belki birçok şeyinizi kaybedersiniz ve çoğu kişinin nefretini kazanırsınız ama kafanızı yastığa koyduğunuz zaman yüzleşmek zorunda olduğunuz bir vicdanınız olmaz. İnanın bu, birçok şeyden daha beter bir durum.

Ve son olarak; adı geçen herkese, ne zaman çıkmaz sokağa girsem duvarı yıktıkları için teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız!

Dilara Keskin